Capitolul 1

Sicilia
Februarie 1816

Bărbatul care îi ucisese tatăl vitreg se afla, în sfârșit, în raza ei vizuală.

Din nefericire, era în continuare în afara zonei de tragere a puștii ei. Gillian Dryden rosti printre dinți un blestem care ar fi făcut-o pe bunica ei să îi rupă urechile. Trebuia să se apropie mult mai mult de bandiți ca să poată trage.

– Pun pariu că nu ai învățat expresia aia atât de delicată în saloanele distinșilor nobili din Palermo, murmură fratele ei.

Asemenea ei, Griffin Steele avea privirea fixată asupra micului grup de bărbați aflați în trecătoarea de sub ei.

– Sigur că nu. Limbajul lor este mult mai șocant.

Când Griffin izbucni în râs, inima lui Gillian se încălzi de mirare și recunoștință. La drept vorbind, era fratele ei vitreg, lucru care nu îl făcea, nici pe departe, mai puțin grozav. Îl întâlnise cu doar vreo două săptămâni în urmă, și totuși, el se afla acolo, lungit lângă ea, pe stâncile calcaroase ale dealurilor întortocheate ale Siciliei. Pușca lui Griffin, la fel ca a ei, era ațintită cu intenția de a ucide. Dacă nici asta nu era afecțiune familială, ea nu se putea gândi la un alt lucru care ar fi putut însemna asta. Cu atât mai mult cu cât el nu era întru totul de acord cu acțiunile ei.

– Sper că îți dai seama că mă aflu aici sub constrângere, spuse el, rezonând cu gândurile ei.

Acesta era un alt lucru pe care îl descoperise la el. Avea abilitatea certă de a citi oamenii.

Gillian se uită cu atenție la ținta lor, o namilă de bărbat care abia descălecase de pe calul lui și îi înmâna frâiele unuia dintre oamenii lui. Banda lui de ucigași se oprise să se odihnească și să își adape animalele. Unul dintre bandiți făcuse repede un foc, în timp ce un altul

luase o pereche de iepuri care atârna de o șa și începuse să îi jupoaie. După toate aparențele, aveau să zăbovească o vreme pe pajiștea aceea frumoasă. Lucrul acela îi convenea de minune lui Gillian. Era mai ușor să omori un om care fuma liniștit sub un copac decât să îl nimerești pe un cal în galop.

– Sunt conștientă de faptul că nu dorești să fii aici, spuse ea încet. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru companie.

– Draga ta mamă mă va arde de viu dacă va afla de această mică escapadă. La fel și soția mea, de altfel, mormăi el.

Nu trebuia decât să privești în ochii reci, întunecați ai lui Griffin Steele ca să îți dai seama cât de periculos era, dar, în prezența soției lui, Justine, se transforma într-un cățeluș. Cu toți ceilalți, un copoi genial era o descriere mai potrivită, unul cu o mușcătură letală.

– Nu o vor întrece pe buni, spuse Gillian. Nici nu îți imaginezi ce ar spune ea despre asta.

Nu era ca și cum ar fi avut vreo importanță ce gândeau mama ori bunica ei. Nu când era atât de aproape să își atingă țelul pe care îl urmărise în acești ultimi, lungi, patru ani. Iar acum, când Antonio Falcone era în cătarea ei, Gillian nu avea să permită nimănui să o oprească din a face dreptate.

Griffin își schimbă locul, ca și când ar fi încercat să se facă confortabil pe suprafața neiertătoare a pietrei de sub ei.

– De fapt, am auzit destule despre acest subiect de la Lady Marbury. Este extrem de îngrijorată în legătură cu comportamentul tău năvalnic.

Gillian se răsuci ca să îl privească, mijindu-și ochii pe chipul lui bronzat, inteligent. Ochii lui erau umbriți de marginea pălăriei pleoștite și trăsăturile îi erau lipsite de orice expresie. Părul lung, negru, aruncat pe spate, peste umeri și cicatricea subțire care îi traversa chipul pe o parte îl făceau să arate mai mult ca bandiții de dedesubt decât ca un bărbat bogat, educat, prin sângele căruia curgea sânge regal.

– Vor ca tu să mă ții în frâu, nu-i așa? întrebă ea. Te asigur că nu are nici un rost.

– Așa i-am spus și eu doamnei Marbury. Îmi pare rău să o spun, dar a găsit răspunsul meu mai puțin decât satisfăcător.

– Dacă nu ești de acord cu ceea ce fac, atunci de ce te afli aici? Nu este lupta ta. Și nu e ca și cum nu aș avea ajutor.

El pufni.

– Un bătrân și un puști.

– Stefano m-a învățat tot ce știu, iar nepotul lui progresează foarte bine.

Griffin aruncă o privire peste umăr, către o firidă de piatră, unde bărbatul și un băiat țineau caii.

– Stefano pare să aibă cel puțin optzeci de ani, iar nepotul său abia dacă e în stare să încalece un cal.

Gillian își îndreptă din nou atenția asupra banditilor.

– Deci de aceea ai venit astăzi cu mine. Ai promis familiei mele că mă vei proteja. Te asigur că nu e absolut deloc necesar.

Ani în șir se pregătise, cu răbdare, pentru momentul acela. Dacă nu avea puterea, priceperea și mintea ca să îl doboare atunci, nu merita nici un moment de pace.

„Nu te voi dezamăgi, dragă tată vitreg."

– I-am spus lui Lady Marbury că ești mai mult decât capabilă să te aperi singură, spuse el. M-am gândit doar să vin să dau o mână de ajutor.

Era foarte recunoscătoare pentru faptul că Griffin nu îi vorbea niciodată ca unei domnișoare prostuțe. Sau, și mai rău, să o trateze ca pe o nebună pentru că dorea să răzbune crima brutală împotriva tatălui ei. Nu o deranja că era diferită de alte fete, dar nu era mereu ușor să fie o intrusă, să trăiască în penumbră, cu numele ei – cu însăși existența ei – marcat de scandal. Faptul că fratele ei vitreg și soția lui veniseră în Sicilia în căutarea ei o încălzea până în vârful degetelor de la picioare.

Studiară bărbații aflați jos, pe pajiște. Lumina soarelui cădea vălurit de-a lungul malurilor unui pârâu din apropiere, iar umbrele copacilor împiedicau o țintă clară. Cea mai bună poziție de tragere era în jos, spre dreapta, de-a lungul unei cărări brăzdate printre stânci.

Gillian primise de veste cu doar câteva ore în urmă, de la un localnic, că Falcone se pusese în mișcare. Fusese nevoită să se grăbească, dar, din fericire, fusese destul de devreme încât să nu fie văzută de nimeni alergând către grajdurile vilei bunicii ei – de nimeni, cu excepția lui Griffin. Fusese uimită atunci când, în loc să încerce să o oprească, el își dăduse doar ochii peste cap și înșeuase încă un cal.

– Nu trebuie să faci asta, să știi, murmurase Griffin. Pot să mă ocup eu de asta, în locul tău.

Îl privi, mijindu-și ochii în lumina puternică a dimineții. După expresia de pe chipul lui, era foarte serios. Sentimentul nefamiliar de recunoștință își încolăci din nou căldura în jurul inimii ei.

– Nu s-a mai oferit nimeni, niciodată, să facă asta, spuse ea blând.

El îi aruncă un rânjet.

– Majoritatea oamenilor nu au obiceiul de a se oferi să împuște alți oameni pentru tinere domnișoare.

– În afară de tine, desigur.

– Nu ai fi prima.

Pentru un moment pasager, fu tentată să îl lase pe el să îl ucidă pe Falcone pentru ea. Până la urmă, nu era ca și cum i-ar fi plăcut să ucidă. Prima oară când răpusese pe unul dintre oamenii banditului, abia scăpase, și fusese nevoită să cadă în genunchi și să verse tot ce avea în stomac. A doua și a treia oară, se întâmplase același lucru. Se putea prea bine să se întâmple la fel și cu însuși Falcone, în ciuda faptului că el fusese cel care îi pusese pistolul la cap tatălui ei vitreg și apăsase pe trăgaci. Goana după dreptate – sau răzbunare, cum o numeau unii – tindea să tocească sufletul unui om. Nu doar o dată renunțase la tot. Dar Falcone și oamenii lui fuseseră liberi să hoinărească, să comită crime și să instaureze haosul pentru prea mult timp. Gillian avea să se țină de scopul pe care îl avea și de jurământul pe care i-l făcuse tatălui ei vitreg, în ziua în care îl înmormântaseră în marmura rece.

– Sunt mișcată, Griffin, dar trebuie să duc la bun sfârșit treaba asta.

Răsuflă frustrat.

– Îți dai seama că moartea nemernicului aceluia nu îți va aduce niciodată pace cu adevărat.

– Nu caut pacea, ci dreptatea.

– Mai degrabă răzbunarea. Autoritățile din Palermo ar trebui să se ocupe de treaba asta.

Singurul ei răspuns fu un pufnet ironic. Bunica ei, contesa de Marbury, așteptase dreptatea din partea autorităților timp de doi ani. Nu erau interesați, cum nu era nici moștenitorul tatălui ei vitreg, actualul conte Paterini. Atâta timp cât Falcone continua să le umple sipetele cu mită, autoritățile și nobilii locali se mulțumeau să îl lase pe lordul bandit să provoace haos în provincia siciliană.

Griffin o studie.

– Nu trebuie să îți mânjești mâinile cu sângele lor, fată dragă!

– Sunt deja mânjite, Griffin.

Îi aruncă o privire nedumerită, înainte să înceapă să priceapă.

– Sfinte Dumnezeule! Câți bărbați ai ucis din cauza asta?

Părea șocat.

– Câțiva, zise ea în răspăr.

– Aha, doar atât?

– Au meritat-o.

Nemernicul de bandit îi ucisese pe tatăl ei vitreg, pe cele două gărzi de corp și pe tânărul grăjdar care îl însoțeau în călătoria aceea nefastă prin trecătoarea Tiberio. Era potrivit ca Gillian să facă dreptate în aproape același loc în care își dăduseră ultima suflare acei inocenți.

Fratele ei înjură printre dinți.

– Gillian, nu așa ar trebui să fie viața ta.

– Îți par cumva o tânără domnișoară bine-crescută?

El aruncă o privire sardonică spre ținuta ei – haină din piele de oaie, pantaloni din piele de căprioară și cizme de călărie.

– Ai putea fi. Ești o tânără atrăgătoare, cu înfățișare respectabilă atunci când nu te deghizezi într-un sălbatic însetat de sânge.

– Am crezut că tu, dintre toți oamenii, vei înțelege, spuse ea, exasperată.

– Așa e, dar, dacă vei continua pe acest drum, vei suferi consecințele. Crima lasă întotdeauna urme.

Ea reuși să nu tresară.

– Nu am de ales.

– Întotdeauna există o alegere, Gillian.

Își mută din nou privirea asupra lui Falcone, care ședea pe o piatră și trăgea dintr-o pipă. Mai era și minunat de expus, doar că ea trebuia totuși să se mai apropie.

– Nu are nici un rost să discutăm despre asta. O voi face, spuse ea.

– Nu, eu voi...

– A fost vina mea, șuieră ea. De aceea trebuie să o fac *eu*. Nimeni altcineva.

El se încruntă.

– Nu înțeleg.

Fu nevoită să înghită în sec înainte de a răspunde.

– Este vina mea că tatăl meu vitreg a fost ucis. L-am trimis direct în linia de tragere a lui Falcone.

– Deci... vina este ceea ce te motivează. Uciderea lui Falcone nu va fi, probabil, nimic mai mult decât o victorie deșartă, dacă așa stau lucrurile. Îi strânse brațul. Atâta timp cât continui să te învinovățești, nu vei găsi niciodată liniște.

Spera din tot sufletul ca el să se înșele. Cu siguranță se înșela.

– Ești cel mai enervant bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

– Asta îmi spune soția mea în mod regulat.

Sub ei, Falcone își scutură pipa de tutun și apoi își urni statura impresionantă și se ridică. Gillian înjură în gând când el începu să meargă ca să se alăture oamenilor lui, sub copaci.

Ea se întoarse și le făcu semn lui Stefano și nepotului său. Bătrânul își scoase pistolul de sub șa, gata să îi acopere spatele.

– Griffin, mă ajuți sau nu, voi face asta acum.

Înainte ca el să apuce să răspundă, ea își lăsă pușca pe spate și se furișă de lângă margine. Cât îndrăzni de repede, se târî până la cărarea îngustă, ce șerpuia de-a lungul marginii trecătorii. Dacă se ridica, era puțin probabil ca bărbații de jos să o observe, dar nu avea de gând să își asume nici un risc. Falcone îi scăpase de mult prea multe ori de-a lungul anilor.

Fratele ei o urmă. Practic, îl putea simți cum clocotea de frustrare, dar el nu făcu nici un zgomot. Trebuia să recunoască: era foarte bun.

La doar câțiva pași de ținta sa, Gillian ridică o mână ca să oprească înaintarea fratelui ei. Aruncă o privire rapidă peste umăr. Imediat, în urma lor se afla Stefano, așezat pe vine, cu trăsăturile bronzate, tăbăcite, umbrite de pălăria cu boruri largi. Pe chipul lui Griffin se putea citi șocul la vederea bătrânului care se afla atât de aproape, cu pistoalele pregătite. O fi avut Stefano o vârstă înaintată, dar era încă plin de viață și puternic. Se putea deplasa ca o stafie, tăcut și ucigător la comanda ei.

După ce îi făcu lui Griffin semn cu degetul ca acesta să o urmeze, Gillian se lipi de marginea stâncii. Cercetă cu atenție pe deasupra stâncilor și îi zări pe bandiți adunați sub un pâlc de fagi, atenți la butelcuțele lor cu vin, în timp ce așteptau să se facă iepurii deasupra focului. Din nefericire, Falcone era acoperit pe jumătate de către unul dintre oamenii săi și se afla parțial în umbră. Era nevoită să se ridice dacă dorea să aibă o țintă sigură.

Se ridică pe genunchi și își trase pușca de la spate. O verificase deja de trei ori, dar o mai făcu o dată. The Baker era o armă grozavă. Aparținuse unui husar și avea o carabină scurtă, ușoară, ceea ce o făcea mai ușor de mânuit. Dar era mai puțin exactă decât puștile folosite de trăgătorii de mare precizie. Deși putea încărca rapid în cazul în care rata, ar fi devenit o țintă sigură în timp ce o făcea.

„Așa că fă-o cum trebuie din prima."

Griffin veni alături de ea. Îi făcu un semn scurt din cap, în timp ce își îndreptă pușca către bărbații de dedesubt. Însă inspiră puternic când Gillian se ridică rapid, țintindu-l pe Falcone.

Ghinionul făcu însă ca un vultur să zboare chiar pe deasupra capetelor lor, lăsând să îi scape un țipăt. Bărbații de dedesubt ridicară capetele în mod automat, și ochii le căzură direct pe ea și pe Griffin.

Gillian trase. Focul de armă răsună în trecătoare cu o plângere asurzitoare. Urmă o altă bubuitură, când Griffin trase și el, o secundă mai târziu. Falcone se împletici și se lăsă pe un bolovan, urlând în timp ce își duse o mână la umăr. Un alt bandit se prăbuși ca un sac de grăunțe aruncat dintr-o căruță.

Ceilalți bandiți se repeziră să își ia armele.

– Lasă-te în jos, femeie neghioabă, urlă Griffin, întinzând mâna să o tragă de pe margine.

Gillian se feri de mâna lui, alunecând pe grohotișul pietros și aproape pierzându-și echilibrul. Reuși, totuși, să își recapete echilibrul și să reîncarce. Griffin făcu și el același lucru, dând drumul la un șir de înjurături ce-ți ridicau părul. Ea își smuci pușca, ținti și trase din nou.

Un moment mai târziu, un glonț o lovi în umăr și o aruncă la pământ. Se lovi cu capul de o piatră, și durerea îi explodă în craniu. Gillian stătea lungită acolo, uimită, privind la cerul care strălucea cu o ceață lăptoasă. În urechi îi răsunau o mie de clopote de biserică.

„Mișcă, idioato!"

Nu putea – nici măcar un afurisit de deget.

Dintr-odată, chipul lui Griffin pluti deasupra ei, doar un pic mai clar decât cerul cețos. Gillian se strădui să scoată câteva cuvinte, în ciuda durerii.

– L-am nimerit? șopti ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu acum, scuipă Griffin.

Îi apăsă ceva în umăr, atât de tare, încât fierea i se ridică în gât și pete negre îi înotară prin fața ochilor. Se luptă cu bezna care o acapara.

– Falcone este mort? îngăimă ea.

Griffin aruncă o privire peste umăr și zise nervos ceva către Stefano. Apoi se reîntoarse către ea.

– Da, spuse el.

Fu învăluită de ușurare, care stăvili, pentru moment, focul ce îi consuma trupul.

– Am reușit, Griffin.

Dacă era să moară în încercarea aceea, slavă Domnului că ieșise învingătoare!

– Într-adevăr. Griffin trase puternic, ca să lege strâns ceva în jurul umărului și al antebrațului ei. Fu nevoită să își înăbușe un urlet. Dar, crede-mă, soră dragă, zilele în care ucideai au luat sfârșit.

Când el o aburcă pe un umăr, bezna dădu buzna și o trase departe de căldură, de lumină și de durere.

De toate.

Capitolul 2

Londra
Mai 1816

Charles Valentine Penley, al șaselea duce de Leverton, coborî în grabă de pe trotuar, pe stradă, evitând la mustață coliziunea cu trei băieței care mergeau grăbiți spre casă, din parc. Oricât le-ar fi apreciat veselia, erau plini de noroi, și, în general, nu se făceau vizite arătând ca și cum te-ai fi tăvălit în grajd.

– Mai încet, neastâmpăraților, strigă Kates de pe capra cabrioletei. Aproape că l-ați lovit pe Excelența Sa de era să cadă în cur.

Kates, care era un grăjdar excelent, uita de sine uneori, iar atunci originile sale mai degrabă rău famate, din bordelurile londoneze, ieșeau la suprafață.

– Nu e nevoie să țipi, spuse Charles.

– Ar fi putut speria caii. Iar dumneavoastră aproape că ați băgat groaza în bieții de ei, sărind așa de pe trotuar, adăugă Kates, pe un ton acuzator.

În lumea lui, nu era nimic mai rău decât să tulbure nervii întinși ai animalelor aflate în grija lui.

– Teribil din partea mea, spuse Charles. Crezi că ar trebui să le cer scuze?

Când Kates era supărat, asemănarea lui cu un ogar baset, cu ochi plini de tristețe, era remarcabilă.

– Ei, Excelență, nu trebuie să faceți o glumă din asta. Știți că perechea asta urăște să iasă pe un asemenea vânt. E aproape furtună, vă zic eu.

Ca pentru a-i întări spusele, o briză puternică suflă pe Brook Street, ridicând atât praful, cât și fustele celor trei dădace care alergau după protejații lor obraznici. Două dintre ele erau tinere și drăguțe și zâmbiră cochet când trecură pe lângă ei, murmurând scuze pentru orice neplăcere pe care ar fi putut-o cauza băieții.

Charles le zâmbi politicos înainte de a se reîntoarce către Kates.

– În regulă, te poți întoarce acum în Grosvenor Square. Nu știu sigur cât voi sta, și ferească sfântul să țin caii afară în timpul unui uragan.

Era doar o zi cu vânt, una neobișnuit de rece pentru acel anotimp de primăvară neobișnuit de răcoros. Totuși, era bine afară. Reîntors de curând de la moșia lui din Lincolnshire, Charles își petrecuse ultimele câteva zile îngropat până peste cap în acte, în biroul parlamentar. Îi era deja dor de plimbările lungi călare, de aerul proaspăt și curat și de modul de viață mai liniștit, mai ordonat al vieții la țară.

Kates aruncă un ochi cercetător înspre cerul cenușiu.

– Sunteți sigur, domnule? Pare că o să vină ploaia. Nu ați vrea să vă udați ghetele. Jobbins o să facă o criză dacă le udați.

– Să-ți explic ceva, Kates. Eu sunt ducele, iar Jobbins este valetul. Eu îi plătesc salariul. Nu îl plătesc ca să facă crize.

Grăjdarul îl privi sceptic.

– Dacă ziceți dumneavoastră, Excelență.

Personalul de la reședința Leverton trăia sub teroarea lui Jobbins, care era acolo de pe vremea potopului lui Noe și care avea talentul de a-l face până și pe majordom să îi acorde un respect reticent. Jobbins își căpătase atitudinea intimidantă de la stăpânul său precedent, al cincilea duce de Leverton. Însă, spre deosebire de acel duce, Jobbins

avea suflet. Lui Charles i s-a părut întotdeauna mai degrabă uimitor faptul că valetul său îl trata cu o afecțiune mai reală decât a propriului său tată.

I se făcu milă de grăjdarul său, care era în mod evident îngrijorat.

– Ce ai prefera, să se ude caii sau eu?

Kates mai aruncă o privire alarmată către cer, apoi către perechea de cai care așteptau răbdători.

– Aveți dreptate, domnule. Ar fi mai bine să îi duc pe ăștia doi acasă, în siguranță.

În timp ce Kates porni la trap vioi pe Brook Street, Charles se întoarse și urcă scările clădirii din fața lui. Frumoasa casă de oraș, din cărămidă și stucatură, îi aparținuse familiei Marbury de când se știa, chiar dacă fusese închiriată până când Lady Marbury și familia sa se întorseseră de curând în Anglia, după mulți ani petrecuți în străinătate.

Și ei erau familia lui, așa cum trebuia să își reamintească. El și Lady Marbury erau veri îndepărtați din partea tatălui său, iar fiica lui Lady Marbury, care era acum văduva unui aristocrat italian, se căsătorise la o vârstă fragedă cu unul dintre unchii materni ai lui Charles. Căsătoria aceea nu durase decât câțiva ani, până când unchiul lui murise de infarct în patul unei curtezane faimoase. Tânăra ducesă văduvă începuse atunci să se dedea ea însăși unor escapade scandaloase – atât de scandaloase, încât familia Marbury fusese nevoită să își ia fiica rătăcitoare și să plece pe continent, stabilindu-se mai întâi în Napoli, apoi în Sicilia.

Rămăseseră acolo mai bine de douăzeci de ani, chiar și după moartea lui Lord Marbury. Motivul pentru care se reîntorseseră acum – și pentru care Charles fusese chemat fără drept de apel de către Lady Marbury – era un mister care insufla o anumită prudență. Dar *erau* o familie, iar cei din familia Penley punea întotdeauna familia pe primul plan. Lecția aceea îi fusese băgată în cap de la o vârstă fragedă, și nu era una pe care ar fi putut-o uita cu ușurință.

Un valet îmbrăcat în livrea îi deschise cu un salut tăcut, luându-i pălăria și mănușile. O clipă mai târziu, un majordom impecabil apăru din spatele casei și îl conduse în sufragerie. În jur se simțea o atmosferă de eleganță tăcută, familiară. Când era copil, Charles vizitase adesea casa și își imagina că aproape nimic nu se schimbase din zilele acelea de demult, înainte de infama cădere în dizgrație a familiei Marbury și de exilul social din Anglia.

Majordomul îl conduse în spatele casei, acolo unde el își amintea vag că ar fi fost sufrageria personală a lui Lady Marbury. Lucrul acela era interesant, având în vedere faptul că era de așteptat o vizită formală. La o adică, ultima oară când o văzuse era un tânăr fără experiență, de optsprezece ani, aflat într-un tur de onoare alături de tutorele lui. Multe se schimbaseră de atunci, inclusiv faptul că Charles era acum duce de Leverton.

După un ciocănit scurt la ușă, majordomul îi anunță prezența.

Charles intră în încăperea mică și se opri, simțind că păsise înapoi în timp. Mobila nu fusese modificată deloc. Până și ghirlandele galbene care acopereau ferestrele arătau la fel, chiar dacă un pic mai decolorate. Își amintea de ceasul franțuzesc cu suport ornat care se afla pe polița șemineului și de portretul unui fost duce de Marbury, pictat de Romney, care era atârnat deasupra șemineului.

Se simțea din nou copil, lucru care nu îi făcea plăcere.

Un râs ușor îl smulse din reverie.

– E straniu, nu-i așa? Aproape că m-am simțit ca o tânără femeie când am intrat în încăperea aceasta. Am fost plecați prea mult timp.

Lady Marbury stătea în picioare, îmbrăcată elegant, într-un stil mai degrabă franțuzesc decât englezesc. Privirea ei limpede, albastră se opri asupra lui cu amuzament, și un zâmbet călduros de bun venit îi lumină chipul frumos, aproape fără riduri. Doar părul alb de sub boneta delicată, de dantelă, făcea dovada vârstei ei, de peste șaptezeci de ani. Viața ei nu fusese întotdeauna ușoară, dar își păstrase, cu siguranță, frumusețea și grația tăcută.

Zâmbetul ei se transformă în rânjet.

– Charles, mă bucur foarte mult să te revăd. Sper, totuși, că apariția mea nu te-a lăsat mut de uimire. Am îmbătrânit atât de mult încât nu mă mai recunoști?

– Iertați-mă, vă rog, spuse el, luându-i mâna. Am fost, într-adevăr, uimit de cât de tânără arătați. Nu ați îmbătrânit nici măcar cu o zi.

– Ce prostie! Se întinse și îl sărută rapid pe obraz. Și tu te-ai schimbat foarte mult. Ai devenit un bărbat chipeș, ceea ce nu e deloc surprinzător din moment ce erai un băiat frumos și charismatic.

El se prefăcu în sinea lui a ignora complimentul plin de afecțiune. Lady Marbury pe care și-o amintea nu era o femeie înclinată să aducă asemenea laude și nici să flateze.

Iar pe el nu l-ar fi numit nimeni charismatic – mai degrabă stângaci și cu limba legată. Era adevărat că, de-a lungul anilor, căpătase o anumită eleganță mondenă. Dar, din moment ce Lady Marbury nu avea cum să știe lucrul acesta, cuvintele ei îl făcură și mai suspicios. Știa că era o femeie genială și adevărata forță din spatele carierei politice a soțului ei, înainte de exilul lor în Sicilia. Lady Marbury fusese întotdeauna vicleană, lucru pe care el trebuia să nu îl uite.

– Te rog, ia loc, Charles, spuse ea, făcând semn cu mâna către un fotoliu acoperit de broderii ușor decolorate, dar încă frumoase. Ea se așeză pe sofaua cu picioare în formă de gheare din fața lui. Sper că ne vei scuza aspectul ușor ponosit. Încă nu am apucat să redecorăm.

– Nu este nimic ponosit, milady. Este încântător și foarte... primitor.

– E un fel de a spune, zise ea pe un toc sec, care i se potrivea mult mai bine. Și, te rog, nu e nevoie să fim așa formali între noi. Dacă vei continua să îmi spui „milady", voi fi nevoită să îți spun „Excelență". În definitiv, obișnuiai să îmi spui „mătușă Lucy"

El se abținu să își exprime scepticismul politicos. Când era băiat, Charles îi spunea uneori „mătușă Lucy", mai mult ca să îi enerveze pe cei în vârstă. Nici cei din familia Marbury, nici părinții lui nu încurajaseră astfel de intimități.

– Cum dorești, mătușă Lucy, spuse el. Acum, cum pot să te ajut?

Ea ridică din sprâncene.

– De ce crezi că vreau ajutor? Poate că am vrut doar să revăd una dintre cele mai apropiate rude după atât de mulți ani departe de casă.

– Suntem rude atât de apropiate? Va trebui să verific Biblia familiei. Se prefăcu a cugeta timp de câteva secunde. Deși bănuiesc că te referi la căsătoria fiicei tale cu unchiul meu, care, după câte îmi amintesc, a fost extrem de scurtă.

Ea clipi, dar apoi ochii i se luminară de amuzament.

– Cât de mizerabil din partea ta să menționezi asta. Sugerezi faptul că te lingușesc un pic cam mult?

El îi zâmbi ușor. Nu avea nici un rost să o lase pe mătușa Lucy să creadă că îl putea folosi pentru propriile ei scopuri. Cândva, fusese foarte ușor de manipulat, dar zilele acelea erau de mult trecute.

– Departe de mine gândul acesta, spuse el. Misiva dumitale însă părea să aibă un ton mai degrabă urgent. Iartă-mă dacă presupunerea mea a fost greșită.

În privirea ei stăruia căldura.

– Te-ai înșelat, să știi. Mă bucur să te văd. Dar, ai dreptate, am nevoie de ajutorul tău. Pur și simplu, încercam să îmi dau seama care ar fi cea mai bună metodă de abordare.

– Cea directă, aș zice. Cu mine nu e nevoie să o iei pe ocolite.

– Uitasem cât de direct și de cinstit erai când erai copil.

– Cred că vrei să spui neîndemânatic.

– Nu, aceea era părerea tatălui tău, nu a mea. Eu nu eram de acord cu el.

El dădu din cap în semn de mulțumire, nedorind să încurajeze acea discuție. Charles știa foarte bine care fusese părerea tatălui său în ceea ce îl privea.

– Și apoi, continuă ea, înțeleg că acum ești întruchiparea curtoaziei și a bunului-gust. Penley Fără-Pereche, nu așa îți spun oamenii?

Așa era, iar el ura lucrul acela. Dar, ca alte lucruri în viață, învățase să folosească asta în avantajul lui.

– Îmi mai spun și Penley cel Perfect și Impecabilul Penley. Poți să alegi.

Ea dădu aprobator din cap.

– Da, le-am auzit și pe acelea. Reputația ta de conducător al societății mondene este de-a dreptul impresionantă.

Acum ajungeau la subiect.

– Și de aceea ai nevoie de ajutorul meu?

– Dă-mi voie să cer să ne aducă ceai înainte de a-ți explica despre ce este vorba.

El ridică o mână.

– Am putea trece peste formalitățile sociale, doar de data asta, în ciuda reputației mele de temut. Te rog, mătușă, vorbește deschis!

Oricât de mult ar fi învățat să prețuiască amabilitățile sociale, le găsea uneori supărătoare și consumatoare de timp. Ea îl privi suspicioasă.

– Foarte bine. Poate ar fi mai bine să luăm ceaiul când ni se va alătura și nepoata mea.

Cu siguranță că nu se referea la...

– Te referi la domnișoara Gillian Dryden?

– Da.

În răspunsul ei se simțea o urmă de sfidare.

– Ai adus-o cu tine în Anglia?

Nu reuși să își ascundă uimirea din glas.

Mătușa lui se îmbățoșă, arătând ca o adevărată aristocrată, imperială, așa cum și-o amintea.

– Există vreun motiv pentru care eu și fiica mea nu ar trebui să o aducem acasă pe Gillian?

În afara faptului că era fiica nelegitimă a ducelui de Cumberland, fratele prințului regent? Dar, desigur, nu ar fi fost niciodată atât de necuviincios încât să o spună în mod deschis.

– Iartă-mă! Pur și simplu, am presupus că s-a căsătorit și că locuiește în Sicilia. Acum are... douăzeci și doi de ani?

– Douăzeci și unu. Și cred că bănuiești de ce nu este căsătorită.

– Îmi pare rău. Nu a fost intenția mea să jignesc. Îi zâmbi ironic. În mod clar, în cele din urmă, reputația mea nu e chiar atât de bine meritată.

Ea bătu darabana pe genunchi.

– Cu siguranță, nu asta mi-a fost dat de înțeles.

Acum se învârteau în cercuri, o și mai mare pierdere de timp.

– Despre domnișoara Dryden dorești să îmi vorbești?

Ea lăsă să îi scape un oftat care sună în același timp obosit și îngrijorat.

– Iartă-mă că mă răstesc la tine! Au fost două luni lungi.

– Nu mă îndoiesc de faptul că ați avut o călătorie solicitantă. Nici de faptul că nu a fost ușor să vă reîntoarceți acasă după atât de mulți ani petrecuți în străinătate.

Deși trecuseră decenii de când familia Marbury părăsise Anglia, scandalul care îi alungase nu fusese încă dat uitării. Privirea mătușii Lucy se înmuie.

– Da, până la urmă, Anglia înseamnă, încă, acasă. În ciuda dificultăților, sunt fericită că m-am întors aici în ultimii mei ani.

– Doamne, Dumnezeule! Nu aveam habar că te afli la marginea decrepitudinii.

Ea râse șovăitor.

– Asta, dragul meu Charles, numai politicos nu a fost.

– Nu, dar trebuia să subliniez faptul că nu ești nici pe departe atât de șubredă. Remarcile tale însă sugerează că nu toată lumea se bucură de întoarcerea voastră. Adică nepoata ta, bănuiesc?

– Cât de dezgustător de perspicace ești. Va trebui să țin minte. Da, Gillian nu se adaptează bine tranziției. Și nu mă voi preface că nu avem probleme din cauza asta.

– Din cauza... ăă... statutului ei sau din cauză că nu este prea familiară cu manierele și obiceiurile englezești?

Mătușa Lucy oftă din nou, dar de data aceasta sunetul îi trădă exasperarea.

– Ambele, deși comportamentul ei este cel mai supărător în momentul de față.

– Nu aș fi crezut că se poate una ca asta.

Pentru o femeie din înalta societate, pata nelegitimității era un obstacol aproape de netrecut.

– Cu Gillian, totul este posibil, spuse ea, clătinând din cap. Ce îți amintești despre ea?

El se gândi la vizita pe care o făcuse în Sicilia, cu mai mult de doisprezece ani în urmă. Deși stătuse cu familia Marbury la vila lor încântătoare de la marginea orașului Palermo, nu o văzuse pe Gillian Dryden decât de câteva ori. Ea avea pe atunci nouă ani, așa că nu prea erau motive pentru care să iasă în lume. Iar el simțise atunci că Lord Marbury se opusese prezenței nepoatei sale în căminul lor. Drept urmare, fusese ferită de priviri cât se putuse de mult.

– Îmi amintesc că era foarte tăcută, ca o mică stafie plutind pe la colțurile încăperii.

Pentru o clipă, mătușa Lucy păru ca lovită.

– Aceasta este o descriere foarte potrivită. Soțul meu nu a fost de acord cu prezența lui Gillian, deși mă bucur că pot spune că tatăl ei vitreg a fost mult mai primitor.

Charles încuviință din cap.

– Din câte îmi amintesc, Lady Julia s-a căsătorit cu un nobil italian. Contele Paterini, cred?

– Da, a fost un bărbat minunat, care a tratat-o pe Gillian ca pe propria lui fiică. Am fost devastați cu toții atunci când a murit într-un mod atât de tragic. A fost foarte greu, atât pentru Gillian, cât și pentru mama ei.

– Îmi pare rău pentru pierderea voastră, spuse el.

– Mulțumesc. Dar bănuiesc că nu servește la nimic să ne reamintim povestea tristă a familiei noastre. Ar trebui să trec la subiect, în loc să îți pierd timpul valoros.

– Nu te pot ajuta decât dacă îmi spui despre ce este vorba, zise el zâmbind.

– Atunci, foarte bine. Aș vrea să o ajuți pe nepoata mea și să o înveți cum să fie o adevărată lady, nu o povară sălbatică, impulsivă, care jignește orice persoană pe care o întâlnește.

Capitolul 3

Charles o privi atent pe mătușa sa. Părea al naibii de serioasă.

– Îmi cer iertare, spuse el. Mă tem că nu te-am auzit prea bine.

– Nu e nimic în neregulă cu auzul tău. Ești singura persoană din această familie care îi poate oferi lui Gillian abilitățile sociale necesare pentru a face față vieții moderne, de *bonton*.

„Dumnezeule!" Ea dorea ca el să o introducă în înalta societate britanică pe nepoata ei scandaloasă. Era o idee nebunească.

– Lăsând deoparte natura neobișnuită a acestei cereri, care ar fi scopul final al unui astfel de proiect?

– Finalul obișnuit pentru tinerele bine-crescute – căsătoria.

Ar fi fost o dovadă de falsă modestie dacă ar fi negat faptul că deținea o influență socială și politică considerabile, dar nici chiar el nu putea face miracole.

– Scuză-mă că vorbesc direct, dar ți se pare că arăt ca un petitor?

El nu se deranjă să își mascheze neîncrederea.

– Nu fi găgăuță, Charles! De parcă ar fi capabil vreun bărbat să ducă la îndeplinire o astfel de sarcină, spuse ea, fluturând din mână într-un gest de respingere. Eu și mama ei vom avea grijă de acest lucru. Dar Gillian este, în lipsa unui termen mai potrivit, o nestemată neșlefuită. Ajutorul tău este necesar pentru un singur scop – să-i netezească marginile tăioase și să o facă să devină o posibilă soție, potrivită pentru un domn respectabil.

Uimit de faptul că mătușa sa era în stare să se gândească la un plan atât de strigător la cer, privi în jur, la încăperea aranjată în mod splendid, apoi aruncă un ochi rapid, experimentat, la îmbrăcămintea și bijuteriile de calitate pe care ea le purta.

Ea râse, citindu-i, în mod evident, gândurile.

– Nu avem de gând să vânăm un soț bogat pentru ea, Charles. Nici nu avem nevoie de ajutor financiar din partea ta ori a altcuiva. Gillian are o zestre foarte generoasă, pe care i-a lăsat-o tatăl ei vitreg.

Ceea ce vrem este capitalul tău social și suportul tău în calitate de cap al familiei.

Deci fata era bogată. Asta era, cu siguranță, de ajutor – ori cel puțin putea încuraja potențialii pețitori să treacă cu vederea trecutul ei nefericit.

– Asta nu ar trebui să fie o problemă, atâta timp cât ea arată bine.

– Și aici este buba, spuse ea sec.

– De ce? Mama ei este o femeie încântătoare, desăvârșită. Nu se poate ocupa de propria ei fiică? Desigur, cu ajutorul unor profesori particulari și a unui maestru de dans.

– Din nefericire, Julia are o sănătate precară. Nu doresc să o solicit mai mult decât e necesar. Iar Gillian poate fi *foarte* solicitantă.

– Dar o guvernantă?

– Nepoata mea nu dorește o guvernantă. Niciodată nu a vrut, spuse scurt mătușa Lucy.

– Cele mai multe fete nu vor. Asta nu înseamnă că nu au nevoie de una.

Ea flutură din mână, în semn de respingere.

– Oricum, era aproape imposibil să găsim o candidată englezoaică, acceptabilă, care să dorească să se mute în Sicilia. Subiectul a ieșit din discuție.

– Mătușă Lucy, iartă-mă, dar acesta pare a fi un plan nebunesc, menit să eșueze.

– Nu poate eșua, spuse ea cu vocea gâtuită. Cunoști situația dificilă în care se află Gillian. Siguranța și fericirea ei depind de găsirea unui bărbat bun, respectabil, care să aibă grijă de ea. Să o protejeze de... de prăpastia care pândește o fată ca ea.

Doamne, ce nătâng era! Sigur că aceea era problema.

Lumea mondenă era plină de țapi bătrâni, de crai și alții care se dedau la activități mai puțin decât respectabile. Cei mai mulți dintre acei bărbați aveau mare grijă să stea departe de fetele bine-crescute, știind că ar fi trebuit să plătească amarnic dacă ar fi flirtat cu ele. Dar, față de o femeie aflată în poziția lui Gillian Dryden, ar fi fost nemiloși. Orice crai din Londra ar fi încercat să o târască în lumea lui sordidă, acolo unde ar fi fost pierdută pe vecie pentru familie și prieteni.

Pentru astfel de bărbați, ar fi fost o provocare delicioasă să prindă în mrejele lor o fată ca Gillian – inocentă și, după standardele lor josnice, o pradă ușoară.

– Mătușă Lucy, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai adus-o pe biata fată înapoi în Anglia? Cu siguranță înțelegi ce s-ar putea întâmpla.

Ea mestecă spusele lui ca pe o bucată de pâine învechită, plină de mucegai.

– Nu am avut de ales.

Evident, ea ascundea ceva, dar Charles alese să o lase baltă pentru moment. Dacă avea să decidă să o ajute pe domnișoara Dryden – și era un mare semn de întrebare –, urma să ceară explicații amănunțite despre lucrurile cu care avea să se confrunte. Ura surprizele, și această mică întrevedere depășise deja toleranța pe care o avea pentru ele.

– În regulă, poate ar trebui să abordăm problema aceasta dintr-un unghi diferit, spuse el. De ce nu îmi spui care sunt, mai exact, aptitudinile și abilitățile pe care le are domnișoara Dryden? Atunci aș putea fi capabil să îmi dau seama cum te pot ajuta.

– Să o ajuți pe Gillian, spuse ea cu încăpățânare.

Deși ideea de a îndruma o fată murdară ocupa cu greu un loc de cinste pe lista de activități preferate ale unui bărbat, el aprobă, încuviințând din cap încurajator.

– Păi, vorbește trei limbi străine și este foarte bună și la limba latină.

În general, nu era nevoie să conjugi verbe într-o sală de bal, dar era un început.

– Franceza este una dintre aceste limbi?

– Desigur. Aș putea adăuga chiar că accentul lui Gillian este excelent. De asemenea, vorbește foarte bine spaniola.

– Minunat! Ce altceva?

– Este foarte pricepută la istorie și bună la matematică și la științele naturii. De fapt, cunoștințele ei despre creșterea animalelor sunt remarcabile. Se datorează faptului că și-a petrecut cea mai mare parte din viață la moșia tatălui ei vitreg.

Dacă nu cumva avea de gând să termine ca șefă de promoție universitatea Oxford – ori să se căsătorească cu un fermier –, acele abilități erau mai degrabă obstacole decât un ajutor. Dar pe fată părea să o ducă mintea, lucru care nu era de lepădat. Până la urmă, existau

bărbați care nu doreau să se însoare cu o femeie ignorantă, oricât de frumoasă ar fi fost.

Charles era unul dintre aceștia. Aflase cu mult timp în urmă cât de periculoasă putea fi frumusețea.

– Dar aptitudini feminine? Cântă la vreun instrument sau cu vocea?

Mătușa Lucy clătină din cap.

– Nu e o problemă de netrecut, spuse el. Desenează ori pictează?

– Nu.

– Cum stă cu brodatul?

Mătușa Lucy începu să arate posomorâtă.

– Gillian și-ar înfige mai degrabă acul în ochi decât să piardă măcar un minut măcelărind o bucată inocentă de pânză.

– Bănuiesc că este un citat direct. Bine, atunci, poate măcar să fie grațioasă pe ringul de dans?

Se temea că știa deja care avea să fie răspunsul.

– Am angajat un maestru de dans pentru călătoria din Sicilia, dar nu a mers bine. Gillian a insistat să îl concediem înainte de a ajunge în Anglia sau...

– Sau? insistă el.

Ea arăta de parcă tocmai înghițise o doză prea mare dintr-un medicament nesuferit.

– Sau îl va omorî.

– Nu poți fi serioasă.

– Nu se simțea bine la momentul respectiv, deci nu era în întregime vina ei. Lecțiile îi agravaseră rana de la umăr.

– Ce a pățit la umăr?

Privirea mătușii Lucy fugi într-o parte. Inspiră apoi adânc și îl privi direct în ochi.

– A fost rănită într-un schimb de focuri.

El nu se putu împiedica să nu izbucnească în râs. Era imposibil să fie adevărat.

– Nu e de râs, spuse ea țeapăn. Gillian aproape că a murit.

Charles mai că se temea să ceară detalii, dar mersese deja prea departe ca să renunțe. Și trebuia să admită că, în momentul acela, simțea o fascinație morbidă.

– Cine a împușcat-o?

– Niște bandiți sicilieni, acei așa-numiți *gabellotti*[1]. Niște bărbați foarte periculoși și din cale-afară de periculoși pentru Gillian.

Înainte să apuce să formuleze o altă întrebare, ușa se deschise și înăuntru păși un bărbat – un bărbat care arăta el însuși a bandit. În afară de cămașa și de legătura de la gât de culoare albă, era îmbrăcat complet în negru – chiar și vesta era de culoare neagră. Înfățișarea îi era completată de părul negru lung, legat la spate, peste umeri, și de o cicatrice ștearsă, care îi brăzda jumătate din chip.

Era un bărbat care își făurise averea conducând unele dintre cele mai cunoscute spelunci de jocuri de noroc din Londra, unul a cărui reputație de ticălos de primă mână fusese atenuată abia de curând, prin vânzarea acelor spelunci și căsătoria lui cu nepoata unui viconte foarte bine văzut. Griffin Steele, fiu nelegitim al ducelui de Cumberland. Ceea ce îl făcea frate vitreg al lui Gillian Dryden.

Doamne! Situația era chiar mai rea decât crezuse.

– Ah, iată-te, Griffin, spuse mătușa Lucy cu un zâmbet plin de afecțiune. Intră, te rog, și fă cunoștință cu oaspetele nostru!

Charles oftă și se ridică.

– Acum îmi dau seama de ce ai nevoie de ajutorul meu, mormăi el.

Gillian Dryden era un scandal ambulant prin însăși virtutea existenței ei. Cu Griffin Steele la mijloc, bârfitorii aveau să fie în delir de fericire. Era un butoi social cu pulbere, care aștepta o scânteie.

– Ce ai spus, Charles? întrebă mătușa lui Lucy.

– Nimic, doamnă.

– Atunci, permite-mi să ți-l prezint pe Griffin Steele. Sunt aproape convinsă că ai ghicit care este relația lui cu Gillian.

– Cu o claritate tunătoare, spuse Charles. Steele, ticălosul, îi flutură ceea ce nu putea fi descris altfel decât ca un rânjet diabolic.

Mătușa Lucy ignoră comentariul.

– Griffin, permite-mi să te prezint Excelenței Sale, ducele de Leverton. Excelență, domnul Griffin Steele.

Dacă o plecăciune putea fi descrisă ca ironică, cea largă pe care o etală Steele se potrivea perfect. Charles îi răspunse cu o plecăciune scurtă, fiind pe deplin conștient de faptul ca sângele bărbatului era mai albastru decât al lui.

---

[1] *Persoane care închiriau de la aristocrați diverse ferme, pentru a le folosi pe termen scurt; mulți dintre aceștia au fost asociați cu Mafia italiană.* (n.red.)

Mătușa Lucy se ridică și strânse cu putere mâna lui Charles.

– Leverton are să ne ajute cu Gillian. Nu mă pot gândi la altcineva mai potrivit care să fie în stare să o facă.

Steele îl cercetă alene, insolent. În timp ce Charles era mai înalt, Steele era mlădios ca o sfoară de bici, cu aura cuiva care ți-ar tăia beregata de îndată ce ți-a scuturat mâna. Fiind crescut de către un bărbat care stăpânise arta intimidării, privirea scrutătoare a lui Steele nu făcu decât să îl enerveze pe Charles.

– Excelența Sa nu pare prea entuziasmat de idee, dacă mă întrebi pe mine, zise în cele din urmă Griffin.

Charles îi zâmbi politicos.

– În mod amuzant, nu îmi amintesc să fi întrebat.

Încruntarea mătușii Lucy sugeră că amândoi se purtau ca doi școlari prost crescuți.

– Griffin, îi aduci lui Charles un pahar de coniac – și ție de asemenea? întrebă ea. Sunt convinsă că v-ar prinde bine amândurora.

– Oaspetele tău se simte ca acasă, spuse Charles, privindu-l pe Steele îndreptându-se agale către dulăpiorul cu băuturi și alegând două pahare.

Mătușa Lucy ridică dintr-o sprânceană.

– Îl consider pe Griffin ca fiind un membru al familiei. Și Gillian îl consideră la fel.

– Așa aș crede, din moment ce sunt frate și soră, răspunse el calm. Dar, cu siguranță, nu faceți ca lucrurile să fie ușoare pentru voi.

– Pentru că și eu și Gillian suntem copii nelegitimi? întrebă Steele, revenind cu paharele de coniac. Nu e un obstacol imposibil de trecut. Sunt dovada vie a acestui lucru.

– Este mult mai dificil ca o femeie să treacă peste acest anumit impediment, zise Charles. Și, din moment ce discutăm atât de deschis...

– Eu vorbesc întotdeauna pe șleau, îl întrerupse Steele, cu un zâmbet rece. În felul acesta, intențiile mele sunt perfect clare.

– Atunci, cu scopul de a fi perfect clari, spuse Charles, dă-mi voie să atrag atenția asupra faptului că relația ta apropiată cu domnișoara Dryden e puțin probabil să fie un avantaj pentru ea. Ba mai degrabă invers.

– De acord, spuse mătușa Lucy. Dar, din moment ce nu se poate face nimic în legătură cu acest lucru, trebuie, pur și simplu, să găsim o cale.

– Îmi displace să fiu purtătorul unor veşti proaste, spuse Charles. Dar cred că este aproape imposibil să vă atingeţi scopul în Londra. Aţi putea avea mai mult noroc într-una dintre staţiunile balneare mai mici, unde standardele nu sunt atât de exigente. Poate Tunbridge Wells.

– Asta nu este acceptabil nici pentru mine, nici pentru mama lui Gillian, îi răspunse mătuşa sa pe un ton îngheţat.

– Ori pentru mine, adăugă Steele.

Charles îşi permise să ofteze plin de exasperare.

– Mătuşă Lucy...

– Charles, ascultă, te rog! Dacă am fi avut de ales, am fi făcut-o. Dar trebuie să îi găsim nepoatei mele un soţ potrivit, unul care este destul de puternic şi care are destul de multă influenţă încât să o poată proteja. Poziţia ei în viaţă, genul de fată care este...

Se opri, buzele strângându-i-se de tulburare.

– Da? întrebă cu blândeţe Charles.

– Gillian este foarte vulnerabilă, spuse ea. Mai mult decât aş vrea să admit şi cu siguranţă mai mult decât va admite ea. Cu toată puterea şi curajul ei, a dus dorul afecţiunii şi al acceptului unui bărbat încă de când mult iubitul ei tată s-a dus. Nu trebuie să îţi spun la ce ar putea conduce o astfel de vulnerabilitate.

– Înţeleg.

– Nu voi îngădui ca nepoata mea să alunece într-o lume imorală, fie din cauza purtării ei nechibzuite, fie din cauza vreunui nemernic de bărbat care să profite de ea.

Charles se încruntă.

– A încercat cineva?

Mătuşa Lucy flutură nerăbdătoare din mână.

– Am avut grijă de ameninţări de genul acesta în trecut, dar îmbătrânesc. Nu voi fi prin preajmă pentru totdeauna.

– Nu aş permite niciodată ca un astfel de lucru să i se întâmple lui Gillian, spuse Griffin cu voce dură.

– Problema este că ai face o treabă atât de bună protejând-o, spuse mătuşa Lucy, încât nici un bărbat nu ar avea curaj vreodată să se apropie de ea.

– Ei bine, fata are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea, spuse Griffin. Prea e al naibii de nesăbuită. E doar o chestiune de timp până să declanşeze un scandal în toată regula, care să îi distrugă pentru totdeauna reputaţia.

– Charles, dacă nu ne ajuți, nu știu ce vom face, spuse mătușa Lucy, părând mai degrabă disperată.

Dorea să refuze, dar...

„Un Penley face întotdeauna ceea ce trebuie."

Vocea tatălui său îi răsuna în minte. Charles era însă sigur de faptul că bătrânul nu se referise la acea situație deosebită. Totuși, mătușa Lucy și chiar și misterioasa Gillian erau parte din familie.

– Poate ar fi mai bine să îmi spui totul, zise el.

În timp ce mătușa Lucy vorbea, Charles devenea din ce în ce mai consternat. Dacă ar fi spus că domnișoara Dryden era un catalog al dezastrelor sociale ar fi fost un eufemism. Pe lângă faptul că îl amenințase pe maestrul de dans, călărise singură în Green Park, se plimbase pe lângă clubul de bărbați White în mijlocul după-amiezii – din nou, de una singură – și îl insultase din neatenție pe unul dintre cei mai vechi și mai de vază marchizi, în timpul unicei petreceri restrânse la care familia ei îndrăznise să o ia.

Aparent, acesta era doar începutul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, mătușă Lucy, o întrerupse el, nici măcar eu nu pot îmblânzi un sălbatic. La ce te-ai gândit când ai adus-o aici, în primul rând?

Steele se aplecă în față, cu privirea fixă și rece.

– Fiți atent, Excelență! În caz contrar, s-ar putea ca lama mea să ajungă între coastele Excelenței Voastre.

– Ei, te rog, spuse Charles pe un ton disprețuitor.

– Am adus-o în Anglia ca să îi salvez viața, zise mătușa Lucy. Nu s-o afla ea la înălțimea standardelor tale stricte, Charles, dar nu o puteam lăsa să moară de mâna unor bandiți necruțători. Asta i-ar fi fost soarta, cu siguranță, dacă am fi rămas în Sicilia.

– A, da, spuse el. În legătură cu banditii aceia. De ce naibii...

Mătușa lui clătină din cap și se ridică. Charles și Steele se ridicară și ei repede.

– Iartă-mă că ți-am pierdut timpul, Excelență, spuse ea cu o demnitate resemnată. Văd acum că ți-am cerut prea mult. Nu îți cer decât să ții aceste lucruri pentru dumneata, pentru binele lui Gillian.

Oftând în sinea lui, Charles îi luă mâna.

– Nu, mătușă, eu sunt cel care trebuie să ceară iertare. Într-adevăr, manierele mele au lăsat foarte mult de dorit, și îmi pare foarte rău pentru asta. Să zicem că am fost atât de surprins, încât nu m-am mai controlat.

Ea îl măsură din priviri, părând plină de îndoială, tulburată și ostenită.

– Dar mai este un lucru pe care nu îl înțeleg, spuse el. De ce se împotrivește domnișoara Dryden atât de mult învățării unui comportament convențional?

Mătușa lui ridică din umeri.

– Pare să echivaleze respectarea standardelor acceptabile cu dresarea unei maimuțe pentru a face diferite trucuri. A descris lucrul acesta ca fiind fără noimă.

– Nu e nimic fără noimă în comportamentul civilizat, spuse Charles. Ori în a ne trata semenii cu demnitatea cuvenită.

Dumnezeule, până și pentru el sunase pedant. Pufnetul batjocoritor al lui Steele arăta că și el credea același lucru.

– I-am spus asta de o mie de ori, spuse mătușa Lucy. Dar, din păcate, doar tatăl ei vitreg putea să o facă să fie rațională. Gillian îl admira foarte mult, în calitate atât de tată adoptiv, cât și de cap al familiei.

– Cât de plictisitor de tradițional din partea ei, comentă Griffin.

– Ei bine, a fost crescută în Sicilia, răspunse mătușa Lucy. Acolo sunt obsedați de astfel de lucruri. Un alt motiv pentru care m-am gândit la tine, Charles. Ești, în mod incontestabil, capul familiei *noastre* și pe deasupra și duce. Sper că măcar această combinație va da naștere la un minimum respect din partea lui Gillian.

Privind în ochii rugători ai mătușii lui, Charles găsi că îi este imposibil să refuze.

– Bănuiesc că nu o să se întâmple nimic rău dacă o întâlnesc. Să văd dacă este dispusă să primească... ăăă... sfaturi din partea mea.

– Mult noroc, spuse Steele pe un ton sarcastic.

Mătușa Lucy îi aruncă lui Charles un zâmbet plin de ușurare.

– În realitate, este o tânără foarte drăguță, în ciuda marginilor ei neșlefuite. Sunt sigură că o vei plăcea.

Charles păstră pentru el îndoielile considerabile pe care le avea.

– Griffin, suni valetul, te rog? întrebă mătușa Lucy. Să o aducă pe Gillian.

– Știu exact unde este, spuse Griffin, îndreptându-se cu pași mari către ușă.

Când o deschise, o femeie se rostogoli în încăpere, aterizând pe genunchi.

–La naiba, mormăi ea. Sări în picioare cu o mișcare iute și își aranjă fustele rochiei care îi acoperea silueta suplă. Îl privi în mod direct pe Charles cu ochii mari, de culoarea lichiorului, aparent fără urmă de jenă pentru intrarea ei scandaloasă.

–Deci tu ești cel care va îmblânzi sălbatica, spuse ea cu voce clară, care avea o urmă de accent exotic. Cât de distractiv pentru noi amândoi.

Capitolul 4

Să se rostogolească la picioarele mărețului și puternicului duce de Leverton nu era felul în care își imaginase Gillian că urma să aibă loc prima lor întâlnire. În ultimul timp însă, cele mai multe dintre planurile ei avuseseră tendința iritantă de a merge prost.

Bunica ei îi aruncă o privire piezișă.

–Văd că ai tras din nou cu urechea. Sper din tot sufletul că nici unul dintre servitori nu te-a văzut într-o poziție atât de lipsită de eleganță.

–Parsons m-a văzut, spuse Gillian. A părut corespunzător de șocat.

De fapt, majordomul păruse pur și simplu resemnat, obișnuindu-se, în mod evident, cu felul ei de a fi.

–Serios, draga mea, tare aș vrea să nu te mai furișezi și să nu mai asculți conversațiile particulare ale oamenilor, spuse bunica. Este de foarte prost gust.

–Altfel cum aș putea să știu ce spun oamenii atunci când sunt, în mod clar, subiectul discuțiilor? întrebă ea.

–Ați putea încerca să îi întrebați, spuse Leverton cu o voce adâncă, cultă, încărcată cu o doză perfectă de sarcasm.

Gillian își încrucișă brațele peste piept și îl studie încet.

–Nu îmi amintesc să vă fi cerut opinia asupra acestui subiect. Dar, pe de altă parte, sunt o sălbatică, așa că ce știu eu?

Iritarea îi tensionă trăsăturile aristocrate, însă apoi o mască politicoasă îi luă locul. Gillian trebuia să îi recunoască meritele. Putea să parieze că nu era obișnuit cu tinere domnișoare care să îi cadă la picioare și care să agraveze situația jenantă, insultându-l. Poate însă

era obișnuit cu femeile care îi cădeau la picioare. Era, cu siguranță, și bogat, și destul de chipeș încât să provoace astfel de leșinuri.

Totuși, să se simtă insultat? Din câte auzise, oamenii făceau eforturi extraordinare ca să îi atragă favorurile.

– Din moment ce ascultați la ușă, domnișoară Dryden, știți probabil că mi-am cerut scuze pentru purtarea mea nepoliticoasă, spuse ducele.

– Nu mie. Nu că aș da o afurisită de iotă dacă o faceți sau nu.

Bunica ei oftă din greu și până și Griffin clătină din cap. În schimb, ducele o privi pur și simplu într-o manieră perfect imperturbabilă, ca și cum ea ar fi fost o specie nou descoperită, oarecum interesantă. Gillian începu să aibă reaua presimțire că își întâlnise nașul.

Auzise de săptămâni cum Leverton era cheia rezolvării „micii probleme a lui Gillian", cum o numea familia ei. Conform spuselor lor, el era *perfect* potrivit pentru a o îndruma în grațiile societății și *perfect* capabil să reușească să alunge chiar și cele mai problematice elemente ale trecutului ei.

Dacă așa era, trebuia să fie un afurisit de făcător de minuni.

În timp ce îl măsura atent din priviri, nu putu decât să tragă concluzia că părea mai degrabă perfect în unele privințe. Cu siguranță era mai frumos decât ea, cu păr des, de un maro-roșcat, ochi albaștri impresionanți și un chip luat direct de la o statuie grecească. Și era cu siguranță mult mai stilat decât ea, deși lucrul acesta era valabil pentru aproape oricine. Dar chiar și ea putea aprecia felul în care haina lui minunat croită îi punea în evidență umerii și cum pantalonii îi îmbrățișau picioarele musculoase fără aproape nici o cută. În ceea ce privea lavaliera, era, practic, o operă de artă.

De fapt, era atât de al naibii de perfect, încât o apucă durerea de stomac. Fusese atrasă de perfecțiune în trecut, și asta aproape că o ruinase.

– Încetează să încerci să ne șochezi, Gillian, spuse bunica ei. Știi foarte bine că nu funcționează.

– Dimpotrivă, Lady Marbury, spuse Griffin. Eu sunt foarte măcinat de groază.

El îi aruncă lui Gillian zâmbetul acela conspirator, care o făcea mereu să simtă că o înțelegea cineva cu adevărat. Și, lucrul și mai important, lui Griffin nu i se părea necorespunzătoare, spre deosebire de toți ceilalți din Londra. Abia aștepta să scuture praful Angliei

de pe cizme și să se întoarcă în Sicilia – cu cât mai curând, cu atât mai bine.

– Domnișoara Dryden are dreptate, spuse Leverton.

Gillian se încruntă.

– Da? În legătură cu ce, mai exact?

El traversă încet încăperea, îndreptându-se către ea. Nu o pândea, în mod clar, dar ceva din felul în care se mișca o făcu să se gândească la un... lup, poate. Alunecând tăcut în noapte, în timp ce vâna în liniște.

Un lup extrem de inteligent, bănui ea. Unul cu dinți ascuțiți, potriviți să sfâșie viața bine pusă la punct a unei persoane.

Înălțimea lui Leverton o obligă să își dea capul pe spate ca să îi întâlnească privirea, și se trezi privind în niște ochi de o minunată nuanță de cobalt. Trebuia să admită că erau destul de uimitori.

– Vă rog să mă credeți, domnișoară Dryden, când vă spun că nu am avut nici o intenție să vă insult. Am fost doar surprins de unele detalii care privesc situația dumneavoastră. Lucrul acesta m-a făcut să uit bunele maniere.

Un licăr de amuzament stăruia în privirea lui.

Ei i se puse un nod în stomac la gândul că el râdea de ea. Dar, atunci când el zâmbea, nodul părea să se desfacă și abdomenul începea să-i vibreze, năpădit de fluturi.

– Haideți, domnișoară dragă, spuse el cu o voce care o înfășură ca o frumoasă dimineață de vară. Vă rog a mă ierta înainte de a fi obligat să fac ceva drastic – cum ar fi să mă arunc la picioarele dumitale. Ar fi jenant pentru amândoi.

– Filfizon afurisit, mormăi Griffin.

Leverton ignoră remarcă făcută în șoaptă, păstrându-și atenția îndreptată asupra lui Gillian. Inima ei începu să bubuie, și fierbințeala i se târî în sus, spre ceafă.

– Ah, foarte bine, bombăni ea. Vă iert.

– Sunteți foarte amabilă, spuse Leverton. Acum, am putea să o luăm de la capăt și să lăsăm în urmă toată stânjeneala aceasta.

– Ce idee splendidă, spuse bunica. Excelență, nepoata mea, domnișoara Gillian Dryden.

Ducele făcu o plecăciune, ca și cum ea nu se rostogolise pe ușă cu doar câteva momente înainte, și nici ei nu ar fi petrecut ultimele câteva minute insultându-se unul pe celălalt.

– Gillian, am plăcerea să ți-l prezint pe ducele de Leverton, adăugă bunica.

– Sfinte Dumnezeule! Știu cine e, răspunse Gillian, fără să își ascundă exasperarea.

– Atunci, fă o plecăciune, draga mea! Una așa cum se cuvine.

Reprimându-și impulsul de a-și da ochii peste cap – în ceea ce o privea, o plecăciune era la fel de bună ca oricare alta –, Gillian se lăsă pe genunchi și se ridică rapid.

Sprâncenele lui Leverton zvâcniră în sus. În ochii ei, lucrul acela venit din partea lui era echivalentul unui icnet îngrozit.

Ei bine, nimeni nu spusese despre ea că era grațioasă, cel puțin nu atunci când era vorba despre astfel de prostii.

– Hmm, spuse el. Va trebui să ne ocupăm de asta.

– Nu sunt decât prostii, dacă e să mă întrebați pe mine, spuse Gillian. Toate plecăciunile și reverențele astea de țăran în fața stăpânului. Poate ați dori să vă lustruiesc ghetele, dacă tot am ajuns aici.

Privirea lui dezaprobatoare o făcu să clipească, și fu cât pe ce să se dea un pas în spate. Acesta era un bărbat căruia nu îi plăcea să fie contrazis.

– Gillian Dryden, încetează să te comporți ca un păgân, o dojeni bunica ei.

– Nu aveam habar că aveți tendințe revoluționare, domnișoară Dryden, spuse ducele. Cât de interesant! Și nu, nu doresc să îmi lustruiți ghetele. Valetul meu nu ar fi de acord.

Acum, părea plictisit. Și, dacă era plictisit, era mai probabil că avea să plece și să o lase în pace. Minunat!

Totuși, nu se putu împiedica să nu se simtă iritată de tonul și de purtarea lui disprețuitoare. Ducele de Leverton era, cu siguranță, un snob și, probabil, un filfizon. Ea nu știa care din cele două era mai rău.

– De ce ați crede că am tendințe revoluționare, domnule? adăugă ea cu vocea dulce ca zahărul. Este cumva din cauză că, în ciuda statutului meu social nefericit, cred că sunt la fel de bună ca oricine altcineva?

Gillian se pregăti pentru o binemeritată dojană. Se obișnuise să fie etichetată drept bastarda unui prinț sau chiar și mai rău. Cel mai bine era să accepte, pur și simplu, și apoi să evite pe oricine o privea de sus din cauza obârșiei ei. Învățase lecția aceea dificilă cu mult timp în urmă.

Ducele o studie preț de câteva momente înainte de a răspunde.

-Bineînțeles că sunteți.

-Bineînțeles că sunt ce? întrebă ea.

-La fel de bună ca oricine altcineva. Orice persoană inteligentă trebuie să creadă asta, spuse el.

-Asta îi elimină pe cei mai mulți dintre cei din societatea mondenă, spuse Griffin.

Leverton păru să cântărească comentariul amuzant al fratelui ei.

-Cred că aprecierea dumitale este prea pesimistă, Steele. Să spunem, un cincizeci la sută?

Schimbul de replici fu atât de prostesc, încât Gillian nu se putu abține să nu râdă. Sprâncenele lui Leverton zvâcniră din nou, dar nu cu dezaprobare, gândi ea. Apoi îi aruncă un alt zâmbet orbitor care o făcu să simtă că podeaua se înclinase.

-Așa e mult mai bine, spuse el.

Ea clătină din cap exasperată.

-Nu înțeleg nimic din toate astea.

-Nu contează. Leverton privi către bunica lui Gillian. Doamnă, ați avea ceva împotrivă dacă i-aș adresa câteva întrebări domnișoarei Dreyden? Pentru a-mi face o idee despre ce se petrece, ca să spun așa?

-Vreți să spuneți pentru a vă da seama despre cât de lipsită de speranță sunt cu adevărat, replică Gillian.

Griffin îi luă brațul și o conduse alături de bunica ei.

-Mai bine să termini odată, fetițo.

-Pentru tine e ușor să vorbești, replică ea. Nu îi pasă nimănui dacă tu ești un bastard regal. Nu îi pasă *nimănui* niciodată de astfel de lucruri când vine vorba despre bărbați.

-Nu e chiar așa, spuse Griffin. Am avut și eu problemele mele, deși admit faptul că situația e mai încurcată pentru tine decât a fost pentru mine.

-Dar nu de netrecut, după cum cred că am căzut de acord acum câteva minute, spuse ducele, reluându-și locul.

-Nu mă aflam în încăpere la momentul discuției, comentă Gillian.

-Dar trăgeați cu urechea, răspunse ducele. Voi presupune, deci, că sunteți de acord cu noi toți.

La naiba! Bărbatul era absolut imperturbabil.

-Asta rămâne de văzut.

Privirea lui fugi către bunica fetei, înainte de a reveni asupra ei.

– Domnișoară Dryden, ar trebui să înțeleg că nu doriți să fiți acceptată de lumea bună? Cu siguranță nu poate fi adevărat.

– Sigur că nu. Bunica o împunse pe Gillian cu o privire care descuraja orice contrazicere. Nu-i așa, copila mea?

„Fir-ar să fie!" Fusese prinsă în propria ei capcană.

Mama și bunica ei îi spuseseră în mod clar că introducerea ei în societatea englezească urma să aibă loc indiferent de dorințele ei. Refuzul de a coopera nu ar duce deloc la rezultatul dorit – acceptul familiei ei de a se reîntoarce în Sicilia. Ele credeau cu adevărat că ea putea să reușească aici, în Anglia, în ciuda tuturor dovezilor care demonstrau contrariul.

Mai credeau și că, dacă ar fi trimis-o acasă, asta ar fi echivalat cu o sentință la moarte. Gillian nu era de acord. Poate că lucrurile aveau să fie un pic dificile o perioadă, dar avea să găsească o cale să rezolve situația. Întotdeauna se descurcase.

– Sigur că doresc să fiu acceptată de lumea bună. Adoptă o expresie plină de zel, în timp ce se uită lung la duce. Nu este aceasta dorința oricărei tinere englezoaice cu o gândire sănătoasă?

– Nu mă interesează alte tinere, spuse el răspicat. Doresc să știu ce credeți *dumneavoastră* despre asta.

Gillian flutură vioi din mână.

– Nu trebuie să vă faceți griji pentru mine, Excelență. Sunt toată numai urechi.

Bunica ei se înecă și tuși înfundat.

– Sunt încântat să aud asta, răspunse Leverton. Atunci, putem începe?

– Desigur.

– Înțeleg că vorbiți mai multe limbi, iar engleza dumneavoastră este excelentă. Acest fapt va face, cu siguranță, ca lucrurile să curgă mai lin.

Episodul scurt de supunere a lui Gillian se evaporă.

– Nu sunt o imbecilă, domnule. De fapt, am bănuiala că sunt mult mai bine educată decât majoritatea fetelor obișnuite din Anglia. Din câte pot vedea, cele mai multe dintre ele sunt complet neroade.

– Gillian, o avertiză bunica ei.

– Iartă-mă, bunico, dar știi că este adevărat. Zece minute cu fete de teapa fiicei doamnei Allister sunt de-ajuns ca să reprezinte o dovadă a acestui lucru.

Lady Allister era o prietenă veche de-a mamei ei, și Gillian fusese obligată să îndure două ieșiri înfiorătoare alături de aceasta și de fiicele ei. Fetele sporovăiseră fără încetare ca o pereche de vrăbii căpiate, interesate doar de haine, bărbați și de cele mai noi bârfe.

Pe deasupra, nu făcuseră nici un efort ca să ascundă faptul că nu o considerau pe Gillian demnă de atenția lor, tratând-o cu dispreț de fiecare dată când mama ei și Lady Allister nu se uitau. Îi trebuise fiecare dram de disciplină pe care îl avea ca să nu le tragă de urechi. Nu reținuse decât dorința nerăbdătoare a mamei ei ca Gillian să își facă prieteni.

– Înțeleg ce vreți să spuneți despre nefericitele fiice ale lui Lady Allister, zise Leverton. Sunt o pereche de fete remarcabil de plictisitoare.

– Ah, mmm, mulțumesc, spuse ea, consternată pentru moment. Am încercat să le acord prezumpția de nevinovăție, după cum i-am spus bunicii.

– Le-ai făcut idioate și le-ai spus să nu mai țipe ca niște vrăjitoare, comentă bunica ei. În public.

– Păi, au stârnit cel mai ridicol tărăboi, spuse Gillian, doar din cauză că un păianjen s-a târât pe mâneca domnișoarei Allister. Ai fi crezut că francezii au pornit o invazie la scară largă asupra Londrei.

– Nu ai prea fost de ajutor nici tu când ți-ai scos pălăria și ai lovit-o cu ea, replică bunica ei.

– Încercam, pur și simplu, să dau jos afurisitul de păianjen de pe rochia ei. Mult bine mi-a făcut, mormăi Gillian.

– Deci asta s-a întâmplat, spuse Griffin.

– Vai de mine, oftă bunica. Ai auzit despre acest incident?

– Cred că jumătate din lumea din Londra a auzit, spuse Griffin rânjind. Nu se întâmplă în fiecare zi ca tinerele doamne să se atace una pe alta în magazinul pentru ceai Gunter.

– Nu am atacat-o, protestă Gillian. Am încercat să o ajut. Nu e vina mea că s-a împiedicat și a răsturnat masa.

Toate înghețatele și băuturile fuseseră răsturnate în poala largă a doamnei Allister. Strigătele care urmaseră fuseseră atât de tari încât lui Gillian îi răsunară urechile ore întregi.

– Din moment ce tu nu ai auzit despre acest incident, Charles, poate nu e chiar atât de rău cum am crezut noi inițial, spuse bunica, optimistă.

Ducele se holba la Gillian cu ceea ce părea a fi o fascinație oripilată, dar își reveni rapid.

– M-am întors în Londra cu doar câteva zile în urmă. Am stat încuiat în birou de atunci și nu sunt încă la curent cu ultimele bârfe.

– Vai de mine, spuse bunica oftând.

Ducele se strâmbă înțelegător.

– Nu lua în seamă, mătușă Lucy. Aproape toată lumea e de acord cu aprecierea tranșantă a domnișoarei Dryden în ceea ce le privește pe fetele Allister, așa că nu cred că pagubele vor fi prea grave. Îi aruncă lui Gillian o privire severă. Câtă vreme vă veți abține de la alte incidente asemănătoare.

– Promit, spuse ea cu voce cucernică. Din nefericire, promisiunea ei fu discreditată de schimbul de priviri dintre Griffin și bunica ei.

– Ar fi bine să îmi ziceți, spuse ducele cu voce resemnată.

– Ar mai fi incidentul acela din Hyde Park de acum câteva zile, când a fost să călărească de dimineață, spuse bunica.

– Nu de una singură, sper, spuse ducele.

– Sigur că nu, zise Gillian. Aveam cu mine un grăjdar.

Bunica ei avusese grijă de asta. Servitorii nu o scăpau din ochi.

– Atunci, care a fost problema?

– A purtat pantaloni, spuse bunica ei.

Leverton clipi rar.

– Este singurul mod în care pot călări cu picioarele de o parte și de alta a șeii. Urăsc șeile pentru doamne, explică Gillian.

– Ați fost văzută de cineva? întrebă Leverton.

– Nu într-atât încât să fiu recunoscută, răspunse ea. Așa că nu înțeleg care este problema.

Privirea lui redeveni rece.

– Sunt sigur de faptul că știți exact care este problema, așa că vă rog să nu îmi insultați inteligența, domnișoară Dryden.

Ea simți cum sângele îi năvălește în obraji. Bineînțeles că știa care era problema, motiv pentru care ieșise dimineața devreme. Chiar nu dorea să își facă familia de rușine, dar asta nu însemna că nu se revolta împotriva restricțiilor care i se impuneau – ori că nu le încălca din când în când.

Griffin deveni agitat.

– Că veni vorba despre insulte, vă sfătuiesc să vă adresați surorii mele pe un ton mai respectuos. O ofensă adusă ei este o ofensă adusă mie. Credeți-mă, nu doriți asta.

Leverton nu păru absolut deloc stingherit de amenințarea fratelui ei. De fapt, cei doi bărbați începură să se holbeze unul la celălalt într-un fel care îi ridică lui Gillian părul de pe ceafă.

– Este în regulă, spuse ea în grabă. Sunt sigură că ducele nu a avut intenția de a mă insulta. Nu-i așa, domnule?

El mai susținu un moment privirea lui Griffin, apoi se uită la ea.

– Bineînțeles că nu, domnișoară Dryden.

– Bun, atunci, să continuăm.

Cu cât mai repede avea să se încheie acea întrevedere, cu atât era mai bine.

– Lady Marbury mi-a explicat destul de bine care a fost educația dumneavoastră, spuse el. Se pare însă că nu ați avut parte de destule lecții de aptitudini tradiționale pentru doamne.

– Vă referiți la desenat și brodat? Îmi pare rău, dar nu le-am văzut niciodată rostul.

Putea să coasă o cămașă și să gătească o tocană ca nimeni alta. Acelea erau lucruri utile, care aveau un rost. Dar să își piardă timpul făcând mostre decorative ori peisaje plictisitoare? Avusese întotdeauna ceva mai bun de făcut cu timpul ei.

– Dar muzica? Cunoașteți vreun instrument sau cântați ori nu ați văzut nici un rost nici în aceste activități?

Lui Gillian îi plăcea muzica, mai ales opera, dar nu avusese niciodată răbdare să învețe să cânte. Și, cu cât se vorbea mai puțin despre vocea ei, cu atât era mai bine. Ridică din umeri.

– Draga mea, spuse Leverton, părând exasperat. Nu ai nici o pasiune ori vreun mod plăcut în care să îți petreci timpul?

– Ei bine, da, spuse ea. Sunt foarte pricepută la vânat bandiți.

Din cauza geamătului bunicii ei, abia putu auzi cum ducele scrâșnea din dinți.

Capitolul 5

Stând în mijlocul cărării, Gillian îl studie pe Charles cu o expresie amuzată, de parcă acesta vorbea hindusă.

– De ce dracu'... Se opri, strângând din buze atunci când el ridică din sprâncene. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ne-ai duce să vizităm o lăptărie decorativă din mijlocul Londrei?

Își sublinie comentariul un pic mai politicos dându-și ochii peste cap.

Mătușa Lucy avusese dreptate – Gillian Dryden era o catastrofă socială în devenire. Charles se întrebă din nou de ce fusese de acord să îi ofere lecții în arta fină a comportamentului civilizat.

După gluma de ziua trecută pe care o făcuse Gillian în legătură cu vânarea bandiților, discuția degenerase rapid, luând sfârșit abia atunci când mătușa Lucy le poruncise să se oprească din a se comporta ca niște copii. Aceea fusese o apreciere foarte corectă în ceea ce îi privea, mai ales pe Griffin Steele. Amenințase că avea să-l înjunghie pe Charles cu un cuțit dacă avea să mai facă un singur comentariu jignitor la adresa surorii lui. Amenințarea lui Steele venise atunci când Charles sugerase că acel comportament primitiv al lui Gillian ar fi fost mai potrivit într-o încăierare dintr-o tavernă decât într-o discuție politicoasă. Gillian replicase că o încăierare ar fi fost mult mai distractivă decât discuția cu el.

Atunci când mătușa Lucy îi făcuse, într-un final, să ajungă, mormăind, la un acord, îl privise pe Charles cu o expresie plină de tristețe și îl eliberase de orice obligație față de Gillian ori față de familie.

– Nu trebuie să mai zăbovești nici un moment și să te supui acestei scene nefericite, spusese ea, fluturându-și batista de dantelă ca pe un steag de capitulare.

Încheiase cu un mic tremolo artistic în voce, pe care Charles îl bănui a fi fost prefăcut în întregime.

În mod evident tulburată de spectacolul viclean al bunicii ei, Gillian se îmbujorase și își mușcase buza inferioară. Își ținuse însă gura și nici nu ceruse iertare, nici nu o contrazise pe bunica sa. La momentul acela, nici Steele nu mai dorea, în mod evident, ca Charles să se afle acolo, așa că îi dădură ocazia perfectă de a se retrage.

Deși intenționase să se folosească de acea oportunitate și să evadeze din casa de nebuni Marbury, se trezise așezându-se înapoi pe scaun, cugetând preț de un minut ori două. Făcuse apoi o observație stupidă despre durerile creșterii și despre cum era convins că aveau să se înțeleagă minunat cu toții. Schimbarea la față îi uimise pe Gillian și pe Steele, dar nu și pe mătușa lui, suspectă el.

Mătușa Lucy îi exploatase punctul vulnerabil – mândria lui infernală. Dacă era un lucru pe care Charles îl ura, acela era ideea că exista cineva pe care nu îl putea convinge să se supună dorințelor lui. Se trăgea dintr-o lungă linie de luptători și politicieni, mergând până la William Cuceritorul. Nimeni, niciodată, nu îi spusese cuiva din familia Penley ce putea ori ce nu putea să facă. Era ca și cum ai fi fluturat un steag în fața unui taur, iar în ziua trecută lucrul acesta funcționase de minune asupra lui Charles.

Îi atinse cotul lui Gillian și o făcu să înainteze.

– Mulți dintre cei care vizitează Londra vin să vadă lăptăria decorativă. Și m-am gândit că poate v-ar plăcea să vedeți Green Park și numeroasele lui distracții.

– Este evident faptul că nu mă cunoașteți foarte bine. Se uită pieziș la micuța și drăguța clădire agricolă, de parcă simpla ei prezență era o ofensă adusă naturii. Treaba asta este ridicolă, dar cred că nu ar trebui să mă mai surprindă nimic în ceea ce îi privește pe londonezi.

– Domnișoară Dryden, să mustri un domn care este destul de drăguț încât să scoată o tânără doamnă la plimbare nu e un lucru care se face de obicei. Ea dă, în schimb, dovadă de o recunoștință care îi șade bine, arătându-și entuziasmul pentru acea activitate, chiar dacă acel entuziasm este parțial prefăcut.

– Cu alte cuvinte, minte.

Își încrucișă brațele peste piept, ignorând manșonul mare de pene care i se legăna de una din încheieturi. Atârna ca un animal ciudat, ceea ce îl făcu pe Charles să se întrebe de ce îl cărase după ea, de la bun început. Din fericire, acela era singurul defect al costumului de altfel foarte elegant pe care îl purta. O manta de culoare verde-închis, strânsă pe corp, îi punea în evidență în mod excelent silueta înaltă și grațioasă și se asorta cu o pălărie elegantă, în stil grenadier, care ședea înclinată pe buclele ei negre, strălucitoare.

Nu încăpea îndoială că Gillian era o fată încântătoare, chiar dacă nu în stilul obișnuit. Avea pometi ascuțiți, înalți și o bărbie hotărâtă, contrazisă de o gură surprinzător de ademenitoare și de ochii mari, de culoarea lichiorului, care îi dominau chipul. Era o combinație ispititoare care ar fi atras atenția multor bărbați dacă ea nu i-ar fi speriat pe toți potențialii pretendenți.

O conduse de pe Broad Walk într-una dintre aleile care duceau la lăptărie, aruncând o privire peste umăr ca să verifice cum

se descurcau contesa Paterini și servitoarea ei. Acestea rămaseseră în urmă, plimbându-se într-un ritm care nu depășea cu mult târâșul. Mama lui Gillian le servea drept însoțitoare într-una dintre cele mai nevinovate plimbări. Având în vedere zvonurile care începuseră deja să roiască în jurul lui Gillian, Charles nu dorea să își asume nici un risc. Avea să facă tot ce îi stătea în putință ca, în următoarele câteva săptămâni, să se asigure că nici urmă de scandal nu avea să fie legat de Gillian ori de el însuși.

„Mult noroc, fiule!"

Contesa le făcu veselă cu mâna.

– Nu vă faceți griji pentru noi, dragii mei. Eu și Maria vă vom întâlni la lăptărie.

Gillian se întoarse.

– Ești bine, mama? Ai dori să te oprești și să te odihnești pentru câteva minute?

– Suntem bine, dragă. O să mergem încet, în ritmul nostru, nu-i așa? Îi zâmbi însoțitoarei ei, o italiancă masivă care dezaproba morocănos Londra în general și Green Park în special. Biata femeie părea să nu cunoască decât câteva vorbe în limba engleză, așa că, probabil, mutarea în Anglia fusese deosebit de dificilă pentru ea.

– Ei bine, dacă ești sigură, spuse Gillian.

– Absolut. Ar trebui să nu îți mai faci griji din cauza mea și să te distrezi.

Era însă clar că Gillian își făcea foarte mari griji pentru mama ei.

Contesa era o frumusețe apusă, cu un fel de a se purta blând, fragil, care demonstra atât caracterul ei amabil, cât și sănătatea ei precară. Era foarte schimbată față de ultima oară când o văzuse Charles, cu ani în urmă, în Sicilia. Era, pe atunci, o femeie măritată, tânără și plină de viață, răsfățată de dragostea soțului ei devotat și care se bucura de o viață plină de veselie în Palermo. Energia îi dispăruse odată cu uciderea soțului său. Din cât își putea da seama Charles, acum contesa aluneca prin viață, mulțumită să lase toate deciziile pe seama lui Lady Marbury ori a lui Gillian. În mod clar nu avea nici o influență asupra comportamentului fiicei sale, plesnind doar neliniștită din limbă, fără succes, când Gillian spunea ori făcea ceva scandalos.

Din câte își dăduse seama Charles, raporturile lor erau complet inversate. La sosirea lui, în dimineața aceea, ca să le însoțească în parc, Gillian îi acordase mamei sale atenție precum o pisică unui

pisoi singuratic. El reușise să le facă să pornească, în cele din urmă, promițând că avea să le aducă imediat acasă în cazul în care contesa ar fi arătat cel mai mic semn de oboseală. Chiar și așa, Gillian nu fusese de acord să se aventureze în sălbăticiile din Mayfair decât după ce stătuse afară, pe trepte, pentru trei minute bune, ca să se asigure că aerul nu era nici prea umed, nici prea rece pentru mama sa.

– Haideți, domnișoară Dryden, mama dumneavoastră este pe mâini bune. Astăzi vremea este chiar blândă, și sunt convins că aerul proaspăt îi va face bine.

– Mă îndoiesc, spusese Gillian. De când am sosit, vremea a fost de-a dreptul diabolică. Am știu dintotdeauna faptul că vremea în Anglia e rece și umedă, dar asta este de-a dreptul ridicol. Este deja luna mai, și nouă ne îngheață fun... Se cenzură cu o strâmbătură adorabilă. Scuzați-mă! Ceea ce voiam să spun este că, deși suntem în luna mai, pare a fi neobișnuit de frig pentru acest anotimp.

– Aceasta a fost o remarcă lăudabil de plictisitoare asupra vremii. Bravo! S-ar crede că sunteți o londoneză înnăscută.

Ea îi aruncă un zâmbet care îi transformă chipul din frumos în încântător.

– Nu sunt o imbecilă totală. De fapt, am auzit din surse sigure că sunt chiar ușor de educat.

– Care sunt acele surse sigure?

– Eu însămi, spuse ea cu amuzament în voce.

Charles nu se putu împiedica să nu râdă. În mod clar, ea putea fi foarte fermecătoare atunci când alegea să fie. De asemenea, poseda un oarece curaj surprinzător pentru cineva atât de tânăr. Acesta fusese un alt motiv pentru care el nu putuse refuza atunci când i se ceruse să o învețe. Prin simplul fapt că se născuse, fusese obligată să împărtășească rușinea mamei sale, și aceasta avea să o urmărească ca un nor toxic pentru tot restul vieții ei.

„Nu și dacă pot să împiedic asta."

– Englezii sporovăiesc tot timpul despre vreme, spuse Gillian, și nu doar din cauză că este un subiect de conversație sigur. Dacă mă întrebați pe mine, sunteți cu toții obsedați de ea.

– Ați vorbit ca o femeie care și-a petrecut viața tolănindu-se într-un climat scăldat de soare. Dacă ați fi fost obligată să locuiți într-o casă cu igrasie, cu un coș care scoate fum tot timpul, ați fi și dumneavoastră obsedată.

Atunci când ea îi zâmbi și îl luă de braț, el aproape că se smuci din cauza șocului. Era pentru prima oară când ea îl atingea din proprie voință. Părea... cumva... important.

– De fapt, ne gândim foarte mult la vreme în Sicilia, spuse ea în timp ce se plimbau. E al naibii de cald vara, și, dacă nu plouă destul, poate fi dezastruos pentru fermieri.

– Înlocuiți al naibii cu teribil și astfel faceți o altă remarcă ireproșabilă. Sunt foarte uimit de abilitatea noastră de a purta o conversație rațională, ca și cum am fi doi oameni civilizați obișnuiți.

– Doar i-am promis bunicii că mă voi strădui. Totuși, un duce dezgustător de bogat plimbându-se prin Green Park alături de fiica nelegitimă a unui prinț nu mi se pare ceva foarte obișnuit.

– Poate că nu, dar v-aș sugera să nu vă referiți nici la averea mea, nici la obârșia dumneavoastră într-o companie civilizată. De fapt, în nici un fel de companie.

– Da, presupun că ar fi oribil de vulgar să îmi recunosc tatăl natural în vreun fel.

– Aproape la fel de vulgar ca a face referire la situația pungii unui bărbat.

Ea râse – un sunet încântător, din adâncul gâtlejului, cald și contagios. Charles nu avea nici o îndoială că lucrul acesta atrăgea bărbații într-o clipită. Datoria lui era aceea de a se asigura că erau genul potrivit de bărbați.

– Nimeni nu părea să aibă asemenea scrupule delicate în Sicilia, spuse ea. Toți aristocrații pe care i-am cunoscut vorbeau foarte mult despre avere, în mod deosebit femeile. Lucru care nu este surprinzător, bănuiesc, din moment ce ele depind, de obicei, de generozitatea masculină. Clătină din cap. Mă bucur atât de mult că nu este și cazul meu.

– Ați cunoscut mulți aristocrați în Sicilia? El își formase impresia că familia ei o ținuse la depărtare de toate, mai ales pe vremea când trăia Lord Marbury.

– Destui încât să știu despre ce vorbesc, spuse ea pe un ton defensiv.

El putea să parieze că în spatele acelei remarci se ascundea o poveste. Dar era evident faptul că ea nu dorea să vorbească despre asta, iar el nu era cu adevărat interesat să afle.

Sau cel puțin așa își spuse în sinea lui.

– Vă asigur ca aristocratul englez obișnuit este la fel de obsedat ca orice omolog din alte țări, spuse el. Avem doar concepția ciudată că nu se vorbește despre bani. Preferăm doar să îi cheltuim.

– Aproape oricine își face griji pentru bani, acum, că stau să mă gândesc.

– Mai ales dacă nu îi ai, spuse el sec.

– În Sicilia sunt mulți oameni care nu au, zise ea încruntată. Sărăcia în mediul rural este revoltătoare.

– La fel este și aici. Acum, când soldații revin acasă de pe front, este foarte dificil pentru ei să își găsească de lucru. Chiar și pe prospera lui proprietate, avusese probleme în a-i prelua pe bărbații care se reîntorseseră în satele lor și la fermele arendate, după lunga bătălie.

– Dumneavoastră pare să vă meargă bine. Dar îmi închipui că, în general, ducilor dezgustător de bogați le merge mai degrabă bine.

Îi aruncă un zâmbet rapid care îi îndulci comentariul. El ridică un deget.

– Este vulgar, vă amintiți?

– Îmi recunosc greșeala. Ce subiecte se cuvine să abordez, Excelență?

Charles aruncă o privire peste umăr. Contesa Paterini și femeia care o însoțea rămăseseră chiar și mai mult în urmă.

– Ajungem la asta într-o clipă. O conduse înspre un țarc micuț de lângă lăptărie, acolo unde câteva vaci se plimbau agale și pășteau. Dar mai întâi trebuie să vă întreb ceva.

Gillian se sprijini grațios de gard, legănând neglijent manșonul care îi atârna de încheietură. Charles își făcu o notiță mentală ca, altă dată, să lucreze la postura ei.

– Dați-i drumul, spuse ea.

El își înăbuși un oftat. „Câte o problemă pe rând."

– Nu este un subiect ușor de discutat, spuse el, și nu îmi doresc absolut deloc să vă fac să vă simțiți prost. Dar, din moment ce discutăm deja despre duci, m-am gândit că ar fi mai bine să vă întreb despre...

Ezită, căutând un mod elegant de a o formula.

– Stimabilul meu tată, Alteța Sa regală ducele de Cumberland? Despre asta doriți să mă întrebați?

Continuă să se sprijine de gard, legănându-și manșonul. Dar aerul care o înconjura părea încărcat de tensiune.

– Știu că este incomod, spuse el. Dar trebuie să știu cum stau lucrurile în ceea ce îl privește.

– Pentru mine, nu este deloc incomod, spuse ea cu glas rece. Știți, cu siguranță, că nu l-am întâlnit niciodată pe nemernicul[1] ăla.

– Domnișoară Dryden...

– Ah, stați, spuse ea pe un ton gânditor. Am uitat. Tehnic, eu sunt bastardul, nu tatăl meu natural. Bănuiesc că nu ar trebui să amestec lucrurile.

Charles rezistă tentației de a-și freca tâmplele. Îi putea înțelege sentimentele față de tatăl ei, dar neputința ei, aproape letală, de a avea grijă la felul în care se exprima avea să o ducă, cu siguranță, la ruină. Deși Cumberland nu era popular, era, totuși, un duce regal. Păcatele tatălui aveau să fie ispășite de copil dacă ea nu avea să învețe să își țină gura.

– Înțeleg cu dragă inimă sentimentele pe care le aveți, dar aș putea să vă sugerez să vă abțineți de la a mai folosi astfel de termeni pentru a-l descrie?

– Atunci, ce spuneți de laș? Ori destrăbălat? A, știu – un mizerabil desăvârșit. Este potrivit vreunul dintre acești termeni?

Îi zâmbi strălucitor, ca și când ea nu încerca decât să îi fie de ajutor.

– V-aș sugera Excelența Sa ori sir, în cazul în care sunteți obligată să îi vorbiți ori să vă referiți la el. Sper că nu veți fi pusă într-o astfel de situație, dar trebuie să fim pregătiți, pentru orice eventualitate. Deși este puțin probabil să îi fiți prezentată vreodată, v-ați putea trezi, într-una din zile, la un bal ori la un alt eveniment social unde să fie și el prezent.

Gillian se îndreptă. Neliniștea îi întunecă ochii mari în timp ce privea pe cărare, către mama ei. Contesa se oprise să vorbească cu două fetițe care ieșiseră la plimbare cu dădacele lor.

– Vă faceți griji pentru ceea ce mi-ar putea spune alții despre el, nu-i așa? Că, dacă vor face remarci răutăcioase, voi izbucni.

El încuviință din cap.

– Oamenii pot spune orice doresc despre el – și despre mine, de altfel. Sunt obișnuită. Gillian îi aruncă un zâmbet îndurerat. Și, în ciuda

[1] În limba engleză, în original, *bastard* înseamnă și „nemernic", dar și „bastard, copil nelegitim". (n.tr.)

a ceea ce credeți, știu când să îmi țin gura. Bunicul meu a avut grijă să mă învețe asta.

Charles putea crede asta. Din câte știa despre Lord Marbury, acele lecții nu putuseră fi ușoare pentru ea. Nu fusese nici un secret faptul că se împotrivise vehement deciziei fiicei lui de a păstra copilul nelegitim și că fusese furios că scandalul ce rezultase îi obligase să părăsească Anglia. Deși, ulterior, avusese o carieră distinsă ca diplomat britanic în regatul Napoli și în Sicilia, Marbury nu își iertase niciodată nici fiica, nici nepoata pentru faptul că expuseseră familia unei asemenea umilințe.

– Este o deprindere utilă, chiar dacă învățarea ei este adeseori dureroasă, spuse el încet. Și eu, la rândul meu, a trebuit să învăț să îmi țin gura. Nu mă voi preface că a fost ușor.

Ea îl cercetă cu privirea, ca și cum ar fi cântărit adevărul din spusele lui. Apoi încuviință din cap.

– Nici mie nu mi-a plăcut prea mult. Și trebuie să recunosc că uneori mai uit lecțiile. Izbucni într-un râs molcom. Iar rezultatele sunt previzibile, îmi pare rău să recunosc.

El fu cuprins de simpatie. Gillian putea fi obraznică, dar avea, în același timp, un fel de a fi dulce, autoironic, pe care el îl găsea extrem de atractiv.

– Cel mai bun mod de a trata bârfa ori remarcile de prost gust este să simulați ignoranța, spuse el. Zâmbiți vag, pur și simplu, și vă retrageți din discuție.

– Vreți să spuneți că nu ar trebui să le dau o palmă peste față ori să îi amenințe că îi voi împușca? întrebă ea, deschizând larg ochii.

– Știu că este greu să vă imaginați, dar englezoaicele nu se avântă, de obicei, în lupte cu pumnul ori în dueluri.

– Ce plictisitor din partea lor! Bănuiesc că va trebui să găsesc alte moduri în care să mă răzbun pentru bârfele din Londra. Ea ridică dintr-o sprânceană. Ce părere aveți despre otravă?

El fu tentat să râdă.

– Domnișoară Dryden, este în regulă să vă angajați în astfel de tachinări cu mine ori cu familia apropiată, dar...

Ea flutură din mână cu un gest nepăsător, pentru a-l întrerupe.

– Știu, știu. Dacă va fi vreodată cazul, promit să fiu modelul perfect de bune maniere și de imbecilitate. Întreaga Londră mă poate insulta nestăvilit, și nu voi scoate un cuvânt. Voi zâmbi doar și voi începe să vorbesc despre vreme.

– De ce oare promisiunea aceasta mă umple mai degrabă de panică decât de liniște?

Ea chicoti, apoi privi pe lângă el. Zâmbetul îi pieri.

– Vorbesc serios când spun că nu îmi pasă de bârfele despre mine. Dar îmi fac griji pentru mama. Este foarte sensibilă, știți.

Gillian își lovi pieptul, chiar deasupra inimii. Gestul avu nefericita consecință de a atrage atenția lui asupra bombării ușoare a sânilor ei pe sub îmbrăcămintea strânsă pe trup. Nu era deloc o femeie voluptuoasă, dar avea destule curbe pentru a atrage atenția oricărui bărbat. Reușiseră să îi atragă *lui* atenția.

El își forță privirea în sus. Din fericire, ea nu păru să fi observat privirea lui necuviincioasă.

– Mama se supără când oamenii spun lucruri răutăcioase despre mine, zise Gillian. Nu mă voi lua la bătaie pentru mine însămi, dar, dacă o insultă pe ea, nu pot garanta pentru faptele mele.

Loialitatea ei era de lăudat, dar deloc utilă.

– Atunci, sugerez să mă lăsați pe mine să mă ocup de orice probleme s-ar putea ivi. Când ea dădu să obiecteze, el ridică mâna să o oprească. Sunt foarte capabil să fac asta și mult mai eficient decât ați putea fi dumneavoastră. Eu și bunica dumneavoastră ar trebui să putem păstra orice bârfă la nivel de șoaptă, care se va stinge după ce veți fi ieșit în lume câteva săptămâni. Misiunea dumneavoastră este de a practica stăpânirea de sine. Dacă o veți face, lumea bună se va plictisi la un moment dat și va căuta altceva.

Ea începu să își încrucișeze brațele peste piept, dar se încurcă în panglicile manșonului. Răsuflând enervată, îl trase de pe mână și îl înfășură de stâlpul gardului din spatele ei. Când Charles ridică sprâncenele cu o uimire politicoasă, ea fie nu înțelese, fie alese să îl ignore.

Subtilitatea nu era punctul ei forte.

– Aveți cumva putere și asupra vremii? întrebă ea. Poate ați face ca măcar o dată să fie o zi însorită.

El zâmbi.

– O să văd ce pot face. Domnișoară Dryden, aveți încredere în faptul că mă pot ocupa de orice bârfă legată de dumneavoastră ori de mama dumneavoastră, așa cum am eu încredere că veți avea înțelepciunea de a-mi permite să fac asta. Mi-ați spus deja că aveți capacitatea de a păstra liniștea atunci când e necesar. Nu mă aștept la nimic mai puțin din partea dumneavoastră.

– Credeți că aveți dreptul de a-mi da ordine pentru că sunteți duce? Nu îmi pasă de asta.

– În calitate de cap al familiei, am suportul mamei și al bunicii dumneavoastră în această privință. Sunt convins de faptul că ele doresc ca dumneavoastră să îmi acordați același nivel de încredere.

Părea un pic cam devreme să joace cartea capului de familie, dar, oarecum spre surpriza lui, părea să dea roade. Gillian clocoti de mânie preț de câteva momente, apoi încuviință din cap cu ciudă.

– Ei, foarte bine. Dar să nu cumva să credeți că voi sta tăcută prin preajmă dacă oamenii o vor insulta pe mama. Întinse mâna și îl înghionti în piept. Mă aștept ca dumneavoastră să vă ocupați într-un mod ferm de orice astfel de episoade. Dacă nu, o voi face eu.

– Aveți cuvântul meu. Și aș putea să subliniez faptul că domnișoarele nu sunt încurajate să împungă bărbații în lavalieră. Ar putea înțelege greșit.

– Fără îndoială. Sărăcuții de voi pierdeți atâta timp cu afurisitele alea de lucruri, încât, probabil, ați izbucni în plâns dacă v-aș deranja cutele. Îi aruncă o privire de îngrijorare simulată. Sper din tot sufletul că acum nu veți izbucni în istericale.

– Dragă domnișoară Dryden, îmi permiteți să spun că sunteți o tânără din cale-afară de enervantă?

Ea râse, revenindu-i buna dispoziție.

– Înțeleg asta. Dar iat-o pe mama! Am putea termina discuția aceasta altă dată.

– Putem cădea de acord că această conversație deosebită este încheiată.

El ignoră comentariul ei înfundat despre care dintre ei să aibă ultimul cuvânt și se întoarse să o întâmpine pe mama ei.

– Gillian, spuse contesa, nu ți se pare absolut încântător Green Park? S-a schimbat foarte mult față de cum era în tinerețea mea, când bărbații se întâlneau adesea aici ca să se lupte în dueluri. Și nu puteai fi niciodată sigur că nu avea să sară de după vreun copac un hoț de buzunare și să te jefuiască.

– Dumnezeule, spuse Gillian, strecurându-și mâna pe după brațul mamei ei, asta pare chiar palpitant.

– Doar pentru tine, dragostea mea, zise mama sa cu o duioșie îndurerată. Să ne îndreptăm înapoi, spre trăsură? Cred că am avut parte de destul aer proaspăt pentru azi. Nu-ți lăsa manșonul să atârne de gard, Gillian. Doar nu vrei să mai pierzi încă unul!

Cu un zâmbet slab, Gillian își luă mansonul. Prinse brațul mamei sale, agitându-se în jurul ei în timp ce înaintau încet înapoi, spre Piccadilly. Deși contesa protesta blând că se simțea bine, era evident faptul că se bucura de atențiile fiicei ei. Devotamentul lui Gillian era de lăudat și înduioșător, dar Charles nu se putu împiedica să nu observe dezechilibrul din acea relație. Se agita cineva din cauza lui Gillian? Îi permitea cineva să fie ceea ce trebuia – o fată drăguță ale cărei singure griji ar fi trebuit să fie ce carte să mai citească ori ce rochie să poarte la bal?

Charles se aplecă să ridice batista pe care contesa o scăpase din greșeală, când, din spate, veni o voce pe care nu o mai auzise de luni întregi. Îl făcu să se ridice brusc, ca și cum l-ar fi împuns cineva în fund cu un băț ascuțit.

– Ei, ia uite cine e, spuse femeia cu o cadență amuzată, care îi era mult prea familiară. Cine s-ar fi gândit să îl găsească la ora asta pe Excelența Sa, ducele de Leverton, în Green Park? Ce minunat că ai coborât de pe muntele Olimp să ni te alături nouă, muritorilor, într-o activitate atât de prozaică.

Charles înghiți un blestem și adoptă o expresie complet anostă, perfect politicoasă, înainte de a se întoarce să se confrunte cu femeia care îi ruinase cândva viața.

Capitolul 6

Leverton țâșni în picioare, cu trăsăturile marcate de disperare. Acea scăpare din impresionanta lui autodisciplină o surprinse pe Gillian. Îl împunsese toată dimineața, și el nu își pierduse calmul nici măcar o dată. În mod evident, el aflase ce îi putea ei pielea, lucru pe care ea îl găsea în același timp iritant și demn de respect.

Ea începuse să își dea seama că el era un om foarte bun. Era o schimbare bine-venită, din moment ce, din experiența ei, un bărbat bogat și chipeș era, de obicei, foarte nepăsător față de oamenii din viața lui.

Chipul ducelui reveni la obișnuita sa stare de perfecție masculină, apoi el se întoarse să o salute pe femeia care îi abordase. Aceasta era

splendid înveșmântată, la fel ca bărbatul care o însoțea. De fapt, era cuplul cel mai elegant pe care îl văzuse vreodată Gillian.

Doamna era o frumusețe minionă, cu păr aproape la fel de deschis la culoare ca lumina lunii. Apariția aceea eterică însă era contrabalansată de un piept și niște șolduri voluptuoase, care erau foarte bine puse în evidență de rochia ei de plimbare minunat croită. Părea în același timp grațioasă și seducătoare, o combinație dificil de realizat. Alături de o astfel de femeie, Gillian arăta, probabil, ca un băț și avea cam același nivel de atracție sexuală.

Nu că i-ar fi păsat. Nu o interesase niciodată cum arătau alte femei.

Însoțitorul doamnei, deși ascuns un pic în umbra ei, era ceea ce majoritatea femeilor ar fi considerat un tip arătos. Avea un chip plăcut, bucle castanii aranjate în mod artistic și un zâmbet încântător care ar fi atras și păsările cântătoare din copaci. În acel moment, încerca efectul acelui zâmbet atractiv asupra lui Leverton, care nu părea absolut deloc fermecat.

De fapt, chipul ducelui era lipsit de orice expresie. Dacă Gillian nu ar fi auzit-o pe femeie spunându-i pe nume, ar fi presupus că Leverton nu îi cunoștea.

– Haide, Charles, spuse femeia cu o voce ușoară, plăcută, încărcată de amuzament. Știai, cu siguranță, că eu și Gerry ne-am întors în oraș. Nu e cazul să te porți ca și cum tocmai ai văzut niște stafii. Femeia își puse pe brațul lui mâna elegant înmănușată. Nu ai nici un cuvânt de bun venit pentru cei mai vechi prieteni ai tăi?

Leverton se holbă la ea o secundă, apoi buzele i se curbară într-un zâmbet șters, unul care i se opri la kilometri sub ochi.

– Iartă-mă! Am fost doar surprins, doamnă. Abia m-am reîntors în Londra eu însumi, după câteva săptămâni în care am fost plecat.

– La reședința Oakdale? Sau, poate, la moșia ta din Yorkshire? Ai preferat întotdeauna provincia, lucru pe care nu l-am putut niciodată înțelege.

– Nu, nu ai putut. Leverton îndepărtă energic mâna femeii de pe brațul său și se întoarse către mama lui Gillian, zâmbind sincer în timp ce îi înmână batista. Batista dumneavoastră, doamnă. Sper că nu este prea murdară.

Gillian clipi. Desconsiderarea aceea fusese atât de evidentă, încât până și ea fusese în stare să o observe. Faptul că doamna o simțise și ea era trădat de sclipirea de foc din ochii ei azurii.

Însoțitorul ei înaintă grăbit și îi luă brațul.

– Hai, draga mea, ești teribil de pricepută în a tachina, dar nu ar trebui să o faci pe seama lui Charles. Noi, băieții, nu avem nici o șansă atunci când începi.

Deși manierele lui erau degajate, tonul său avea o urmă subtilă de avertizare. Femeia afișă o îmbufnare simpatică.

– Întotdeauna l-am tachinat pe dragul nostru Charles. Înainte nu se supăra niciodată.

Sprâncenele lui Leverton se ridicară de uimire, lucru care o făcu pe Gillian și mai curioasă. Cine erau oamenii aceia și de ce i se păreau atât de enervanți ducelui? Cu mult mai enervanți decât ea, putea pune pariu, iar lucrul acela spunea multe.

De fapt, Excelența Sa îl privea acum pe bărbat cu o evaluare atât de rece, încât bănuielile îi fură confirmate. Ducele de Leverton nu era un bărbat pe care să îl superi. Se îmbrăca el, poate, aproape la fel de splendid ca domnul care îi stătea în față, dar Gillian nu avea aproape nici un dubiu că Leverton l-ar fi putut ridica de la pământ să îl scuture precum un câine terier ar fi scuturat un șobolan.

Celălalt domn abia fu în stare să își păstreze zâmbetul.

– Ei bine, draga mea, nimănui nu îi place să i se amintească de nebuniile din tinerețe. Leverton nu e cu nimic diferit de noi, în ciuda statutului său solemn, sfârși el pe un ton glumeț.

Leverton cedase în fața nebuniilor tinereții? Gillian nu reușea deloc să își imagineze așa ceva.

Glumița nu avu succes, și o tăcere inconfortabilă se așternu asupra micului lor grup. Ducele începea deja să pară plictisit de acea întâlnire.

Mama lui Gillian, care stătuse deoparte cu o ușoară încruntare, aruncă în cele din urmă o privire îngrijorată în direcția fetei și apoi oftă, ca și când ajunsese la o hotărâre.

– Excelență, ați putea să ne faceți cunoștință cu... prietenii dumneavoastră, îl îndemnă ea.

Era, în mod evident, ezitant, dar avea alternativă? Nu puteau rămâne acolo toată ziua, ca niște idioți dezorientați.

– Contesă, îmi permiteți să vi-i prezint pe onorabilul Gerald Stratton și pe soția sa, doamna Letitia Stratton. Stratton, Lady Letitia, contesa de Paterini și...

El ezită o clipă, privirea fugindu-i către Gillian. Ea ridică imperceptibil din umeri. Mai devreme ori mai târziu, trebuia să înceapă

să întâlnească oameni din afara cercului lor restrâns, chiar dacă era sau nu pregătită pentru asta. Și chiar dacă ceilalți membri ai familiei – inclusiv ducele – erau sau nu pregătiți.

– Și fiica sa, domnișoara Gillian Dryden, încheie el.

– Domnule Stratton, Lady Letitia, spuse mama lui Gillian înclinând ușor din cap în semn de recunoaștere. Îmi face plăcere să vă cunosc.

Familia Stratton păru buimacă pentru câteva secunde. Apoi gura lui Lady Letitia se ridică într-un zâmbet care părea mai degrabă voios. Domnul Stratton însă o privi pe Gillian cu o curiozitate avidă, ceea ce ei i se păru oarecum nepoliticos. Din moment ce Gillian era obișnuită cu lipsa de politețe, îi răspunse holbându-se, pur și simplu, la el.

În cele din urmă, Stratton făcu o plecăciune adecvată în direcția mamei.

– Contesă, domnișoară Dryden, îmi face o plăcere deosebită să vă cunosc.

– Ah, da. Este pur și simplu încântător, ciripi Lady Letitia către mama lui Gillian, cu o voce atât de siropoasă, încât pe Gillian o luă durerea de dinți. Nivelul acela de dulceață însemna, de obicei, că insultele voalate și comentariile ironice aveau să înceapă mai degrabă în curând decât mai târziu. Auziserăm de revenirea dumneavoastră, doamnă, continuă Letitia, și eram nerăbdători să vă întâlnim. Sunteți subiectul principal de conversație, după cum, probabil, știți. Toată lumea este, pur și simplu, nerăbdătoare să vă ureze bun venit la întoarcerea în căminul dumneavoastră cuvenit. Și să o întâlnească pe încântătoarea dumneavoastră fiică, desigur.

Gillian încercă din greu să nu își dea ochii peste cap. Afurisita de femeie tremura, practic, de entuziasm. Era, probabil, încântată de faptul că se izbise în plin de faimoasa fiică nelegitimă a ducelui de Cumberland, care se plimba prin parc cu extrem de bine-crescutul duce de Leverton.

– Gillian, ce le spui domnului Stratton și lui Lady Letitia? o îndemnă prompt mama sa.

Gillian se gândi să răspundă trăgând de marginea bonetei, ca un copil al străzii, dar se hotărî să nu o facă. Nu îi plăcuse niciodată să irosească o insultă bună, iar indivizii aceia nu meritau, cu siguranță, efortul. Și nici nu dorea să își necăjească mama.

Adresându-i lui Stratton cel mai dulce zâmbet al ei, se aplecă și făcu o reverență mult mai reușită decât cea pe care o făcuse cu o zi în urmă în fața lui Leverton.

– Domnule Stratton, Lady Letitia, este o plăcere să vă întâlnesc.

Înainte de a-i zâmbi la rândul lui, Stratton clipi spre ea ca o bufniță. Curbarea ușoară a buzelor lui îl făcea să pară că păstra un secret deosebit de savuros. Îi luă mâna și făcu o plecăciune largă.

– Cu siguranță, plăcerea este toată de partea mea. Habar nu aveam, când am plecat de acasă de dimineață, că voi întâlni o tânără atât de încântătoare și pe la fel de încântătoarea sa mamă. Nu prea dai peste asemenea recompense în fiecare zi, să știi.

Dumnezeule! Atunci când Gillian își retrase mâna, domnul Stratton făcu un adevărat spectacol, împotrivindu-se.

– Gerry, este mult prea devreme ca să te prostești, spuse soția lui cu tonul acela rece, amuzat al ei. Domnișoară Dryden, nu vă lăsați tulburată, vă rog, de complimentele dezgustătoare ale soțului meu. Flirtează cu toate fetele, deși sunt convinsă că, în cazul dumneavoastră, aprecierea lui este pe deplin îndreptățită.

Gillian era sigură că pe undeva pe-acolo se ascundea o insultă. Dar se gândi că nu putea să o acuze, cu adevărat, pe femeie. Deși bărbații mondeni turnau cu polonicul nimicuri dulci femeilor, ca și cum ar fi întins sos peste o bucată de carne de vită, părea greșit să o facă atât de deschis în fața soțiilor lor. Aproape că prefera să aibă de-a face cu bandiții sicilieni. Cel puțin acolo știai de ce parte te aflai.

Stratton izbucni într-un râs blajin.

– Nu pot fi acuzat, draga mea, ținând cont de provocarea încântătoare. Sunt sigur că Charles ar fi complet de acord cu mine.

Leverton se forță, în cele din urmă, să deschidă gura.

– Mă tem că sunt de acord cu soția ta. Te faci complet de râs, și nu e prima oară.

Își sublinie spusele ridicându-și buzele într-un zâmbet care semăna remarcabil cu rânjetul pe care Gillian îl văzuse la un lup pe care îl întâlnise pe un deal sicilian.

Nici măcar buna dispoziție a lui Stratton nu putu supraviețui unei insulte atât de directe. În ochii bărbatului fulgeră mânia, și el făcu un pas mic înainte. Leverton ridică arogant, provocator dintr-o sprânceană.

Lady Letitia înconjură cu fermitate brațul soțului ei.

– Acum, cine este cel care tachinează? spuse ea cu un ton ridicat. Știu că vouă, bărbaților, vă place comportamentul acesta glumeț, dar pentru doamne este foarte plictisitor. Nu sunteți de acord, contesă?

Se întoarse cu o privire dulce, rugătoare, către mama lui Gillian,

Contesa îi zâmbi blând.

– Vai de mine, sunt cea mai nepotrivită persoană să răspundă la asta. Glumele mă depășesc, pur și simplu. Gillian, pornim înapoi? Îndreptă o privire plină de scuze către Stratton. Iertați-mă, vă rog, dar nu sunt obișnuită cu vremea britanică. Mă trezesc că mi se face frig.

– Iertați-mă, doamnă, spuse Leverton, părând mâhnit. Sunt o brută că vă țin în picioare pe vremea asta umedă. Permiteți-mi să vă însoțesc pe dumneavoastră și pe domnișoara Dryden înapoi la trăsură.

– Ascultă, trăsura voastră este pe Piccadilly? întrebă Stratton, căruia îi trecuse, aparent, criza de nervi. Dacă da, de ce nu mergem cu toții, împreună? Contesă, vă pot oferi brațul meu?

– Cât de amabil din partea dumneavoastră, spuse femeia. Dar nu e nevoie.

– Ah, vă rog, îngăduiți-ne să vă însoțim, spuse Lady Letitia atât de dulce, încât pe Gillian o durură din nou dinții. Tot ce ținea de femeia aceea îi provoca dureri de dinți, mai ales din cauză că părea atât de... perfectă.

Iar lui Gillian i se făcea perfect silă de perfecțiune.

Lady Letitia își strecură brațul pe sub al lui Leverton.

– Nu l-am mai văzut pe duce de o veșnicie și pur și simplu *mor de curiozitate* să aflu cum de a ajuns să vă cunoască, draga mea contesă. Și pe încântătoarea dumneavoastră fiică, desigur, spuse ea, amabil.

Cel puțin lui Gillian i se păru că era amabilă, deși era un pic cam dificil să îți dai seama. În mod evident, doamna era expertă în a naviga pe apele stâncoase puțin adânci ale conversației politicoase și stăpânea arta insultelor subtile. Din păcate, Gillian nu era pricepută la nici una din cele două.

– Nu prea e nimic de povestit, spuse Leverton pe un ton sumbru.

Deși nu părea bucuros să o aibă pe Lady Letitia atârnată de brațul lui, era evident că nu prea avea ce face în privința aceea.

Când Stratton păși înainte pentru a lua brațul mamei lui Gillian, aceasta îi făcu semn cu mâna, gonindu-l.

– Mulțumesc, dar nu. Voi, tinerii, mergeți mult prea repede pentru mine. Voi merge cu servitoarea mea, dacă nu vă deranjează.

Se întoarse și făcu semn cu capul către Maria, care rămăsese tăcută în spatele stăpânei sale pe tot parcursul dialogului. Necunoașterea limbii engleze însemna că cea mai mare parte a conversației zburase pe deasupra capului Mariei. Dacă ar fi înțeles însă, i-ar fi rupt probabil urechile lui Stratton pentru că fusese atât de îndrăzneț cu fiica iubitei sale stăpâne.

– Domnule Stratton, i-ați putea oferi mâna dumneavoastră fiicei mele, spuse contesa, zâmbindu-i lui Gillian de parcă i-ar fi oferit o bucurie splendidă. Eu și Maria vă vom întâlni la trăsură.

Stratton se pocni peste piept cu o mână.

– Contesă, aș fi încântat să o însoțesc pe fiica dumneavoastră. De fapt, tocmai m-ați făcut cel mai fericit.

De data aceasta, Gillian își dădu ochii peste cap.

– Evident, nu e nevoie de prea mult pentru asta, mormăi ea.

El o cercetă cu privirea.

– Mă scuzați! Ce ați spus, domnișoară Dryden?

– Nimic important, replică ea, luându-l de braț. Nu dorea să se plimbe alături de bărbatul acela, dar mama ei crezuse, în mod evident, că ar fi fost o bună ocazie ca Gillian să exerseze conversația politicoasă.

Leverton se uită pieziș la Stratton, ca și cum ar fi vrut să se opună aranjamentului. Însă Lady Letitia îl trase înspre Broad Walk, pălăvrăgind deja ca o moară stricată. Gillian fu nevoită să își stăpânească impulsul de a izbucni în râs văzându-l pe ducele de Leverton luat pe sus într-un mod atât de priceput. Îi păru un pic rău de el, dar îi făcea bine unui bărbat să fie condus, din când în când. Oricât de drăguț era Leverton, putea fi cam arogant. Nu avea să moară dacă urma să fie un pic adus cu picioarele pe pământ, iar Lady Letitia părea cu siguranță în stare să o facă.

Faptul că între cei doi fusese ceva în trecut era foarte evident. Reacția lui Leverton sugerase că nu fusese totul chiar roz, dar Lady Letitia părea să creadă contrariul. De fapt, părea chiar posesivă în privința lui.

Iar acum el arăta ca și cum coborâse, în sfârșit, de pe calul lui înalt. Leverton se aplecă chiar un pic pentru a o asculta, capetele lor blonde unindu-se în gloria luminii strălucitoare a soarelui.

Gillian se încruntă, uimită de faptul că imaginea aceea o deranja.

– Fac un cuplu minunat, nu-i așa? spuse Stratton în timp ce îi urma alături de Gillian. Glasul lui avea o urmă de amărăciune, ca și cum ar fi reflectat gândurile ei. Două monumente de perfecțiune.

Expresia lui plăcută contrasta cu glasul lui.

– Atunci, avem noroc că nu suntem nevoiți să mergem alături de ei, nu-i așa? spuse Gillian. Nu știu ce credeți dumneavoastră, dar mie mi se pare că perfecțiunea este o trăsătură extrem de iritantă. Ea zâmbi atunci când el îi aruncă o privire surprinsă. Bănuiesc că este din cauză că eu însămi sunt departe de a fi perfectă. Și totuși, gândiți-vă cât de obositor poate să fie să trebuiască să te ridici la un astfel de standard, zi de zi.

El râse.

– Aveți dreptate, domnișoară Dryden. Să ne considerăm, într-adevăr, norocoși că putem, pur și simplu, să ne târâm alături, ca niște oameni obișnuiți.

– Trebuie să fie îngrozitor de greu să îți ții tot timpul nasul pe sus. Este foarte posibil să te alegi cu un cârcel la ceafă.

– O, Letitia mea este chiar foarte cu picioarele pe pământ, deși nu se poate spune același lucru despre Leverton. Există un motiv pentru care i se spune *Penley cel Perfect*.

Gillian clipi în gând la tonul veninos din glasul lui Stratton. Nu părea să se potrivească cu felul blând de a se purta cu ea și cu mama ei, iar acest lucru îi displăcea.

Se plimbară în tăcere. Gillian își păstră privirea ațintită la Leverton și la Lady Letitia, în timp ce Stratton părea mai interesat să o studieze pe ea. Asemenea majorității londonezilor pe care îi întâlnise până atunci, și el părea să o privească pe Gillian ca pe o specie exotică aparte care ar fi putut, dacă i s-ar fi ivit ocazia, să facă cu adevărat ceva periculos.

Ori cel puțin interesant.

Într-un final, Stratton vorbi din nou:

– Aș putea fi atât de impertinent încât să vă întreb cum de îl cunoașteți pe duce dumneavoastră și mama dumneavoastră?

– Nu cred ca aș putea să vă împiedic să întrebați, chiar dacă aș vrea, nu-i așa?

El izbucni în râs.

– Ah, pe cuvânt, îmi plăceți. Este atât de înviorător să auzi niște cuvinte atât de simple din partea unei domnișoare.

– Sunt destul de renumită pentru asta. Și mi s-a spus că nu este întotdeauna în avantajul meu.

El o strânse ușor de mână.

– Atunci, ne vom înțelege strașnic. Trebuie să recunosc că vă găsesc cu totul încântătoare, domnișoară Dryden. Oricine crede altceva trebuie să se caute la cap.

Ea îi aruncă o privire plină de îndoieli, dar el zâmbi pur și simplu. Cei mai mulți bărbați erau dezgustați de manierele ei, cel puțin genul acela de bărbați pe care bunica ei îi considera decenți. Poate că manierele lui Stratton erau un pic cam prea neprotocolare, dar ea era ultima persoană care ar fi putut să îi reproșeze lucrul acesta.

– Mulțumesc, spuse ea. Sunteți foarte amabil.

– Iar dumneavoastră sunteți prea amabilă ca să mă mustruluiți pentru comportamentul meu îndrăzneț. Acum, din moment ce este clar că nu vă deranjează impertinența mea, poate îmi veți spune cum de îl cunoașteți pe Leverton.

– Este o rudă apropiată a bunicii mele, Lady Marbury.

Stratton îi aruncă un alt zâmbet strălucitor.

– E al naibii de dificil să menții toate legăturile dintre familii, nu credeți?

– Ba sigur că da, spuse sec Gillian, gândindu-se la complicata istorie a propriei sale familii. Toată lumea știa cine era tatăl ei și o tratau toți de parcă ar fi fost vina ei. Chiar dacă ura nedreptatea acestui fapt, nu putea face nimic în afară de a-l ignora.

Totuși, obârșia ei nu părea să îl deranjeze pe Stratton, ceea ce era destul de decent din partea lui.

– Dacă nu vă deranjează să vă întreb *eu*, care este relația dumneavoastră cu ducele de Leverton? Pare că vă cunoașteți destul de bine.

– Mă puteți întreba orice, spuse el, așezându-i mâna mai bine în încheietura cotului său. Gillian avu impulsul de a pune un pic mai multă distanță între ei, dar rezistă, nedorind să fie nepoliticoasă. Stratton era unul dintre puținii oameni pe care îi întâlnise care părea să o placă cu adevărat. Am sentimentul că vom fi prieteni foarte buni, adăugă el.

Exact în momentul acela, Leverton aruncă o privire înapoi, către ei, și sprâncenele i se unira într-o încruntare severă. Gillian se întrebă ce mai făcuse ca să îl irite.

– Eu și Charles ne cunoaștem dintotdeauna, spuse Stratton. Eram cei mai buni prieteni la Oxford. Prieteni la cataramă, chiar.

Lucrul acesta o luă prin surprindere.

– Ce s-a întâmplat? Este evident faptul că nu mai sunteți prieteni. Cel puțin nu *cei mai buni*.

– Ne-am îndepărtat după ce eu m-am căsătorit, iar el a devenit duce. Râse domol. Responsabilitățile vieții, îmi închipui.

Era cu greu o explicație plauzibilă. O lăsă baltă totuși, din moment ce se apropiau de Piccadilly. Leverton îi aștepta nerăbdător lângă trăsură, în timp ce Letitia părea că nu avea nici o grijă pe lumea asta.

– Domnișoară Dryden, pot fi cinstit cu dumneavoastră? întrebă Stratton cu voce joasă.

Își încetini pașii, obligând-o și pe ea să încetinească. Din experiența ei, acea întrebare preceda, de obicei, o remarcă ce era oricum numai cinstită nu.

– Cred că am lămurit faptul că nu e nevoie să vorbiți pe ocolite cu mine, domnule.

– Minunat. Dacă veți avea vreodată nevoie de un prieten ori de cineva căruia să vă destăinuiți, eu sunt omul potrivit. Își puse o mână pe piept, privind-o înduioșător. Gillian nu se putu împiedica să nu observe faptul că fusese atent să nu își deranjeze legătura de la gât. Credeți-mă, continuă el, știu cât de răutăcioasă poate fi lumea bună față de oricine care are cea mai mică urmă de faimă proastă. Avem adesea nevoie de un prieten în astfel de circumstanțe, iar eu sunt gata să fiu prietenul acela.

– Mulțumesc, spuse ea cu prudență. Îmi voi aminti cu siguranță.

– Poate că mă veți onora cu o plimbare în parc în viitorul apropiat ori poate chiar o plimbare cu trăsura. Îi făcu cu ochiul. Doar noi doi.

Gillian oftă în gând. Acum înțelesese.

– Mă îndoiesc de faptul că bunica mea ar fi de acord, domnule, dar, cu toate acestea, vă mulțumesc.

– Ei bine, nu e nevoie să îi spui lui Lady Marbury, nu-i așa?

– Ce anume sugerezi că ar trebui ca domnișoara Dryden să ascundă de bunica sa, Stratton? întrebă ducele cu glas ridicat.

Gillian tresări, surprinsă, din moment ce ea și însoțitorul ei se aflau încă la oarece distanță de trăsură, iar Stratton vorbise cu glas scăzut. Probabil că Leverton avea auzul unui liliac. Își notă în gând să își amintească lucrul acesta. Dar, pentru moment, trebuia să facă față sugestiei impertinente a lui Stratton.

– Nimic important, Excelență, spuse ea vioaie. Îi spuneam domnului Stratton cât de apropiată sunt de bunica mea. E, într-adevăr,

cea mai bună confidentă a mea. Îi aruncă însoțitorului ei cel mai dulce zâmbet. Îi spun bunicii mele *totul*. De fapt, abia aștept să îi povestesc despre faptul că v-am întâlnit astăzi. Sunt sigură că va fi extrem de mulțumită să audă că mi-am făcut un nou prieten.

El se cutremură, dar își reveni rapid.

– Chiar așa, spuse el, alăturându-se soției sale. Nimic nu se compară cu a-ți face noi prieteni, nu-i așa, dragostea mea?

Când Lady Letitia luă brațul soțului său, lui Gillian i se păru că el se înfioră din cauza strânsorii care păruse mai degrabă dureroasă.

– Cu adevărat. Lady Letitia îi adresă un zâmbet viclean ducelui. Aproape la fel de încântător ca reînvierea prețuitelor legături cu vechii prieteni, nu crezi, Charles?

– Bănuiesc că depinde de circumstanțe, replică Leverton. Și de prieteni.

– Ei bine, trebuie să plecăm, spuse Lady Letitia, înțelegând, în mod evident, aluzia. Gillian trebuia să îi acorde credit doamnei – zâmbetul ei nu pălea niciodată. Domnișoară Dryden, transmiteți-i mamei dumneavoastră toate cele bune din partea mea. Sunt sigură că ne vom revedea foarte curând.

– Abia aștept, domnișoară Dryden, spuse Stratton. Și sper să o întâlnesc curând și pe bunica dumneavoastră. Pare încântătoare. Apoi îi făcu cu ochiul. Clar, nu era un bărbat care se descuraja ușor.

Gillian aruncă o privire în direcția lui Leverton, dar acesta era întors pe jumătate ca să discute cu vizitiul lui. Stratton era un bădăran, dar cel puțin îl ducea mintea să ascundă încercarea penibilă de a flirta măcar față de unul dintre cei din grup. Totuși, era o enigmă de ce nu simțea nevoia de a face asta în fața soției lui.

Pe de altă parte, nimic din purtarea nepotrivită a aristocraților nu o mai șoca pe Gillian.

Cu un ultim zâmbet și o fluturare de mână, familia Stratton porni de-a lungul străzii. Leverton se încruntă din nou către Gillian. Ea începu să se întrebe dacă el își merita reputația de cel mai politicos bărbat din Londra, dar, indiferent ce intenționa să spună, fu amânat de sosirea mamei ei.

– Ei, a fost o ieșire încântătoare, nu-i așa? Gillian, ți-a făcut plăcere plimbarea cu domnul Stratton?

Gillian ridică din umeri.

– A fost în regulă. Un pic cam prea vorbăreț, dacă mă întrebi.

– Sper din suflet că nu i-ai spus asta, zise mama ei.

– Nu, mamă, am fost foarte politicoasă.

– Verișoară Julia, ai avea ceva împotrivă dacă eu și fiica dumitale mergem acasă pe jos? o întrebă brusc Leverton. Este o zi atât de frumoasă, și sunt sigur că domnișoarei Dryden i-ar plăcea să mai stea un pic la aer curat.

Mama ei aruncă o privire îngrijorată la cerul acoperit de nori. Nu era deloc o zi frumoasă, dar lui Gillian i-ar fi prins bine să se mai plimbe puțin. Era foarte drăguț din partea contelui să facă oferta aceea, cu atât mai mult cu cât era convinsă că el avea lucruri mai bune de făcut.

Pe de altă parte, poate avea de gând să îi dea o altă lecție ori să o certe.

– E în regulă, mamă, spuse ea. Aș prefera să fiu afară decât închisă în casă.

– Foarte bine, dar nu zăbovi. Pare că va ploua.

Ca pentru a-i sublinia spusele, o pală de vânt se răsuci în jurul lor, ridicându-le fustele.

Ducele le ajută pe contesă și pe Maria să urce în trăsură, apoi se întoarse către Gillian și o luă de mână, așezând-o lângă el. Ea observă că era mult mai înalt decât Stratton și simți cât de musculos era brațul lui sub vârful degetelor ei. Se gândi că nu ar trebui să o acuze pe Letitia pentru că îi făcea ochi dulci, căci Leverton era un bărbat foarte chipeș și bine făcut.

– Domnișoară Dryden, trebuie să vă întreb ceva, spuse el.

„E vorba de o dojană." Numai un neghiob nu ar fi înțeles tonul lui dezaprobator.

– Dați-i drumul, spuse ea, resemnată.

– Ce naiba voia Stratton să țineți secret?

Capitolul 7

– Mai exact, spuse Leverton, ce i-ați spus de l-ați încurajat la astfel de libertăți?

Gillian își smulse mâna și se opri brusc, revoltată de presupunerea lui.

– Pentru cineva cu reputația atât de lăudată ca a dumneavoastră, găsesc o astfel de acuzație foarte grosolană. Nu prea vă ridicați la nivelul poreclei dumneavoastră.

Privirea lui fu transformată de mânie într-o flacără rece, albastră. Gillian încercă să își încrucișeze brațele peste piept în timp ce îl privea pieziș, dar se încurcă în manșonul ăla afurisit.

– V-am adresat o întrebare, domnișoară Dryden, spuse el. Aștept un răspuns.

Era tentată să treacă pe lângă el ca o furtună și să meargă singură acasă, dar el îi bloca drumul ca un zid de cărămidă. Pe deasupra, nu s-ar fi mirat dacă el ar fi prins-o atunci când ea ar fi încercat să îl ocolească, și uite așa s-ar fi iscat un mic spectacol. Atrăgeau deja atenția domnișoarelor moderne care ieșiseră la plimbare și a cumpărătorilor care își vedeau de treabă, grăbiți. Lui Gillian nu îi păsa cu adevărat, dar bunicii ei i-ar fi displăcut dacă ar fi atras și mai multe bârfe asupra ei.

În schimb, ea îi zâmbi cu cruzime.

– Aveți obiceiul de a cere detalii despre conversațiile particulare ale altor oameni, domnule? Atunci, permiteți-mi să vă dau un mic sfat – trageți cu urechea, pur și simplu. Este mult mai eficient.

El îi ignoră zeflemeaua.

– Aș putea să subliniez faptul că este foarte nepoliticos ca o domnișoară să poarte conversații particulare cu un bărbat pe care de abia l-a întâlnit?

Ochii ei se măriră, privindu-l.

– În ce moment îi este permis unei tinere să aibă o conversație particulară cu un bărbat, mai ales una care are loc la nici trei metri de mama ei? Și, cu riscul de a fi din cale-afară de scrupuloasă, *noi* nu avem o conversație particulară? Se prefăcu a privi în jur alarmată. Și nu o mai văd pe mama.

Când el se holbă la ea, nevenindu-i să creadă, Gillian pur și simplu zâmbi. Era foarte amuzant să îl ia peste picior pe infernal de cuviinciosul Leverton, și părea că ea se pricepea foarte bine să îl facă să uite de bunele maniere. Bunica spunea mereu că defectul ei fatal era acela de a scormoni cuibul de viespi, dar ducele reprezenta o tentație irezistibilă.

De altfel, era detestabil din partea lui să presupună că ea fusese cea care nu se purtase cum trebuia, nu Stratton. Bărbaților le plăcea,

în general, să presupună ce era mai rău despre femei, evitând adesea responsabilitatea propriei lor purtări necuviincioase.

Leverton întinse mâna, în mod clar dorind să îi ia brațul, când o femeie corpolentă, încărcată de pachete, aproape că se izbi de el. El prinse o cutie micuță, care se rostogolise din grămada pe care aceasta o ținea în brațe, și i-o înapoie cu un zâmbet politicos.

– Iertați-mă, doamnă, e vina mea că nu am fost atent, spuse el.

– Ai al naibii de multă dreptate, se răsti ea. Își aranjă din nou pachetele pe care le avea în brațe și plecă furioasă, mormăind ceva despre *bogătanii afurisiți*.

Spre surprinderea lui Gillian, Leverton nu făcu decât să clatine din cap.

– Se pare că datorez scuze mai multor persoane. Domnișoară Dryden, iertați-mă! Nu trebuia să mă răstesc așa la dumneavoastră.

Ea îl privi circumspectă. Din experiența ei, bărbații nu își cereau, în general, scuze unei femei decât dacă doreau ceva. Dar Leverton părea cu adevărat chinuit de remușcări.

– Scuzele vă sunt acceptate, domnule, spuse într-un final.

Atunci când el continuă să o studieze cu o expresie gânditoare, Gillian trebui să lupte cu impulsul de a-și schimba poziția ori de a-și legăna manșonul. Aproape că prefera ca el să fie enervat de ea. Cel puțin, atunci se simțea pe picior de egalitate.

Apoi buzele i se curbară în zâmbetul acela strălucitor al lui, și Gillian uită de stânjeneală.

– Cred că i-am distrat destul de mult pe localnici, nu-i așa? zise el. Dacă nu vă supărați, mi-ar plăcea să ne continuăm plimbarea.

Când el îi oferi brațul, ea acceptă.

– Foarte bine. Va trebui să mă îndrept spre casă mai devreme sau mai târziu. Dar fără alte prelegeri în mijlocul străzii. Nu cred că bunicii i-ar plăcea.

– Voi încerca să mă abțin, spuse el sec.

O conduse de-a lungul magistralei aglomerate, oprindu-se pentru un moment pe trotuarul opus, ca să îi dea o monedă băiețelului murdar care apăruse brusc în fața lor. Ochii copilului străzii se făcură cât farfuriile, și micuțul îngăimă niște mulțumiri, înainte de a țâșni iar în trafic, ca să se întoarcă pe celălalt trotuar.

– Urăsc să văd copii obligați să își câștige existența într-un mod atât de periculos, spuse Gillian, privind înapoi după băiat. E o minune că nu l-a călcat nici o trăsură până acum.

– Probabil o să îl calce una, la un moment dat, spuse Leverton, cu glas sinistru. Doar dacă nu cumva găsește altceva de lucru, ceea ce nu pare prea verosimil.

– Sunt atât de mulți copii ca el în Londra. Este sfâșietor. Îmi doresc să se poată face ceva pentru ei.

– Unii dintre noi, cei din parlament, încercăm să ameliorăm unele dintre cele mai rele condiții, dar situația este foarte greu de rezolvat.

Cotiră pe Carrington Place, lăsând în urma lor zarva districtului comercial, și intrară pe străzile mai tăcute din Mayfair. El o privi.

– Ați văzut foarte multă sărăcie în Sicilia, nu-i așa?

– Da, Palermo este plin de cerșetori. Totuși, nu e întotdeauna atât de evident în zona rurală și cu siguranță nu pe moșiile tatălui meu vitreg. Era foarte atent la bunăstarea celor aflați în grija lui.

– Un domn demn de tot respectul, zise Leverton. Sunt sigur că vă lipsește foarte mult – dumneavoastră și mamei dumneavoastră.

Gillian nu putu vorbi din cauza nodului care i se pusese brusc în gât, așa că doar încuviință din cap.

– Probabil v-a părut foarte rău să părăsiți Italia, spuse el. Din moment ce v-a fost întotdeauna cămin.

– Da, dar bănuiesc că era timpul să plecăm.

Inima ei se răzvrăti împotriva recunoașterii dureroase.

– Cu banditii care încearcă să vă ucidă și altele asemenea.

Gillian flutură mânșonul ei ridicol, făcând penele să zboare.

– Mama și bunica exagerează pericolele. Dar nu la asta mă refer.

– Atunci, la ce vă referiți?

– Pur și simplu, nu mai e la fel de când tatăl meu vitreg a murit. Ea își dădu seama cât de nepotrivit sunaseră cuvintele ei. Vreau să spun, sigur că în multe privințe este totul la fel și moștenitorul lui a fost foarte bun cu noi, dar...

Se întrerupse, nefiindu-i ușor să explice.

Titlul și moșiile tatălui său vitreg fuseseră moștenite de nepotul lui, un individ destul de decent, care avusese bunăvoința de a le trata pe Gillian și pe mama sa cu respect și generozitate. Cu toate astea, mama insistase să își facă bagajele și să se mute în eleganta vilă Marbury din Palermo. Fusese o despărțire dureroasă nu numai de singurul cămin pe care îl cunoscuse vreodată Gillian, dar și de loialii servitori Paterini, care aproape că o crescuseră de când era bebeluș. Doar Stefano și Maria le însoțiseră. Stefano fusese garda de corp

și mentorul lui Gillian încă de când era o fetișcană. O învățase să se lupte, să tragă cu pușca și să aibă grijă de ea însăși și refuzase cu încăpățânare să o părăsească.

În cele din urmă, fusese obligată să își ia adio și de la Stefano. Ar fi fost prea mult pentru bătrân să fie, practic, exilat din propria lui patrie. Gillian nu avea să uite niciodată despărțirea lor de pe docurile din Palermo. Vărsase atunci extrem de multe lacrimi, știind că era posibil să nu îl mai revadă niciodată pe mentorul ei.

– Cred că înțeleg, zise Leverton. Atunci când tatăl dumneavoastră vitreg a murit, ați pierdut în același timp un părinte iubitor, dar și un protector. Moartea sa a făcut ca situația dumneavoastră să devină și mai incertă.

Ea îl privi, surprinsă nu atât de mult de perspicacitatea lui, cât de dorința lui de a discuta despre poziția ei în societate.

– La momentul acela, și bunicul dumneavoastră decedase, nu-i așa? adăugă el.

– Da, deși bunicul nu m-a acceptat niciodată, era destul de înspăimântător și nimeni nu îndrăznea să fie obraznic. Dar a murit la doar un an după tatăl meu vitreg, și apoi...

Încercă să găsească un mod de a o formula fără a suna vulgar.

– Oamenii au îndrăznit să fie obraznici cu dumneavoastră? sugeră blând Leverton.

– Este și acesta un mod de a spune.

Fusese, de fapt, mult mai rău de atât, dar Gillian ar fi preferat să moară decât să împărtășească lucrul acela cu cineva.

Ducele se opri ca să o tragă deoparte atunci când două doamne mai în vârstă, îmbrăcate ca niște ciori în haine negre, trecură pe lângă ei. Înclinară cu toții din cap, doamnele spunând încet *Excelență* în timp ce se holbau curioase la Gillian. Cu pielea ei foarte bronzată și silueta lungă și subțire, ea bănuia că arăta mai degrabă ciudat și deloc elegantă în comparație cu majoritatea englezoaicelor.

Leverton continuă de unde se întrerupseseră:

– Mă gândeam eu. Asta mă aduce la discuția noastră de mai devreme. Promit să nu mă mai răstesc la dumneavoastră, dar trebuie să știu ce vă întreba Stratton.

Atunci când ea ezită, el oftă.

– Domnișoară Dryden, vă dați seama, cu siguranță, că bunica dumneavoastră nu mi-ar fi cerut niciodată ajutorul dacă nu ar fi fost

convinsă că nu v-aș trăda și nu v-aș face niciodată de râs. *Puteți* avea încredere în mine.

Nu se sinchisi să își ascundă neîncrederea. El avea dreptate atunci când spunea că bunica ei avea încredere în el – și că și ea putea să aibă. Dar undeva, în adâncul ei, simțea că era imposibil să lase garda jos. Până la urmă, durase ani întregi ca să o ridice, tocmai din cauza unor bărbați ca el.

Stătură pe strada liniștită, prinși într-un concurs tăcut al voințelor. Gillian se aștepta ca el să înceapă să îi țină din nou o prelegere. Totuși, privirea lui deveni caldă, înțelegătoare și plină de compasiune.

– Nu sunt primul bărbat care vă cere să aveți încredere în el, așa-i? întrebă el.

Ea tresări.

– Fir-ar să fie! Este atât de evident?

Porniră din nou, lucru pentru care Gillian îi fu recunoscătoare. Îi era mai ușor să discute un subiect atât de jenant dacă el nu se uita la ea.

– Am pus lucrurile cap la cap, spuse el. Și, ca amintire, v-aș sugera să vă abțineți de la a mai folosi termeni ca *fir-ar să fie* când vă aflați într-o companie civilizată.

– Bine, dar numai cu condiția să pot spune orice doresc în prezența familiei apropiate.

– Bănuiesc că nu prea vă pot împiedica, nu?

– Mă îndoiesc. Unele lucruri sunt doar al naibii de greu de schimbat.

– Nu mă puteți șoca, să știți. Deși cred că ar trebui, cu toate astea, să vorbesc cu fratele dumneavoastră.

– Ha! Asta nu e cine știe ce amenințare. Vorbeam urât cu mult timp înainte de a-l fi întâlnit pe Griffin.

– Nu încape îndoială.

Gillian se prefăcu a sta pe gânduri câteva clipe.

– Poate că, dacă ați așterne pe hârtie toate cuvintele pe care nu ar trebui să le spun, le-aș putea memora.

– Sunt absolut convins de faptul că știți foarte bine exact ceea ce ar trebui și ceea ce nu ar trebui să spuneți, zise el.

Gillian nu se putu împiedica să nu rânjească.

– Foarte bine, spuse el. Vom lăsa lecțiile de limbă pentru data viitoare. Ne-am abătut din nou de la subiectul principal al discuției noastre, și anume...

– Domnul Stratton. Era clar că ducele nu avea să renunțe, așa că mai bine termina odată cu asta. Din reacția dumneavoastră, îmi închipui că aveți deja o idee despre ceea ce a spus.

– V-a insultat ori v-a deranjat? întrebă el cu voce dură.

– Dacă ar fi făcut-o, domnul Stratton ar umbla acum șchiopătând. Sau nu ar merge deloc, în funcție de ținta mea.

El scoase un sunet slab, de parcă s-ar fi înecat, apoi își drese glasul.

– Atunci, ce a spus, mai exact?

– Mi-a cerut să îl întâlnesc pentru o plimbare ori o călătorie cu trăsura prin parc.

– De una singură? Și fără să îi spuneți bunicii dumneavoastră?

– Da.

– Nemernicul, mormăi Leverton.

Ea nu se putu abține.

– Limbajul, Excelență. Dar nu vă faceți griji. De ce aș dori să merg cu trăsura prin parc alături de un bărbat însurat? Ar trebui să îmi găsesc un soț, nu să mă țin de pozne cu bărbați nepotriviți.

– Nu trebuie să vă dedați unui astfel de comportament nici cu un bărbat neînsurat. Doar dacă aveți permisiunea din partea mamei și a bunicii dumneavoastră și doar după ce vă vor fi cunoscut însoțitorul.

– Nu sunt debilă mintal și nici naivă nu sunt. Știu exact ce urmăresc bărbații ca Stratton. Sunt destul de familiarizată cu genul acesta.

Asta îl făcu să tacă chitic cât timp parcurseră jumătate de stradă.

– Îmi pare rău că trebuie să vă îngrijorați pentru astfel de lucruri, spuse el într-un final.

– Bunica mea m-a avertizat cu ani în urmă la ce să mă aștept. „După Roberto." Din cauza acelui gentleman, Gillian nu avea să mai fie niciodată naivă. Nu am nici o intenție de a-mi permite să devin membră a lumii imorale. Nu mi-ar plăcea o astfel de viață.

– Sper al naibii de tare că nu, spuse Leverton.

Gillian se prefăcu uimită.

– Domnule, sunt cu adevărat șocată. Poate că ar trebui să întocmesc eu o listă de cuvinte pentru dumneavoastră.

– Mi-aș cere scuze, dar mă îndoiesc foarte tare că v-am jignit.

– Bineînțeles că nu. Sunt la fel de nesimțitoare ca niște cizme vechi.

– Nu, nu sunteți. Și meritați respect ca orice altă tânără. Regret chiar că trebuie să purtăm această nefericită conversație.

Ea nu putu să nu zâmbească.

– Știu că încercați să mă ajutați. Și nu mă deranjează deloc. Cu adevărat.

– Nu ar trebui să vă deranjeze, spuse el. Dar, să revenim la Stratton.

Gillian gemu.

– Trebuie?

– Trebuie să vă fac să înțelegeți că s-ar putea să nu fie singurul ticălos care să încerce să profite. Doresc să fiți bine înarmată împotriva acestei posibilități.

– Desigur. Dar domnul Stratton este inofensiv, să știți.

El clătină din cap.

– Este exact genul de care ar trebui să vă temeți.

Gillian auzi în glasul lui ceva care o făcu să se oprească – o nuanță de amărăciune. Acela era mai mult decât un avertisment bine intenționat. Părea a fi ceva personal pentru Leverton.

– Voi fi atentă, Excelență.

– Va trebui să apelați la mine ori la bunica dumneavoastră dacă aveți orice fel de dubii de această natură.

– Da, promit.

El izbucni într-un râs ezitant.

– Acum mă luați de sus. Sau vă comportați de parcă aș fi o agitată fată bătrână care vede un desfrânat în spatele fiecărui arbore.

– Nu, vă comportați ca un om căruia îi pasă. Dar de ce faceți asta?

– De ce vă avertizez împotriva bădăranilor de teapa lui Stratton?

Ea îl trase de braț.

– Acum faceți înadins pe încuiatul.

– Sunt poate doar puțin evaziv, spuse el cu un zâmbet insinuant. Dar dați-mi voie să vă pun o întrebare: Doriți ca experimentul acesta micuț, pus la cale de bunica dumneavoastră, să funcționeze cu adevărat?

– Vreți să spuneți să mă învățați să nu mai înjur și cum să fac o reverență fără să cad în cap? întrebă ea cu cea mai inocentă voce de care fu în stare.

Din păcate, lui Gillian nu îi reușea atât de bine să facă pe inocenta.

– Acele lucruri sunt doar un mijloc pentru atingerea unui scop, și o știți foarte bine. Familia dumneavoastră dorește ca dumneavoastră să vă găsiți un soț potrivit, și aș dori să știu dacă și dumneavoastră doriți același lucru.

„Drăcia naibii!"

– Ce fată nu dorește asta?

El pufni.

– Bănuiesc că dumneavoastră.

– Iar eu bănuiesc că vă înșelați.

Riscant, dar cel puțin nu era o minciună sfruntată.

El o opri din nou. Fără tragere de inimă, ea își ridică privirea pentru a-i întâlni ochii cercetători.

– Domnișoară Dryden, de ce anume vă temeți? Vă temeți că se va râde de dumneavoastră ori că veți fi, cumva, pedepsită pentru că încercați să vă căsătoriți cu cineva respectabil?

Ea îl luă în râs, răspunzând acelei întrebări așa cum se cuvenea:

– Cei mai mulți râd deja de mine și vor continua să o facă. Nu îmi pasă cu adevărat de asta.

– Oricine dorește să fie acceptat de semenii săi.

– Eu nu.

Oricum știa că nu avea să se întâmple niciodată.

– Ei bine, familia dumneavoastră asta dorește. Din moment ce sunt membru al familiei dumneavoastră, împărtășesc această dorință în numele dumneavoastră. Și apoi, oamenii nu vor râde de dumneavoastră dacă nu le dați apă la moară.

Ea îl studie. Părea, din nou, perfect sincer.

– De ce vă pasă dacă reușesc sau dau greș?

Când el începu să spună ceva despre familie și responsabilitate, ea îl întrerupse, dând iritată din mână.

– Vă rog, este ridicol! Îmi puteți ajuta familia și fără să va jucați de-a guvernanta cu mine. Doresc să știu motivul pentru care vă pasă *de mine*, într-un fel ori altul.

Gillian aflase cu mult timp în urmă că majoritatea oamenilor aveau un motiv pentru a-i ajuta pe alții. Nu întâlnise decât foarte puțini care o făcuseră fără motiv. Unul dintre ei fusese tatăl ei vitreg.

„Și uite cum s-a terminat pentru el."

El ridică din umeri.

– Deocamdată, acceptați faptul că îmi pasă și că îmi doresc cu sinceritate să reușiți.

Ea nu avea de ales decât să accepte. Din tot ceea ce auzise despre duce – și din ceea ce observase –, era un bărbat care se ținea de cuvânt. Potrivit bunicii sale, Leverton era pe cât de demn de încredere, pe atât de puternic.

Nu era decât o mică problemă – ea dorea ca el să eșueze. Dorea ca întregul plan de a o reforma să dea greș. Din nefericire, lucrul acesta o punea în poziția de a se folosi de un bărbat dornic să se deranjeze foarte mult ca să o ajute. Era cam multă ironie în situația aceea, din moment ce ea era cea care avea un motiv ascuns, nu Leverton.

Ea cochetă cu ideea de a-i mărturisi adevărul. Dar, oricât ar fi fost de cumsecade ducele, își făcuse foarte clară poziția – familia dorea ca ea să rămână în Anglia, iar el era de acord cu asta. Dacă voia cu adevărat să se reîntoarcă în Sicilia, Gillian era nevoită să pară a încerca să învețe cum să fie o lady cumsecade. Aceasta însemna să accepte ajutorul lui Leverton, cel puțin pentru moment. Odată ce se convingeau cu toții de cât de lipsită de sens era toată treaba, poate că aveau să înceapă să o asculte.

– În regulă, sunt dornică să dau o șansă planului dumneavoastră, spuse ea, forțându-se să ignore sentimentul neplăcut de vină. Batem palma?

El îi luă mâna și o scutură cu gravitatea cuvenită. Cu afacerea astfel încheiată, își reluară plimbarea și ajunseră în curând pe Brook Street.

Leverton era gata să o conducă pe scările casei bunicii ei, când Gillian îl opri.

– Știu că nu mă pricep prea bine la a citi semnalele date de lumea bună, dar este evident faptul că reîntâlnirea cu domnul Stratton nu v-a bucurat. În ceea ce o privește de Lady Letitia, totuși...

Ea clătină din cap. Ce anume o deranja la femeia aceea și la reacția lui Leverton când era în preajma ei?

– E vreo întrebare pe-acolo, pe undeva, domnișoară Dryden?

Ea auzise nota de avertisment din vocea lui, dar decise să o ignore. Curiozitatea era un alt păcat chinuitor al ei.

– A fost evident, chiar și pentru mine, faptul că Lady Letitia a... ei bine, ea a numit-o tachinare, dar mie mi s-a părut mai mult a fi fost flirt. De ce ar flirta cu dumneavoastră, mai ales de față cu soțul ei?

Încruntarea ducelui sugera că era cât pe ce să arunce cu tunete de sus, din înălțimi.

– Domnișoară Dryden, nu sunt adeptul bârfelor. Nici dumneavoastră nu ar trebui să fiți.

Ea flutură disprețuitor din mână.

– Toată lumea din Londra bârfește. De altfel, nu fac decât să încerc să îmi dau seama ce gen de purtare este potrivită între bărbați și femei cu un anumit grad de... ăăă... familiaritate. Iar Lady Letitia pare a fi foarte familiară cu dumneavoastră. Ea ridică dintr-o sprânceană. Mă înșel în privința aceasta?

El păru dezgustat.

– Nu.

Ea aștepta mai multe detalii. El rămase mut.

– Haideți, îl îndemnă ea. Cât de familiari sunteți dumneavoastră și Lady Letitia?

Când, într-un final, Leverton răspunse, lăsă impresia că fusese nevoit să își deschidă buzele cu forța:

– Aproape îmi devenise soție.

Capitolul 8

– Nu era nevoie să mă însoțești să le iau, îi spuse Charles surorii sale în timp ce o ajuta să coboare din trăsură. De fapt, cred că vei încurca.

Lady Elizabeth Church, contesă de Filby și sora lui mai mică cu patru ani, îl împunse cu evantaiul.

– Charles, nu pot înțelege cum de te văd oamenii ca pe un ideal de politețe.

– Oricine te cunoaște *pe tine* mi-ar ierta, cu siguranță, lipsa de maniere.

Ea râse.

– Din păcate, mă tem că este adevărat. Sunt extrem de băgăreață, și am dorit să o întâlnesc pe domnișoara Dryden înainte de bal. Știi că seratele doamnei Barrington sunt întotdeauna atât de aglomerate. Nu aș avea nici o șansă de a vorbi cu fata, cu nici măcar cel mai mic grad de intimitate.

– Crede-mă, îți vei dori să nu o fi făcut. Purtarea lui Gillian l-ar face chiar și pe proverbialul sfânt să ajungă la delir.

O conduse pe treptele de la casa de pe Brook Street și bătu puternic de câteva ori în ușă.

– Gillian, zici? Nu mi-am dat seama că sunteți atât de intimi.

– Elizabeth, te înșeli foarte tare dacă...

Ușa se deschise, scăpând-o de mustrare.

Ea îl strânse de braț cu afecțiune în timp ce majordomul îi conduse în holul de la intrare.

– Te tachinez, frate dragă. Mi se pare splendid faptul că încerci să le ajuți.

El i-o reteză cu un rânjet jalnic.

– Vom vedea dacă cu succes sau nu, după seara aceasta. Șansele noastre de reușită nu sunt mai mari de cincizeci la sută.

– Ești vrednic de laudă chiar și pentru că încerci, spuse ea cu hotărâre. Foarte puțini bărbați s-ar deranja.

Lauda surorii sale îl încălzi, ca întotdeauna. Din păcate, căldura lipsea în familia lui, în cea mai mare parte din cauza disconfortului tatălui său când venea vorba despre afișarea *odios de sentimentală* de afecțiune familială. Charles și sora lui mai mare, Eugenia, fuseseră educați să se poarte cu demnitate și reținere. Deși mama lor nu era nici pe departe atât de intimidantă ca tatăl lor, ducesa pretindea de la cei doi copii mai în vârstă să se poarte după eticheta demnă de numele Penley.

Elizabeth fusese întotdeauna diferită. Fusese un copil fericit, având o personalitate deschisă și încântătoare, care îl fermecase chiar și pe tatăl lor să coboare de pe piedestalul lui. Apoi devenise o fată frumoasă care se transformase într-o femeie minunată. Elizabeth fusese întotdeauna inima și sufletul familiei lor, construind poduri și dărâmând ziduri. Era o muncă istovitoare, având în vedere cât de încăpățânați erau cu toții, dar părea că niciodată nu îi displăcuse efortul. Totuși, nici măcar ea nu fusese în stare să arunce o punte peste acea ultimă, fatală prăpastie dintre Charles și tatăl său.

– Soțul tău ni se va alătura și el la bal? întrebă Charles, în timp ce îl urmau pe majordom sus, în salon.

– Știi cât de mult urăște aglomerația. E foarte bucuros să stea acasă cu copiii. Scoase un oftat dramatic. El preferă compania copiilor mici celei a adulților inteligenți. Pur și simplu, nu știu ce să mă mai fac cu el.

Charles nu se lăsă păcălit. Elizabeth își adora soțul, un om cu suflet bun, care prefera viața tihnită din provincie vârtejului lumii bune. Dar își iubea soția, așa că, plin de devotament, o aducea la oraș în timpul sezonului. Când se afla la Londra, se concentra asupra îndatoririlor din parlament și lăsa socializarea în seama soției sale moderne.

– Mă îndoiesc de faptul că la balul doamnei Barrington vor fi mulți adulți inteligenți, spuse Charles. Femeia aceea are creier de găină, ca majoritatea oaspeților ei. Mă aștept să nu fie rost de prea multă conversație inteligentă.

– Vai de mine! Nu sunt obișnuită cu un discurs atât de prozaic din partea lui Penley cel Perfect. Schimbarea aceasta bine-venită în personalitatea ta se datorează influenței domnișoarei Dryden?

– Elizabeth, nu fi obraznică! Nu îți șade bine.

Ea chicoti, încântată.

– Acesta este fratele pe care îl cunosc și pe care îl iubesc.

El refuză să muște momeala ori să admită că ea marcase un punct. La drept vorbind, Gillian era o încercare. Fata era iute și isteață, dar și încăpățânată ca un catâr. Fiecare lecție se transforma, invariabil, într-o ceartă ori o interogare despre motivele și cauzele regulilor sociale care fuseseră luate ca atare timp de decenii, dacă nu de secole.

Hotărât să fie corect, admitea, ocazional, că înțelegea punctul ei de vedere. Dar ea era ultima persoană care să încerce barierele bunei cuviințe. Fusese o lecție pe care încercase să i-o întipărească bine în minte în ultimele zece zile.

Când majordomul îi anunță, mătușa Lucy, îmbrăcată elegant într-o rochie de culoare verde-închis, împodobită în mod exagerat cu broderie aurită, se ridică în picioare cu un zâmbet primitor.

– Bună seara, Charles. Iar aceasta trebuie să fie sora ta, Lady Filby. O tânără absolut fermecătoare. Sunt încântată să te întâlnesc.

Elizabeth se plecă într-o reverență protocolară.

– Este o onoare să vă cunosc, milady.

Femeia mai în vârstă îi luă mâna.

– Nu e nevoie de ceremonie, draga mea copilă. Faci parte din familie și ai intervenit cu multă bunăvoință să ne ajuți atunci când am avut nevoie. Nu pot să îți mulțumesc îndeajuns.

– Nu e nevoie de nici o mulțumire, doamnă. Fratele meu mi-a spus totul despre nepoata dumitale. Trebuie să mărturisesc că mor de nerăbdare să o întâlnesc. Pare absolut încântătoare.

– Este și acesta un mod de a privi lucrurile, spuse Charles cu voce seacă.

Elizabeth clătină din cap.

– Sincer, Charles, ce trebuie să înțeleagă Lady Marbury din astfel de glume?

– Faptul că sunt de acord cu el. De aceea sunt mulțumită că pot vorbi cu tine înainte ca Gillian să coboare. Se așeză și le făcu semn cu mâna să ia și ei loc pe canapeaua de vizavi. Și, te rog, spune-mi mătușă Lucy, așa cum face fratele tău.

Elizabeth săgetă o privire înspre el, în mod clar speriată. Charles ridică din umeri.

– Foarte bine. Dar trebuie să îmi spui Elizabeth, replică sora lui, după un moment de ezitare.

– Voi fi încântată, spuse mătușa Lucy.

Contesa de Marbury era o tacticiană foarte abilă, constatase Charles. Cu cât aducea de partea sa mai mulți aliați, cu atât avea să fie mai ușoară calea pentru Gillian. Era, credea el, unul dintre motivele pentru care era ea atât de hotărâtă să sublinieze legăturile lor de familie. Elizabeth avea să fie o altă pană la pălăria femeii mai în vârstă. Sora lui era una dintre tinerele femei măritate populare și bine văzute în lumea mondenă. Să aibă suportul atât al ducelui de Leverton, cât și pe al contesei de Filby ar fi fost o lovitură pe cinste pentru familia Marbury, în general, și pentru Gillian, în particular.

– Să așteptăm să ni se alăture și contesa de Paterini, înainte de a începe să punem la cale cucerirea de către Gillian a lumii mondene? întrebă Charles.

Mătușa Lucy suspină imperceptibil.

– Fiica mea se simte un pic rău în seara asta. Mă tem că înghesuiala de la Lady Barrington s-ar putea dovedi cam prea mult pentru ea.

Mai degrabă nu se simțea în stare să facă față nici bârfelor și nici purtării fiicei sale. Mama lui Gillian părea a se pierde cu firea sub stres. Charles nu o putea învinovăți, deși sperase că ea avea

să găsească puterea de a o susține pe fiica sa în prima incursiune importantă în societate.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse Elizabeth. Abia așteptam să o întâlnesc.

– Da, este regretabil că nu poate fi alături de noi ca să o susțină pe Gillian la primul ei bal, spuse mătușa Lucy. Este mare păcat că nici Griffin și nici Justine nu ne pot însoți. Prezența lui Griffin îi ridică întotdeauna moralul lui Gillian. Este foarte protector cu ea.

Charles se strâmbă în gând. Îl irita faptul că Gillian era atât de în largul ei cu fratele ei vitreg. Charles era de părere că Steele scotea ce era mai rău din fată. El avea chiar și mai mult dispreț față de societatea aleasă decât Gillian, fapt care spunea, cu adevărat, multe.

– Spectacolul copiilor nelegitimi ai ducelui de Cumberland, aflați la același bal, ar da naștere fix la genul de bârfe pe care dorim să le evităm, spuse el. Și apoi, ideea de protecție pe care o are Steele constă, în general, din a bate un bărbat până își iese din simțiri sau poate chiar să strecoare un cuțit între coastele cuiva.

– Același lucru a spus și Justine, comentă mătușa Lucy.

– Doamna Steele este o femeie cu capul pe umeri, răspunse Charles.

Cum de reușise bărbatul acela să își găsească o soție minunată era un lucru pe care el nu îl putea înțelege. Justine Steele era inteligentă, frumoasă și din cale-afară de blândă. Pe deasupra, își adora, în mod evident, soțul, lucru care constituia un alt mister.

– Griffin Steele pare foarte captivant, spuse Elizabeth. Mi-ar plăcea foarte mult să îl întâlnesc.

– Ba nu, spuse Charles.

– Stricător de bună dispoziție ce ești, murmură sora lui.

El o ignoră.

– Mătușă Lucy, este ceva care te îngrijorează în mod deosebit în legătură cu seara asta?

– Mă tem că poate grăbim puțin lucrurile, spuse ea. Nu crezi că un eveniment atât de mare este prea mult pentru prima ieșire a lui Gillian? Am crezut că o să o luăm mai încet, cu câteva petreceri la cină și poate un spectacol muzical.

– În teorie, nu vă contrazic, dar în practică nu e doar necesar, ci și imperativ.

Sora lui ridică curioasă din sprâncene.

– De ce?

El ezită.

Elizabeth zâmbi.

– Sunt femeie măritată și cu copii, Charles. Nu mă vei ofensa, nici nu mă vei șoca.

– Foarte bine. Gillian a fost deja subiectul unui volum considerabil de bârfe, chiar dacă cele mai multe au fost inofensive. De curând însă, au existat unele glume cam grosolane la adresa ei și câteva pariuri nefericite.

Elizabeth se încruntă.

– Ce fel de pariuri?

Charles aruncă o privire către bunica lui Gillian, reticent în a da glas bârfelor. Numai când se gândea la asta și mânia i se aprindea ca o torță.

– Pariuri despre cine va fi primul protector al lui Gillian și când se va întâmpla asta, spuse mătușa Lucy cu glas calm. Atunci când Charles ridică din sprâncene, ea clătină din cap cu dezgust. Da, am auzit zvonurile. Câțiva dintre prietenii mei vechi au avut grijă să îmi spună.

– Este îngrozitor! exclamă Elizabeth.

Charles fu de acord.

– Cred că a sosit vremea să îți găsești niște prieteni noi, mătușă Lucy.

– Într-adevăr. Cei care au îndrăznit să deschidă subiectul au fost conduși la ușă fără nici un fel de ceremonie.

– Este acesta motivul real pentru care contesa nu merge la bal astă-seară? întrebă el.

Mătușa Lucy făcu o grimasă.

– Da. Mi-aș dori să fie mai puternică, de dragul lui Gillian, dar nu pot spune că o învinovățesc. Și poate că este mai bine. Dacă ar îndrăzni cineva să îmi insulte fiica – mai ales în fața fiicei *sale* –, rezultatul nu ar fi unul plăcut.

– Mai ales dacă s-ar întâmpla să fie vreun obiect greu la îndemână, spuse Charles.

Cele două femei căscară gura la el, apoi mătușa Lucy izbucni într-un râs reținut.

– Mizerabilule! Ai spus asta ca să mă scoți din tristețea mea prostească, nu-i așa?

– Tristețea este mai degrabă o pierdere de timp, nu crezi? spuse el. În schimb, vom riposta cu o paradă de forță. Vom arăta lumii

mondene că domnișoara Dryden nu are doar suportul bunicii ei, ci și pe acela al ducelui de Leverton.

– Și al lui Lady Filbury, ciripi sora lui. Acum mă bucur și mai tare pentru faptul că merg, Charles. Îți mulțumesc că m-ai invitat.

– Eu sunt cea care îți datorează mulțumiri. Amândurora, spuse mătușa Lucy, părând a avea ochii încețoșați de lacrimi. Și sunt sigură că și Gillian va fi la fel de recunoscătoare.

Charles se îndoia, dar își ținu gura.

Mătușa lui aruncă un ochi la frumosul ceas franțuzesc din bronz aurit de pe șemineu.

– Gillian va coborî în câteva minute. Nu doresc să discut despre zvonurile mai obscene în fața ei. E și așa destul de supărător.

Charles nu ar fi fost surprins dacă Gillian ar fi avut deja o bănuială. Aflase despre ea că era din cale-afară de bună la a scotoci după informații, cu precădere în rândul personalului. Nu avea dubii că ea îi avea la degetul mic pe toți servitorii angajați de mătușa Lucy, ceea ce însemna că avea acces direct la cele mai bune bârfe. Pe mult prea mulți aristocrați nu îi ducea mintea să își țină gura în fața personalului casei lor, iar servitorii unei case vorbeau adeseori cu servitorii alteia.

– Bănuiesc că ea știe deja câte ceva, spuse el. Am încercat să abordez cu ea subiectul, la modul general, și m-a concediat, fluturând din mână. A spus că nu dă un ban pe absurdițățile vehiculate de proștii bârfitori.

Elizabeth strâmbă din nas.

– Cât de nefericit este că o tânără trebuie să își facă griji pentru astfel de lucruri.

– Este neplăcut, în cel mai rău caz, spuse el. Trebuie să transmitem foarte clar faptul că se află sub protecția noastră comună. Acesta este scopul acestei seri.

Sora lui încuviință din cap.

– Are noimă ceea ce spui, și lucrul acesta ar trebui să-i țină departe de ușa ei pe cei mai răi dintre lupi.

– Foarte bine, spuse mătușa Lucy. Dar sunt, totuși, un pic neliniștită în legătură cu introducerea lui Gillian la una dintre cele mai mari aglomerări ale sezonului.

– Înțeleg, dar face progrese. Cu un strop de noroc, cred că trece peste această seară fără a se întâmpla un dezastru.

Mătușa Lucy începu să se joace nervos cu evantaiul ei.

– Mai este vreo problemă? o îndemnă el cu blândețe. Pe lângă predilecția nepoatei dumitale spre o sinceritate aproape fatală?

– Tocmai acesta-i baiul. În cazul acesta, ea nu este deloc sinceră.

– Nu înțeleg.

– Charles, mă îndoiesc de faptul că are vreo intenție de a încerca să își găsească un soț, spuse mătușa Lucy. De fapt, m-a întrebat când ne vom întoarce în Sicilia.

Asta îl făcu să se cutremure într-un fel ciudat de neplăcut.

– Am înțeles că nu veți face asta.

– Cu siguranță nu în viitorul apropiat. Ar fi mult prea periculos pentru Gillian.

– Când te-a întrebat?

– La puțin timp după înfiorătorul incident cu maestrul francez de dans.

Charles se înfioră la acea amintire. Îl angajase pe cel mai costisitor maestru de dans din Londra, încrezător fiind că bărbatul putea să o învețe pe Gillian, care era o fată grațioasă de la natură, în timp-record. Din nefericire, profesorul și eleva s-au ciocnit de la prima vedere. Un lucru dusese la altul, totul sfârșindu-se cu niște insulte destul de grosolane din partea lui *Monsieur* Pepin. Gillian amenințase că avea să îl străpungă cu o sabie. Charles îl eliberase rapid pe *monsieur* de îndatoririle lui, plătindu-l pentru o lună întreagă și trimițându-l pe drumul lui cu o mustrare severă de a nu împrăștia nici o bârfă despre Gillian.

– Da, aceea a fost o întâmplare nefericită, spuse el. Dar ne-am revenit frumos din criza aceea. Pare să se înțeleagă bine cu noul maestru de dans.

Mătușa Lucy îi zâmbi ezitant.

– A fost o lovitură de geniu să îl angajezi pe *Signor* Garibaldi. Un maestru de dans italian era exact lucrul necesar pentru a o liniști.

– A mai pus de atunci problema reîntoarcerii în Sicilia?

– Nu, dar i-am spus deja că este mult prea devreme ca măcar să ne gândim la un astfel de lucru. I-am spus că trebuie să se străduiască să transforme Anglia în căminul ei.

Elizabeth, care rămăsese tăcută, se aplecă, cu o expresie de îngrijorare plină de înțelegere.

– Și ea cum a răspuns?

Mătușa Lucy ridică neputincioasă din umeri.

– A părut că acceptă, dar că nu se bucură.

– Nu pot spune că o învinovățesc pe fată, spuse Elizabeth. Piața căsătoriilor este de cele mai multe ori un coșmar. Pentru o fată aflată în poziția domnișoarei Dryden, trebuie să pară cu atât mai descurajator.

– Descurajator, dar nu imposibil, spuse Charles. Și, vă rog, în prezența lui Gillian, să nu ne referim la acest lucru ca și cum ar fi un coșmar.

Elizabeth îl luă în râs.

– Nu am creier de găină, Charles.

– Draga mea, nu aș crede niciodată așa ceva.

Ea rânji la el.

– Ba da, ai face-o.

– Să revenim la subiectul de față? sugeră el. Mai exact, dacă Gillian va încerca să își saboteze șansele de a atrage pețitori potriviți.

– Cât de șocant din partea ei, spuse Elizabeth. Imaginează-ți, o femeie care să nu fie obsedată de a-și găsi un soț.

Făcea referire la Eugenia, desigur. Sora lor mai mare nu își dorise niciodată să se căsătorească și îi refuzase bucuroasă pe toți cei care o curtaseră de-a lungul anilor. Se bucura de viața ei pe moșia pe care Charles o avea în Lincolnshire, având grijă de mama lor, dând ordine servitorilor și făcând, în general, o treabă grozav de bună din a conduce lucrurile. Faptul că Eugenia prefera să rămână fată bătrână în loc să se căsătorească le era clar tuturor.

– Nu ești deloc de ajutor, spuse Charles. Știi că Gillian are nevoie de siguranța și de securitatea unei căsătorii bune. Altfel, este mult prea vulnerabilă.

– Atunci, bănuiesc că trebuie să o ajutăm să devină implicată în acest țel înțelept, spuse Elizabeth.

– Ne va fi de ajutor să se bucure de succes în această seară, spuse el.

Mătușa Lucy oftă.

– Sper doar că se va putea abține de la a spune ceva scandalos.

– Am sfătuit-o ca, în loc să vorbească, mai degrabă să asculte, spuse Charles. În felul acesta, va avea cel puțin șanse egale de a nu își înspăimânta partenerii.

– Charles, nu cred că ai făcut asta! exclamă sora lui, încercând să nu râdă.

– În cazul nepoatei mele, acesta este, de fapt, un sfat înțelept, spuse mătușa Lucy pe un ton plin de regret. Dar îmi pare cu adevărat rău că este nefericită. Mi-aș dori...

Tăcu, strângându-și buzele.

Charles merse și se așeză alături de ea, luându-i mâna.

– Haideți să vedem cum o să meargă, da? Gillian este o tânără minunată, care va stârni cu siguranță admirația. De asemenea, s-a dovedit a fi o dansatoare surprinzător de bună, mulțumită, în mare parte, lui *Signor* Garibaldi. Poate că se va distra. Până la urmă, este primul ei dans adevărat, iar acesta este, întotdeauna, un eveniment palpitant.

Mătușa Lucy îl privi cu o expresie încărcată de incertitudini, dar renunță să mai spună ceva, căci ușa se deschise și Gillian păși înăuntru.

Charles privi către protejata lui, cu intenția de a-i arunca un zâmbet încurajator. În schimb însă, se holbă la apariția din fața lui și uită să mai respire.

Capitolul 9

Marchizul de Lendale execută o plecăciune impecabilă atunci când Gillian se ridică din reverența ei.

– Bravo, domnișoară Dryden! Ai încheiat primele dumitale dansuri în public, fără nici o greșeală.

– Păreți surprins, milord, spuse ea sec.

– Absolut deloc. Ai fost personificarea grației.

– Cu adevărat? Nu luăm în calcul faptul că v-am călcat pe picior și că m-am întors în sens greșit, nu doar o dată, ci de două ori?

În ochii lui întunecați se ascundea amuzamentul.

– Asta se poate întâmpla oricui. Nici măcar nu merită a fi menționat.

– În cazul acesta, aveți, desigur, dreptate, spuse ea, luându-i brațul. Execuția mea a fost absolut perfectă.

Gillian descoperise că era surprinzător de nervoasă când și-a ocupat locul printre primele perechi ale serii. Din fericire, Lord Lendale era un dansator desăvârșit. Îi corectase lin greșelile și ign

complet faptul că ea îi tropăise pe vârfurile degetelor de la picioare. Succesul ei se datorase, în cea mai mare parte, îndemânării lui, nu competențelor ei.

Deși fusese vag surprinsă de faptul că Leverton nu a dansat cu ea primul dans, Gillian se simțise, în același timp, ușurată. Cu cât petrecea mai mult timp alături de el, cu atât devenea mai emoționată în prezența lui. Întruchiparea eleganței masculine, ducele nu făcea niciodată un pas greșit și nici nu spunea ceva neintenționat. Nu existau greșeli de exprimare și nici manifestări nepotrivite de toane din partea lui. Gillian nu se simțise niciodată mai țărancă decât atunci când se afla în compania lui.

Ba, și mai rău, era bărbatul cel mai spectaculos din punct de vedere fizic pe care îl cunoscuse vreodată. Se surprinsese, nu doar o dată, admirându-i umerii largi ori picioarele puternice scoase în evidență de pantalonii strâmți. De fiecare dată când se uita la acele picioare, Gillian avea un sentiment ciudat în străfundul stomacului, mai ales atunci când Leverton era înveșmântat în haine de călărie. Nici măcar Pietro nu o făcuse să aibă niște senzații atât de tulburătoare, și fusese îndrăgostită nebunește de el la timpul respectiv.

Leverton era, de asemenea, incredibil de răbdător cu ea, și chiar îi ținuse partea în tărăboiul umilitor cu maestrul de dans francez. După ce îl concediase, cu mult calm, pe *Monsieur* Pepin, el îi spusese lui Gillian, simplu, că era o dovadă de proaste maniere să îți amenințe tutorele că îl vei străpunge cu o spadă. Fusese atât de surprinsă de mustrarea lui blajină, încât făcuse o reverență scurtă și îi mulțumise pentru sfat.

De fapt, fusese atât de tulburată de întregul episod, încât o întrebase pe bunica ei când aveau să se întoarcă în Sicilia. Făcând asta, Gillian dezvăluise, prostește, familiei secretul său. Era un alt indiciu al faptului că nu se simțea în apele ei.

– Să ne întoarcem la grupul dumitale, domnișoară Dryden? întrebă Lendale. I-am zărit în capătul încăperii.

– Da, domnule. Sunt sigură că bunica mea stă ca pe ace, curioasă să audă cum a fost primul meu dans oficial la primul meu bal oficial. Cu toată mulțimea aceasta, este îndoielnic faptul că a văzut foarte mult.

– Te-ai descurcat foarte bine, draga mea, spuse femeia între două vârste care dansase în același ansamblu cu ei. Doamna se apropie și îi făcu cu ochiul. Nu e ca și cum nu ai fi avut un partener absolut

splendid care să te inspire. Nu l-aș pierde din ochi pe acesta dacă aș fi în locul tău.

– Da, doamnă. Mulțumesc, spuse Gillian, încercând să nu râdă.

Doamna fusese în același timp prietenoasă și îngăduitoare față de greșelile pe care le făcuse ea, șoptindu-i chiar unele sfaturi când Gillian nu era în poziția cuvenită. Celelalte două femei din ansamblul lor nu fuseseră nici pe departe atât de înțelegătoare, dar nici nu o desconsideraseră. Asta reprezenta, cu siguranță, un progres.

Planul lui Leverton era de a o introduce în societate atrăgând cât se putea de puțin atenția. Dacă reușea să participe la o serie de evenimente fără să dea naștere unei scene, oamenii aveau să se obișnuiască cu ea și să treacă la subiecte de bârfă mai promițătoare. Lucru care îi convenea de minune lui Gillian. Cu cât mai repede avea să se cufunde în obscuritate, cu atât mai mari erau șansele ei de a-și convinge rudele să o lase să plece acasă.

Ea și Lendale își croiră drum spre capătul încăperii, acolo unde o lăsaseră pe bunica ei sporovăind cu prieteni vechi. Înaintau greu, și nu doar o dată marchizul se folosise de coate pentru a evita ca Gillian să fie strivită.

Când ajunseră la grupul lor, bunica ei era prinsă într-o conversație cu doamna Paxton și cu Lady Merchant, care era un fel de rudă a familiei Marbury. Bunica ei părea să aibă foarte mulți veri de un grad sau altul, și câțiva dintre ei păreau dornici, în mod precaut, să o ajute pe Gillian să se lanseze în societate. Lady Merchant era una dintre ele.

Ah, dragii mei, spuse bunica cu un zâmbet de ușurare. Mă întrebam când veți reapărea. Ți-a plăcut dansul, Gillian? Nu am reușit decât să te zăresc de câteva ori.

– A fost foarte plăcut. Nu l-am călcat pe picioare pe Lord Lendale decât de câteva ori. Din fericire, el este mult prea politicos să spună asta.

Bunica ei clătină din cap, dar marchizul nu făcu decât să râdă.

– Aiureal Lady Marbury, nepoata dumneavoastră s-a descurcat din cale-afară de bine. Aș fi bucuros să mai dansăm încă un dans, dacă nu s-ar cuveni să o păstrez doar pentru mine.

– Și astfel vă veți scuti de la a fi schilodit în mod tragic, [illegible] Gillian, zâmbindu-i.

Bunica ei își dădu ochii peste cap, dar Lady Merchant și nepoatele ei, două tinere plăcute, cu puțin mai tinere decât Gillian, râseră toate.

– Nu vă temeți de asta, spuse marchizul. După câțiva ani petrecuți în peninsulă, sunt la fel de puternic precum un cal de povară. Zău, sunt convins că ai putea să mă lovești tare cu pumnul și să îmi dai cu piciorul în fluierul piciorului, și abia dacă aș simți ceva.

Lui Gillian i se păru greu să reziste farmecului natural al lui Lendale. Era chipeș, cu o privire întunecată, aproape ca plumbul, care, bănuia ea, le lăsa pe fete leșinate în urma lui, și avea o purtare prietenoasă în care nu era nici pic de îngâmfare. Nu îi dădea deloc emoții.

Bunica îl plăcea, desigur, iar Gillian nu se îndoia de faptul că mama ei l-ar fi considerat, și ea, un pretendent perfect. Până la urmă, era bogat, avea titlu nobiliar și era unul dintre prietenii lui Leverton – ceea ce însemna că trecuse de inspecție. Dacă Gillian ar fi căutat un pretendent, marchizul de Lendale ar fi fost foarte potrivit.

Dar nu avea nici o intenție de a-și permite să fie atrasă de Lendale ori de oricine altcineva, nici măcar de Leverton.

„Atrasă de Leverton?" De ce insista ideea aceea cu adevărat tâmpită să i se strecoare în minte? Făcând un efort, Gillian își concentră din nou atenția asupra însoțitorilor săi.

Lady Merchant îl bătu ușor cu evantaiul pe Lendale.

– Dragul meu domn, cum ți se pare viața de când ai revenit? Mi se pare că nu a trecut mult timp de când te-ai întors.

– Nu, după război am fost în Paris câteva luni și nu m-am întors în Londra decât atunci când unchiul meu s-a îmbolnăvit.

Lendale își căpătase titlul și moșiile de curând, moștenindu-le de la un unchi celibatar. Până atunci, fusese militar de carieră. Era de înțeles că acum era considerat o captură de primă mână pe piața căsătoriilor.

În timp ce Excelența Sa sporovăia cu doamnele, Gillian se alătură nepoatelor lui Lady Merchant, Lady Sarah Rundall și domnișoara Honoria Cranston. Le cunoscuse când veniseră în vizită la Lady Merchant, cu câteva zile în urmă. Gillian știa că bunica ei își dorea ca ea să se împrietenească cu ele, așa că făcuse un efort suplimentar. Din fericire, sarcina fusese una ușoară.

Sarah și Honoria erau amândouă niște fete dulci, care ieșiseră în societate de trei ani. Din spusele bunicii, amândouă eșuaseră în a prinde – un termen pe care Gillian îl disprețuia – ceva. Deși nu erau

de o frumusețe răpitoare, erau totuși fete foarte drăguțe, inteligente. Da, Sarah avea câteva cusururi și Honoria era cam plinuță, dar Gillian nu înțelegea de ce ar fi fost asta o problemă. Văzuse nenumărați tineri cu foarte multe cusururi și corpul dumnului și nimeni nu le-o lua în nume de rău.

– Domnișoară Dryden, tu și Lord Lendale ați arătat splendid împreună, spuse cu entuziasm Sarah. Eu și Honoria ne am strecurat printre perechi să vă privim, și amândouă suntem de părere că ai făcut o treabă grozavă.

Gillian zâmbi.

– Sunteți foarte amabile, dar adevărul este că am galopat peste picioarele bietului om. Trebuie să fi fost tentat să mă abandoneze de tot.

– Nu am văzut așa ceva, spuse Sarah. Și apoi, ești atât de zveltă și de grațioasă, încât ar fi greu să pari stângace, chiar dacă într-adevăr i-ai bătătorit picioarele.

– Spre deosebire de mine, spuse Honoria. Sunt ca o găluscă. Îmi este imposibil să par grațioasă, oricât de mult aș încerca. Oftă în timp ce privi plină de năzuință la perechile aliniate în ansamblurile lor. Bănuiesc că nu ar trebui să mă mir că nu vrea nimeni să danseze cu mine, niciodată.

– Ce tâmpenie! exclamă Sarah. Ești o dansatoare pricepută. Nu e vina ta dacă bărbații sunt prea proști să vadă asta.

– Nu. Tot ce văd ei este că mă mișc cu greutate, ca...

Honoria se întrerupse, cu o grimasă. Verișoara ei o strânse de braț.

– Nici măcar nu te gândi la asta, iubito! Ai spus un lucru groaznic, și ar trebui, pur și simplu, să uiți de asta.

– Aș vrea, răspunse Honoria. Dar reprezintă genul de lucruri care se lipesc precum o caramea. Ori ca un iepuraș care ți se învârte în creier.

– A fost cineva nepoliticos cu tine? întrebă Gillian.

Honoria încercă să ridice nepăsătoare din umeri, dar clipi de câteva ori, ca și cum s-ar fi străduit să își împiedice lacrimile.

– Nu e nevoie să îmi spui dacă nu vrei, zise Gillian.

– Oricum, probabil vei auzi despre asta, până la sfârșitul serii, spuse Honoria cu voce mohorâtă. Dar promite-mi că nu vei râde!

– Crede-mă, am avut partea mea de rătăți, spuse Gillian. Nu [redacted] râde niciodată.

Honoria încuviință din cap.

– Am uitat pentru o clipă cât de dificil trebuie să fi fost pentru tine. Este îngrozitor, nu-i așa?

– Fac tot posibilul să ignor, replică Gillian.

Sarah aruncă rapid un ochi primprejur. Vecinii lor erau implicați în propriile conversații.

– S-a întâmplat săptămâna trecută, la Almack, spuse ea, aplecându-se ușor. Unul dintre partenerii Honoriei a spus că să dansezi cu ea ar fi ca și cum ai dansa cu o viță de lapte din rasa Guernsey.

Gillian clătină din cap.

– Îmi pare foarte rău, nu înțeleg. De ce o viță de lapte din rasa Guernsey?

– Din cauză că familia mea deține o moșie pe insula Guernsey, spuse Honoria. Se opri pentru câteva secunde. Și pentru că sunt ca o vacă.

Gillian fu nevoită să facă o pauză înainte de a răspunde. Deși, de data asta, era pentru a-și tempera valul de furie care o cuprinsese. Când auzi un trosnet, își dădu seama că rupsese una dintre nervurile evantaiului ei.

– Cine a îndrăznit să îți spună una ca asta? întrebă ea printre dinți.

– Lord Andover, spuse Sarah.

– Se află aici în seara asta?

– Din nefericire, da, spuse Honoria.

Gillian puse o mână pe umărul ei.

– Vreau să mi-l arăți de îndată ce îl zărești.

Honoria încuviință din cap.

– Ca să eviți să dansezi cu el?

– Nu, ca să îi dau un genunchi în testicule dacă dansez cu el.

Verișoarele se holbară la ea, căscând gurile cu aceeași expresie uimită.

„Fir-ar!" Gillian uitase din nou că fetele din Anglia tindeau să fie ca florile de seră. Începuse să își ceară scuze, când fetele făcură un schimb de priviri și izbucniră în râs. Gillian ridică din sprâncene înainte să înceapă și ea să râdă.

Honoria se chinui să se stăpânească.

– Ah, domnișoară Dryden, acesta este cel mai delicios lucru pe care l-am auzit vreodată. Mi-aș da jumătate din zestre să văd așa ceva.

– Cred că eu mi-aș da toată zestrea, spuse Sarah. Păcat că nu o poți face.

Gillian putea și ar fi făcut-o, dar presupuse că era mai bine să nu o spună.

– Doamnelor, cu siguranță vă distrați, spuse Lord Lendale, alăturându-li-se, cu pași șovăielnici. Ați vrea să îmi spuneți și mie care este gluma?

Verișoarele se priviră din nou una pe cealaltă și izbucniră în râs.

– Mă tem că nu, spuse Gillian.

– De ce nu? întrebă Lendale.

– Nu s-ar cuveni. Cel puțin, nu din spusele bunicii mele.

– Întotdeauna ratez glumele bune, spuse el cu dezgust prefăcut. Ei bine, bănuiesc că aș putea cel puțin să mă fac util. Ați dori niște punci, doamnelor? Pornesc în căutarea unui servitor, ca să fac rost de niște băuturi răcoritoare.

Lady Sarah îi zâmbi.

– Ar fi foarte amabil, domnule. Mulțumesc.

El făcu o plecăciune.

– Este plăcerea mea. Și, Lady Sarah, domnișoară Honoria, mă aștept să păstrați amândouă un dans pentru mine. Măcar atât puteți face, după ce m-ați lăsat pe dinafară în ceea ce privește gluma.

Cele două fete zâmbiră timid în timp ce acceptară. Cu promisiunea de reveni curând, Lendale dispăru în mulțime.

– Ce bărbat amabil, spuse Honoria. Apoi îi zâmbi viclean lui Gillian. Ești foarte norocoasă. Te place.

Gillian ridică din umeri.

– Poate. Și mie îmi place.

– Dar nu în același mod, observă cu agerime Lady Sarah. Înțeleg motivul. Lendale este chipeș și amuzant, dar ducele de Leverton este, ei bine, magnific. Nu te învinovățesc absolut deloc.

Stomacul lui Gillian zvâcni.

– Cred că ai o părere greșită.

– Ești sigură? întrebă Honoria. Nu am putut să nu observ că și-a petrecut o mare parte din seară holbându-se la tine.

– Asta e din cauză că mă ajută cu introducerea în societate. Aproape ca un sponsor. Gillian râse forțat. Probabil își face notițe în gând ca să îmi poată ține prelegeri mai târziu, despre toate greșelile mel

– Da? Ce lucru ciudat pe care să îl facă un duce, spuse Hon Ești sigură?

Gillian își înăbuși un oftat.

– Foarte.

– Ah, sper din suflet că nu este interesat de Lady Letitia, spuse Sarah, în timp ce privea spre ringul de dans. Este, pur și simplu, îngrozitoare.

Tentația de a urmări privirea lui Sarah era prea mare. Gillian se întoarse, și stomacul îi zvâcni din nou, într-un mod neplăcut. Căci acolo se aflau ducele și Lady Letitia. Se agăța de el în cel mai șocant mod cu putință, în timp ce dansau un vals. Gillian nu era nici pe departe o mironosiță, dar fu nevoită să se împotrivească impulsului de a se duce acolo vijelios și să o târască pe afurisita de femeie din brațele lui.

– Nu uita că ea este o femeie căsătorită, spuse Honoria.

Sarah pufni ușor.

– Ca și cum asta ar fi împiedicat vreodată un bărbat.

Cele trei îi studiară în tăcere pe Leverton și pe partenera sa. Din păcate, Gillian nu își putea da seama, după expresia lui, la ce se gândea. Bărbatul era al naibii de indescifrabil atunci când dorea. Aparent, acum era una dintre acele situații.

Lady Letitia îi vorbea într-un mod serios, foarte repede, și părea că Leverton asculta cu la fel de mare seriozitate. El chiar încuviință din cap o dată sau de două ori, ca și cum ar fi încurajat-o – sau, cel puțin, Lady Letitia păru să o ia ca pe o încurajare, pentru că se ghemui și mai aproape, aproape frecându-și sânii de el.

„Ah!"

Gillian se gândi că nu ar fi trebuit să fie mirată de acea intimitate, din moment ce ducele fusese, la un moment dat, logodit cu femeia aceea. Asta însă era tot ce știa ea. Leverton refuzase se împărtășească altceva în afară de faptul că fuseseră logodiți, iar Lady Letitia rupsese logodna și se măritase, în schimb, cu Stratton.

Gillian întoarse spatele priveliștii supărătoare.

– Sunt sigură că ducele este doar politicos. Este foarte politicos cu toată lumea.

– Dacă zici tu, replică Honoria sceptică.

– Ah, nu, șuieră Sarah, apucând brațul verișoarei sale. Nu te uita acum, dar...

– Ei, ia uite pe cine avem aici, le întrerupse o voce masculină. Faimoasa domnișoară Dryden și prietenele ei. Ce distractiv pentru mine!

Capitolul 10

Gillian se întoarse și îl văzu pe domnul Gerard Stratton, împreună cu un alt domn, stând în fața lor. I se păru că zâmbetul lui Stratton era un pic forțat, dar însoțitorul lui o privea cu un zâmbet neplăcut pe Honoria, care pălise și își subțiase buzele. În timpul acesta, Sarah se uita urât la cei doi bărbați, cu o indignare prost mascată în privire.

Stratton execută o plecăciune frumoasă.

– Domnișoară Dryden, este o plăcere să vă revăd, și într-o companie atât de plăcută. Și, trebuie să recunosc, toată lumea arată splendid astă-seară.

Celălalt bărbat era un individ înalt, care arăta elegant, cu pernițe la umeri și o lavalieră legată în mod desăvârșit. Acesta le examină rapid pe Honoria și pe Sarah prin monoclul său, înainte de a-l întoarce spre Gillian. Fu tentată să îi dea una peste mână ca să-i trântească lucrul acela afurisit și să i-l facă pulbere sub călcâi, apoi să-i dea un pumn ca să îi șteargă de pe chip expresia de dispreț.

– Unii dintre noi chiar arată, tărăgăni el, în timp ce o studia pe Gillian. Prin sticlă, ochiul lui părea gigantic, și arăta ca o insectă. Dar ție îți place să flatezi fetele, Gerry, iar lor le place să îți întoarcă lingușelile.

Stratton râse incomod.

– Nu vorbi prostii, Andover! Și, în afară de asta, nu e nimic rău în a face complimente doamnelor, nu-i așa?

Andover. Așa se explica. Bărbatul care o insultase pe Honoria.

– Poate că domnul Stratton nu încerca decât să fie politicos, spuse Gillian. Este o calitate care lipsește adesea membrilor lumii mondene, mai ales bărbaților.

Asta le tăie elanul domnilor. Andover fu cel care își reveni primul.

– Încântător de direct. Am auzit atât de multe despre dumneavoastră, domnișoară Dryden, încât a trebuit să îl rog stăruitor pe bătrânul Stratton, aici de față, să ne facă o introducere oficială.

– Din păcate, veți fi dezamăgit, domnule, răspunse ea. Cu rat, nu sunt deloc specială.

– Pescuim complimente, așa-i? toarse Andover. O voi face cu plăcere. Ceea ce, fără îndoială, credea că era un zâmbet seducător fu distrus de dinții pătați din față.

– Nu vă osteniți din cauza mea. Vă asigur că este o pierdere de vreme.

Sprâncenele lui zvâcniră în sus.

– Ah, văd că sunteți autentică. Încântător. Poate că decența vă este ofensată din cauză că încă nu am fost introduși cum se cuvine?

Gillian clătină din cap.

– Nu, cred doar că sunt ofensată în general.

Expresia lui Andover se urâți atunci când Sarah și Honoria își înghițiră chicotele uimite.

– Este vina mea că nu am făcut introducerile cum trebuie, trânti Stratton. Îmi pare foarte rău, doamnelor, nu știu la ce mă gândeam.

Gillian se încruntă. Straton, care i se păruse în timpul primei lor întâlniri un bărbat stăpân pe sine, părea stânjenit până în măduva oaselor. Privi peste umăr, căutând-o pe bunica ei. Din nefericire, bunica ei se dusese să vorbească cu o prietenă și stătea acum cu spatele.

– Da, Stratton, spuse Andover. Fă, te rog, introducerile de rigoare. Nu aș dori ca domnișoara Dryden să se simtă inconfortabil alături de mine. Chiar dimpotrivă.

Ea oftă. Erau situații când prefera insultele în locul lingușelilor, iar aceasta era una dintre ele.

– Andover, permite-mi să ți-o prezint pe domnișoara Gillian Dryden, spuse Stratton. Domnișoară Dryden, prietenul meu, contele de Andover.

Contele etală o plecăciune.

– Domnișoară Dryden, este o onoare. Mi-am dorit foarte mult să vă întâlnesc.

Ea îi zâmbi, arătându-și dinții.

– Ați spus că ați auzit de mine. Ei bine, și eu am auzit de dumneavoastră.

El păru zăpăcit pentru o clipă, dar apoi își reveni.

– Sper că numai de bine.

– Dimpotrivă, dar nu îmi place să bârfesc.

Honoria scăpă un strigăt de spaimă, care făcu ca atenția lui Andover să se îndrepte, din nou, asupra ei. Biata fată dădu înapoi, dar apoi își îndreptă umerii și îl privi în ochi, sfidătoare.

– Un sfat, domnișoară Dryden, spuse Andover. Cel mai bine e să nu ascultați bârfele, mai ales din partea unor persoane marginalizate pline de resentimente, geloase pe tinerele atrăgătoare, ca dumneata.

Insulta le făcu pe Sarah și pe Honoria să își piardă respirația, iar Stratton păru a se îneca. Cât despre Andover, acesta merita o lovitură rapidă în bărbie – ori un genunchi în testicule. Dar Gillian îi promisese bunicii ei că avea să se poarte cuviincios. Și apoi, nu le-ar fi ajutat cu nimic dacă ar fi provocat o scenă.

– Voi lua, cu siguranță, în considerare cuvintele dumneavoastră, spuse ea pe un ton politicos. Din moment ce eu însămi sunt, însă, o persoană marginalizată, nu prea cred că sunt în măsură să judec pe nimeni.

– Haideți, domnișoară Dryden, spuse Excelența Sa. Nici o fată cu chipul dumitale și multe farmece fizice nu ar putea fi marginalizată. Mi-aș dori din suflet să îmi permiteți să dăm ocol încăperii ori să îmi faceți onoarea unui dans.

Bărbatul era un mitocan desăvârșit.

– Sunt sigură că mă veți găsi absolut plictisitoare, în foarte scurt timp. În afară de asta, sunt extrem de fericită în compania în care mă aflu acum.

Le zâmbi prietenelor ei, care îi zâmbiră strălucitor, la rândul lor.

– Ce păcat, spuse tărăgănat Andover. Și eu care credeam că sunteți o ușuratică. Cel puțin asta a spus Stratton.

Deși Gillian nu înțelegea termenul, expresia șocată a Honoriei și pufnetul indignat al lui Sarah îi dădură un indiciu.

– Nu am spus niciodată așa ceva, obiectă cu voce tare Stratton.

Acest fapt avu nedoritul efect de a face câteva capete să se întoarcă și să se ridice în direcția lor.

Sarah se uită urât la Andover.

– Domnule, cereți-i scuze domnișoarei Dryden ori părăsiți-ne imediat!

Gillian aprecie loialitatea prietenei sale. Din păcate însă, atrăgeau tot mai multă atenție cu fiecare secundă care se scurgea. De data asta, nu era vina ei – o ironie care, în acele circumstanțe, nu însemna mare lucru. O bătu ușor pe Sarah pe braț.

– Nu e ceva ce nu am mai auzit. Sunt doar prostii, cel mai bi[ne] să le ignor.

Andover își mijì ochii și afișă un rânjet hidos. Era evident faptul că nu era obișnuit să fie respins.

- Cu siguranță ați auzit multe. Sunt convins că este valabil și pentru mama dumneavoastră. Ce mai reputație avea pe vremea ei, nu-i așa? Și știți ce se spune – așa mamă, așa fiică.

Ceva incendiar păru să se declanșeze în pieptul lui Gillian, trimițând furia prin întregul ei trup. Totuși, reuși să zâmbească plăcut.

- Nu sunt sigură că prind înțelesul spuselor dumneavoastră, milord. Italiana este prima mea limbă, așa că, uneori, nu înțeleg subtilitățile englezești.

- Sunt foarte sigur că înțelegi, draga mea, spuse el, holbându-se cu impertinență la decolteul ei.

- Sunteți un monstru. Glasul Honoriei tremura de furie. Lăsați-o în pace!

- Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ești un măgar, șuieră Stratton, apucând brațul lui Andover. Aruncă o privire neliniștită către cercul tot mai mare al celor care trăgeau cu urechea. Haide să mergem în camera pentru jocuri de cărți!

Contele se scutură și își plimbă privirea încet și contemplativ de-a lungul siluetei Honoriei.

- Îmi cer scuze, ați spus ceva, domnișoară Cranston? Sau nu am auzit decât un muget?

În timp ce Honoria își duse la gură o mână tremurândă, Gillian o bătu ușor pe umăr.

- Nu te teme, draga mea, voi avea eu grijă de asta.

Îi aruncă lui Andover același zâmbet care înghețа sângele în vene și care îi făcuse pe mulți bandiți sicilieni să facă iute cale întoarsă.

- Milord, ar fi trebuit să vă luați rămas-bun când ați avut ocazia.

- Dragul meu Charles, uitasem cât de bine dansezi, toarse Letitia. Insist să îmi păstrezi cel de-al doilea vals, în amintirea vremurilor trecute.

În timp ce o conducea de pe ringul de dans, Charles fu tentat să îi reamintească faptul că acele vremuri trecute sfârșiseră aproape prin a-i ruina onoarea. Doar hotărârea lui neclintită de a preveni un scandal și banii tatălui lui ascunseseră sub covor treaba aceea neplăcută. În timp ce Gerry și Letitia scăpaseră mai mult sau mai puțin nevătămați, nu fusese și cazul lui Charles. Nu avea să uite niciodată ce îi făcuse episodul acela urât tatălui lui și relației dintre ei.

Tatăl lui îl avertizase în privința lui Lady Letitia, dar Charles refuza se să asculte.

Când el rămase tăcut, Letitia îi luă brațul și se cuibări și mai aproape, frecându-și de el sânii plini. Cândva, tentația trupului ei voluptuos l-ar fi înnebunit de dorință. Acum, nu își dorea decât să scape.

– Desigur, asta dacă nu cumva ai promis să dansezi cu altcineva, spuse ea, în timp ce el o conducea pe lângă un grup de femei măritate.

Două prietene vechi ale mamei sale își pocniră evantaiele, în semn de critică. Celelalte zâmbiră doar și înclinară din cap, prietenoase. Lady Letitia Stratton fusese, poate, considerată frivolă în anii tinereții ei, dar lucrul acesta nu însemna că nu făcea parte din lumea bună. La urma urmelor, tatăl ei era conte, iar soțul ei era moștenitor al unui titlu și al unei moșii respectabile. O amfitrioană frumoasă și elegantă, Letitia dădea petreceri generoase și amuzante. Doar cei mai cârcotași o mai condamnau, în timp ce majoritatea găseau explicația tuturor greșelilor ori defectelor trecute ca fiind rezultatul unei exuberanțe tinerești.

Ei nu știau lucrurile pe care Charles le știa.

Se dovedea a fi al naibii de greu să scape de Letitia. Se agățase de el în același mod cu ocazia altor două evenimente sociale care avuseseră loc de la acea nefericită întâlnire în parc, iar Charles era ferm convins de faptul că ea punea ceva la cale.

La momentul acela însă, țelul lui era de a ajunge înapoi la Gillian. Ea putea să intre în bucluc într-o infinitate de moduri inventive, cu precădere într-un asemenea decor.

– Deci, Charles? întrebă Letitia.

– Deci ce? întrebă el absent, în timp ce cerceta rapid mulțimea. În sfârșit, o descoperi pe Gillian la jumătatea încăperii, alături de Lendale și de ceilalți. Își permise să răsufle ușurat. Jack avea să fie cu ochii în patru după ea, până când el putea să ajungă acolo.

– Am întrebat dacă ai promis deja să dansezi vals cu altcineva, spuse Letitia cu asprime. Dumnezeule, de ce ești atât de neatent? Se întoarse și urmări traiectoria privirii lui. A, deci *ești* interesat de mica și adorabila ta protejată. Bănuiam eu.

Numai unui fraier i-ar fi putut scăpa veninul din glasul ei.

– Dacă prin *interesat* te referi la faptul că sunt îngrijorat de bunăstarea ei, atunci da, spuse el calm. Membrii familiei Marbury fac parte din familia mea, la fel ca domnișoara Dryden.

– Și ești întotdeauna atât de interesat de tinerele necăsătorite din familia ta? Jumătate din Londra vorbește despre cum Excelența Sa, ducele de Leverton, își dă slăvita sa binecuvântare unei fetișcane needucate. Este extrem de amuzant, trebuie să recunoști.

– Par amuzat?

Ea îl studie, ca și cum se uita la el cu adevărat pentru prima oară în seara aceea.

– Trebuie să recunosc că nu.

– Aș crede că tocmai tu, Letitia, știi mai bine, ca să nu dai ascultare unor bârfe neisprăvite.

– A, dar bârfele pot fi atât de informative, Charles. Și nu puțini oameni găsesc în domnișoara Dryden un subiect de conversație foarte amuzant.

– Cât de plictisitor din partea lor, spuse el. Domnișoara Dryden este o tânără mai presus de orice critică, te asigur.

Letitia își îndreptă atenția înspre locul în care Gillian se afla, alături de bunica sa și de câțiva prieteni. Charles se cutremură văzând că Jack dispăruse dintr-odată. Se bazase pe el să țină lupii la distanță.

– Totuși, este încântătoare, spuse ea, iar domnișoara Dryden va atrage, cu siguranță, mulți admiratori.

Letitia nu avea nevoie să sublinieze genul de admiratori pe care era cel mai probabil ca fata să îi atragă arătând astfel. În seara aceea, strălucea ca un diamant de primă clasă, într-o rochie de gală de culoare crem împodobită cu aur, care curgea minunat peste silueta ei grațioasă. Părul negru îi era înfășurat în jurul capului, într-o împletitură simplă, cu doar câțiva cârlionți care se încolăceau ca niște panglici de mătase în jurul templelor și al gâtului. Sub strălucirea lumânărilor, pielea ei, bronzată de căldura soarelui sicilian, părea și ea de aur. De fapt, totul strălucea la ea, ca o monedă romană îndelung lustruită. Gillian îl făcuse pe Charles să își piardă graiul în seara aceea când intrase în sufrageria bunicii sale, iar el nu era, în mod normal, un bărbat care să își nu își găsească cuvintele. Ultima femeie care îl amuțise cu frumusețea ei stătea, din nefericire, chiar lângă el.

„Ia-o ca pe un avertisment."

– Nu am nici o îndoială că va aduna un număr mare de pretendenți respectabili, spuse el.

– Inclusiv tu? îl luă ea în zeflemea. Mă întreb ce ar crede mama ta dacă ar avea ca noră copilul nelegitim al unui prinț.

– Cât de vulgar din partea ta, Letitia. Dar cred că nu ar trebui să mă mire.

Cum ea nici măcar nu clipi, trebui să îi recunoască meritele. În schimb, ea scoase un tril de râsete plăcut și complet fals.

– A, uitasem. Nici măcar șoapta unui scandal nu poate fi atribuită, vreodată, numelui Leverton. Penley cel Perfect nu s-ar înjosi niciodată într-atât încât să facă o legătură atât de scandaloasă.

Ea știa că el ura porecla aceea. La o adică, ea fusese cea care i-o dăduse și fusese încântată atunci când lumea mondenă o adoptase ca pe o glumă bună.

– Cum ai putut uita? Numai Dumnezeu știe că îmi voi aminti totdeauna prețul pe care a trebuit să îl plătesc pentru a-ți salva onoarea – și pe a mea.

Tonul său fu destul de ostil încât să o determine să se retragă câțiva centimetri. El se pregătea să se despartă de ea și să le dea naibii de bune maniere, când ea îl surprinse, punând o mână pe brațul lui.

– Sunt atât de bucuroasă, șopti ea. Mă temeam că ai fost cucerit de fată. Nu ar fi trebuit să mă tem.

El se încruntă.

– De ce naiba ți-ar păsa, chiar dacă ar fi așa?

– Nu ghicești? zise ea, mângâindu-i brațul.

Charles îi îndepărtă mâna de pe mâneca lui.

– Nu, nu ghicesc.

În momentul în care ea își desfăcu evantaiul și începu să îl fluture tacticos în timp ce cerceta încăperea, Charles își dădu seama că ea se juca cu el. Însăși prezența ei era o amintire a lipsei lui de experiență din tinerețe. Îl manipulase cu foarte multă abilitate și doar printr-un mare noroc reușise el să scape.

Dar care era jocul ei de acum și câte necazuri avea să provoace?

– Ai fost întotdeauna un băiat chipeș, Charles. Dar acum ești mult mai mult de atât. Uneori cred că am făcut o alegere greșită atunci când am plecat de lângă tine.

– Memoria dumneavoastră este defectuoasă, doamnă. Eu sunt cel care a plecat de lângă dumneavoastră.

Vai, atât de primitivul, atât de. Pentru ca mi-l spui Letitia. Obișnuiai să-i faci cu atâta ușurință, îți amintești? Mai ales atunci când doreai ca mă răsplătească.

Nu, nu îmi amintesc.

Bineînțeles că își amintea. Își amintea fiecare moment petrecut din timpurile lui. Ba nu îi ingăduise decât câteva sărutări provocatoare și câteva mângâieri îndrăznețe ale trupului său voluptuos, dar asta îl făcuse să atârne de cuvântul său ca un neghiob amețit.

Mândrului nu-i era amintire, Charles aruncă un ochi în jurul încăperii, căutându-o din nou pe Gillian și încruntându-se atunci când nu o găsi.

Cât de rece și de bine crescut ești, spuse Letitia. Te-ai schimbat foarte mult, din băiatul pasional care era atât de încântător de altădată.

Ba se apropie din nou de el, fără să îl atingă, dar asigurându-se că mirosul și căldura ei îl înconjurau. Parfumul ei greu era ca un pumnal în creierul lui.

Pentru numele lui Dumnezeu, Letitia, spuse el, scos, în sfârșit, din răbdări, ce naiba dorești?

Trebuie să ți o spun pe litere? întrebă ea pe un ton ușor plângăcios. Foarte bine. Mi-ar plăcea să redescoperim sentimentele acelea pe care le-am avut odată unul față de celălalt, Charles. Să fim din nou apropiați.

Îl se împiedică în ultimul moment să nu caște gura. O privire scurtă în jur arăta că nimeni, slavă Domnului, nu le acorda atenție. De fapt, toți cei din vecinătatea lor își înălțaseră capetele ca să privească la ceva de pe cealaltă parte a ringului de dans.

Dorești să îmi devii amantă, spuse el.

Iritarea trecu peste chipul ei.

Și mă numești *pe mine* vulgară, dragul meu. Dar da. Mi-aș dori să avem o relație intimă.

Acum, el înțelesese.

Sunteți din nou în datorii, tu și Gerry? Așa că ești în căutarea unui amant bogat. Îl cercetă cu ochi pricepuți bijuteriile. Da, dacă nu greșesc, acel minunat diamant rotund este fals. Se pare că a trebuit să sacrifici bijuteriile familiei ca să vă mențineți pe linia de plutire.

Pielea din jurul gurii ei se întinse strâns și se albi.

Cum de îndrăznești să mă insulți?

Șoapta el suna ca un mârâit.

– Letitia, eu sunt cel care ar trebui să se simtă jignit. M-ai respins cândva, și acum îmi faci avansuri, în mijlocul unei săli de bal. Chiar credeai că voi cădea din nou în plasa trucurilor tale?

Ea se strădui să își păstreze cumpătul și reuși să o facă într-un mod foarte credibil.

– Bietul Charles, ai fost întotdeauna un nătâng. Văd că asta nu s-a schimbat.

– Ei bine, acum, că am schimbat un număr suficient de insulte, cred...

Înainte de a apuca să sfârșească, Jack apăru din spatele unei coloane din apropiere.

– Scuzați-mi întreruperea, spuse el grăbit, dar trebuie să îl răpesc pe Leverton.

Letitia spuse în bătaie de joc:

– Îl poți avea. E la fel de needucat ca tine, Lendale, lucru pe care nu îl credeam posibil.

Jack râse.

– Pusă din nou pe șotii Letitia? Se uită la Charles. A încercat și cu mine acum câteva săptămâni, dacă îți vine să crezi.

Privirea ei, de un albastru șters, era plină de ură.

– Nu ești deloc un gentleman.

– Iar tu nu ești o lady, așa că suntem chit, spuse Jack, cu veselie în glas.

Charles crezu că ea avea să se sufoce atunci și acolo. Și că el avea să se sufoce din cauza râsului pe care se hotărâse să și-l înghită.

– Bănuiesc că ar trebui să fiu deranjat de faptul că nu am fost decât cea de-a doua alegere a ei. Din nou.

– Consideră-te norocos, replică Jack. Dar ajunge cu prostiile astea, bătrâne! Trebuie să te întorci, de urgență, la grupul tău.

Neliniștea nedeslușită care dăduse târcoale la marginea conștiinței lui Charles căpătă, dintr-odată, contur.

– Vai de mine, spuse Letitia, cu voce răutăcioasă. Este zarvă de partea cealaltă a ringului de dans și mi se pare că o zăresc pe protejata dumitale, Excelență. Pare implicată într-o dispută cu soțul meu și cu Lord Andover.

În momentul în care Charles făcu grăbit un pas spre ringul de dans, Letitia îl prinse de braț.

– Ești sigur că dorești să faci asta? Știi cât de mult detești scandalul, dragul meu Charles.

Scanned by

– Letitia, ce ai făcut? întrebă el.

Ea ridică din frumoșii ei umeri albi. Aproape că îl distrusese pe el cu ani în urmă și se părea că acum se hotărâse să o facă și cu Gillian.

– De ce? întrebă el.

– Pentru că s-a hotărât că te dorește, fiule, spuse Lendale. Și e clar că a considerat-o pe domnișoara Dryden ca fiind un impediment.

– Nu am timp pentru asta, spuse el dezgustat.

Se îndepărtă cu pași mari, încercând să ignore râsul batjocoritor al Letitiei. El își croi drum prin mulțime, mișcându-se cât putu de repede fără să dărâme pe careva.

– De ce naiba nu ai avut grijă de Gillian? se răsti Charles când Lendale îl ajunse din urmă.

– Plecasem doar să aduc niște răcoritoare, pentru numele lui Dumnezeu. Agățasem un servitor cu o tavă de băuturi, când am văzut că Letitia te capturase în lațul ei nefast.

– Nu ar fi trebuit să o lași pe Gillian de una singură, Jack.

– E afurisita ta de responsabilitate, nu a mea. Și-apoi, ultima oară când am văzut-o, era cu bunica ei. De unde naiba era să știu că avea să se ia la ceartă cu unul dintre cei mai mari idioți din Londra?

– Nu ai idee în câte feluri poate intra în bucluc afurisita aia de fată, spuse Charles. Și, că veni vorba despre Lady Marbury, ea unde este?

– Iat-o, spuse Jack, aproape împingând la o parte din calea lor un conte corpolent.

Îi ignorară protestele, în timp ce se grăbiră să i se alăture.

– Charles, iată-te, spuse ea, cu ușurare în glas. Am ieșit o clipă până la toaletă, și iată ce găsesc la întoarcere! Trebuie să îl obligi pe Lord Andover să se retragă înainte ca Gillian să facă ceva cumplit.

– Asta intenționez, spuse el cu voce sumbră. Din nefericire, se afla încă la câțiva metri distanță când zări buzele lui Gillian curbându-se într-un zâmbet care arăta limpede dezastrul care avea să urmeze.

Până când el reuși să scape de un cârd de debutante entuziasmate, Gillian stătea, practic, pe degetele de la picioare ale contelui, spunând ceva ce Charles nu putu auzi, din cauza larmei mulțimii. Un moment mai târziu, ea îi aplică lui Andover un croșeu de dreapta extraordinar sub bărbie.

Din moment ce contele era bine cunoscut la clubul Gentleman Jackson's pentru că avea drept punct vulnerabil bărbia, rezultatul

fu, în același timp, predictibil și profund. Se răsturnă ca un copac doborât, direct într-un grup de spectatori, incluzând un servitor care purta o tavă cu pahare de șampanie. Bietul servitor se împletici și se lovi de o doamnă între două vârste, care avea o siluetă bine căptușită, și amândoi se prăbușiră la podea, cu șampanie cu tot.

– Ce lovitură directă frumoasă, spuse Jack pe un ton admirativ.

– *Nu* îi spune ei asta, mârâi Charles în timp ce își făcu loc cu coatele pe lângă o pereche de fete care țipau și își făceau vânt într-un mod dramatic.

Jack aruncă un rânjet ironic către Charles.

– Nu vreau să mă bag, bătrâne, dar poate ai vrea să îi șoptești domnișoarei Dryden cum că boxul nu este un lucru care se face, de obicei, în mijlocul unei săli de bal.

– Mulțumesc pentru sfatul acesta extrem de util, idiotule, spuse Charles pe un ton supărat.

Jack râse.

Charles păși lângă Gillian, care stătea deasupra lui Andover, cu mâna pregătită. Când ridică privirea spre el, lăsă să-i iasă un oftat. Cel puțin așa crezu el, din moment ce era foarte greu să auzi ceva în iadul acela crescând.

Gillian își puse mâinile în șolduri și așteptă, răbdătoare, întruchiparea frumuseții senine în mijlocul haosului.

– Ei bine, domnișoară Dryden, mârâi Charles, acum, că ați asigurat atracția principală a serii, ce mai aveți în plan pentru un bis?

Ea aruncă o privire în jurul aglomeratei săli de bal, care mustea de freamăt și de bârfă. Apoi îl privi din nou și ridică din umeri.

– Nu m-am gândit chiar atât de departe, Excelență. Sunt, totuși, deschisă sugestiilor.

Capitolul 11

– Trebuie să încetați să vă mai ascundeți, domnișoară Dryden, spuse Leverton în timp ce o ajuta să coboare treptele din fața casei bunicii ei. Chipul lui frumos era serios, dar mult mai blând decât merita ea, după calamitatea de seara trecută, la balul doamnei Barrington.

– Mi-aș dori să nu mai fiți atât de al naibii de amabil, spuse ea. Mă faceți să mă simt și mai rău.

Sprâncenele lui se ridicară într-un arc politicos, de uimire. Sprâncenele lui Leverton erau întotdeauna un indicator excelent al stării lui de spirit. Ridicarea lor putea reduce un filfizon impertinent la o tăcere încurcată ori stârni niște scuze fâstâcite din partea celei mai critice femei. Gillian își dori să învețe care era secretul. Atunci poate că nu ar mai fi fost nevoită să tot lovească oamenii.

– Limbajul, domnișoară Dryden. Ați prefera să rămâneți încuiată în camera dumneavoastră doar cu pâine și cu apă? Aș putea discuta cu bunica dumneavoastră dacă doriți.

Ea se sumeți.

– Promit să nu mă plâng dacă o faceți.

El îi luă brațul și o îndemnă mai departe, cu blândețe.

– Dacă vă ascundeți, nu veți face altceva decât să înrăutățiți lucrurile.

– Nu și dacă e să mă iau după mama. Ea crede că e o prostie să hoinăresc prin Londra ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu va face decât să stârnească și mai multe discuții.

Zvonurile se împrăștiaseră ca focul și circulau deja câteva porecle date lui Gillian. Ei nu prea îi păsa, dar flecăreala nemiloasă și șoaptele o răneau pe mama ei. Lucrul acesta o făcea pe Gillian să dorească cu adevărat să se ascundă, copleșită de rușine.

Sau, și mai bine, să se întoarcă în Sicilia, din moment ce aceea putea fi cea mai bună cale de a ieși din acea încurcătură. Nu aceea fusese intenția ei la bal, dar nu ar fi putut alege o modalitate mai bună de a-și pleda cauza. Din păcate, lăsase destul de multe dărâmături în urma ei.

– Nu putem fugi din Londra de parcă ați fi singura parte vinovată, spuse el. Lucrul acesta nu ar face decât să îi încurajeze pe Andover și pe cei din tagma lui să se poarte și mai urât.

– Dar mama mea...

El o reduse la tăcere, trecându-i mâna pe după brațul lui. De fiecare dată când Leverton o atingea, măruntaiele lui Gillian începeau să tresalte. Era o reacție îngrijorătoare, la drept vorbind, dar una destul de plăcută.

Ea trebuia să combată chiar și doar gândul unor sentimente tandre față de Leverton. Nu ar fi dus decât la genul de durere pe care jurase, cu ani în urmă, să nu o mai suporte.

– Știu că mama dumneavoastră găsește situația asta foarte neplăcută, spuse el. Dar Domnia Sa are o fire mai degrabă fragilă. Dumneavoastră, nu. Dumneavoastră sunteți o tânără curajoasă, mai mult decât capabilă să facă față unor mâțe bătrâne cărora le place să bârfească și prietenilor idioți ai lui Andover.

Lauda lui îi mai netezi mândria ciufulită.

– Credeți, cu adevărat, că sunt curajoasă? Nimeni nu îi mai spusese așa de când murise tatăl ei vitreg. Nesăbuită, încăpățânată, impulsivă, da – dar nu curajoasă.

– Ați înfruntat bandiți sicilieni, nu-i așa? Deși unii ar putea socoti asta atât nesăbuit, cât și curajos.

Ea strâmbă din nas.

– Acum ați stricat tot.

– Iertați-mă, domnișoară Dryden. Nu știu foarte sigur ce impune eticheta când vine vorba despre vânarea criminalilor feroce.

– În general, doar ții și tragi.

– Mulțumesc, spuse el sarcastic. Voi încerca să îmi amintesc asta.

Ea nu se putu împiedica să nu rânjească la el.

– Chiar sunteți un bărbat plăcut, în ciuda manierelor dumneavoastră de Penley cel Perfect.

Când el se crispă, ea își blestemă lipsa de înțelepciune.

– Îmi cer iertare, Excelență. A fost o scăpare din partea mea. Dacă există cineva care să fie demn de toată considerația mea, acela sunteți dumneavoastră.

El părea gata să răspundă scuzelor ei, când o cabrioletă se întoarse brusc, cotind de pe Park Street, obligându-i să se dea înapoi de la marginea trotuarului. Așteptară trecerea vehiculului și apoi își continuară drumul către Hyde Park.

Nu e nevoie de mulțumiri. Sunt fericit să ajut în orice fel pot, oricât de neînsemnat, spuse el.

Nu erau decât aiureli. Leverton fusese incredibil de util, mai ales în ceea ce privea abordarea agitației de la balul doamnei Barrington. Adusese rapid situația sub control după ce Honoria și Sarah îi explicaseră că Andover le insultase pe toate, în cel mai grosolan mod cu putință. Ducele se uitase cu dispreț în jos, la contele care era încă inconștient, înainte de a apuca o cupă de șampanie de la unul dintre servitori. Spre marele deliciu al mulțimii, turnase băutura rece pe chipul contelui.

După ce Andover revenise, bolborosind, la viață, Lord Lendale și domnul Stratton îl ridicaseră pe conte și îl căraseră de acolo. Între timp, Leverton le condusese pe Gillian și pe prietenele ei spre bunicile lor, ca și cum nimic nelalocul lui nu avusese loc.

Dar pagubele în urma loviturii aplicate de Gillian fuseseră deja făcute. În mod clar, se aștepta din partea unei tinere să stea supusă în timp ce era insultată de către un bărbat. Ei bine, oamenii care credeau în acea filosofie aveau să continue să fie dezamăgiți dacă își imaginau că ea avea să accepte, vreodată, o astfel de purtare. Asta nu însemna totuși că nu se simțea prost, mai ales când se gândea la bunica ei. Biata bunică se simțise umilită și furioasă pe Gillian, din cauză că atrăsese și mai mult atenția asupra familiei Marbury cu acel comportament impulsiv. Potrivit spuselor bunicii, Gillian și fetele ar fi trebuit să se scuze, pur și simplu, și să se îndepărteze de mârșavul conte.

Nu se pricepuse niciodată să întoarcă spatele.

– Încă nu v-am mulțumit așa cum se cuvine pentru faptul că mi-ați ținut partea, spuse ea. Cred că bunica m-ar fi ucis dacă nu mi-ați fi sărit în apărare. După ea, nici un bărbat cu capul pe umeri nu va dori, vreodată, să se însoare cu mine.

De fapt, bunica ei îi spusese lui Gillian că acțiunile ei o făcuseră nocivă. Și, deși așa ceva fusese o componentă-cheie a planurilor ei, o durea totuși să fie descrisă în termenii aceia.

– Situația este departe de a fi fără speranță, spuse Leverton. Dar ar fi trebuit să vă port mai cu atenție de grijă.

– Nu e ca și cum m-ați fi abandonat în deșert, să îmi port singură de grijă. Lord Lendale nu era plecat de multă vreme, iar bunica bântuia pe undeva prin preajmă.

El păru dezgustat de el însuși.

– Nu mă așteptam ca Lendale să vă lase singură. Eu sunt cel care ar trebui să vă ceară scuze pentru faptul că nu am reușit să vă protejez de un ticălos ca Andover.

– Ei bine, păreați destul de distras la momentul respectiv.

El îi aruncă o privire tăioasă, dar nu răspunse, în timp ce o conduse pe lângă un grup de dădace care se întorceau acasă din parc cu protejații lor.

– La reuniunile mari, devii cu ușurință distras, spuse el într-un final, cu voce calmă.

– A, înțeleg. Încercați să mă îndepărtați de la acest subiect de conversație.

El îi zâmbi reticent.

– Funcționează?

– Nu, spuse ea. Știți deja că am niște maniere deplorabile.

– Asta e cam puțin spus.

– Gândiți-vă la asta ca la o altă oportunitate pentru o lecție în educația mea socială. Zilele trecute mi-ați dat impresia că nu vă place în mod deosebit de Letitia.

Gillian știa că devenise șocant de băgăcioasă, dar simțea nevoia să întrebe. Se gândise la scena intimă dintre Leverton și Lady Letitia încă de la bal – asta atunci când nu fierbea în suc propriu din cauza propriei ei purtări idioate.

– Există și o întrebare pe undeva pe-acolo, domnișoară Dryden?

– Acum faceți pe prostul în mod intenționat. Sigur că există.

– Atunci, vă sugerez să încetați a vă mai învârti în jurul problemei și pur și simplu să puneți întrebarea.

– Foarte bine. Nu aș dori să fiu prea directă...

– Lucru care mai mult ca sigur se va întâmpla! exclamă el.

– După cum spuneam, zise ea hotărât, mi s-a părut că dumneavoastră și Lady Letitia erați... mmm... din cale-afară de prietenoși unul cu celălalt la bal. Înțeleg că doamnele măritate, domnii căsătoriți și domnii necăsătoriți se implică cu toții în aventuri unii cu alții, destul de des. Pare mai degrabă un lucru firesc în lumea mondenă. Se încruntă. Acum, că stau și mă gândesc, singurele care nu se implică în astfel de aventuri sunt doamnele necăsătorite. Înțeleg motivul, desigur. Dar nu mi se pare deloc drept, nu-i așa?

Când el nu răspunse, ea ridică privirea către el. Expresia lui sugera că ea tocmai începuse să fluture din brațe și să cânte ca un cocoș.

– Domnișoară Dryden, sunteți cumva o adeptă a lui Mary Wollstonecraft[1]? Pentru că lucrul acesta ar fi foarte nefericit, vă asigur. Ca, de altfel, și tonul acestei conversații deranjante.

Gillian flutură o mână, lovindu-și săculețul de cot.

---

[1] Mary Wollstonecraft (27 aprilie 1759–10 septembrie 1797) a fost o scriitoare britanică, filosof și feministă. Este cunoscută mai ales pentru cartea *A Vindication of the Rights of Woman* (1792), în care argumentează că femeile nu sunt inferioare bărbatului, doar par a fi din cauza educației precare. Ea a sugerat ca atât femeile, cât și bărbații să fie tratați ca ființe raționale și și a imaginat o ordine socială bazată pe rațiune. (n.tr.)

– Da, știu că nu ar trebui să discut despre astfel de lucruri, dar trebuie să întreb pe cineva dacă tot sunt nevoită să mă înțeleg cu oamenii prostuți pe care mă obligați să îi întâlnesc. Cu siguranță bunica nu îmi va spune nimic.

– Nici eu, exceptând faptul că vă voi spune că sunt mulți, mulți oameni care nu se dedau la comportamente ilicite.

Ea îl privi cu îndoială, dar era clar faptul că el nu avea să se dintească.

– În regulă. Dar tot aș dori să aflu despre dumneavoastră și Lady Letitia.

– Nu *este* nimic de știut despre mine și despre Lady Letitia, spuse el cu severitate în glas.

Chipul lui era ca o mască, una care împiedica orice privire cercetătoare.

– Sunteți foarte priceput la asta, spuse ea.

– La ce?

– La a vă ascunde sentimentele.

– Singurul sentiment pe care îl am față de acest anumit subiect este iritarea.

– Hmm, spuse ea. Vă displace chiar și doar să vorbiți despre scandaluri, nu-i așa?

– Nu. El ridică arogant dintr-o sprânceană. Dumneavoastră vă place?

Ea ridică din umeri.

– Sunt cam nesigură în ceea ce privește acest subiect. Prin definiție, sunt un scandal ambulant, așa că a trebuit să mă obișnuiesc cu asta.

– Domnișoară Dryden, *nu* sunteți un scandal ambulant. Sunteți o tânără cu un viitor fericit. Pentru a vă împlini acel viitor, nu trebuie decât să ascultați ceea ce vă spun cei mai în vârstă și să faceți așa cum vă spun ei. Asta mă include și pe mine.

– Nu e amuzant, spuse ea.

– Tinerele nu ar trebui să se distreze.

Gillian se opri, obligându-l și pe el să se oprească.

– Iar atitudinea aceasta este tocmai motivul pentru care tinerele intră în bucluc, domnule. Ne tratați ca pe niște flori de seră și refuzați să ne explicați unele lucruri. Vă asigur, ignoranța *nu* este o fericire. Ar fi mult mai bine să ne tratați ca pe ființe umane inteligente care au capacitatea de a înțelege ceea ce este în favoarea lor.

Stăteau în mijlocul drumului, holbându-se unul la celălalt, în timp ce oamenii se perindau pe lângă ei. Când un curier trecu în grabă, ciocnindu-se de Gillian, Leverton se încruntă.

– Ai grijă, băiete, strigă ducele în urma lui.

– Nu cred că v-a auzit, spuse Gillian.

El îi luă brațul și porniră să meargă la pas vioi în direcția Stenhope Gate.

– Chiar aveți de gând să ignorați ceea ce v-am spus în legătură cu dorința de a mă trata ca pe o ființă umană inteligentă? întrebă ea după o lungă perioadă de tăcere.

El îi aruncă o privire ambiguă.

– În regulă, capitulez în fața logicii dumneavoastră și sunt pregătit să răspund câtorva întrebări. Cu măsură.

– Trebuie să recunoașteți că logica mea este impenetrabilă.

– Nu vă forțați norocul, domnișoară Dryden.

Ea fu nevoită să își rețină zâmbetul.

– Foarte bine. Mai întâi, aș dori să știu motivul pentru care Lady Letitia a rupt logodna. Aveam impresia că genul acesta de lucruri nu era deloc privit cu ochi buni.

El ridică din umeri.

– Ea a preferat pe altcineva.

– Pe domnul Gerald Stratton.

O aprobare din cap, scurtă și la obiect, fu singurul răspuns pe care ea îl primi. Era clar că el fusese rănit – ba chiar, suspecta ea, foarte tare. La gândul că el ar putea fi încă îndrăgostit de femeia care îl disprețuise, simți o durere bruscă în inimă.

– Atunci, a fost o neghioabă, spuse ea.

– Apreciez votul de încredere pe care mi-l acordați, dar cei mai mulți îl consideră un tip pe cinste, cu maniere prietenești, abordabile.

– Este un prefăcut, spuse ea. Am mai văzut genul lui.

– Îmi închipui că ați mai văzut, zise el pe un ton gânditor.

– Pe lângă asta, oamenii vă respectă. Și ascultă de ceea ce spuneți. Asta e mult mai bine decât să fiți văzut ca un tip pe cinste, dacă mă întrebați pe mine.

El ridică din sprâncene.

– Nu vă doriți să fiți plăcută, domnișoară Dryden?

– Sigur că da, dar este mai bine să fii respectat. Iar să fii temut este cel mai bine dintre toate.

Asta îi câștigă un râs sincer.

- Sunteți cea mai ciudată fată.

- Mi se tot spune lucrul acesta, spuse ea cu veselie.

El pufni din nou în râs și apoi o conduse printr-o poartă în Hyde Park. Deși era încă destul de devreme, erau câteva tinere la modă ieșite la plimbare și, ocazional, trăsuri care goneau.

- Lady Letitia și dumneavoastră nu sunteți nici măcar prieteni? întrebă ea, dorind să clarifice acest aspect important.

- Absolut deloc, spuse el cu fermitate.

- Mă bucur foarte mult, zise Gillian.

Imediat își înghiți, practic, limba, după teribila scăpare. Leverton își smuci gâtul și se uită cu atenție la ea, cu o încruntare care părea mai degrabă perplexă decât deranjată.

- Domnișoară Dryden, eu...

- Priviți! exclamă ea. Iată l pe fratele meu alături de Justine.

„Slavă Domnului!" Le făcu viguros cu mâna, ca să le atragă atenția.

- Încetați să dați din brațe ca o moară de vânt, vă rog, spuse ducele. Este clar că ne văd. Și cum de a știut fratele acela afurisit al dumneavoastră că aveam să ieșim la plimbare în parc?

- Mi-a trimis un bilet de dimineață, spunând că trebuie să îmi vorbească, așa că eu i-am sugerat să ne întâlnim aici. Din moment ce nu prea am avut parte de vreme decentă, m-am gândit să profităm. Strâmbă din nas la expresia lui furioasă. Până la urmă, dumneavoastră sunteți cel care a sugerat plimbarea.

- Nu cu fratele dumneavoastră.

Ea își retrase mâna de la brațul lui și se opri.

- Excelență, aș putea să vă întreb care este motivul pentru care vă displace atât de tare bietul meu frate?

- Este ridicol din mai multe puncte de vedere să vă referiți la Steele ca fiind *sărac*. Și nu este decât fratele dumneavoastră *vitreg*.

Prefer să nu insist prea mult asupra acestei diferențe minore. Îmi răspundeți, vă rog, la întrebare?

O privi ca pe o petardă gata să explodeze.

- Coborâți cu picioarele pe pământ, domnișoară Dryden. Îmi place destul de mult de fratele dumneavoastră, iar doamna Steele este o femeie încântătoare.

Luându-o de braț, o împinse înainte, afișând un zâmbet către cele două tinere care își încetiniseră pașii și abia se târau ca să îi privească.

– Continuați să înaintați, domnișoară Dryden, șopti el. Nu doriți să atrageți atenția asupra dumneavoastră.

– Am avut impresia că exact asta trebuia să fac. Altfel de ce am ieși la afurisita... ăăă... absurda asta de plimbare?

– Ne dorim să atragem asupra noastră genul potrivit de atenție. Oprindu-ne să ne certăm, ca niște neveste de pescari, nu vom obține decât contrariul.

– Dumneavoastră ați început prin a-mi insulta fratele.

– Nu am făcut așa cev... Nu contează, spuse el cu exasperare în glas, în timp ce Griffin și Justine se apropiau.

– A, draga mea soră și buldogul ei fidel, spuse Griffin. Pare că vrea să îmi rupă capul, ca de obicei.

Gillian oftă.

– Ești la fel de rău ca el. Mi-aș dori ca voi doi măcar să încercați să vă înțelegeți.

Fratele ei își duse dramatic mâna în dreptul inimii.

– Eu sunt cel mai amabil bărbat din Londra. Un adevărat izvor de caritate și bunăvoință.

– Nu ești absolut deloc așa, Griffin Steele, spuse Justine.

Griffin oftă din greu.

– Unde ajunge lumea asta, când un bărbat nu se poate baza nici măcar pe soția sa pentru sprijin?

– Ignorați-l, vă rog, Excelență, spuse Justine cu voie bună în glas, în timp ce făcu o reverență scurtă.

– Mă voi strădui, doamnă Steele, răspunse Leverton.

– Bărbații sunt un chin atât de mare, spuse Justine înainte de a o săruta rapid pe obraz pe Gillian. Ce mai faci, fată dragă? Arăți de-a dreptul încântătoare astăzi.

Gillian zâmbi și o îmbrățișă pe cumnata ei. Justine era o femeie calmă, minunată, care părea capabilă să facă ordine chiar și în cea mai haotică sau mai supărătoare dintre situații. Avusese grijă de Gillian după ce aceasta fusese împușcată, îngrijind-o cu o pricepere tihnită, care liniștise nervii tuturor.

De asemenea, Justine se pricepea foarte bine la a-l controla pe înfocatul ei soț. Desigur, era de mare ajutor faptul că Griffin era

îndrăgostit nebunește de soția lui, iar ea, de el. Gillian nu putea decât să spere că, într-o zi, avea să găsească și ea acest gen de fericire.

– Leverton, încetează să mă privești încruntat, de parcă aș fi un demon din adâncurile iadului, spuse Griffin. Am crezut că am ajuns deja în punctul în care să putem discuta timp de zece minute fără să ajungem la pumni.

– În mod normal, aș fi în extaz de bucurie să mă aflu în compania ta, răspunse ducele. Dar astăzi nu este o zi potrivită pentru ca Gillian să fie văzută alături de un desfrânat pocăit și un fost lord al crimei.

– Excelență, atenția dumitale, cu adevărat milostivă, îmi aduce lacrimi în ochi. Sunt de-a dreptul secătuit, spuse Griffin. Justine îi dădu un cot în coaste. Au, protestă el. A durut.

– Și mai urmează și altele dacă nu te porți cum se cuvine, spuse soția lui.

– Dar Griffin s-a schimbat. Nu asta este ceea ce contează? întrebă Gillian. De ce ar trebui să îl evit pe propriul meu frate?

– Este adevărat, dar el nu este nici pe departe ceea ce s-ar chema un om liniștit și respectabil, spuse Leverton. Se strâmbă ușor privindu-l pe Griffin, ca și cum și-ar fi cerut scuze. Și, în ciuda transformării tale și a sprijinului soției tale cu adevărat remarcabile, sunt încă mulți cei din lumea bună care se țin la distanță de tine. În timp ce ai prieteni foarte bine plasați în societate, ai, de asemenea, dușmani, după cum sunt sigur că îți dai seama.

– Doar pentru că încă îmi datorează bani, spuse Griffin.

– Par a fi oameni îngrozitori, îi spuse Gillian fratelui ei. Și nu doresc să fiu prietenă cu oameni care nu sunt de acord cu tine.

– Așa mai vii de-acasă, iubito, spuse Griffin. Noi, ticăloșii, trebuie să fim uniți.

– Nu ajuți deloc, dragul meu, spuse soția lui. Iar ducele are dreptate.

– Are?

– Vina prin asociere poate, totuși, să distrugă reputația cuiva, răspunse Justine.

– După balul acela blestemat, nu mai am ce reputație să stric, spuse Gillian.

– Lucru foarte adevărat, admise Leverton. Reputația dumneavoastră atârnă de un fir foarte subțire, domnișoară Dryden. Și mă tem că nu vă va fi de nici un ajutor să vă petreceți timpul în compania fratelui dumneavoastră. Faima nu este niciodată prietena unei tinere.

– Lucrul acesta îmi este prea bine cunoscut, spuse Justine oftând.

– În cazul tău, s-a terminat al naibii de bine, spuse Griffin. Până la urmă, te-ai căsătorit cu mine.

– Da, dar noi am fost norocoși și am avut parte de mult ajutor.

– Iar eu doresc să o ajut pe Gillian, spuse Griffin, devenind, brusc, serios. Vreau să rămână în Anglia, unde pot să o supraveghez. Întoarcerea în Sicilia ar fi al naibii de periculoasă.

„Fir-ar să fie!" Gillian nu avea nevoie ca și fratele ei să îi stea în cale.

– Atunci, suntem de acord că nu ar trebui să fii văzut alături de ea în public, pentru moment, spuse ducele. Aș dori ca Gillian să nu iasă în evidență pentru următoarele câteva săptămâni. Poate ieși la plimbare ori să călărească în parc, din când în când, să meargă la petreceri la cină și la spectacole muzicale restrânse și doar în companii dintre cele mai selecte. Dacă reușim să facem asta, agitația din jurul lui Andover se va domoli în curând.

Când Griffin și Justine făcură schimb de priviri, Leverton scoase un oftat.

– Ce mai e?

– Se pare că Gillian a căpătat o poreclă, spuse Justine. Poate ai auzit?

– Nu, în ultimele zile am avut treabă la parlament, spuse Leverton. Cât de grav este?

– Mie mi se pare că este mai degrabă bună, spuse Griffin. Și potrivită.

– Te referi la Prințesa Pugilistă? întrebă Gillian.

Cei trei căscară gura la ea.

– Știi deja? întrebă Griffin.

– Am aflat ieri, zise ea. Am impresia că a fost inventată la scurt timp după ce am plecat de la bal.

– Biata de tine, spuse Justine. De ce nu ne-ai spus nici unuia dintre noi?

– Nu mă deranjează. Crede-mă, am avut parte de unele mult mai rele.

La fel ca lui Griffin, îi plăcea destul de mult numele. De fapt, izbucnise în râs când auzise despre asta.

– Domnișoară Dryden, cum ați aflat despre asta? întrebă Leverton.

Ea flutură vag din mână.

– Așa. Prin preajmă.

– Bănuiesc că de la servitori, spuse Griffin. Cea mai sigură sursă de informații, întotdeauna.

Da, o auzise de la servitori – de la Roger, vizitiul bunicii ei, mai exact. Gillian se strecura adesea în timpul nopții, ca să viziteze grajdurile. Îi plăcea foarte mult să petreacă timp alături de cai, îngrijindu-i ori, pur și simplu, stând în compania lor. O calmau atunci când era prea agitată ca să poată dormi. Roger, care servise în familia Marbury ani în șir, era un prieten vechi și de nădejde.

Leverton, evident, nu ar fi fost de acord cu o astfel de prietenie. Fiind pe față, ducele o privi, mijindu-și ochii.

– Credeam că v-am spus să nu-i mai agasați pe servitori ca să aflați informații.

Ea își miji, la rândul ei, ochii.

– Sunteți doar deranjat de faptul că sunteți ultimul care află.

În mod surprinzător, buzele lui zvâcniră.

– Din nefericire, este adevărat. Am fost foarte ocupat zilele astea și nu am mai fost pe la cluburi. O scăpare pe care mă voi asigura că o voi îndrepta.

Gillian își imagină că nu se întâmpla prea des să o ia cineva înaintea lui Leverton.

– Ei bine, răul a fost făcut, spuse Justine, așa că acum trebuie, pur și simplu, să decidem cum este mai bine să procedăm.

– Vocea rațiunii, ca întotdeauna, doamnă Steele.

Leverton îi zâmbi.

– Nu cred că este atât de rău, zise Gillian. Prințesa Pugilistă sună destul de drăguț. Și va ține, probabil, la distanță craii și bădăranii.

– Asta dacă nu va ține la distanță și pretendenții respectabili, zise Leverton. Totuși, ar fi putut fi mai rău. Cel puțin nu este obscen.

– Că tot vorbim despre mai rău, spuse Griffin. Ia uite cine vine să vorbească cu noi, cu o insolență fără margini.

Gillian se întoarse ca să îl vadă pe Gerald Stratton, care se îndrepta către ei cu o expresie întunecată, hotărâtă, pe chip.

– La naiba, mârâi Griffin. Omul are curaj.

– Griffin, poartă-te cum trebuie, șuieră soția lui.

Gillian era în întregime de acord cu fratele ei, și o parte din ea era tentată să se ridice la înălțimea noii porecle, chiar în clipa aceea. Dar, deși Stratton începuse toată tărășenia, făcându-i lui Andover

cunoștință cu ea, păruse mai întâi stânjenit și apoi oripilat atunci când lucrurile luaseră o întorsătură urâtă. I se păruse chiar că îl auzise bâlbâind niște scuze în numele lui Andover, deși nu era foarte sigură. Fusese atâta agitație după ce contele se prăbușise la podea, încât fusese foarte dificil să audă ceva.

– Dă-mi voie să mă ocup eu de el, Steele, spuse Leverton cu glas ferm. Tu vei atrage prea multă atenție nedorită.

Gillian aruncă un ochi împrejur. „Prea târziu."

Plimbările de după-amiază erau în plină desfășurare. Faetoane, landouri și cabriolete înaintau prin parc într-o curgere destul de constantă, și mulți oameni îmbrăcați la modă ieșiseră la plimbare. Și mulți dintre ei îi observaseră, în mod clar, și îi bârfeau, cu siguranță, ca niște coțofene.

Griffin se așeză alături de Gillian, ca și cum ar fi protejat-o. Când ea îi luă brațul și i-l strânse, el ridică, întrebător, din sprâncene.

– Nu face scandal, șopti ea. Ducele se poate descurca.

Spre marea ei surpriză, fratele ei zâmbi.

– Nu mă îndoiesc de asta.

– Destul, zise Leverton, ieșind în întâmpinarea lui Stratton. Domnișoara Dryden nu dorește să vorbească cu tine.

Stratton tresări.

– Uite care-i treaba, bătrâne, nu am venit să fac scandal. Mă întorc din vizita de pe strada Upper Brooke și doream să îi cer scuze domnișoarei Dryden. El ezită. Și, de asemenea, să o previn.

– Să o previi în legătură cu ce? întrebă Griffin cu voce joasă, ucigătoare.

Stratton păli, albindu-se ca un cadavru.

– Este în regulă, domnule Stratton, spuse Gillian. Ați încercat să vă cereți scuze la bal, nu-i așa?

El făcu o grimasă.

– Da, domnișoară Dryden. Îmi pare extrem de rău pentru scena aceea nefericită. Nu am avut habar că Andover avea să fie atât de bădăran cu dumneavoastră și cu celelalte domnișoare.

– Letitia te-a trimis ca să provoci scandal, nu-i așa? întrebă Leverton cu voce rece.

– Nu, acela a fost dragul ei prieten, Andover. Eu am fost doar un simplu pion nevinovat al soției mele, zise Stratton cu amărăciune.

Leverton îl privi atent timp de câteva secunde, înainte de a încuviința din cap.

-Cred că înțeleg.

-Îmi închipui că da, spuse Stratton, sumbru. Îmi pare rău, Charles. Aș dori să îți explic, dacă îmi permiți.

Privirea ducelui zbură către Gillian, apoi înapoi la Stratton.

-Mai târziu.

Gillian își dădu ochii peste cap. De parcă ar fi putut spune ceva care să o șocheze pe ea.

-Despre ce anume doriți să mă avertizați, domnule?

-Ați căpătat o poreclă, domnișoară Dryden, spuse el. Și mă tem că nu este una foarte plăcută.

Însoțitorii ei părură a respira cu toții ușurați.

-Prințesa Pugilistă? zise Griffin. Știm deja.

-Da, spuse Stratton. Dar mai este una.

Fură întrerupți de un râset zgomotos, care le atrase atenția asupra celor patru domni și două doamne care se plimbau în apropiere. Lady Letitia și însoțitorii săi se holbau la Gillian cu o încântare nedisimulată.

-La naiba, gemu Stratton.

-Acum voi fi cu siguranță obligat să omor pe cineva, spuse Griffin.

Lady Letitia zise din nou ceva prietenilor săi, provocând un alt hohot de râs răgușit. Era destul de îndrăzneț din partea lor, având în vedere faptul că atât ducele de Leverton, cât și Griffin Steele aruncau pumnale din priviri către grupul lor restrâns.

Ducele se întoarse și îl strânse de umăr pe Stratton.

-Haide să avem discuția aceea chiar acum.

Capitolul 12

Charles se agită când contesa dădu la o parte draperia câțiva centimetri și privi pe fereastră peisajul pustiu al câmpiilor și al mlaștinilor. Era, în mod evident, îngrijorată să se afle încă pe drumuri la lăsarea nopții. Fiica ei însă nu arăta nici urmă de astfel de îngrijorare, la fel ca sora lui. Faptul că Gillian și Elizabeth se asemănau mult în ceea ce privea modul de abordare practic și voios asupra vieții era

o binecuvântare, având în vedere faptul că cei patru erau închiși într-o diligență, timp de cinci zile.

Cu reputația lui Gillian la un fir de păr distanță de ruină, se decisese asupra unei refugieri rapide din oraș. Înlăturarea ei temporară din mijlocul furtunii era acum singura cale de a-i repara onoarea – dacă mai era posibil. Charles începea să aibă dubii serioase în privința aceasta, deși le păstra pentru sine însuși.

Nici chiar el nu crezuse că o mică lovitură directă în bărbia unui conte ar fi putut cauza atâtea necazuri.

– Se întunecă destul de mult, spuse contesa. Poate că, până la urmă, ar fi fost mai bine dacă am fi petrecut noaptea în Spilsby.

– Dumnezeule, mamă, spuse Gillian. Hanul acela mic era incredibil de murdar și de umed, și mă înfior doar gândindu-mă la cearșafuri. Îi luă mâna mamei ei. Îți promit că totul va fi bine, dragă. Excelența Sa nu va permite să ni se întâmple nimic.

Gillian îi era devotată mamei ei și atentă în permanență la confortul ei, pe parcursul plictisitoarei călătorii. Faptul că mama părea incapabilă de a avea grijă de propria fiică era, din păcate, foarte evident. Deși nimeni nu putea găsi o femeie mai dulce și mai blândă, contesa suferea de o melancolie care o făcea absolut incapabilă să gestioneze aspectele vieții și să aibă grijă de propriul copil.

– Într-adevăr, spuse Elizabeth. Și sunt sigură că vom ajunge la reședința Penfield cu mult timp înainte de căderea nopții, nu-i așa, Charles?

El ridică cu un deget perdeaua de pe partea lui. Fâșii mov și roz străluceau la orizont, sângerând în fâșiile mai închise de albastru. Deși noaptea avea să cadă în mai puțin de o oră, rămânea încă destul de multă lumină pentru ca vizitiul să vadă. Atât de departe spre nord, zilele erau destul de lungi ca ei să se poată grăbi, pentru a ajunge, într-un final, la capătul acelei călătorii care părea interminabile.

– Nu e nici un motiv de îngrijorare, spuse el. Știu că partea aceasta din Lincolnshire pare izolată, dar suntem în perfectă siguranță.

– Da, numai că nu am întâlnit pe nimeni de aproape două ore, spuse contesa. Ni s-ar putea întâmpla orice, fără ca nimeni să știe măcar.

– Nu aș permite să vi se întâmple nimic, nici dumneavoastră, nici fiicei dumneavoastră, doamnă.

– Cum rămâne cu mine? întrebă Elizabeth.

– Cu tine? Pe tine te-aș da pe mâna hoților la drumul mare, ca să avem timp să fugim.

– Mizerabilule, spuse Elizabeth, zâmbind larg.

Gillian chicoti.

Contesa nici măcar nu schiță un zâmbet. Charles nu o putea învinovăți, ținând cont de faptul că soțul ei fusese ucis de bandiți. Ar trebui să își amintească asta înainte de a mai face glume nesărate.

– Grăjdarul și vizitiul meu sunt bine înarmați și bine antrenați, milady, zise Charles. Și vom ajunge pe moșia mea într-o oră.

– Slavă Domnului! Întinzând brațele, Gillian își arcui spatele, formând o curbă zveltă, frumoasă, care îi punea în evidență dâmbul mic al sânilor de sub sacoul bine strâns pe trup. Nu e ca și cum trăsura dumneavoastră nu ar fi extrem de comodă, domnule, dar mușchii mei sunt atât de al naibii de înțepeniți, încât mă simt ca o doamnă în vârstă.

– Iubirea mea, nu trebuie să înjuri, o admonestă mama ei cu un zâmbet amabil. Charles avu bănuiala că exprimarea lui Gillian avusese exact intenția de a o distrage pe mama ei. El însă fu distras de unele imagini extrem de inoportune ale felului în care ar fi putut arăta trupul lui Gillian fără toate hainele acelea.

Își mută cu mult efort privirea de la silueta ei cochetă în sus, la chipul ei. Din nefericire, era la fel de atrăgător ca trupul ei. Atracția lui față de ea devenea o problemă din ce în ce mai mare, din moment ce zvonurile care circulau în lumea bună îl afectau aproape la fel de mult ca pe Gillian.

– Iartă-mă, mamă! Gillian se răsuci ca să se uite la Charles. Bănuiesc că și dumneavoastră doriți să mă certați. Dați-i drumul! Promit să nu scot un sunet în apărarea mea.

Adoptă o expresie de martiră.

– Din moment ce mama dumneavoastră v-a atras deja atenția, voi trece cu vederea. Doar de data asta.

– Sunteți bunătatea întruchipată, domnule, spuse ea, împreunându-și mâinile la piept și sunând amuzant de dramatic.

Elizabeth râse.

– Ești, cu adevărat, cea mai ridicolă copilă.

– Cineva trebuie să ne amuze, spuse Gillian. Dumnezeu știe că ducele nu se ridică la înălțimea acestei sarcini. Tot ce face este să țină discursuri monotone despre almanahul nobilimii și despre felul în care se cuvine să faci o figură de dans ori să ții o furculiță.

Mi se pare din cale afară de nedrept, din moment ce sunt o audiență captivă.

Toate suntem audiență captivă, zise Elizabeth. Eu însămi am fost tentată să mă arunc din trăsură de cel puțin două ori pe zi, cu precădere atunci când vorbește în doagme despre subiectele de discuție adecvate pentru doamnele bine crescute. Se aplecă spre Gillian, ca pentru a i spune un secret. Obligmula să îmi facă același lucru când eram mai tânără. Îmi corija întotdeauna purtările neadecvate.

Asta din cauză că erau foarte multe lucruri de corectat, comentă Charles.

Ei bine, dacă asta este ceea ce fac frații mai mari, mă bucur că nu am avut niciodată unul, spuse Gillian. Cu excepția lui Griffin, desigur. Iată o excepție de luat în seamă.

În ochii lui străluceа amuzamentul. Încă o dată, Charles fu impresionat de atitudinea ei optimistă, chiar binedispusă. Cele mai multe fete ar fi căzut la pat, isterice, în fața tuturor acelor zvonuri răutăcioase. Dar lui Gillian părea că nu i pasa.

Fratele dumneavoastră este și mai rău decât dumneavoastră, spuse el.

De aceea îl plac atât de mult.

Elizabeth râse din nou, dar contesa păru îngrijorată.

– Gillian, nu ar trebui să tachinezi! Suntem foarte recunoscători pentru tot ce a făcut ducele pentru tine.

– Sigur că suntem, mamă. Leverton a fost extrem de amabil.

– Am fost foarte fericit că am putut fi de folos, spuse el.

Gillian îl studie cu o expresie gânditoare.

– Mă îndoiesc foarte mult de asta. Dar, într-adevăr, ați fost tare drăguț cu mine și cu mama. Nici măcar nu mă pot gândi la felul în care aș putea să vă răsplătesc.

Charles se putea gândi la mai multe chiar, nici unul dintre ele drăguțe. De fapt, indecente ar fi fost termenul care le-ar fi descris perfect.

– Ați putea începe prin a-mi acorda mai multă atenție atunci când vă explic ceva. Cum ar fi, felul în care să vă purtați ca o domnișoară bine-crescută la un bal și nu ca o băiețoaică.

– Orice în afară de asta, spuse ea, neastâmpărul sclipindu-i din nou în ochi.

Charles fu nevoit să își reprime impulsul de a râde. De fapt, renunțase la ideea de a o mai instrui, cel puțin pe parcursul călătoriei.

Gillian avea destul de îndurat stând nemișcată ore în șir ca să se mai concentreze la lecții. Chiar dacă citise destul de des, cel puțin atunci când drumul permitea asta, lecturile ei constau în mod deosebit din nuvelele doamnei Radcliffe.

În ciuda bunei ei dispoziții, călătoria o pusese la încercare. Gillian clocotea de agitație, energie fizică ce urla după eliberare. Din fericire, lui Elizabeth îi veni ideea de a o învăța să joace cărți. Lui Charles nu îi trecuse niciodată prin minte faptul că ea nu știa să joace. Cu fiecare zi care trecea, devenea tot mai clar cât de izolată de societate fusese Gillian în viața ei de până atunci. Familia ei o iubise și o protejase, dar nu făcuse mai nimic pentru a o pregăti pentru o viață cât de cât normală. El bănui că de vină fusese, în cea mai mare parte, bunicul ei, Lord Marbury.

Făcând abstracție de toate acestea, era acum rândul lui Charles să îndrepte situația.

– Ați avut parte de o vacanță lungă de la lecții, domnișoară Dryden, spuse el. Dar mâine vom reîncepe, cu cea mai mare seriozitate.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Cinci zile în trăsură nu reprezintă tocmai ceea ce aș numi o vacanță. În afară de asta, nu sunt sigură că lecțiile acestea au vreun rost, având în vedere lucrurile pe care le spun oamenii despre mine.

– Am stabilit că nu ne vom gândi și nici nu vom discuta despre lucrul acesta, spuse mama ei.

– Știu, mamă. Dar zilele astea nu prea am avut ce face *în afară* de a mă gândi. Nu prea văd cum îmi pot reveni de la Siciliana Sălbatică, pentru a nu mai vorbi despre...

– Nu care cumva să o spuneți, zise Charles cu asprime în glas.

– Toți ceilalți o fac, spuse ea sfidător. Iar dacă mă prefac că nu este așa nu va face ca lucrurile să se îmbunătățească. Mie mi se pare absolut nebunesc să credem că vom putea cu adevărat repara asta.

Când Charles o privi mijindu-și ochii, cu o avertizare tăcută, Gillian își încrucișă, pur și simplu, brațele peste piept și îl privi fix, la rândul ei, absolut deloc intimidată, ca de obicei.

– Spuneți-mi ceva, zise el. Vă doriți cu adevărat să reparați chestia asta, cum îi spuneți dumneavoastră, sau ați prefera să renunțați? Pentru că mi se pare că sunteți foarte bucuroasă să părăsiți orașul. El clătină din cap. Mă surprinde faptul că sunteți atât de dornică să dați înapoi fără să luptați. Fratele dumneavoastră dorește, cu siguranță, să încerce.

De fapt, Griffin Steele amenințase că avea să împuște pe oricine care avea să îndrăznească să spună o vorbă necugetată despre sora lui - începând cu Letitia Stratton.

Ochii ei întunecați aruncară flăcări.

- Mă faceți lașă?

- Vai de mine, spuse Elizabeth. Nu cred că ar trebui să discutăm acum despre asta. Este sfârșitul unei zile lungi și obositoare, iar nervii noștri sunt întinși la maximum. Nu sunteți de acord, contesă?

Gillian aruncă o privire vinovată în direcția mamei sale.

- Nu doresc să te necăjesc, mamă, dar mi se pare o prostie să ne facem că ignorăm ceea ce s-a întâmplat. Știi asta mai bine decât oricine.

Spre marea surprindere a lui Charles, contesa își privi fata cu o expresie calmă.

- Da. În cazul tău însă, nu ai făcut nimic greșit. Eu mi-am meritat rușinea. Tu, iubirea mea, nu.

Gillian se întoarse cu fața la ea.

- Nu ai meritat decât dreptul de a fi fericită, mamă. Voi ucide pe oricine susține contrariul.

- Este foarte amabil din partea ta să spui asta, draga mea. Dar sunt cei din lumea bună care nu sunt de acord și care mai cred și că purtarea mea se reflectă asupra ta.

- Dar asta s-a petrecut cu atât de mult timp în urmă, răspunse Gillian. Ce mai contează, măcar, ce ai făcut?

- Pentru că așa sunt oamenii, din nefericire. Iar pentru cei care bârfesc tu ești în același timp o amintire vie și o tentație irezistibilă. Luă mâna fiicei sale. Înțeleg că este o anumită frază care circulă la ora actuală prin Londra cu privire la noi. Bănuiesc că știi care este.

Gura lui Gillian se schimonosi într-un grimasă nefericită.

- „Așa mamă, așa fiică", răspunse ea, într-un final, cu o ezitare evidentă.

- Da, alături de „așchia nu sare departe de trunchi". Ambele sunt extrem de lipsite de imaginație, dar, în cazul nostru, au o anumită sonoritate.

Zâmbetul contesei era atât de trist, încât lui Charles îi veni să îi ia la pumni pe toți cei care zâmbeau fals și care îndrăzniseră să împrăștie zvonuri urâte despre Gillian și mama ei.

- Uf, spuse Elizabeth, cu o grimasă. Uneori uit cât de jalnică poate fi lumea mondenă.

Contesa ridică din umeri.

– Era de așteptat. Dar este și motivul pentru care mi s-a părut logic să părăsesc orașul alături de fiica mea. Prezența mea nu ar fi făcut decât să alimenteze și mai mult bârfele și atenția, chiar dacă Gillian era sau nu cu mine.

– Lăsând-o în urmă pe mama *dumneavoastră* să apere fortul, după cum s-a exprimat ea, zise Charles.

Lady Marbury fusese de nezdruncinat: „Voi rămâne să ripostez împotriva bârfelor".

– Mama mea a refuzat să fugă din nou, spuse contesa. A spus că, de data asta, are de gând să rămână și să lupte – pentru mine și pentru Gillian.

– Ce dezastru, zise Elizabeth, frecându-și fruntea.

– Dar ți-ai dorit să pleci din oraș, nu-i așa, mamă? întrebă Gillian, părând neliniștită. Nu vreau să mă gândesc că ai fost obligată să pleci din cauza mea, mai ales după ce abia ai revenit acasă.

– Desigur, draga mea. Ca și cum nu aș prefera să fiu alături de copilul meu decât oriunde altundeva fără el.

– Atunci, mă bucur că am plecat, spuse Gillian. Nu îmi doresc deloc să îmi petrec timpul alături de oameni care pot fi atât de josnici cu mama mea. De fapt, sper că vom rămâne pentru o bună perioadă. Îmi displace foarte mult societatea englezească, dacă vrei să știi adevărul.

– Ți-a displăcut societatea siciliană, de asemenea, din câte îmi amintesc, spuse mama ei.

Gillian oftă mâhnită.

– Mă poți, cu adevărat, învinovăți?

– Nu, dragă. Felul în care te-au tratat era deranjant. De aceea aș dori să evit ca acest lucru să se repete, dacă este posibil. Vom sta cu toții deoparte atâta timp cât Excelența Sa crede că este necesar, apoi ne vom întoarce împreună în Londra.

Când fiica ei păru a se răzvrăti, contesa de Paterini adoptă o mină surprinzător de hotărâtă.

– Între timp, îți vei continua lecțiile și vei face exact ce va spune ducele.

– Dar, mamă, după cum spuneam, chiar nu văd care este rostul. Reputația mea este...

Mama ei ridică o mână pentru a o întrerupe.

– Reputația ta nu este ruinată. Gillian, pur și simplu refuz să te văd etichetată ca fiind notorie, când nu ești absolut deloc așa. În toate felurile în care contează, ești total inocentă. Se uită la Charles, cu o privire limpede și calmă. Aceasta nu este decât o retragere strategică, nu-i așa, dragul meu domn?

El fu surprins de dovada ei de curaj matern, care nu putea decât să fie de ajutor.

– Este un mod excelent de a spune. Totuși, cel mai bine ar fi să nu subestimăm provocarea.

„Așa mamă, așa fiică."

Faptul că Gillian fusese deja băgată în aceeași categorie cu mama sa era un pas înapoi, mult mai mare decât și-ar fi imaginat – mai ales după cele spuse de Stratton. Aceea era o informație pe care însă intenționa să o păstreze pentru sine însuși.

– Ce ne ascunzi, Charles? întrebă Elizabeth cu suspiciune în glas.

Sora lui fusese întotdeauna mult prea perspicace pentru binele ei.

– Nimic pentru care ar trebui să vă faceți griji.

Ochii lui Gillian se îngustară, ca și cum ar fi încercat să îi pătrundă în minte.

– Excelență...

Hurducându-se, trăsura se opri, legănându-se violent. Gillian o apucă pe mama ei, în timp ce Charles întinse mâna să o susțină pe Elizabeth, înainte ca ea să alunece pe podea.

– Ce dracu'?

Auzi un strigăt înăbușit și nechezatul nărăvaș al cailor, apoi nimic.

Se întinse să deschidă ușa, dar aceasta se dădu de perete înainte ca el să apuce să atingă mânerul. Țeava unui pistol se afla fix în fața ochilor lui.

– Fir-ar al naibii, mormăi Gillian.

Tot ce le lipsea după o altă zi lungă, groaznică, pe drumuri, erau banditii. Se săturase al naibii de tare de banditi. Dacă stătea să se gândească, se săturase de aproape tot ce era englezesc, poate doar cu excepția oamenilor care se aflau în trăsură. Iar dacă nenorocitul englez care țintea o armă asupra lor îndrăznea să pună mâna pe mama ei ori pe oricine altcineva, ea avea să îl sugrume.

Leverton îi aruncă o privire tăioasă.

– Lăsați-mă pe mine să mă ocup de asta!

Ea mări ochii, ca și cum ar fi vrut să arate că nici măcar nu *visa* să pricinuiască vreun necaz. El pufni și se uită din nou cu dispreț la pistol.

– Tu, Domnul Dichisit! Dă-te jos din afurisita de trăsură, lătră bărbatul cu pistolul.

– Dacă vei înceta să fluturi arma aceea în fața mea, voi fi foarte bucuros să mă supun, spuse Leverton cu răceală. Ducele reușea să transmită un amestec perfect de dispreț și iritare. Nu erau de ajuns niște hoți la drumul mare ca să îl buimăcească pe Excelența Sa ducele de Leverton.

Mama ei însă tremura ca o frunză în vânt. Gillian dorea să o îmbrățișeze, dar avea nevoie să își păstreze mâinile libere, pentru cazul în care situația avea să scape de sub control. Pe nesimțite, întinse mâna după geanta ei.

Leverton își mișcă trupul masiv și se îndreptă către ușa trăsurii. Bruta cu pistolul – un tip din cale-afară de mare, care purta o pălărie de fetru ponosită și o batistă murdară care îi acoperea gura și nasul – se retrase ca să îl lase să coboare.

– Tăceți și nu vă mișcați, spuse ducele peste umăr.

Lady Filby arăta aproape la fel de calmă ca fratele ei, deși se făcuse cam palidă.

– Voi fi tăcută ca un șoarece, te asigur.

– Nu la tine mă refeream.

Îi aruncă lui Gillian o privire de avertizare. Ea îl privi încruntată, dar Leverton coborâse deja.

– Cine e șef aici? întrebă el cu vocea cea mai trufașă pe care o avea, înainte de a păși în afara razei ei vizuale.

După sunetul vocilor care răsunau, erau cel puțin alți doi bărbați în afara celui care le păzea pe ele și care stătea la câțiva metri distanță, cu arma îndreptată încă în direcția lor.

Ținând săculețul în mână, Gillian se aplecă spre mama ei.

– Fă schimb de locuri cu mine, mamă.

Mama ei tresări, cu ochii lărgiți și înspăimântați. Mânia lui Gillian izbucni într-o flacără rece, continuă. Acest incident avea să fie o amintire îngrozitoare a tot ceea ce mama pierduse și a cât de neputincioși fuseseră cu toții în a împiedica lucrul acela.

– Ce ai de gând să faci? șopti mama.

– Vreau doar să văd ce se întâmplă, spuse Gillian cu glas liniștitor.

Mama ei încuviință din cap cu reținere. În timp ce făceau schimb de locuri, Elizabeth aruncă spre Gillian o privire tăioasă, dar nu se împotrivi.

– Hei, voi două, liniștiți-vă acolo înăuntru, le ordonă cel care le păzea.

Leverton, care se afla din nou în câmpul ei vizual, o privi cu asprime.

– Trebuia să o mut pe mama din curent, spuse Gillian cu voce umilă. Răcește repede.

– Ei bine, așezați-vă cururile și nu vă mai mișcați, spuse bărbatul. Altfel vă dau eu motiv.

Își agită pistolul, ca să își sublinieze vorbele.

– Nu e nevoie de amenințări, zise Leverton. Mai ales față de trei femei fără de apărare.

– O să judec io asta, se răsti unul din ceilalți bandiți.

– Ba nu, eu o voi face, replică Leverton. Altfel veți avea de plătit cu vârf și îndesat, pe cuvântul meu de duce de Leverton.

Cuvintele lui îi reduseră la tăcere câteva secunde lungi pe cei care îi luaseră în captivitate. Chiar și garda certăreață păru a rămâne mut de uimire. Gillian era foarte sigură de faptul că toată lumea din ținut știa cât de puternic era ducele, inclusiv banditii.

Ea își ridică un pic capul, încercând să zărească pe după marginea cadrului ușii. Leverton discuta din nou cu un bărbat înalt și uscățiv, care purta o haină lungă, neagră, o pălărie pleoștită și având o batistă care îi ascundea în mod eficient trăsăturile în lumina amurgului. Putu să ghicească alți patru bărbați înarmați, împrăștiați în spatele individului pe care ea îl bănui a fi conducătorul lor.

În fața trăsurii ducelui se aflau două căruțe, trase de ponei, care blocau drumul. Căruțele erau încărcate cu butoaie mici și cu niște boccele pătrățoase, înfășurate într-un fel de pânză. În mod ciudat, pe roți fuseseră înfășurate paie. Un băiat stătea lângă capul unuia dintre ponei, ținând frâiele.

Vizitiul și grăjdarul lui Leverton nu erau de zărit nicăieri.

– Poți vedea ceva? șopti Elizabeth.

Gillian încuviință din cap.

– Două căruțe blochează drumul, ca și cum ar fi traversat câmpul de pe cealaltă parte. Și de roți sunt legate paie.

– La naiba, mormăi Lady Filby. Sunt contrabandiști, probabil cară gin și tutun. E un lucru des întâlnit prin părțile astea.

– Contrabandiști? Vai, nu, gemu mama lui Gillian.

Se prăbuși pe perne, ca și cum era gata să leșine. Gillian înjură în gând, sprijinind-o pe mama ei. Contrabandiștii puteau fi extrem de periculoși dacă aveau impresia că marfa le era în pericol. Păzitorul lor băgă pistolul înăuntru prin ușa trăsurii.

– Fă-o pe neroada aia să tacă, altfel o să îți pară rău. Nu avem nevoie de jelit și de situații neplăcute. O să puneți legea pe urmele noastre.

– Haideți, domnule, zise Lady Filby, cu o voce incredibil de calmă. Nu e nici un suflet în jur pe kilometri întregi. Sunt sigură că sunteți în siguranță.

Bruta se apropie ca să se uite mai bine la contesă sau, mai exact, la pieptul ei generos.

„Nu cred." Gillian se aplecă în față ca să îi atragă atenția.

– Faceți mai mult zgomot decât noi. Dacă atrage cineva atenția asupra acestei minunate întruniri, dumneata ești acela.

Mișcarea ei funcționă, din moment ce atenția lui se îndreptă spre ea.

– Am spus să încetezi, câțea neghioabă!

Leverton se întoarse rapid, cozile hainei lui de călătorie fluturând în jurul picioarelor sale.

– Hei, tu! Le vei lăsa pe doamne în pace. Acum!

Paznicul lor se îndreptă.

– Altfel veți face ce, Domnule Dichisit? Mă veți bate măr?

Ducele nu mișcă un mușchi, dar privirea de pe chipul său îl determină pe bărbat să facă un pas înapoi. Gillian nu îl învinovăți pe ticălos. În lumina care pâlpâia de la lămpile căruțelor, ochii și expresia lui Leverton transmiteau o furie rece, periculoasă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, mărăi cel care părea a fi conducătorul grupului, ultimul lucru de care avem nevoie este ca afurisitul de duce de Leverton să stea în curul nostru. Ține un ochi pe femeile alea și închide gura *ta* afurisită, mojic prost ce ești!

Paznicul se retrase fără tragere de inimă câțiva pași, mormăind printre dinți.

Gillian îl privi din nou pe Leverton.

– Pare că ducele încearcă să negocieze ca să ieșim din treaba asta, șopti ea.

– E evident faptul că am nimerit în mijlocul unui operațiuni, răspunse Lady Filby cu voce scăzută. Deși sunt surprinsă că și-ar asuma

un asemenea risc înainte de căderea nopții. Dar, cu puțin noroc, ar trebui să ne vedem de drum în câteva minute.

Gillian clipi.

– Pur și simplu?

– Contrabanda a avut loc în partea asta a Angliei de zeci de ani. Cei mai mulți proprietari de terenuri găsesc că le e mult mai ușor să închidă ochii decât să lupte contra lor.

În interiorul lui Gillian totul se răzvrăti. Din experiența ei, nimic bun nu rezulta din ignorarea faptelor comise de bătăuși nemiloși.

Contesa îi ghici, în mod evident, gândurile.

– Este, cu adevărat, cel mai sigur lucru, șopti ea.

Poate, dar Gillian nu avea de gând să stea acolo ca o victimă neputincioasă, sperând că totul va fi bine. Mișcându-se imperceptibil, își vârî mâna în săculeț.

Un moment mai târziu, paznicul lor reapăru la ușa trăsurii, fluturându-și pistolul spre Gillian.

– Ce e aia de la gâtu' tău?

Îi pieriră toate gândurile din cap pentru o clipă, apoi trase aer în piept. „Iad și condamnare."

La un moment dat, lanțul de aur din jurul gâtului ei alunecase de sub guler. Ceea ce însemna că medalionul cu Sfântul Mihail, din aur, încrustat cu rubine minuscule, era vizibil în mod clar pe verdele întunecat al hainei ei. Deși Gillian nu dădea doi bani pe bijuterii ori pe alte astfel de zorzoane, tatăl ei vitreg îi dăduse lănțișorul cu puțin timp înainte de a fi ucis. Scopul lui era să o pună sub protecția celui mai puternic dintre arhangheli și să o țină în siguranță atunci când tatăl ei vitreg nu avea să mai fie să o apere. Gillian nu îl dădea jos niciodată.

– Doar un medalion fals, spuse ea, strecurându-l înapoi sub guler. Nerăbdătoare, aruncă un ochi către Leverton. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce dura atât de mult?

– Nu mi se pare fals, zise gardianul. Dă-l încoace!

– Poftim, ia asta în schimb.

Lady Filby scotoci în geanta ei și scoase un teanc de bancnote. Bărbatul înhăță bancnotele din mâna ei și le vârî în buzunarul lui.

– O să iau și medalionu' fetei frumoase. Tre' să mai capăt ceva pentru tot deranju' pe care ni-l faceți.

– Ba nu, spuse Gillian cu glas plăcut.

– Ești arțăgoasă, ha? Așa îmi place. Dacă nu vrei să îmi dai jucăria ta, ce zici dacă îmi dai altceva?

Avea să fie un miracol dacă nu avea să sfârșească prin a-l omorî pe porc.

– Da? La ce te gândești?

– Gillian, nu, șopti mama ei.

Bărbatul se aplecă înăuntru și puse o mână uriașă, înmănușată, pe coapsa lui Gillian.

– Ce ai zice dacă noi doi ne-am băga pe după unu' din copacii ăia de acolo? Îmi dai ce vreau și îți păstrezi jucăria.

– Ia mâna de pe ea în clipa asta, spuse Lady Filby, altfel ducele îți va lua capul.

– Ține-ți pliscu' ori tu urmezi, mârâi bărbatul. Poate o să fii oricum următoarea. Am chef să văd ce se ascunde sub toate zorzoanele alea.

Contesa păli.

– Nu prea cred, zise Gillian în batjocură.

– Nu tu dai ordinele.

Bruta îi strânse cu putere coapsa, apoi se întinse după medalion. Îngheță atunci când Gillian apăsă țeava micului ei pistol sub bărbia lui.

– Nu îmi atinge medalionul.

El își smulse mâna înapoi.

– Acum, mi-ar părea foarte rău să murdăresc tapițeria asta încântătoare împrăștiindu-ți creierii, zise ea. Te rog să te retragi, înainte să mă văd obligată să fac exact asta. Când el ezită, ea își întredeschise buzele și afișă cel mai feroce zâmbet al ei. *Îți voi* zbura creierii fără nici un strop de ezitare.

– Ești nebună de legat, spuse el răgușit.

– Atunci, îți sugerez să faci ce îți spun, din moment ce nu știi ce voi face în clipa următoare.

El începu să se retragă încet. Gillian îl urmă, ținând pistolul sub bărbia lui. Echilibrul lui era precar, și alunecă, aplecându-se în față, practic în poala ei. Greutatea lui o dezechilibră, apăsându-i pistolul și făcându-l să se descarce.

– La naiba, m-ai împușcat! zbieră el, ținându-se de umăr.

– Așa s-ar părea, mormăi ea, enervată din cauza faptului că pierduse controlul situației.

El se holba la ea, fiind, în mod evident, șocat. Apoi o mână mare, înmănușată, îl prinse de umăr și îl aruncă înapoi, afară din trăsură. Silueta ducelui se contură la ușă.

– Ce naiba se întâmplă aici? întrebă el, pe deasupra tărăboiului care avea loc în afara trăsurii.

Ochii i se măriră când sesiză pistolul din mâna lui Gillian. Aruncă o privire în urma lui, apoi din nou la Gillian.

– Tocmai ați împușcat un bărbat?

Smulse arma din mâna ei. Ea ridică din umeri.

– Charles, el ne jefuia, spuse Lady Filby cu vocea tremurândă. Și amenința să facă lucruri mult mai rele. Ce putea face Gillian?

– Să nu stârnească o răscoală, spuse el, în timp ce vârî pistolul în buzunarul hainei lui. Tocmai ne-ați făcut viețile mai complicate de un infinit de ori, domnișoară Dryden.

– Vă asigur că nu am plănuit asta. De altfel, ce puteam face? Dumneavoastră erați ocupat cu altceva, zise Gillian cu sarcasm.

Era în mod evident gata să îi răspundă, când cineva îl împinse din spate. Blestemând, Leverton se uită chiorâș peste umăr. Ce mai e?

– Dă-le pe toate jos din trăsură, urlă cineva din spatele lui.

– Omul tău a atacat una dintre companioanele mele, spuse ducele cu răceală în glas. Pur și simplu, se apăra.

– Mi-a împușcat fratele, la naiba! Dă-le jos, altfel le târăsc eu însumi afară.

Leverton dădu să protesteze, dar, un moment mai târziu, un bărbat, posibil chiar cel care tocmai vorbise, apăru în spatele ducelui și îi puse un pistol la cap.

Lui Gillian îi stătu inima.

– În regulă, venim.

Bărbatul cu arma se retrase, permițându-le celor trei femei să coboare, cu ajutorul ducelui. Se aliniară de-a lungul trăsurii. În amurgul care apunea, Gillian observă șase bărbați, cu tot cu idiotul pe care ea îl împușcase și cu unul care îi îngrijea rana. Unul dintre bărbați ținea o armă ațintită asupra vizitiului și asupra grăjdarului, care ședeau pe pământ, lângă trăsură, în timp ce ceilalți aveau armele ațintite asupra femeilor. Conducătorul lor se socotea cu Leverton.

O privire rapidă în jur îi arătă lui Gillian doar o lumină slabă de partea cealaltă a câmpului, învecinându-se cu drumul, probabil de la o casă de fermier ori de la o căsuță din depărtare. Drumul în sine era pustiu.

– Cum se simte? îl întrebă conducătorul grupului pe bărbatul care avea grijă de fratele lui.

– Nu i-a atins decât partea de sus a brațului. Glonțul i-a străpuns brațul.

– Care te-a împușcat? mârâi conducătorul spre fratele lui.

– Fătuca aia slăbănoagă, spuse contrabandistul cu voce plângăcioasă.

Conducătorul îl lovi în picior.

– Ai lăsat o fată să te împuște – ești o rușine pentru familie, asta ești, spuse el, ignorând urletul ofensat al fratelui său.

– Spune-mi doar cât, și o să ne vedem de drum, zise Leverton cu nerăbdare în glas.

– Vom avea nevoie de mai mult de câteva bancnote, Excelență Mi-ai făcut o groază de necazuri în seara asta.

Privirea conducătorului se mută asupra lui Gillian, interesul scăpărând pe chipul lui. Din fericire, ea avea un cuțit mic, dar foarte ascuțit, în gheată, dacă trebuia să se apere. Din nefericire, asta însemna că rămâneau patru bărbați înarmați și furioși cu care trebuia să se descurce.

Când bărbatul făcu o mișcare în direcția ei, Leverton păși între ei.

– Nici măcar să nu te gândești.

Tonul lui avea o amenințare mortală, pe care numai un prost ar fi ignorat-o. Conducătorul nu era un prost, pentru că ridică o mână, împăciuitor.

– Nu voi atinge nici măcar un fir de păr de pe prețiosul său cap. Dar vreau să văd ce era așa important încât a fost în stare să împuște pe cineva.

– E un afurisit de medalion, spuse fratele lui. Cu rubine.

Gillian se crispă, înjurând în gând.

– Cred că asta va egala cumva lucrurile, spuse conducătorul. Izbucni în râs în timp ce privea în jos spre fratele lui. Nu sunt sigur că o să ai parte de ceva totuși. Din cauză că ai lăsat o domnișoară răsfățată să te copleșească.

Oamenii lui hohotiră. Când râsul încetă, conducătorul grupului făcu semn cu capul în direcția ei, și unul din oamenii lui păși întins spre Gillian.

Ea rânji, mârâind.

– Nu mă atinge!

– Pentru numele lui Dumnezeu, oftă Leverton. Dați-i medalionul!

– Nu. I se părea că l-ar pierde pe tatăl ei vitreg pentru a doua oară. Pot lua orice, dar nu asta.

Conducătorul grupului puse din nou arma la capul lui Leverton. Gillian nu se putu împiedica să nu tresară, iar Lady Filby trase îngrozită aer în piept.

Ducele nu arătă nici un pic de frică. De fapt, părea gata să omoare pe cineva. Probabil pe Gillian.

– Dragostea mea, te rog, dă-le lănțișorul, spuse mama ei încet. Nu merită.

Gillian se holbă la duce, care o privea la rândul lui, cu sprâncenele ridicate ironic. Ea era foarte sigură de faptul că șeful grupului nu avea să îl împuște pe Leverton. Până la urmă, nimeni care era sănătos la cap nu ar fi împușcat un duce.

„Dar l-au împușcat pe tatăl meu vitreg, nu-i așa?" Ridică mâna și smulse lanțul, fără să se deranjeze măcar să desfacă încuietoarea.

– Poftim, spuse ea, aruncându-i-l conducătorului grupului.

Simțea că inima ei plecase odată cu el.

Conducătorul îl prinse și îl ridică în lumina lămpii de la trăsură. Eșarfa îi înăbuși mormăitul satisfăcut.

– Mda, merge. Flutură arma către mama lui Gillian. Dă-mi acum săculețul tău.

Când femeia scânci, Gillian fu nevoită să-și înghită un blestem. Atunci când călătoreau, mama ei purta cu ea unele dintre cele mai prețioase bijuterii, în săculețul ei de mână, șovăind să le lase chiar și în grija Mariei.

Mama ei îi întinse geanta. Gillian nu putu decât să îi strângă mâna cu duioșie, în timp ce furia îi ardea creierul ca o furtună de foc.

Când banditul ajunse la Lady Filby, aceasta se enervă brusc.

– Omul tău m-a curățat deja.

– Dă-mi jucăria aceea de pe mâna ta, ordonă conducătorul.

Mormăind, contesa își aruncă brățara de aur în noroi, la picioarele conducătorului. În timp ce Leverton se uită încruntat la sora lui, Gillian fu plină de admirație pentru ea. Înțelegea impulsul cuiva de a se agăța de fărâmițele demnității sale, chiar și atunci când situația era fără scăpare.

Ridicând din umeri, liderul grupului luă brățara.

– Un pic de noroi nu a făcut niciodată rău nimănui.

– Cel puțin este un ticălos cu simț practic, mormăi Gillian.

O auzi pe Lady Filby înecându-se, în încercarea de a-și ascunde râsul.

– Cred că cu asta se încheie afacerea noastră, spuse Leverton, având în vedere captura substanțială pe care ați obținut-o cu doar o minoră neplăcere.

Conducătorul grupului făcu o plecăciune în bătaie de joc.

– Mda, Excelență, așa e. Dar nu uita ce ți-am spus. Vorbește despre întâlnirea asta, și necazul îți va ieși cu siguranță în cale.

– Vorbele tale de avertisment sunt gravate în creierul meu, zise ducele.

Glasul lui era la fel de ridicat ca praful de sub picioarele lor.

Contrabandiștii îl urcară pe bărbatul rănit într-una dintre căruțe, și curând dispărură în mlaștini și în noaptea care își cerea drepturile. În scurt timp, chiar și huruitul roților înfășurate se pierdu în tăcere. Erau singuri, ca și cum întregul episod nici nu avusese loc.

Leverton se lăsă pe vine lângă vizitiu, chinuindu-se cu funia din jurul mâinilor bărbatului.

– John, ai un cuțit? Funia asta este udă.

Gillian își ridică fusta și trase cuțitul din gheată.

– Luați-l pe al meu.

Ducele clătină din cap.

– Incredibil.

Ea își înăbuși un oftat în timp ce îi înmână cuțitul. Era clar că orice urmă de bunăvoință pe care reușise să o trezească în Leverton suferise o moarte infamă. Gillian își spuse că nu îi păsa.

Ducele își eliberă rapid oamenii, dar le tăie scuzele.

– Vor fi ocazii multiple de a discuta despre greșelile noastre comune. Deocamdată aș dori să le ducem pe doamne la reședința Fenfield cât mai curând posibil. Cu atât mai mult cu cât afurisiții ăia de contrabandiști v-au luat și armele.

– Aveți încă pistolul meu, zise Gillian. Am gloanțe și praf de pușcă în hainele mele de noapte, dar sunt în bagaj.

– Ce neplăcut! se răsti Leverton.

Ea se chinui să își păstreze cumpătul.

– Probabil nu ar folosi prea mult, oricum. Este un pistol pentru femei, bun doar dacă tragi de aproape.

– Incredibil, spuse el din nou, dar fără rost, cugetă Gillian.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Charles, spuse Lady Filby, putem, te rog, să urcăm din nou în trăsura asta blestemată și să pornim

la drum? Contesa a înghețat probabil până în măduva oaselor. Eu am înghețat, cu siguranță.

Simțindu-se vinovată, Gillian se întoarse către mama ei.

– Da, mamă, să te ducem la adăpost.

– Vă cer iertare, zise Leverton. Vă rog, doamnă, luați-mi mâna!

Gillian se uită urât la el.

– Nu avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

În timp ce ea își ajută mama să urce în trăsură, putu să jure că îl auzi scrâșnind din dinți. Gillian era tentată să îl împuște, dar tristețea de pe chipul mamei ei o făcu să se abțină. De mult timp nu mai zărise o privire atât de chinuită în ochii mamei sale.

– Gata, drăguță, șopti ea, așezând un șal gros, de lână, în jurul picioarelor mamei sale. Vom fi acolo înainte să-ți dai seama și vei putea să bei o ceașcă de ceai și să mergi la culcare.

– Mulțumesc, draga mea, spuse mama ei cu un glas lipsit de orice emoție.

Inima lui Gillian părea gata să pice într-un abis.

Un moment mai târziu, trăsura porni. Gillian se agită în jurul mamei sale, străduindu-se pe cât posibil să nu bage în seamă tăcerea de gheață și pe duce.

Sora lui fu cea care luă prima cuvântul:

– Ei bine, asta a fost o premieră.

Gillian ridică întrebător din sprâncene.

– Primul jaf pentru mine, spuse Lady Filby cu un zâmbet melancolic. Și sper din tot sufletul că este și ultimul.

– Îmi pare cu adevărat rău, Elizabeth, zise Leverton pe un ton sumbru. O privi pe mama lui Gillian. Doamnă, sper că mă veți ierta pentru că am îngăduit să se întâmple una ca asta.

– Vă rog, Excelență, spuse ea cu un zâmbet șters, asta nu e decât o circumstanță nefericită a vieții. Nu e nevoie să vă cereți scuze.

– Nu aș spune asta, nu se putu abține să nu mormăie Gillian.

Expresia ducelui deveni, din plină de îngrijorare, evident furioasă, în doar o secundă.

– Aveți ceva de spus, domnișoară Dryden?

– Charles, nu începe, îl avertiză sora lui.

El nu îi dădu importanță.

– Dați-i drumul, domnișoară Dryden. Spuneți ce aveți pe inimă.

– Foarte bine, zise Gillian. Toate astea ar fi putut fi evitate dacă am fi avut escortă așa cum trebuie și am fi fost înarmați.

Ceva sclipi în privirea lui.

–Nu a fost niciodată necesar până acum. Drumurile acestea au fost întotdeauna sigure.

–Nu și din spusele surorii dumneavoastră. Pufni dezgustată. Și oamenii spun că Sicilia este periculoasă.

Leverton aruncă o privire mânioasă către Lady Filby, care ridică mâinile.

–Nu am spus că sunt periculoase, protestă ea. Doar că, adesea, contrabandiștii călătoresc prin părțile astea.

–Asta mie mi se pare periculos, adăugă triumfător Gillian.

–Vă înșelați, domnișoară Dryden, spuse ducele. Contrabandiștii doresc, în general, să evite să atragă atenția autorităților. Întâlnirea aceasta a fost, pur și simplu, o combinație de ghinion și de proastă sincronizare.

Ghinion? Furia o pârjolea când se gândea la ceea ce ea și mama ei pierduseră în acea seară.

–Ar fi trebui să le țineți piept, spuse ea.

–Aparent, nu a fost necesar, din cauza înclinației dumneavoastră către sânge. Sălbatică, într-adevăr.

Gillian tresări de parcă el tocmai ar fi plesnit-o. De fapt, ar fi preferat o palmă. Leverton se pricepea la vorbe, și la cele bune, și la cele rele.

–Ajunge, Charles! exclamă Lady Filby.

–Fiica mea nu merită asta, domnule, adăugă mama ei pe un ton de demnitate rănită. A fost foarte supărată din cauza a ceea ce s-a petrecut în această seară, ca noi toți, de altfel.

Gillian strânse mâna mamei sale.

Leverton închise ochii pentru câteva clipe. Când îi deschise, își recăpătase o parte din autocontrol.

–Îmi cer scuze, domnișoară Dryden. Se aplecă în față. Dar a meritat colierul acela blestemat să ne puneți viețile în pericol? La naiba, v-aș fi cumpărat eu însumi unul identic, la cât necaz ne-a provocat.

Era clar că el nu înțelegea motivul pentru care situația aceea era atât de supărătoare, atât pentru Gillian, cât și pentru mama ei. Din păcate, se părea că Leverton nu era atât de diferit de cei mai mulți dintre bărbații pe care îi cunoscuse, care se așteptau pur și simplu ca femeile din viața lor să se alinieze ascultătoare. Să nu lupte pentru lucrurile în care credeau. Aparent, doar bărbaților le era îngăduit să facă asta.

– Din moment ce sunteți înfiorător de lipsit de sentimente, Excelență, nici măcar nu voi încerca să vă explic, zise ea.

Iar apoi Gillian își strânse buzele, refuzând să mai rostească vreun cuvânt.

Capitolul 13

Charles își întinse picioarele către foc, îngăduind păcii din vechiul conac să se aștearnă, în cele din urmă, în jurul său. Reședința Fenfield nu era cea mai modernă dintre case, dar liniștea ei profundă îl atrăgea.

Nu petrecuse aici destul timp, așa cum ar fi trebuit, din cauză că cele două moșii mai mari ale lui – și în special biroul lui principal din Wiltshire – cereau mai multă atenție din partea lui. Poate că totuși sosise vremea să îndrepte situația aceasta. Avea impresia neliniștitoare că banda peste care dăduseră făcea afaceri pe terenurile lui. Întreaga întâmplare păruse prea bine organizată ca să fie o coincidență.

Putea închide ochii și chiar o făcea față de diverse infracțiuni mărunte comise de localnici, care se străduiau adesea să supraviețuiască. Dar operațiuni la scară largă, conduse pe terenurile moșiei sale de către bande evident periculoase? Nu era pregătit să accepte asta. Gândindu-se la felul în care lucrurile s-ar fi putut înrăutăți în timpul urâtei întâlniri pe care o avuseseră în acea zi, simți cum i se ridică părul pe ceafă. Gândul la ce i s-ar fi putut întâmpla lui Gillian – ce ar putea *încă* să i se întâmple, din cauza felului ei nesăbuit de a se purta – îi făcu sângele să îi înghețe ca Atlanticul de Nord pe timpul iernii.

Lângă el, într-un fotoliu identic, Elizabeth oftă epuizată, în timp ce își răsucea coniacul într-o cupă veche, de cristal. Se retrăsese în bibliotecă, alături de el, după ce Gillian și mama ei se duseseră la culcare.

Dacă am spune că urările lor de noapte bună fuseseră ca gheața ar fi o subestimare de tot râsul. Gillian refuzase chiar și să se uite la el. Înhățase, pur și simplu, lumânarea din mâna lui și pornise cu pași mari după menajeră. Indignarea fusese evidentă în fiecare linie din trupul ei zvelt.

Nu era ca și cum ar fi avut un motiv întemeiat să fie indignată. Nu așa cum avea el. Până la urmă, nu se întâmpla în fiecare zi ca unui duce să i se spună să se ducă naibii de către o tânără care era oaspete sub acoperișul lui. Fusese o premieră, una atât de surprinzătoare, încât el aproape că izbucnise în râs. Fusese împiedicat doar de murmurele îngrozite ale majordomului său, ale menajerei și, mai ales, ale contesei, consternate, în mod evident, de purtarea fiicei ei.

Sora lui însă nu făcuse nici un efort să își rețină chicotul.

Gillian părea incapabilă de autocontrol, cu precădere în situații în care conta cel mai mult – atunci când viețile le erau în pericol ori, poate chiar și mai îngrijorător, când se afla într-o companie rafinată. Fata era mai pricepută la a face față hoților și ucigașilor decât aristocraților necioplți.

– Pe bune, Charles, nu știu cum vei proceda cu ea, spuse Elizabeth, dând glas gândurilor lui. Gillian este o fată scumpă, dar este nesăbuită și directă până la extrem. Nu sunt sigură că poate ajunge la standardele cerute, cel puțin nu la cele ale lumii bune.

El își puse paharul gol pe măsuța aflată între ei.

– Încep să cred că este o cauză pierdută. E un miracol faptul că nu am fost uciși astăzi.

– Aș spune că e un miracol faptul că *ea* nu a ucis pe nimeni. Să fim cinstiți, bărbatul s-a comportat ca o bestie îngrozitoare. A amenințat să o ia în spatele unui copac și...

Ea flutură din braț, în mod evident nedorind să rostească cuvântul.

Ideea unei astfel de violențe abătându-se asupra lui Gillian îi făcu greață. Cea mai mare teamă în ziua aceea fusese ca femeile să nu aibă parte de cel mai josnic gen de agresiune. Acesta fusese motivul pentru care se arătase atât de dornic să cadă la învoială cu conducătorul bandei, chiar dacă Gillian l-a crezut, în mod evident, un laș pentru că a făcut asta. Dar nu putea risca o confruntare atunci când erau depășiți de numărul de arme și de oameni și blocați în mijlocul pustietății.

Din fericire, de îndată ce contrabandiștii înțeleseseră faptul că îl reținuseră pe ducele de Leverton, negocierile decurseseră destul de lin. Charles le dăduse cele cincizeci de lire din portofelul lui în schimbul promisiunii conducătorului că el și oamenii lui aveau să dispară în cețurile nopții. Chiar în momentul în care Charles le dădea un avertisment suplimentar cum că avea să implice justiția dacă banda

avea să mai facă vreodată afaceri pe pământurile moșiilor lui Leverton, izbucnise iadul în trăsură.

– Gillian ar fi trebui să dea imediat medalionul, spuse el.

Elizabeth făcu o grimasă.

– Sunt de acord, dar era clar că avea o valoare sentimentală foarte mare, la fel ca bijuteriile mamei sale.

– Contesa de Paterini are mai multă minte decât fiica ei. Nu a făcut deloc scandal. Își privi sora cu ochii mijiți. Spre deosebire de tine.

– Lașul mă curățase deja, protestă ea. În ceea ce mă privește, am contribuit mai mult decât suficient la prada serii.

– Cu toții am făcut-o. Contribuțiile noastre puse laolaltă au fost în mod substanțial mai profitabile decât câștigurile de pe transportul acela, pot să pariez.

– Nu știu dacă ai apucat să te uiți bine la medalionul lui Gillian. A susținut că bijuteriile erau false, dar cred că erau rubine adevărate.

– Nici o bijuterie nu merită să îți dai viața.

Elizabeth răsuflă exasperată.

– Nu, dar nu valoarea lor monetară îl făcea prețios pentru Gillian. Și ai insultat-o pe biata fată atunci când ai sugerat asta. Pe bune, Charles, nu îți stă în fire să fii atât de lipsit de tact.

– Voi admite că nu a fost unul dintre cele mai bune momente ale mele.

Nu încăpea îndoială că Gillian avea un talent deosebit la a-l face să își piardă cumpătul. Dar cum putea zvârluga asta de fată să fie atât de al naibii de dificil de ținut în frâu? El era Leverton, pentru numele lui Dumnezeu. De obicei, o singură privire punea la respect pe cea mai încăpățânată persoană.

– Faptul că te-ai oferit să le înlocuiești bijuteriile furate a fost un lucru foarte prostesc, spuse ea. Ele nu sunt sărace, și le-ai jignit demnitatea.

– Încercam să îndrept lucrurile, spuse el, simțindu-se un pic ofensat.

– Gillian și mama ei erau supărate din cauză că obiectele aveau evident o valoare sentimentală, care depășea cu mult valoarea lor monetară. A fost vulgar să sugerezi altceva.

– Mă uimește faptul că oamenii mă consideră *pe mine* snob. Tu ești mult mai rău.

Ea râse.

– Ce tâmpenie cumplită! Toată lumea știe că eu sunt cea mai amabilă persoană din familie. Iar tu nu ești snob, Charles. Nu ai fost niciodată.

El îi zâmbi strâmb. Tatăl lor fusese prin excelență un snob, iar Charles urâse întotdeauna gândul că și el ar fi putut fi privit la fel. Să ai standarde era una. Să te uiți de sus la oameni era altceva.

– Și nu ești decât uneori îngâmfat, adăugă Elizabeth.

El nu putu să nu râdă.

Zâmbetul surorii lui se șterse, și începu din nou să își învârtă coniacul și să se uite fix la foc.

– Este adevărat că ai multă bătaie de cap cu Gillian. În mod clar te găsește foarte autoritar.

– Poate, dar nu era omenește posibil să fiu de acord cu planul ei nebunesc.

Când ajunseseră la reședința Fenfield, după tei sferturi de oră tensionate, de tăcere, Gillian îi ceruse să organizeze un grup și să pornească în căutarea contrabandiștilor. Când încercase să îi explice cât de inutilă ar fi fost o astfel de acțiune, mai ales după căderea nopții, ea insistase ca el să îi dea un cal și un servitor care să o însoțească. Gillian făcuse foarte clar faptul că nu avea intenția să stea deoparte în timp ce criminalii cutreierau liberi cu bunurile ei.

Charles respinsese ideea aceea, în cele din urmă amenințând că avea să o trimită înapoi la bunica ei, în Londra, dacă nu avea să se supună. Continuând să protesteze, ea îl obligase să facă o apreciere, răspicată și poate prea dură, a purtării ei. Acela fusese momentul în care îi spusese ea să se ducă naibii. Ea nu fusese nici un pic deranjată de faptul că țipau ca niște neveste de pescari în fața personalului casei.

– Înțeleg, spuse Elizabeth. Dar să sugerezi că suferă de istericale a fost mai degrabă ca și cum ai fi fluturat un steag roșu în fața unui taur.

– Bănuiesc că ar fi fost mai exact dacă aș fi spus că era pe punctul de a ucide pe cineva. Dar nu îmi place niciodată să subliniez ceea ce este evident.

– Dacă ar fi fost să ucidă pe cineva, aș crede că tu ai fi fost acela.

– Crezi că nu știu? spuse el cu glas mohorât.

Proiectul Gillian devenise un dezastru. Capitalul lui social era destul de puternic încât să îi permită fetei să își revină după escapadele din Londra, dar nu și dacă ea avea să i se împotrivească la fiecare

afurisit de pas. Avea la fel de multă voință să devină o lady cumsecade cum avea el să se alăture unei trupe de saltimbanci.

Ceea ce fata dorea cu adevărat era să se întoarcă în Sicilia, singurul loc în care se simțea acasă. La cum o cunoștea pe Gillian, ea avea să lupte pentru singura viață care avea sens pentru ea și, într-un final, să își împingă familia la supunere. Era adevărat, existau probleme în ceea ce privea siguranța ei dacă s-ar fi întors, dar Charles era sigur de faptul că Griffin Steele era în stare să aibă grijă de ele în mod eficient. Fostul lord al crimei era puternic, periculos și, în calitatea lui de frate, cel mai potrivit bărbat care să îi asigure bunăstarea.

Acesta fiind cazul, era, probabil, timpul ca Charles să renunțe - chiar dacă avea cel mai enervant sentiment că i-ar fi fost dor de afurisita de fată mult mai mult decât ar fi trebuit.

– Lizzie, tu te plictisești vreodată? întrebă el brusc.

Ea se răsuci în scaun ca să îl privească cercetător, cu sprâncenele ridicate de surpriză.

– Dumnezeule, Charles, de unde vine întrebarea asta?

– Din curiozitate, cred.

Ea îl studie cu o agerime pe care el o găsi mai degrabă derutantă.

– Nu, spuse ea în cele din urmă. Am doi copii mici și un soț, care, deși foarte încântător, are nevoie de foarte multă atenție. Adaugă-le pe mama și pe sora noastră – ambele foarte solicitante, după cum bine știi – pe lângă două moșii și o casă la oraș de care trebuie să am grijă. Nu, Charles, nu am timp să mă plictisesc. Își înălță capul. Tu ai?

– Uneori. El începu din nou să studieze focul. Bănuiesc că asta mă face să par un îngâmfat.

– Nu ai nici o treabă cu îngâmfarea. Dar bănuiesc că știu care este problema ta.

– Spune-mi, te rog, soră dragă, zise el, aruncându-i un zâmbet ironic.

– Este din cauză că ești atât de puternic, atât de... impunător. Toată lumea face plecăciuni, se ploconește în fața ta și este de acord cu tine, imediat. Nimeni nu îndrăznește vreodată să îți țină piept, în afară de mine, bineînțeles. Sunt sigură că ai foarte mare nevoie de cineva care să se contrazică cu tine. Să te pună la încercare. Îi adresă un zâmbet care nu putea fi descris decât drept un rânjet diavolesc. Și îmi imaginez că știu exact persoana potrivită.

– Poate că, în schimb, ar trebui doar să angajez câțiva țânci să îi țin pe lângă gospodărie. Sau să îi împrumut pe ai tăi, de fiecare dată când simt că se apropie reveria.

– Poate că ar trebui să te căsătorești și să îți faci unii ai tăi.

– Și, acestea fiind spuse, zise el, ridicându-se de pe fotoliu, mă duc la culcare.

– Lașule, murmură ridicându-se și ea.

– Elizabeth, nu am nici o intenție de a purta din nou această discuție.

Subiectul căsătoriei reușea întotdeauna să îl indispună. Avusese deja parte de un dezastru și încă nu găsise femeia care să îl tenteze să mai facă o încercare.

– Nu întinerești, Charles. Mai devreme decât crezi, vei saliva în supă și te vei bălăbăni în decrepitudinea ta.

– Mulțumesc pentru imaginea aceasta încântătoare.

Un ciocănit ușor în ușă îi întrerupse.

– Ce mai e? oftă Elizabeth.

– Să sperăm că Gillian nu provoacă agitație. Cred că aș prefera să fiu din nou jefuit decât să mai am de-a face cu ea în seara asta. Intră, spuse el, ridicând glasul.

Ușa se deschise, și contesa de Paterini băgă capul pe ușă.

– Pot intra? întrebă ea cu ezitare în glas.

– Desigur. Charles îi luă mâna și o conduse către fotoliul din care se ridicase. Ea se așeză oftând, palidă, deși încă îngrijit coafată și îmbrăcată în hainele de seară. El făcu schimb de priviri cu sora lui, căci contesa ar fi trebuit să se afle în pat de o oră.

– Ați dori ceva de băut, doamnă? Poate un coniac ori o vișinată? întrebă el.

– Nu, mulțumesc. Voi încerca să nu vă rețin mai mult decât este necesar, dar trebuie să vă vorbesc în seara asta, Excelență. Ea zâmbi și, pentru o clipă, păru aproape la fel de tânără și de frumoasă ca fiica ei. Contesa era încă o femeie încântătoare, cu un farmec feminin. Gillian îi semăna foarte mult, cel puțin din punct de vedere fizic.

– Sunt sigură că doriți să vorbiți în particular cu fratele meu, spuse Elizabeth. Vă urez noapte bună amândurora.

Contesa ridică o mână.

– Nu, rămâneți, vă rog, Lady Filby. Ați fost atât de amabilă să ne îngăduiți aici, și nu doresc să am nici un secret față de dumneavoastră. În afară de asta, ați fost și dumneavoastră afectată de purtarea lui

Gillian din seara asta. Aș dori să vă explic de ce s-a purtat în felul acesta.

– Cu siguranță nu îmi datorați nici un fel de explicații, spuse Elizabeth cu un zâmbet cald.

Se așeză totuși, așa cum Charles bănuise deja. Surorii lui nu îi plăcea nimic mai mult decât o bârfă bună. Dar el mai știa și că ea nu dorea decât binele lui Gillian. Contesa își netezi fustele din batist, poate pentru a zăbovi ca să își pună ordine în gânduri.

– E greu să îmi dau seama de unde să încep.

Charles se sprijini cu un umăr de cămin.

– Ce ziceți dacă ați începe cu reacția ei la jaf? Pare concentrată doar pe recuperarea a ceea ce a fost luat, deși știe cu siguranță cât de puțin probabil este acest lucru.

– Sunt două motive pentru care Gillian s-a purtat astfel, spuse mama ei. Primul este acela că tatăl ei a fost ucis de către bandiți.

– Îmi pare atât de rău, zise Elizabeth. Îngrozitor pentru amândouă.

– Sentimentele lui Gillian în ceea ce privește moartea soțului meu sunt foarte complicate, răspunse contesa. Are ceea ce s-ar putea numi un simț al dreptății exagerat.

– Nu înțeleg, spuse Elizabeth.

– Bărbații care l-au ucis pe soțul meu nu au fost aduși niciodată în fața justiției. Fiica mea nu a reușit să treacă peste asta.

Charles ridică din sprâncene.

– Gillian nu a avut grijă ea însăși de situația asta?

– Dumnezeule, Charles! exclamă sora lui. Nu fi ridicol! Cum poate o tânără să aducă în fața justiției o bandă de criminali?

– După ce autoritățile locale au renunțat rapid să îi caute pe ucigașii soțului meu, Gillian a petrecut câțiva ani vânându-i, spuse contesa.

Elizabeth căscă gura.

– O, ce a făcut când i-a găsit?

– I-a ucis, răspunse contesa.

Culoarea dispăru de pe chipul lui Elizabeth.

– Acum, știi de ce nu ți-am spus detalii despre trecutul ei, spuse sec Charles.

– Într-adevăr, zise contesa. Am păstrat cât am putut de mult secretul. Dar ceea ce a făcut Gillian a fost să se răzbune, nu să facă dreptate. Și, deși i-a eliminat pe cei responsabili în mod direct

de moartea soțului meu, banditii continuă să cutreiere liberi provinciile, cerând tribut de la nobilimea locală și terorizându-i pe țărani. Ea se aplecă înainte, pironindu-l pe Charles cu o privire aproape febrilă. Ar fi însemnat moarte sigură pentru Gillian dacă ar fi rămas în Sicilia. În cele din urmă, acei bărbați diabolici ar fi venit după ea, ca să se răzbune *ei* pe ea. Până nu reușeau, nu aveau să își găsească pacea, indiferent de cât de mult ar fi durat.

– Sfinte Dumnezeule, spuse Elizabeth cu o voce slabă.

„Dumnezeule!" Charles știuse că situația era dificilă, dar nici măcar Griffin Steele nu putea să o protejeze de asta – nu ani la rând.

– Deci nu e cale de întoarcere pentru Gillian. Am înțeles.

– Dar ea nu, spuse moale mama ei. Nu încă. Sper că *dumneavoastră* ați putea fi în stare să o convingeți, din moment ce eu și bunica ei nu am reușit. Poate că acum nu pare, dar vă respectă.

Charles se îndoia de asta, dar ce alegere avea în afară de a face o încercare?

– Ținând cont de povestea ei, dezgustul lui Gillian față de bărbații care ne-au oprit astăzi este, cu siguranță, de înțeles. Dar tot nu înțeleg de ce se încăpățânează să recupereze bunurile furate. Cu siguranță știe faptul că este o misiune imposibilă.

– Tatăl ei vitreg i-a dat acel colier de ziua ei, cu puțin timp înainte de a fi ucis. A fost ultimul cadou pe care i l-a oferit.

– Biata copilă, spuse Elizabeth. Dar pare și mai hotărâtă să recupereze bijuteriile dumneavoastră, nu-i așa?

Contesa încuviință din cap.

– Aveam un pandantiv de la soțul meu, alături de alte câteva piese de valoare. Îmi pare rău să le pierd, dar, evident, nu mă aștept să își rișteze cineva viața ca să le recupereze. Nu am nevoie de bijuterii ca să îmi amintesc de soțul meu ori de ceea ce am pierdut.

– I-ați explicat lucrul acesta și fiicei dumneavoastră? întrebă Charles.

– Tocmai am petrecut o oră încercând să fac asta, spuse ea. Însă draga mea fiică nu mă crede.

– Dar de ce nu? întrebă Elizabeth.

– Pentru că are impresia că îmi datorează foarte mult. Printre altele, Gillian se învinovățește pe ea însăși pentru decesul tragic al soțului meu.

Charles se încruntă.

– Dar nu era decât un copil la vremea aceea.

– Unul care era deja mult mai matur pentru vârsta pe care o avea, spuse mama ei. Gillian a fost crescută pe moșiile soțului meu. În timp ce noi eram adesea la curtea din Palermo, ea rămânea acasă. Prefera să stea la țară, fiind mai puțin probabil să devină subiect de bârfă. Ea făcu o grimasă. Și îl putea evita pe tatăl meu, care nu era atât de drăguț cu ea cum ar fi trebuit. Eu și soțul meu am considerat că era mai bine ca Gillian să își petreacă cea mai mare parte a timpului acolo unde se simțea fericită și în siguranță.

Și unde, în mod clar, i se permisese să își facă de cap. Charles știa însă că nu avea nici un rost să menționeze lucrul acesta.

– Tot nu înțeleg de ce simte că este răspunzătoare de uciderea soțului dumneavoastră.

– Gillian a insistat ca el să facă ceva în legătură cu banditii, explică ea. *Gabellotti* sicilieni sunt nemiloși și periculoși. Torturau populația rurală și le făceau mizerabilă viața țăranilor locali. Din cauză că Gillian îi vedea pe acei bieți nefericiți în fiecare zi, îi era foarte milă de ei. Dorea să-i ajute.

– Dumnezeule, ce fată extraordinară, zise Elizabeth.

– Fiica mea are un caracter generos, spuse contesa cu mândrie. Soțul meu i-a încurajat întotdeauna înclinația naturală către compasiune și bunătate. El a preluat sarcina de a scăpa provincia de năpasta banditilor, în parte, de dragul lui Gillian. La fel ca ea, soțul meu a considerat că asta era ceea ce trebuia să facă.

– Și, făcând asta, a fost ucis, spuse Charles cu compasiune.

– Da, el și gărzile lui de corp au fost prinși într-o seară, când se întorceau din vizita la unul dintre proprietarii învecinați, într-o ambuscadă. Soțul meu și toți oamenii lui au fost uciși.

– Atât de îngrozitor de tragic, murmură Elizabeth.

Contesa încuviință din cap.

– În mod firesc, Gillian a fost devastată și chinuită de remușcări. Era convinsă că, dacă ar fi lăsat lucrurile așa cum erau, tatăl ei vitreg nu ar fi fost niciodată în pericol. Dar nu este adevărat, pentru că Mario era un bărbat nobil și drept. A făcut ceea ce a crezut că trebuia să facă.

– I-ați explicat, cu siguranță, și fiicei dumneavoastră, nu? întrebă Charles.

– Aș fi făcut-o, desigur, dar la momentul acela nu am fost în stare. Aflând despre moartea soțului meu, m-am prăbușit. Mama mea era ocupată în mod special cu îngrijirea mea, ceea ce a făcut ca Gillian

să fie cel mai adesea de una singură într-o perioadă foarte agitată. Și la mila tatălui meu, care nu era, după cum am menționat, prea îngăduitor cu ea.

Charles fu nevoit să își înăbușe mânia care izbucnea în el.

– Am încredere însă că nu a abuzat-o în nici un fel.

Contesa se alarmă.

– A, nu. Nu a ridicat niciodată mâna asupra ei. Dar nu era un bărbat afectuos ori deosebit de amabil, și ura rușinea pe care o adusese familiei noastre nașterea ei. Ea oftă. Ca și cum era vina ei, nu a mea. Din nefericire, nu aveam forța de a-i ține piept tatălui meu. Mi-e rușine pentru că am fost atât de lașă.

– Prostii, spuse Charles. L-ați sfidat alegând să o păstrați pe Gillian alături de dumneavoastră. Lucrul acesta, în sine, a fost un act de curaj uriaș.

– O, bravo, frate, șopti Elizabeth.

El ridică din umeri. Amândoi știau cât rău puteau face tații. Contesa îi zâmbi recunoscătoare.

– Am fost norocoasă că mama mi-a susținut dorințele. Dar Gillian a fost întotdeauna dureros de conștientă de sacrificiile pe care le-am făcut ca să o păstrez, cum spune ea. După cum am zis, fiica mea este convinsă că îmi datorează foarte multe pentru că nu am părăsit-o. Uneori, mă întreb dacă nu am făcut o greșeală imensă păstrând-o alături de mine. Bănuiesc că ar fi fost mai fericită dacă ar fi fost crescută de o familie iubitoare, la țară, ducând o viață mai simplă. În schimb, a fost obligată să se miște între două lumi, nefiind acceptată pe deplin în nici una dintre ele.

– Nu are nici un rost să gândiți așa, zise Charles. Gillian este acolo unde merită să fie și unde îi e locul.

„Cu mine." Clipi în sinea lui, speriat de cât de ușor i se strecurase gândul acela în minte. Se forță să îl alunge și să se concentreze asupra problemei urgente: cum să o ajute pe Gillian.

– Eu, una, cred că ați făcut o treabă minunată cu fiica dumneavoastră, spuse Elizabeth cu fermitate în glas. E o fată extraordinară.

Femeia mai în vârstă îi zâmbi, strălucind.

– Mulțumesc, draga mea. Cred că este o fată minunată. Mi-aș dori doar ca mai mulți oameni să se străduiască să observe asta.

– Ceea ce ne aduce la subiectul acestei conversații, spuse Charles. Mai exact, ce doriți să fac eu?

Mama lui Gillian îl privi în ochi neclintită. El începea să își dea seama că, în ciuda dispoziției și stării ei de sănătate fragile, ea putea fi un adevărat tigru când era vorba de a-și proteja fiica.

– Vă rog, nu renunțați la ea, zise ea. Gillian merită să fie fericită.

Cum ar fi putut renunța, după toate câte auzise?

– Nu o voi face, doamnă. Aveți cuvântul meu.

Capitolul 14

Gillian puse cuțitul jos și îi aruncă un zâmbet bucătăresei de la reședința Fenfield.

– Mulțumesc, doamnă Peck. Au fost niște biscuiți delicioși. Nu știu când am mai mâncat unii atât de buni.

Nu era ca și cum ar mai fi mâncat vreodată biscuiți cu nuci și brânză, dar aceștia aveau gust de ambrozie. Desigur, săritul câtorva mese la rând avea tendința de a stimula apetitul oricui. Dar fusese un sacrificiu pe care trebuise să îl facă, pentru a evita întâlnirea cu Leverton.

– Ei, domnișoară, eram îngrijorată din cauză că nu v-ați atins de merinde de când ați venit aici. Dar mă bucur să văd că v-a revenit pofta de mâncare. Bucătăreasa strălucea în timp ce mai trânti o altă farfurie cu biscuiți pe masa din bucătărie. Și mai avem și pâine cu prune dacă vă place. Proaspăt scoasă din cuptor.

– Cu adevărat sunt plină, spuse Gillian. Dacă mai mănânc ceva, nu îmi mai rămâne loc pentru cină.

Doamnei Peck îi lipsea sofisticarea bucătarilor de renume francezi care găteau pentru aristocrația londoneză și cu siguranță nu arăta ca un maestru bucătar. Înaltă, uscățivă, cu fața ascuțită, părea să nu mănânce mai deloc, darămite să guste din propriile ei bucate. Dar, ca tot personalul angajat la conac, pe care Gillian îl întâlnise, și ea era eficientă, amabilă și cu picioarele pe pământ.

Din nu se știe ce motiv, Gillian le căzuse cu tronc servitorilor. Era un mic miracol, luând în considerație faptul că se comportase atât de urât în noaptea sosirii lor. Își pierduse cumpătul de tot cu Marea și Grozava Sa Excelență, făcându-se de râs în fața a cel puțin jumătate din personalul casei. Iar cei care nu fuseseră în hol

o auziseră probabil, din moment ce nu făcuse nici un efort să își coboare glasul. Doar gândul la acele scene umilitoare și la felul în care se răstise la Leverton ca o nevastă de pescar o făcea, chiar și acum, să se înfioare.

Dar, în loc să fie ofensați de comportamentul ei, servitorii se dădeau peste cap ca să o răsfețe și să se agite în jurul ei. Gillian bănui că ei încercau să îi ridice moralul după incidentul cu contrabandiștii, ceea ce era extrem de drăguț din partea lor. Mai era de mirare faptul că, de când venise, își petrecea cât putea de mult timp la subsol? Cel puțin atunci când era alături de servitori nu trebuia să se teamă că avea să fie mustrată ori că avea să primească o altă prelegere despre buna purtare de la cel care scrisese manualul despre acest subiect – un bărbat care o considera, în mod clar, un eșec total când venea vorba despre a urma preceptele celui mai îngrozitor dintre tomuri.

Se aștepta ca Leverton să îi împuie capul din cauză că își petrecea mare parte din timp în bucătărie ori la grajduri sau cutreierând pe moșie. Însă nu se întâmplase asta. De la venirea lor din urmă cu trei zile, el nu păruse să îi observe nici prezența, nici absența. Stătuse închis în biblioteca lui ori ieșise călare alături de administratorul moșiei. În cele câteva ocazii în care se întâlniseră, Leverton fusese impecabil de politicos, dar nu făcuse nici o încercare de a vorbi cu Gillian dincolo de câteva vorbe superficiale de bineț.

Din nefericire, comportamentul lui rece părea să aibă un efect ciudat asupra ei, afectându-i moralul.

Era deranjată și de faptul că, aparent, nu se depunea prea mare efort pentru a da de urma răufăcătorilor care îi jefuiseră. Pe de altă parte, ducele nu părea genul de bărbat care s-ar fi deranjat să vâneze o bandă de contrabandiști infami din cauza câtorva bijuterii furate. Era evident că întreaga întâmplare i se părea regretabilă și de prost gust – iar purtarea *ei*, probabil, cel mai de prost gust din tot ce se întâmplase. Gillian nu avea nici o îndoială asupra faptului că incidentul era, pentru el, încheiat.

Nu așa stăteau lucrurile și în ceea ce o privea.

– Ei bine, spuse doamna Peck, luându-i farfuria, mă aștept să primesc vești bune de la lacheu în seara asta, după cină. Nu o să accept să trimiteți înapoi farfuria plină. O să cred că nu vă place cum gătesc.

– Nimic mai departe de adevăr, doamnă Peck, spuse Gillian.

– Atunci, mă aştept să ciuguliţi mai multişor, din moment ce în după-amiaza asta nu aţi luat decât un cioc, spuse bucătăreasa cu un rânjet glumeţ.

– Doamnă Peck, aţi făcut un joc de cuvinte din cale-afară de nereuşit, spuse Gillian. Totuşi, nu putu să nu chicotească.

Era bine să râdă din nou, chiar şi din cauza unei glume atât de proaste.

– Mănânc eu ce nu a terminat domnişoara, spuse cu voce piţigăiată Teddy Bell, din capătul celălalt al uriaşei mese de stejar care se întindea pe jumătate din lungimea bucătăriei. Vârî un alt biscuit cu nuci şi brânză în gură, cu ochii plini de fericire. Eu am întotdeauna poftă de mâncare, doamnă Peck.

Din cauza accentului său puternic de Lincolnshire şi a gurii sale pline, Gillian nu-l putu înţelege pe băiat. Dar era evident că băiatul de la grajd se bucura de ceaiul de după-amiază şi chiar şi mai clar de faptul că i se permisese să îl împartă cu Gillian. Copilul devenise umbra ei, lipindu-se de ea de fiecare dată când nu era ocupat la grajduri ori nu făcea treabă pentru doamna Peck.

Pe deasupra, Teddy era o fântână de informaţii despre cei care locuiau la reşedinţa Fenfield şi pe moşie, inclusiv despre contrabandiştii locali. Din spusele băiatului, comerţul liber era mult mai grav şi mai aproape de casă decât, poate, conştientiza ducele.

– De parcă aş irosi cina Excelenţei Sale pe o canalie tânără ca tine, replică doamna Peck în timp ce îi înmâna farfuriile fetei care spăla vasele. Hai, ajunge cu statul degeaba şi cu sporovăitul cu domnişoara Gillian. Înapoiază-te la grajduri şi treci la muncă. Reid te caută, probabil.

Băiatul îşi împinse înapoi scaunul, vârând încă un biscuit în gură, ca să fie sigur. Îi făcu cu mâna lui Gillian, cu gura prea plină ca să poată vorbi, şi o şterse către uşă.

– O să trimit un pachet acasă la mama ta, Teddy, strigă după el doamna Peck. Să nu uiţi să îl iei înainte să pleci. Bucătăreasa oftă atunci când băiatul lăsă uşa să se trântească în urma lui. Iertaţi-i lipsa de maniere, domnişoară Gillian. E un băiat bun, dar cam necioplit, chiar dacă maică-sa încearcă să-l mai îndrepte.

– E văduvă, nu? întrebă Gillian.

– Aşa e. Doamna Peck luă un lighean, acoperit cu pânză, de pe unul dintre rafturile construite în pereţii vechi de cărămidă ai bucătăriei. Luă cu grijă o bucată mare de cocă dospită şi o puse pe masă,

apoi începu să o frământe cu o mișcare rapidă, expertă. Gillian se relaxă și mai mult, legănată de căldura focului din bucătărie, de mirosul cărnii care se frigea în cuptorul de cărămidă și de starea de veselie care făcea din încăperea cu tavan jos un refugiu bine-venit.

– Lucrurile nu au fost ușoare pentru Sarah de când soțul ei s-a dus acum câțiva ani, zise doamna Peck. Spală rufe pentru alții și coace ici și colo, dar nu prea e de lucru într-un sat așa micuț ca al nostru. De asta domnul Hewitt l-a luat pe micuțul Teddy ca ajutor la grajduri și prin casă.

– Foarte drăguț din partea lui, spuse Gillian.

Hewitt, majordomul de la reședința Fenfield, era un bărbat liniștit, modest și arătos, care conducea cu pricepere gospodăria. Nu făcea pe stăpânul față de ceilalți servitori și nici nu încerca cu tot dinadinsul să le facă viața mai dificilă decât era cazul. Personalul părea apropiat ca o familie.

Singura excepție era domnul Scunthorpe, administratorul moșiei. Gillian îl întâlnise doar o dată. Un bărbat bine îmbrăcat, chipeș, trecut de 35 de ani, avea, în mod evident, o foarte bună părere despre el însuși. Nu fusese decât impresia ei la prima vedere, din moment ce nu vorbise cu el prea mult. Dar lui Gillian i se păruse că se uitase la ea de sus atunci când îi fusese prezentat, ca și cum ar fi fost un pic jignit de prezența ei.

Dar era mai mult decât atât. În mod instinctiv, nu avea încredere în el, însă nu putea spune care era, mai exact, motivul.

– E un bărbat bun domnul nostru Hewitt, zise doamna Peck. Nu prea avem nevoie de un băiat la grajduri, pentru că Fenfield este foarte liniștit. Vai, aproape că nu-l vedem pe Excelența Sa decât o dată pe an, și nu zăbovește niciodată mai mult de două săptămâni. Dar tânărul Teddy avea nevoie de o slujbă, și asta a căpătat. Domnul Hewitt îi este foarte loial băiatului, indiferent de ce are de comentat Scunthorpe ăla.

Ultima parte fusese mormăită, dar confirma, cu siguranță, ceea ce Gillian simțise deja. O fi fost Scunthorpe un administrator competent, dar nu era plăcut de ceilalți angajați.

– Domnul Scunthorpe este de prin părțile astea, doamnă Peck?

– Nu, nu e. E din nord. De prin Yorkshire. Din felul în care doamna Peck lovi aluatul, era evident faptul că nu îl îndrăgea din cale-afară pe Scunthorpe – și nici zona Yorkshire.

– Și de ce domnul Scunthorpe...

Gillian se întrerupse când auzi ușa deschizându-se în spatele ei. Mâinile acoperite de făină ale doamnei Peck se opriră, iar ochii i se măriră. Gillian se răsuci, așteptându-se să îl vadă pe administratorul moșiei, enervat de faptul că ele îl bârfeau.

Aproape căzu de pe scaun când îl văzu pe Leverton în capul scărilor înguste care duceau la podeaua de piatră. El o privi, ridicând ironic din sprâncene.

– Hewitt mi-a spus că vă voi găsi ori aici, ori la grajduri, zise el. La grajduri aș putea înțelege, dar nu v-am crezut niciodată genul casnic, domnișoară Dryden.

El îi aruncă un zâmbet călduros, ca pentru a îndulci usturimea cuvintelor sale, iar inima ei tropăi asemenea copitelor unui cal în galop. Bărbatul era incredibil de chipeș, îmbrăcat mai lejer decât îl văzuse vreodată. Chiar și îmbrăcat în pantaloni din piele de căprioară, cu cizme înalte și o jachetă de călărie, arăta ca perfecțiunea masculină coborâtă de pe muntele Olimp ca să se alăture muritorilor de rând. Veșmintele mai simple, de țară, i se potriveau, scoțându-i în evidență pieptul și umerii largi și picioarele lungi, musculoase. O fi fost Excelența Sa cel mai sofisticat și rafinat bărbat pe care îl întâlnise vreodată, dar nu îl putea acuza nimeni că ar fi fost moale.

Când în ochii lui își făcu apariția amuzamentul, ea își dădu seama că se holba la el. Cu gura căscată. „Idioato!"

Gillian își închise gura și adoptă o înfățișare îmbufnată în schimb, ca să compenseze scăparea ei temporară. Mai fusese captivată de un chip frumos și de o pereche frumoasă de umeri, iar experiența aceea o învățase multe despre bărbații bogați, aroganți, ca ducele de Leverton.

– A, ce păcat, șopti el. Pentru o clipă, am crezut că suntem din nou prieteni.

– Mmm, poftim?

Apoi tresări. Care era motivul pentru care un chip frumos o făcea adesea să pară o școlăriță prostuță?

– Vai de mine, Excelență, nu m-am gândit să vă văd vreodată în bucătărie, zise doamna Peck, făcând o reverență. Și mai este și dezordine.

– Nimic mai departe de adevăr, doamnă Peck. Totul este pus la punct și ordonat, ca de obicei. Mi-aș dori ca toate casele mele să fie atât de confortabile și de bine conduse ca reședința Fenfield.

Doamna Peck roși.

Scanned by (

– Mulțumesc, domnule. Cu toții iubim Fenfield și ne considerăm de-a dreptul binecuvântați să lucrăm aici.

– Vă asigur, eu sunt binecuvântat.

Gillian trebui să admită faptul că, deși Leverton avea obiceiul de a da ordine, nu era, cu siguranță, un snob. Discuta cu ușurință cu bucătăreasa lui și nu părea deloc încurcat să petreacă un pic de timp la subsol.

El aruncă un ochi în jos și prinse privirea lui Gillian. Timp de câteva secunde lungi, se măsurară unul pe altul.

– Vă veți scrânti gâtul dacă continuați să vă holbați astfel, spuse el.

– Nu aș face-o dacă ați lua loc, spuse ea, la fel de afabilă.

Buzele lui zvâcniră.

– De parcă Excelența Sa ar face vreodată asta aici, jos! exclamă doamna Peck, în mod clar consternată. Dacă mi-ați spune exact ce vă trebuie, domnule, vă aduc sus într-o clipă.

– Nu e nevoie, doamnă Peck. Pur și simplu o căutam pe domnișoara Dryden.

– Ei bine, m-ați găsit, zise Gillian.

– Într-adevăr. Și, dacă ați terminat cu ascunsul la subsol, mă întrebam dacă ați dori să mergeți la o plimbare cu mine.

Ea se îmbățoșă.

– Nu mă ascund.

– Atunci, este foarte lipsit de tact din partea mea să fac o asemenea presupunere. Totuși, nu fac decât să repet termenul folosit de mama dumneavoastră.

„Fir-ar!"

Mama ei îi ținuse o ditamai prelegerea în dimineața aceea despre *îmbufnare* și evitarea celorlalți. Era mai mult la mijloc, desigur – nu era ca și cum Gillian ar fi putut spune cuiva cu ce se îndeletnicea în ultimele zile. Mama ei ar fi devenit isterică, iar Leverton probabil ar fi încuiat-o în camera ei. Și, deși dormitorul ei era și confortabil, și plăcut, se afla la un etaj superior. Pe cât posibil, Gillian încerca să nu coboare pe spaliere ori pe burlane ca să ajungă pe sol, din moment ce se știa că acestea erau instabile și se puteau rupe în cel mai nepotrivit moment.

Se prefăcu a se uita cu atenție pe fereastra bucătăriei aflate la demisol.

– Vremea nu pare foarte favorabilă pentru o plimbare.

Fusese o altă dimineață umedă. Gillian știuse dintotdeauna că Anglia avea un climat umed, dar începuse să se teamă că ar putea să crească mușchi pe ea. Vremea mohorâtă o făcea să tânjească și mai mult după Sicilia, cu zilele ei lungi, însorite.

Doamna Peck se uită și ea pe fereastră.

– Cu doar puțin timp în urmă a fost o burniță rece, iar vântul acela tăios te putea îngheța până la oase.

– Ce înseamnă vânt tăios? întrebă Gillian.

– Înseamnă puternic, în limbajul local, răspunse Leverton.

Bucătăreasa îi aruncă un zâmbet aprobator.

– Așa-i, domnule. Veți vorbi ca un localnic înainte să vă dați seama.

Gillian râse.

– Aș vrea s-o văd și pe-asta.

– Ați putea fi surprinsă, spuse el. Am petrecut destul de mult timp la reședința Fenfield când eram copil. Am amintiri foarte plăcute despre acest loc.

– Și este grozav să vă avem din nou alături de noi, spuse bucătăreasa, făcând o plecăciune scurtă. Cu toții sperăm că veți sta cu noi mult timp.

– Mulțumesc, doamnă Peck. Ducele întinse o mână către Gillian. Haideți să facem o plimbare, domnișoară Dryden! Promit să nu mușc.

Ea se holbă la mâna lui de parcă exact de asta se temea. Dar nu el era cel în care nu avea încredere. Ci în ea însăși.

– Mulțumesc, dar cred că ar fi mai bine să merg să stau cu mama pentru o vreme.

– Mama dumneavoastră tocmai a urcat să se întindă. Are o ușoară durere de cap și nu dorește să fie deranjată.

Acel anunț o făcu pe doamna Peck să se agite imediat.

– Vai, sărăcuța! O să fac o compresă ca să și-o pună pe frunte. Străinezii ca Domnia Sa capătă adesea migrene pe vremea asta teribil de jilavă.

– Vrea să spună străini care nu sunt din partea aceasta a Angliei, zise ducele, răspunzând la întrebarea nerostită a lui Gillian. Îi făcu semn cu degetul. Haideți, domnișoară Dryden!

Tonul îi era cald, blând și ferm. Oftând, ea îi luă mâna și apoi se ridică.

– Bănuiesc că doriți să reluăm afurisi... ăăă... lecțiile.

– Vom vedea, spuse el, conducând-o spre scara bucătăriei.

Ce însemna asta? Gillian nu era sigură că își dorea să afle. Îi făcu cu mâna doamnei Peck și îl urmă pe Leverton sus, în holul principal de la intrare. Maria, servitoarea mamei sale, îi aștepta cu mantaua îmblănită, boneta și mănușile lui Gillian.

– Chiar nu aveați de gând să acceptați un refuz, nu-i așa? întrebă Gillian sec.

– Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că ați spune nu, domnișoară Dryden.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Excelență, vă dați seama că uneori sunteți un pic arogant?

– Glumiți, cu siguranță, răspunse el cu un zâmbet care i-ar fi făcut degetele de la picioare să se încovoaie dacă nu ar fi fost încălțată cu niște ghete atât de solide.

Era enervant cât de al naibii de încântător putea fi bărbatul acela. Gillian nu avea nici o îndoială asupra faptului că un singur semn cu degetul după o privire din partea lui ar fi făcut orice femeie din Londra să alerge ca să îi stea alături.

La urma urmei, funcționase cu ea.

În timp ce coborau scările către spațiul circular din fața casei, din direcția grajdurilor apăru domnul Scunthorpe. Administratorul moșiei își scoase pălăria.

– Bună ziua, Excelență. Făcu o pauză. Domnișoară Dryden.

Gillian se încruntă văzând modul în care privirea bărbatului o măsură cu o căutătură rece, aproape suspicioasă.

– Scunthorpe, răspunse ducele înclinând din cap. Te-ai întors de la Skegness?

– Da, domnule. V-am livrat toate scrisorile și m-am întâlnit cu bancherul dumneavoastră, așa cum mi-ați spus.

– Bravo! Discutăm după plimbarea mea cu domnișoara Dryden. Administratorul moșiei aruncă o altă privire prudentă în direcția lui Gillian, ceea ce o făcu să vorbească.

– Ducele îmi arată împrejurimile, spuse ea cu un zâmbet complet prefăcut. Abia aștept.

– Într-adevăr. Ați văzut deja o mare parte de una singură, din câte știu, replică Scunthorpe pe un ton politicos.

Bărbatul *o urmărise*, dar oare cu ce scop? Leverton se încruntă.

– Nu sugerați că ar fi vreo problemă dacă domnișoara Dryden se plimbă pe moșie de una singură, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu, Excelență, răspunse rapid Scunthorpe. De fapt, aș fi bucuros să o însoțesc oricând, dacă dorește. După cum știți, moșia este mare, și ar fi plăcerea mea să îi fiu ghid.

– Mulțumesc, spuse Gillian, dar prefer să cutreier de una singură. Mai puțin astăzi, adăugă ea grăbită când observă expresia ironică de pe chipul lui Leverton.

– Cum doriți, domnișoară Dryden.

După alte câteva vorbe cu angajatorul lui, administratorul își luă rămas-bun și intră grăbit în casă. Gillian începu să meargă, dar se opri atunci când Leverton nu o urmă. Se întoarse și îl găsi studiind-o cu un aer gânditor.

– Ce e?

– Aveți vreo problemă cu Scunthorpe? întrebă el.

– Din câte știu eu, nu. Administratorul era un snob acuzator, dar ăsta nu era un lucru rar întâlnit în lumea ei. Iar dacă instinctul îi spunea că bărbatul nu era cu totul demn de încredere, el era angajatul ducelui, deci nu era treaba ei.

Leverton încuviință din cap și o luă de braț, conducând-o de-a lungul aleii pietruite.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Nu departe de aici este o capelă interesantă, construită în secolul al XVII-lea. M-am gândit că v-ar face plăcere să o vizitați.

– Ce drăguț!

Deși încercase să nu pară din cale-afară de plictisită de acel plan, era evident faptul că eșuase, din moment ce ducelui îi scăpă un pufnet ironic.

– Ați putea încerca să păreți un pic mai entuziasmată, să știți. O trase mai aproape, lipind-o de el. Capela Monkton este considerată o nestemată atât din punct de vedere arhitectural, cât și din punct de vedere istoric.

Spre deosebire de excursia propusă, atingerea lui *era* exaltantă. De fiecare dată când se apropia atât de mult de Leverton, nervii lui Gillian aveau tendința de a sfârâi. De cele mai multe ori, el era un bărbat impunător din punct de vedere fizic, dar când se apropia de el, era aproape copleșitor.

O privi de sus cu un oarecare amuzament.

– Înțelesesem că vă place istoria.

– Îmi place. Doar că orice lucru care nu are mai mult de patru sute de ani nu mi se pare să merite efortul. La urma urmelor, am crescut cu ruine romane în fundul grădinii noastre. Flutură din mână. Dacă doriți să mă impresionați, Excelență, va trebui să veniți cu ceva mai vechi decât niște amărâte de două-trei sute de ani.

– Domnișoară Dryden, în spiritul continuării lecțiilor dumneavoastră, permiteți-mi să vă atrag atenția asupra faptului că, în general, o domnișoară nu dorește să jignească sugerând că o excursie organizată pentru plăcerea ei este plictisitoare de moarte.

Ea îl privi cu ochii mari.

– Dar dacă chiar este ceva teribil de plictisitor?

El zâmbi.

– Un elev atât de dificil. Cred că știți deja răspunsul la această întrebare.

– Din păcate, da. Ar trebui să mă fandosesc, să zâmbesc și să mă prefac că totul este minunat, mai ales domnul, care este, de fapt, cât se poate de plictisitor. Gillian clătină din cap. Nu e de mirare că atâtea fete englezoaice par palide și apatice. Sunt plictisite de moarte.

– Ei bine, să sperăm că veți obține câțiva pretendenți care se vor putea descurca mai bine, spuse el cu o voce seacă. Trebuie să existe măcar unul sau doi care să se ridice la înălțimea standardelor dumneavoastră, chiar dacă nu au obiceiul de a vâna bandiți.

Până atunci, singurul bărbat care i se păruse cât de cât interesant, de când venise în Anglia, era însuși ducele – lucru foarte alarmant. Și mai alarmant era faptul că Leverton își relua lecțiile. Ceea ce însemna că familia ei nu renunțase la ideea de a-i găsi un soț potrivit – un soț care, fără îndoială, s-ar împotrivi ideii ca soția lui să își petreacă cea mai mare parte a timpului în Sicilia.

Rămaseră tăcuți timp de un minut ori două, cât el o conduse departe de aleea principală și de-a lungul unei cărări largi printre grădinile străjuite de copaci. Aleea era presărată cu flori albe și roz, smulse de ploaia care căzuse în seara precedentă. Vrăbii zburau dintr-un copac în altul, ciripind curajoase, în ciuda vremii reci și a ocazionalelor rafale de vânt. Era un peisaj idilic și liniștit, care, fără îndoială, ar fi fost grozav de încântător într-o zi călduroasă și însorită. Pentru moment însă, lui Gillian i se păru mai degrabă pustiu și deprimant, cuvinte care descriau perfect starea ei de spirit.

– Copacii sunt foarte frumoși în partea aceasta a grădinii, spuse ea, încercând să se adune. Îmi puteți spune ce sunt?

– Cireși și meri sălbatici, cred. Trebuie să îl întreb pe grădinar ca să fiu sigur. Am putea să-l căutăm, dacă doriți. Sunt sigur că Pierce se învârte pe undeva prin preajmă.

– Nu, mulțumesc, spuse ea. Încercam doar să fac conversație.

El râse.

– Puteți fi un interlocutor extrem de descurajator, domnișoară Dryden, deși ați început bine, cu un subiect ireproșabil. Dar ultimul dumneavoastră comentariu nu prea încurajează continuarea conversației.

Îmi pare rău, spuse ea, tresărind. Nu mă descurc prea bine la genul acesta de lucruri, nu-i așa? Mă tem că vă dau mari bătăi de cap.

– Mă credeți sau nu, în general vă consider o persoană foarte interesantă cu care să stau de vorbă. Aveți, să spunem, o perspectivă unică asupra vieții. Dar bănuiesc că sunteți îngândurată. Poate vă apasă ceva și vă este greu să purtați cu ușurință o conversație.

Îl țintui cu o privire piezișă. El o privea cu un surâs ce îi curba gura păcătos de ademenitoare, iar ochii îi erau încălziți de înțelegere.

– Știți că îmi puteți spune orice, domnișoară Dryden. Promit să nu fiu șocat.

Gillian se gândi că erau câteva lucruri care l-ar fi șocat, probabil; cel puțin în ceea ce privea comportamentul ei trecut, prezent și, probabil, viitor. Dar nu erau prea multe de câștigat din evitarea acestui subiect. Ea se opri în mijlocul aleii, obligându-l și pe el să se oprească brusc.

– Din comentariile dumneavoastră, domnule, înțeleg că intenționați să continuați cu lecțiile mele de etichetă.

– Desigur. De ce nu?

– Pentru că sunt mai degrabă un caz fără speranță?

– Nu aș spune deloc așa ceva. Puteți fi din cale-afară de încântătoare când vă străduiți.

Ea izbucni în râs.

– Da, sunt sigură că toți bărbații cred asta. Mai ales Lord Andover.

– Nu vom discuta despre acel incident nefericit, vom spune doar că a primit exact ceea ce a meritat. El își purtă privirea peste silueta ei, ceea ce făcu ca obrajii ei să se încălzească brusc. Și, în cazul în care nu v-a spus nimeni, niciodată, domnișoară Dryden, sunteți o tânără foarte atrăgătoare.

– De fapt, am mai auzit asta. Ea se întoarse brusc și porni pe alee, îndreptându-se către câmpul din spatele parcului.

Ducele o ajunse din urmă și o luă de mână.

– Ușor, copila mea. Nu e nevoie să o iei la goană furioasă.

– Nu am luat-o la goană și nu sunt furioasă, se răsti ea, încercând să își smulgă mâna.

El o ținu strâns, dar blând. Ea privea drept înainte, urând faptul că obrajii îi erau, probabil, aprinși de furie.

– Gillian, nu am vrut să te jignesc, spuse el, răsucind-o spre el, ca să îl privească. Am vorbit serios. Ești o tânără încântătoare și inteligentă, și orice bărbat sănătos la cap ar fi fericit să petreacă timp în compania ta.

Inima ei bubui când el îi rosti numele cu vocea lui profundă. Bubui și mai tare atunci când văzu privirea din ochii lui. Știa foarte bine că ducele de Leverton putea fermeca și păsările din copaci, dar de data aceasta nu părea să o flateze fără rost. Privirea îi era deschisă, admirativă și părea sinceră.

– Mulțumesc, reuși ea să îngaime.

El o studie câteva momente. Apoi clipi, ca și cum tocmai își dădu seama de un lucru neplăcut.

– Domnișoară Dryden, v-a insultat cineva purtându-se prea familiar?

Revenise la purtarea protocolară.

– Nu în ultima vreme, spuse ea.

– Ce înseamnă asta?

– Absolut nimic. Vă asigur că, în afară de Lord Andover, nici un alt domn nu m-a insultat și nu a fost prea familiar. Deși bănuiesc că nu ar fi cu adevărat domni dacă ar fi făcut-o.

– Ați fi surprinsă.

– Din păcate, nu aș fi, dar nu asta contează.

– Atunci ce contează, domnișoară Dryden? întrebă el, părând exasperat.

Ea își retrase mâna și înaintă pe cărare, obligându-l să o urmeze. Ei îi era întotdeauna mai ușor să discute despre subiecte neplăcute în timp ce se mișca. După spusele bunicii ei, era mai degrabă o fugă din partea ei, dar Gillian nu era întru totul de acord cu acel punct de vedere.

– Doar că v-ați luat o însărcinare imposibilă, spuse ea peste umăr. Mama, bunica și, mai ales, dumneavoastră. Cu siguranță că, până acum, reputația îmi este distrusă. De ce să mai facem eforturi?

El o ajunse și o trase iar alături de el.

– Merită, cu siguranță, să facem eforturi. Reputația nu vă este distrusă. Doar puțin... hmm... pătată.

– Mă tem că veți avea nevoie de multe butoaie de cremă ca să o faceți să lucească din nou.

– Sunt pregătit.

În tonul vocii lui nu se simțea nici urmă de îndoială. Gillian oftă ușor.

– Trebuie să fie minunat să fii atât de convins de propria superioritate. Tăcerea de gheață care urmă după remarca ei o făcu să se oprească brusc. Fir-ar, mormăi ea. Nu cred că am spus asta.

– Se pare că ați spus-o.

Uimitor, nu părea supărat. Buzele îi erau strânse, ca și cum s-ar fi străduit să nu râdă.

– Vă bateți joc de mine? întrebă ea, bănuitoare.

În cele din urmă, zâmbetul îi ieși la iveală. Era strălucitor, ca și cum soarele ar fi pătruns printre norii gri, apăsători, și o înconjura cu lumină și căldură.

– Nici prin gând nu-mi trece, spuse el. Dar îmi permiteți să subliniez faptul că tocmai ați adus o insultă extrem de dibace. Aș sugera să vă abțineți de la astfel de tactici atunci când discutați cu un domn pe care chiar îl agreați.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească, la rândul ei.

– Am înțeles. Dumneavoastră însă sunteți imun la oricare insultă.

– Deloc.

– Bănuiesc că foarte puține femei – ori bărbați, de altfel – ar îndrăzni să își bată joc ori să râdă de dumneavoastră. Până la urmă, *sunteți* Penley cel Perfect.

Deși Leverton nu tresări și nici măcar nu clipi, ea avu senzația că el se retrăsese.

– Ați fi surprinsă, spuse el.

– La naiba! Îmi cer scuze. Acum știți de ce am atât de puțini prieteni – îi insult fără intenție. Cu adevărat, domnule, vă pierdeți timpul cu mine.

– Eu nu cred asta, spuse el. Și vă accept scuzele.

Ea strâmbă din nas.

– Cu adevărat?

– Da. Tot ce vă cer este să vă dați silința. Lăsați orice altceva în sarcina mea.

– Desigur.

Își încrucișă degetele la spate, sperând ca el să nu îi fi simțit lipsa de entuziasm.

Ajunseră lângă un gard care înconjura câmpul din fața lor. Gillian îi lăsă brațul și se sprijini de gard, admirând priveliștea. Deși nu avea nimic în comun cu iubitele și impozantele panorame ale Siciliei, era verde și proaspătă, și simți o boare de aer sărat venind dinspre mlaștini.

– Este foarte frumos aici, spuse ea. Îmi place.

El se întoarse într-o parte ca să o privească, sprijinit într-un cot pe gard.

– Mă bucur, dar știu că vă este dor de Sicilia. De fapt, doriți să vă întoarceți, nu-i așa?

La naiba! Acesta era ultimul subiect pe care dorea să îl discute cu el.

– Până la urmă, a fost căminul meu. Și trebuie să recunoașteți că vremea în Anglia este, pur și simplu, îngrozitoare, spuse ea, încercând să pară indiferentă.

– Este evident faptul că nu e vorba doar despre vreme. Simțiți că nu vă acomodați – că Anglia nu ar putea fi niciodată „acasă"

– Nu mă potriveam cu adevărat nici în Sicilia.

Înspăimântată de cuvintele care îi ieșiseră pur și simplu din gură, Gillian privea în gol către câmpul din fața ei. Cumva, acele cuvinte simple sunau adevărat – prea adevărat, acum, că se gândea la asta.

Mâna lui se înălță până la bărbia ei și un deget îmbrăcat în mănușă de piele îi întoarse chipul către el.

– V-ați potrivi de minune aici. Chiar și în Londra, dacă v-ați strădui cât de cât.

Gillian își ridică ochii către el, captivă într-o privire la fel de albastră și infinită ca un cer de vară. Și exact la fel de caldă. Fu nevoită să înghită în sec înainte să poată răspunde.

– De ce vă pasă măcar?

Privirea lui coborî pe gura ei, apoi reveni.

– Pentru că meritați ca oamenilor să le pese de dumneavoastră.

„Nu, nu, nu."

Nu conta cât de frumos, cât de bun ori cât de sincer era, ea nu avea să mai greșească. El era duce, iar ea era... ei bine, ea știa exact cine și ce era. Ea lunecă de lângă el către portița care dădea în câmp.

– Aceasta pare să fie o construcție foarte neobișnuită, spuse ea cu veselie. Nu cred să mai fi văzut vreodată un gărduleț ca acesta.

– Da, este inedit, admise el, cu o voce răgușită.

Nu îl auzise mișcându-se, dar el se afla direct în spatele ei, blocând-o între gărduleț și trupul lui uriaș.

– Se numește o poartă a sărutului, îi șopti el în ureche. Puteți ghici motivul?

Capitolul 15

Gillian îngheță, linia elegantă a spatelui ei fiindu-i țeapănă ca stâlpul din fața sa.

Charles se blestemă. Înțelese pe deplin pericolul pe care îl reprezenta ea pentru liniștea lui sufletească. Dar, fiind atât de aproape de ea, putu vedea cum năvala emoțiilor coloră chipul ei auriu, putu simți mirosul slab al iasomiei înălțându-se din părul ei lucios. Era o nebunie, dar el părea că nu se putea îndepărta. De fapt, fu nevoit să facă un mare efort pentru a nu păși mai aproape și să își apese semierecția inoportună de curba frumoasă a fundului ei.

Ce naiba era în neregulă cu el?

„Vrei să o săruți, asta e în neregulă."

Să o sărute pe Gillian era cea mai rea idee pe care o avusese în ultima vreme. Iar acum, că gândul prinsese rădăcini, părea să fie *singurul* lucru pe care și-l dorea, de parcă fiecare moment cu ea condusese, în mod implacabil, la momentul acesta. Dar cedarea în fața dorinței nu ar fi dat naștere decât unor necazuri, pentru amândoi, presupunând că ar fi apucat să se apropie atât de mult înainte ca ea să îl plesnească. Sau, la cum o cunoștea, chiar să îl înjunghie.

Tocmai reușise să își adune puterea de a păși în spate, când ea se răsuci încet. Privi în sus la el, ochii extraordinari fiindu-i măriți ca ai unui pui de cerb speriat. Prin buzele ușor deschise el putu să îi audă respirația rapidă. Gura aceea roz și pielea netedă, aurie îl făcură să se gândească la căpșune și la miere. Dorea să o guste la fel de mult cum dorea să respire. Dacă el nu s-ar fi mutat ori dacă ea nu l-ar fi împins, așa cum ar fi trebuit, probabil că el ar fi făcut exact asta.

Fiind vorba despre Gillian, ea făcu exact contrariul a ceea ce ar fi fost logic. Păru să se încline un pic, micșorând distanța dintre ei la doar o șoaptă de vânt.

– Ce nume ciudat! În vocea sa se simțea o urmă de tărâmuri străine sărutate de soare, exotice și seducătoare. De ce se numește așa?

Charles își sprijini o mână pe gard, îngrădind-o. Pieptul ei se ridică într-o respirație rapidă, atingându-l ușor ca atingerea unui înger. Ce idee ridicolă! Gillian era, poate, inocentă în toate aspectele care contau, dar nu era, cu siguranță, un înger.

Gândurile lui nu erau cu siguranță morale ori pure. Iar trupul lui era tulburat într-un fel care avea mult mai mult de-a face cu focul, pucioasa și dulcele, întunecatul păcat.

Charles făcu eforturi să răspundă.

– Se pare că se datorează faptului că nu poate trece decât o singură persoană o dată. Așa că, dacă un bărbat iese cu o domnișoară la plimbare...

– Așa, ca noi acum, întrerupse ea cu vocea visătoare.

Pleoapele ei deveniseră grele, iar gura moale și ispititoare.

– Exact, spuse el răgușit. Domnul trece primul, ca să poată ține poarta deschisă. Dar, dacă are intenții mai puțin onorabile, va ține poarta închisă și va cere un sărut înainte de a o lăsa să treacă.

Gura ei se curbă într-un surâs îmbătător, amețindu-l.

– Cât de diabolic din partea lui!

Aproape inconștient, el se aplecă să o atingă. Gura ei deveni și mai moale, ochii începuseră să i se închidă.

„Da."

Gillian scoase un sunet ciudat și se smulse de lângă el, lovindu-se de gard. Charles îngheță, prins între dorința de a obține ceea ce dorea și un sentiment de teroare absolută. Ea se strecurase pe lângă el în grabă, practic împiedicându-se de propriile picioare. Gillian nu era niciodată stângace, cel puțin nu din punct de vedere fizic. Era clar că el o zăpăcise.

– Poate că se datorează faptului că poarta sărută în mod automat partea fixă din gard atunci când se închide, spuse ea, deschizând poarta și trecând prin ea, în câmp. Ce prostie să născocești o explicație stupidă pentru ceva ce este absolut logic.

„La naiba!"

Dacă lui Gillian nu i-ar fi venit mintea la cap, Charles ar fi sărutat-o și ar fi continuat să o sărute până când ea s-ar fi topit în brațele lui. Lui îi părea rău să spună asta, dar fata avea mult mai multă stăpânire de sine decât el.

Ori, poate, ea pur și simplu nu își dorea ca el să o sărute, ceea ce era un gând mult mai descurajant decât ar fi trebuit să fie.

– Fără îndoială că aveți dreptate, spuse el pe un ton vioi, urmând-o prin poartă.

Ea sărise, practic, de lângă el, ca pentru a sublinia faptul că ea nu avea să ceară o taxă pentru trecerea lui.

– Nu e nevoie să dăm naștere unei născociri fanteziste și sentimentale legate de o poartă pentru vite.

Trebuia să admită că nerăbdarea ei de a pune distanță între ei era supărătoare. Iar lucrul acela era o nebunie, din moment ce mai degrabă și-ar fi tăiat un braț decât să se însoare cu o fată ca Gillian.

Deși obârșia ei nefericită era o lovitură pentru ea, pe el nu îl deranja deloc. Nici nu ar fi fost un impediment de netrecut la o soție, deși mama și sora lui mai mare ar fi fost cuprinse de isterie doar gândindu-se la asta. Nu, Gillian era nepotrivită nu din cauza familiei ei, ci din cauza comportamentului său scandalos. Ea era necazul în persoană, iar Charles avusese parte de necazuri de sex feminin cât să îi ajungă o viață întreagă. Când avea să se decidă, într-un final, să renunțe la existența lui confortabilă de burlac, avea să fie pentru a se căsători cu o femeie matură, care să nu îl facă să se îngrijoreze nici o clipă. O astfel de căsătorie ar fi fost ca o diligență bine construită, care avea să îi poarte pe drumurile dificile ale vieții cu un simț al securității elegant și liniștit.

Ducesa lui avea să fie exact opusul fetei care stătea în fața lui, holbându-se la el. Căsătoria cu Gillian ar fi fost echivalentul petrecerii vieții grăbindu-se încolo și încoace în cel mai înalt faeton – palpitantă, dar periculoasă și, în cele din urmă, cu mult mai multe necazuri decât ar fi fost necesar.

Și totuși, el dorea să o tragă în brațele lui și să o sărute până când i s-ar fi tăiat respirația.

– Faceți glume pe seama mea? întrebă ea.

El se încruntă, surprins de tonul plin de neîncredere din vocea ei și de expresia precaută, aproape vulnerabilă de pe chipul ei. Era a doua oară când îi punea o astfel de întrebare, ceea ce sugera faptul că ea avea o teamă deosebită de ridiculizare. Ea ar fi negat și ar fi pretins că nu îi păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce credea societatea despre ea. Dar Charles bănuia că ei îi păsa de părerea celorlalți mai mult decât dorea să admită.

Și cine o putea învinovăți? Își petrecuse viața înfruntând respingerea și disprețul. El știa cât de dureros putea fi acest lucru, grație tatălui său, în primul rând.

– Sigur că nu, spuse el cu blândețe. Nu vreți să mă luați de braț? Terenul este cam denivelat pe câmp. Nu aș dori să cădeți și să vă scrântiți glezna.

Ea își dădu ochii peste cap, deși își mai relaxă umerii.

– De parcă aș fi atât de neîndemânatică! Nu sunt una dintre fetele acelea care zâmbesc prosteşte și par că se sting, Excelență. Sunt mai mult decât capabilă să traversez un câmp fără să cad în fun... ăăă... fără să cad.

– Bravo, spuse el. Cu greu și-ar fi dat cineva seama ce aveați de gând să spuneți.

Buzele ei zvâcniră, și apoi izbucni în râs, purtarea ei plină de suspiciune evaporându-se ca roua dimineții. Nimeni nu o putea acuza pe Gillian că ar fi încercat să ascundă ceea ce simțea. Onestitatea ei emoțională, chiar și așa directă cum putea uneori să fie, era înviorătoare.

– În afară de dumneavoastră, desigur, spuse ea.

– Evident. Eu sunt tutorele dumneavoastră. Văd tot, știu tot.

– O, vai! exclamă ea, făcând o plecăciune largă și destul de acceptabilă. Precum Zeus, venit tocmai de sus, de pe muntele Olimp.

– Acum sunteți dumneavoastră cea care râde de mine, domnișoară Dryden. Dar sunt mărinimos și vă voi ierta demonstrația aceasta șocantă de lipsă de respect față de tutorele dumneavoastră.

Porni către gărduleţul din partea cealaltă a câmpului. Ea i se alătură, pașii ei ușori potrivindu-se cu ai lui.

– Dacă tot sunteți atoateștiutor și atoatevăzător, cred că sunteți persoana perfectă care îmi poate astâmpăra o curiozitate.

– Anume?

Scurta ei ezitare îl puse în alertă.

– Doresc să știu ce spune lumea mondenă despre mine, zise ea. După nefericitul eveniment de la bal, după cum îi spune bunica mea. Aș dori, în mod special, să aud poreclele.

– Vreți să ziceți în afară de Prințesa Pugilistă și Sălbatica Siciliană? întrebă el sec.

– Da. Știu că mai sunt și altele și știu că le ascundeți de mine.

– Nu sunt de ajuns? încercă el să evite un răspuns.

Gillian nu răspunse, pierdută în gânduri, în timp ce își scoase o mănușă și mângâie cu palma liliacul sălbatic ce creștea pe câmp. El observase lucrul acesta, felul în care ea reacționa la mediul înconjurător, cu precădere în aer liber. Nu doar o dată, când ieșiseră la plimbare în parc, Charles fusese obligat să îi reamintească să își pună mănușile ori boneta. Nimic nu părea să îi facă o mai mare plăcere decât să simtă soarele pe chipul ei ori vântul suflând și încurcându-i pletele întunecate. Cele mai multe fete ar fi fost îngrozite să își vadă tenul întunecat până la un bronz auriu ori coafurile elaborate cu grijă distruse de vânt.

Nu și Gillian. Ea era o adevărată Diana, care iubea în mod evident natura.

Nici măcar partea mai puțin atractivă a lumii animale nu o deranja. Într-o după-amiază, în călătoria spre Lincolnshire, un păianjen uriaș se strecurase în trăsură printr-o deschizătură a ferestrei. Charles era cât pe ce să îl omoare – după ce timpanele mai că îi fuseseră sparte de țipetele surorii lui și ale contesei –, când Gillian luase nefericita creatură în mână și o pusese cu grijă în afara ferestrei. Apoi se reîntorsese la cartea ei, ca și cum nu se întâmplase nimic deosebit. O fată normală, de la țară, s-ar fi strâmbat și l-ar fi omorât ca pe un dăunător, în timp ce majoritatea doamnelor mondene pe care le cunoștea el ar fi reacționat cu istericale manierate.

I se părea interesant că Gillian putea fi atât de neînduplecată și totuși atât de blândă cu cei slabi ori vulnerabili, fie că era vorba despre mama ei, despre o fată timidă la un bal ori chiar despre un păianjen nefericit care se aventurase în calea ei.

– Știu că încercați cu toții să mă protejați, spuse ea în cele din urmă, ridicând privirea către el, dar nu este necesar.

– Nu sunt de acord. Dar trebuie să recunosc că sunt oarecum curios în legătură cu motivul pentru care nu credeți că vă este necesară – ori că meritați – protecția mea.

– Nu asta e problema.

– Atunci, care este?

– Excelență, îmi pot duce singură luptele, spuse ea pe un ton care, în mod evident, îl eticheta ca fiind sărac cu duhul. Am făcut asta mult timp. Și cu foarte mare succes.

– Cu excepția acelui glonț din umărul dumneavoastră.

Ea alungă asta fluturând nonșalant din mână.

– Detalii mărunte. Vă amintiți, poate, și că am dus la îndeplinire ce mi-am propus.

El nu putu să se împiedice să nu se înfurie din cauza nepăsării ei față de propria siguranță și a neputinței familiei sale de a avea mai multă grijă de ea.

„Eu aș avea și o voi face."

– Urmările au fost destul de serioase, zise el. Sau ați uitat asta?

Gillian se opri ca să îi arunce o privire piezișă.

– Sigur că nu am uitat. Sunt, după cum ați subliniat, cea cu o afurisită de gaură în umăr și, din cauza acelor consecințe, am fost nevoită să părăsesc singurul cămin pe care l-am avut vreodată. Și unde, probabil, nu mă voi întoarce niciodată.

– Și a meritat? Să duceți la îndeplinire ceea ce v-ați propus?

Ea se întoarse și porni furioasă.

În mod ciudat, lui Charles refuzul ei de a răspunde i se păru un progres. Dacă ea se gândea la acea întrebare, atunci era clar că începea să cântărească sacrificiile pe care acțiunile ei le implicaseră.

– Știți că nu mai sunteți singură, spuse el când o ajunse din urmă. Nu ați fost niciodată. Contesa și Lady Marbury v-au fost întotdeauna alături.

– Știu asta, spuse ea, părând mai puțin arțăgoasă. Dar au fost unele lupte pe care nu le-au putut duce. A trebuit să o fac eu pentru ele.

– Zilele dumneavoastră de luptă au luat sfârșit. De acum înainte voi lua eu în piept eventualele probleme.

Sau intenționa să o facă, măcar până avea să își găsească un soț potrivit.

– Ei, asta e foarte amabil din partea dumneavoastră. Dar, după cum am spus, nu este nevoie.

El încercă o tactică diferită.

– Să spunem că m-aș afla dintr-odată într-un loc străin. În Sicilia, poate. Și să spunem că m-aș izbi, fără să vreau, de o chestiune legată de bandiți. Nu ar fi normal să cer ajutor unui localnic care se pricepe să se descurce în astfel de situații? Cineva care are cunoștințe aprofundate despre problemă și care m-ar putea apăra?

Buzele ei zvâcniră.

– Așa ar fi înțelept.

– Atunci, gândiți-vă la mine ca la călăuza și apărătorul dumneavoastră în *această* țară străină, domnișoară Dryden, la fel cum

dumneavoastră mi-ați fi fost ghid dacă aș fi apărut la ușa dumneavoastră în Sicilia.

Ea râse.

– Bănuiesc că asta înseamnă că lumea mondenă englezească este echivalentul acelor *gabellotti*, nu-i așa?

– Trebuie să recunoașteți să pot fi destul de înspăimântători.

– Din nefericire însă, nu îi pot împușca, spuse ea. Cât de incomod!

El zâmbi.

– Oricât de mult v-aș împărtăși uneori sentimentul, v-aș ruga să vă abțineți. În schimb, apelați la ajutorul meu data viitoare când veți fi la ananghie.

– Bine, dar cu o condiție, zise ea.

– Care anume?

– De a-mi răspunde la întrebare. Ce se spune despre mine în Londra?

Ei bine, probabil că avea să audă despre asta în cele din urmă, așa că era mai bine să afle de la el. Dar ura ideea de a o răni mai mult decât se întâmplase deja.

– Spuneți-mi, pur și simplu, zise ea cu resemnare în glas. Vă asigur că am auzit lucruri mult mai rele.

– Asta mă întristează, dar, de acord. Trebui să facă eforturi ca să rostească următoarele cuvinte: Sunteți pomenită ca Ducesa Târfă.

Lui i se păru că observă o tresărire. Dar apoi ea se încruntă.

– Nu prea înțeleg.

– A, nu știți ce înseamnă cuvântul târfă, nu?

Ea îi aruncă o privire plină de nerăbdare.

– Ba da, doar că nu înțeleg partea cu ducesa.

– Din cauză că sunteți fiica unui duce regal. Desigur, prințesă ar avea mai mult sens, dar bănuiesc că, atunci când vine vorba despre porecle insultătoare, acuratețea nu prea mai are importanță.

Ea îi aruncă o privire confuză.

– Acum înțeleg de ce m-ați trimis acasă cu Griffin și Justine în ziua aceea în Hyde Park. Trebuie să vă fi temut de reacția mea. Ați crezut, probabil, că l-aș călca în picioare pe bietul domn Stratton pentru că aducea astfel de vești nefericite.

Ea rezista mult mai bine decât se așteptase el. De fapt, ea reacționa mult mai bine decât o făcuse el atunci când auzise pentru prima dată urâta poreclă. El nu reușise să își înfrâneze furia decât

pentru că el și Stratton se aflau pe o alee din Hyde Park, în văzul a jumătate din lumea mondenă.

Gillian clătină din cap.

– Ce bătaie de cap sunt! În ritmul acesta, voi avea în curând un șir întreg de porecle atârnând în urma mea ca o manta murdară.

– Dumnezeule, sper că nu. Ideea din spatele retragerii noastre la țară este de a pune capăt acestui gen de bârfe.

– Da, desigur, spuse ea, părând acum un pic cam neatentă.

Când ajunseră la zona de trecere, o structură mai tradițională, formată din trepte neșlefuite peste un gard de piatră, Charles întinse o mână ca să o ajute. Cufundată în gânduri, Gillian o ignoră, sprijinindu-se, în schimb, cu o mână de perete și sărind, aterizând cu ușurință de cealaltă parte. Oftând, o urmă și el.

Un moment mai târziu, ea se opri brusc pe aleea de lângă zid.

– Stați! Asta nu are nici un sens.

„Iad și blestemăție." El se temuse că ea avea să își dea seama.

– Ce nu are sens? întrebă el, pe deplin pregătit să evite răspunsul cât putea de mult.

Ea se uită lung la el.

– De ce m-ar numi târfă? Nu e ca și cum aș avea vreun pretendent cu care să mă distrez, căsătorit sau nu. Dumneavoastră sunteți singurul bărbat alături de care îmi petrec timpul.

El făcu semn cu mâna către capela aflată mai jos, pe cărare.

– Mergem într-acolo?

Ea își puse mâinile în șolduri, privindu-l cu mult calm.

– Ce îmi ascundeți, Excelență?

– Știți că nu sunteți obligată să vă adresați atât de formal. Leverton ar fi perfect.

– Dacă aveți impresia că asta îmi va abate atenția, vă înșelați amarnic. Ar fi mai bine să îmi spuneți, pentru că oricum voi afla, mai devreme sau mai târziu.

Gillian ar fi fost un spion excelent pentru Wellington. Totuși, el încercă să găsească o cale să evite răspunsul.

– Este în regulă, spuse ea cu blândețe în glas. Nu mă voi supăra, promit.

El îi luă brațul și o conduse pe cărare.

– Bine, dar haideți să continuăm să mergem. Nu știu din ce cauză, pare mai ușor așa.

– A, sunteți jenat, deci trebuie să fie neplăcut. Ei bine, nu trebuie să vă faceți griji pentru sentimentele mele. Pot să îndur.

Ea fusese obligată *să îndure* prea multe în viață, iar asta îl înfuria. Asta îl făcea să fie și mai hotărât să continue să o protejeze.

– Oamenii fac presupuneri în legătură cu caracterul dumneavoastră, spuse el, mai mult pe baza trecutului mamei dumneavoastră, bănuiesc, decât pe baza lucrurilor pe care le-ați făcut. Comportamentul dumneavoastră neconvențional complică un pic situația, mă tem. Cei care doresc să creadă ce e mai rău iau asta ca pe o confirmare a convingerilor lor.

– Asta e la fel de limpede ca nămolul, spuse ea sec.

El încerca să găsească o cale de a ușura lovitura, când ochii ei se aprinseră, părând că înțelesese.

– Înțeleg. Oamenii cred că sunt implicată într-o relație amoroasă. Cât de vulgar și de predictibil din partea lor! Clătină din cap cu dezgust. Și cât de nedrept față de mama! A făcut o greșeală nefericită când era încă foarte tânără, și nimeni nu îi îngăduie să o uite, în ciuda atâtor ani de fidelitate față de tatăl meu vitreg.

– Sunteți o amintire destul de vie, deși nu v-aș numi niciodată o greșeală nefericită.

Ea îi aruncă un rânjet.

– Ce amabil din partea dumneavoastră! Și cine este presupusul meu iubit, dacă pot să întreb?

Nu avea nici un rost să o mai lungească.

– Eu.

Ea alunecă și se opri brusc, picioarele ei ridicând un pic de praf.

– Asta... asta e ridicol. De ce ar face cineva o presupunere atât de nebunească?

– Nu este foarte flatant pentru nici unul din noi, trebuie să recunosc.

Charles trebui să își înfrâneze impulsul de a se contrazice cu ea. În afară de faptul că el nu ar fi luat niciodată o tânără inocentă să îi fie amantă, erau o mie de alte motive pentru care el și Gillian nu erau potriviți – începând cu faptul că probabil s-ar fi ucis unul pe celălalt într-o lună. Deși trebuia să admită că o lună cu ea în același pat aproape că ar fi meritat.

Ea clătină din cap cu înțelegere, cu obrajii strălucind de îmbujorare.

– Este cea mai absurdă idee pe care am auzit-o vreodată. Nimeni nu ar putea crede că cineva ca dumneavoastră ar vrea să... știți dumneavoastră. Ea își învârti brațele ca o morișcă. Cu cineva ca mine.

El o făcu să meargă din nou.

– Mi-ar plăcea să îl ucid pe cel care a pornit acest zvon, oricine ar fi el, de dragul mamei mele. Și al dumneavoastră. Cât de josnic din partea oricui să creadă că ați face un astfel de lucru. În mod clar nu știe nimic despre dumneavoastră.

Și el fusese furios din cauza asta. Prietenii lui nu l-ar fi crezut niciodată capabil de o astfel de purtare josnică, dar fusese uimit de cât de mulți membri din societatea mondenă păreau să creadă asta. Presupusese că lucrul acesta spunea la fel de multe despre aroganța lui cât spunea și despre caracterul lor.

– Vă împărtășesc sentimentele, zise el. Totuși, nu și intenția ucigașă. Sper că nu veți simți nevoia de a crea haos pentru a ne salva reputațiile.

– Bănuiesc că ar trebui să ucid jumătate din aristocrația englezească pentru a face diferența. Dar îmi doresc să aflu cine a pornit zvonul. A fost domnul Stratton?

– În mod surprinzător, nu. Îi pare cu adevărat rău de asta și este plin de remușcări din cauza rolului nedorit pe care l-a jucat în toată treaba asta.

– Atunci, cine a făcut-o?

– Nu prea are importanță, nu-i așa?

– Ba sigur că are importanță, se răsti ea. La fel ca faptul că sunteți atât de reticent în a-mi spune. Mă face să trag o singură concluzie.

– Care anume?

– Că aceea care a stârnit necazul este Lady Letitia.

Charles înghiți un blestem. Blestemăția de fată era din cale-afară de isteață.

– Aha! exclamă ea. Mă gândeam eu.

El se strâmbă.

– Este foarte nedrept, și îmi doresc să vă fi putut pune la adăpost de astfel de urâțenii.

– Nu pot spune că sunt complet luată prin surprindere. Bunica m-a avertizat că s-ar putea întâmpla ceva de genul acesta, mai devreme sau mai târziu. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care mă tot pisează în legătură cu felul în care mă port.

– Într-adevăr. Cu cât este mai prevăzător comportamentul dumneavoastră, cu atât mai mic e riscul de a deveni o țintă. Și, chiar dacă circulă zvonuri, oamenii de bun-simț le vor ignora – asta dacă reușiți să nu le mai dați apă la moară.

Ea clătină din cap.

– Bănuiesc că, chiar dacă aș umbla îmbrăcată în haine de călugăriță, petrecându-mi tot timpul făcând pomeni săracilor, ei tot ar crede ce e mai rău. În ochii lumii bune, sunt un copil născut din păcat. Asta se presupune că sunt. Asta se așteaptă *să fac*. E mai ușor pentru oameni să se simtă bine cu presupunerile pe care le fac decât să vadă adevărul.

Curajul ei și limpezimea cu care privea o asemenea nedreptate îl făceau să își dorească să îi strângă de gât pe toți cei care o răniseră vreodată.

– Nu mi-ați spus niciodată că aveți o diplomă în filosofie, zise Charles, încercând să înveselească atmosfera.

– Sunt un filosof practicant, domnule. Capăt cunoaștere prin observație, spuse ea, zâmbindu-i scurt. Din această cauză mă nedumerește ceva.

– Iar asta este?

– De ce mă urăște Lady Letitia atât de mult încât să pornească un zvon atât de mârșav? Abia dacă o cunosc pe acea femeie.

– Nu pe dumneavoastră vă urăște, zise el cu glas sumbru. Ci pe mine.

Capitolul 16

Sprâncenele subțiri și drepte ale lui Gillian se adunară într-o încruntare plină de scepticism.

– Se pare că dimpotrivă. De fapt, nu înțeleg de ce nu s-a căsătorit cu dumneavoastră în locul domnului Stratton, cu ani în urmă. Este evident faptul că vă preferă.

– Nu e cazul, spuse el.

– La balul de la Barrington, Lady Letitia se lipise de dumneavoastră ca o lipitoare.

El simți cum căldura începu să i se strecoare pe la ceafă.

– Aceasta este o expresie remarcabil de lipsită de eleganță. Și neadevărată, aș putea adăuga.

Ea îl săgetă cu o privire sceptică.

– Dacă așa spuneți dumneavoastră. Dar, în mod evident, este un oarecare grad de intimitate între Domniile Voastre.

– Vă asigur că nu este nici o intimitate între noi, spuse el pe un ton serios.

– E un mister de ce oamenii o consideră minunată. Dacă mă întrebați pe mine, este absolut îngrozitoare. De ce se poartă atât de groaznic cu dumneavoastră?

– Pentru că am refuzat să fiu de acord cu ceva ce își dorea să fac.

Gillian păru să cugete la afirmația lui vagă timp de câteva secunde, înainte de a pune lucrurile cap la cap.

– Vai! Ușuratica Lady Letitia dorea să aibă o aventură cu dumneavoastră.

– Ah...

– Dar dacă dumneavoastră ați spus nu...

– Bineînțeles că am spus nu.

Ce discuție incredibil de nepotrivită purta cu o fecioară inocentă, chiar dacă fecioara aceea era Gillian.

– Sigur că ați spus nu, spuse ea pe un ton liniștitor, de parcă el ar fi fost un copil capricios. Dar, dacă așa stă treaba, atunci de ce m-a luat pe mine în vizor? Este ridicol să creadă că aș fi în vreun fel o amenințare pentru dumneaei.

Totuși, nu era ridicol. Letitia îl cunoștea mai bine decât dorea el să admită și își dăduse seama, în mod clar, de faptul că el avea sentimente pentru Gillian – sentimente pe care trebuia să le păstreze pentru el însuși.

– Răzbunarea este cel mai simplu răspuns, zise Charles. Letitia este supărată pe mine, așa că a făcut cel mai izbitor lucru la care s-a putut gândi, adică să atace pe cineva aflat sub protecția mea.

– Ce ipocrizie, zise Gillian. Ați refuzat-o, așa că m-a acuzat pe mine de comportamentul pe care ea însăși dorea să îl adopte. Dar ea este cea care a rupt logodna cu ani în urmă și s-a căsătorit cu altcineva. De ce încearcă în continuare să vă rănească?

– Nu are importanță.

– Ba sigur că are importanță. Ea încearcă să ne mânjească reputația amândurora. Îl împunse în braț. Îmi datorați o explicație.

La urma urmei, eu sunt cea numită Ducesa Târfă. Penley cel Perfect nici nu se compară.

El oftă.

– Nu aveți de gând să renunțați, nu-i așa?

– Vă voi bate la cap până când o veți lua la goană urlând, ca să scăpați de mine, spuse ea voioasă. Și gândiți-vă doar la bârfele care vor lua naștere atunci.

– Chiar sunteți cea mai sâcâitoare dintre fete.

– Știu că sunt o pacoste. Dar măcar nu fac istericale din cauza întregii povești, așa că ar trebui să îmi acordați credit pentru asta.

El izbucni într-un râs șovăielnic.

– Foarte bine. Știți cum mi-am căpătat porecla aceasta ridicolă?

Ea îl măsură din cap până în picioare.

– Pare destul de evident.

El nu putu să nu-i observe nota de admirație din voce și nici căldura din ochi. Fata era o amenințare la adresa sănătății lui mintale, și probabil că ea nici măcar nu avea habar.

– Penley cel Perfect este porecla pe care mi-a pus-o Lady Letitia după ce am refuzat să mă căsătoresc cu ea.

Gillian tresări și se opri din nou brusc, căscând gura la el.

– *Dumneavoastră* ați rupt logodna? Am crezut că bărbații nu rup niciodată logodna, cel puțin nu într-un mod onorabil. Iar dumneavoastră nu v-ați purta *niciodată* într-un mod dezonorabil.

– Apreciez votul de încredere, spuse el, înclinându-se ușor.

– Este adevărul. Oricine vă cunoaște mi-ar da dreptate.

Afirmația ei simplă, din inimă, însemna pentru el mai mult decât cele mai lingușitoare complimente. Charles începuse să descopere că admirația pe care Gillian Dryden o afirmase atât de simplu denota o atracție puternică, una mult prea îngrijorătoare pentru liniștea lui sufletească.

– Sunt onorat de încrederea pe care o aveți în mine, domnișoară Dryden.

– Acum, că ne-am angajat într-un schimb de complimente, am putea reveni la subiectul nostru – motivul pentru care ați rupt logodna. Ce a mers prost?

– A fost greșit de la bun început. Letiția nu a dorit niciodată, cu adevărat, să se căsătorească cu mine. Dorea să fie ducesă și o persoană de vază în lumea mondenă, iar pe mine m-a văzut ca fiind modul prin care își putea atinge scopul.

Gillian își țuguie buzele și fluieră îndelung, încetișor.

– Și ați căzut în plasă? Nu păreți a fi genul.

– Mulțumesc, spuse el sarcastic. Dar poate veți fi puțin mai mărinimoasă când veți afla că nu aveam mai mult de douăzeci de ani. Letitia avea cu doi ani mai mult și era deja o tânără cu experiență. Cu foarte multă experiență, după cum ajunsese el să descopere. Și pot să vă atrag atenția asupra faptului că tinerele doamne nu fluieră?

– Am notat, domnule. Deci Lady Letitia și-a înfipt ghearele în dumneavoastră, din nefericire. Dar de ce ar avea asta vreo importanță? Aristocrații se căsătoresc deseori pentru motive ca statutul și avuția. Cel mai adesea, dragostea nu are nici o legătură. La urma urmelor, cu toții încercați să mă căsătoriți, indiferent dacă sunt sau nu îndrăgostită de bietul individ.

– Nu v-ar obliga nimeni să vă căsătoriți cu cineva care nu vă place.

Charles nu avea să îngăduie una ca asta. De fapt, începuse să creadă că nu avea să îngăduie să se căsătorească cu nimeni.

„Revino-ți, bătrâne!"

Ea se strâmbă în semn de compătimire.

– Ah, erați îndrăgostit de ea. V-a spus că și ea vă iubea?

– Pot doar să menționez faptul că aceasta este cea mai stânjenitoare conversație pe care am purtat-o vreodată? replică el.

– Puteți, dar tot aș dori un răspuns la întrebare.

Charles ridică ochii către cer în încercarea de a-și ține sub control exasperarea.

– Bine. Da, a spus că mă iubea. Am fost destul de prost încât să o cred, deși fusesem prevenit.

– Cine vă prevenise?

– Tatăl meu. Bătrânul o considerase pe Letitia hrăpăreață și vulgară. Avusese dreptate, desigur, dar Charles fusese mult prea vrăjit ca să vadă. El și tatăl său se certaseră foarte serios din cauza ei, cu consecințe foarte grave asupra amândurora. Din păcate, nu i-am dat ascultare.

– Tinerii ascultă foarte rar de părinții lor, cu atât mai puțin atunci când cred că sunt îndrăgostiți.

El ridică din sprâncene.

– Și dumneavoastră cum de știți asta?

Gillian își coborî capul.

– Așa am observat.

Era, evident, o minciună, dar el trecu peste – deși aproape că îl ucidea să facă asta.

– Când ați aflat că Lady Letitia nu vă iubea? întrebă ea.

Preț de câteva secunde, el rumegă în tăcere amintirea greu de înghițit.

– Atunci când am descoperit-o într-o poziție compromițătoare cu prietenul meu cel mai bun.

– Iad și blestemăție, murmură ea.

De data asta nu fu tentat să o corecteze.

– Domnul Stratton? ghici ea.

El încuviință din cap.

– Letitia avea sentimente puternice față de el.

– La naiba, așa aș crede, din moment ce și-a tras-o cu el.

Charles o săgetă cu o privire încruntată.

– Chiar trebuie să vă avertizez că, deși este perfect adevărat, limbajul acesta este nepotrivit unei doamne de rangul dumneavoastră?

– Îmi cer scuze. Dar i-aș ucide pentru că v-au rănit astfel, spuse ea cu un mârâit adorabil. Ce nemernici, amândoi! Îmi doresc doar să fi fost Stratton în locul lui Lord Andover când l-am lovit.

El nu își putu ascunde zâmbetul plin de regret.

– Sprijinul dumneavoastră mă copleșește. În orice caz, i-am explicat clar lui Lady Letitia că nu mă voi căsători cu ea, din moment ce afecțiunea sa se îndrepta către altcineva.

– Pun pariu că nu a fost fericită să afle asta, spuse Gillian.

– Nu a fost.

– Cum ați reușit să o determinați să fie de acord cu ruperea logodnei? Ar fi putut să refuze, pur și simplu, iar dumneavoastră ați fi fost nevoit să o ruinați pentru a vă salva propria reputație. Ea flutură din mână, ca pentru a alunga o insectă. Dar cu siguranță nu ați face niciodată asta, lucru pe care Domnia Sa probabil că îl știa.

Încrederea oarbă a lui Gillian în el i se păru copleșitoare.

– Detaliile nu sunt importante. Ajunge să spunem că noi trei am ajuns la o înțelegere. Pentru a-și păstra reputația, am căzut de acord că ea avea să fie cea care avea să rupă logodna în mod oficial, declarând că se răzgândise și că dorea să se mărite cu Stratton.

– Lucrul acesta a fost din cale-afară de decent din partea dumneavoastră, spuse ea cu toată seriozitatea, îmbrățișându-i brațul. În cele din urmă, nu v-a pus într-o lumină prea bună.

– Este mai ușor pentru bărbați să își revină după o astfel de lovitură, după cum ați spus dumneavoastră cândva.

Ea oftă.

– Mie-mi spuneți? Dar ce au toate astea de-a face cu porecla dumneavoastră?

– Aceea a fost răzbunarea Letitiei. Le-a spus prietenilor ei că eram atât de perfect de cuviincios și de plictisitor, încât ar fi înnebunit dacă s-ar fi căsătorit cu mine. A început să îmi spună Penley cel Perfect, bărbatul care avea să o facă o nebună perfectă.

– Ce scorpie! Dar se pare că ați schimbat lucrurile. Dimpotrivă, acum pare a fi un compliment.

– În urma celor întâmplate, am încercat să mă comport ca un domn, în speranța că otrava din poreclă avea să se scurgă în curând. Se pare că am avut dreptate.

– Hmm, nu cred că asta o să meargă și cu Ducesa Târfă.

Ea nu părea din cale-afară de deranjată de idee.

– Pierdeți din vedere esențialul. Nici o persoană înțeleaptă nu răspunde unor încercări intenționate și copilărești de a provoca. El ridică dintr-o sprânceană. O lecție pe care ați putea încerca să o învățați.

Ea strâmbă din nas.

– Numele vi se potrivește. *Sunteți* perfect.

– Mi-aș dori să fie așa.

– Da? Nu îmi pot imagina de ce ar dori cineva să fie perfect. Ar fi prea mult de muncă.

– Sunt destul de sigur că dumneavoastră nu aveți de ce vă teme.

Gillian se înecă de râs.

– Asta a fost o insultă cu adevărat splendidă, Lord Leverton. Bravo!

– Încerc să nu fac să devină un obicei, dar se pare că scoateți ce e mai rău din mine.

Ea se opri și făcu o reverență extravagantă, fix în mijlocul cărării prăfuite. Era un lucru absurd și extrem de încântător.

– Atunci, mi-am încheiat misiunea.

– Sunteți un copil ridicol, spuse el, surâzându-i. Haideți, capela este drept înainte.

Făcu semn cu capul înspre o clădire pitorească, din secolul al XVII-lea, aflată la câteva sute de metri mai în față.

– Arată foarte drăguț, spuse ea politicos. Sunt convinsă că îmi va plăcea foarte mult.

– Mă îndoiesc, dar aș aprecia efortul.

Gillian îi aruncă o privire piezișă.

– Vă mai pot pune o întrebare?

– Depinde de subiect.

– Este vorba despre contrabandiști. E ceva pus la cale pentru recuperarea bijuteriilor noastre?

Gillian era încăpățânată, nu încăpea îndoială.

– Ieri am călărit până la Skegness ca să discut despre ce se poate face cu polițistul însărcinat cu problema noastră. Din nefericire, sunt mai multe bande care acționează în zonă, ceea ce face dificilă identificarea celor care ne-au atacat. Deși polițistul a promis să își dea silința, cred că va trebui să vă resemnați cu pierderea.

– Dar contrabandiștii trebuie să fie localnici. Nu am putea începe o investigație noi înșine? Să discutăm cu oamenii din sat și din cel mai apropiat oraș? Cu siguranță știe careva ceva.

– Chiar dacă așa stau lucrurile, nu va discuta nimeni cu mine despre asta.

Câteva minute petrecute în taverna din sat zilele trecute puseseră capăt ideii. Toată lumea se închisese în sine din clipa în care el intrase pe ușă.

– Dar...

– Eu și Scunthorpe am discutat despre asta într-o oarecare măsură. Conduce Fenfield de peste cinci ani și cunoaște foarte bine zona. După spusele lui, tranzacțiile pe terenurile Penley sunt rare. A fost pur și simplu un ghinion faptul că am dat peste una dintre grupări în noaptea aceea și este puțin probabil ca acei contrabandiști să repete greșeala. Presupun că acesta este sfârșitul tărășeniei.

Ea înaintă alături de el cu pași mari, cu capul plecat, cea mai mare parte a chipului fiindu-i acoperită de marginea bonetei. Charles nu avea nici o îndoială că era furioasă ca o furtună.

– Înțeleg, spuse ea, dar pur și simplu nu pot accepta faptul că bijuteriile noastre sunt pe vecie pierdute.

El coborî mâna și o cuprinse pe a ei. Ea tresări, dar apoi degetele ei se strânseră în jurul degetelor lui.

– Gillian, regret profund faptul că ai pierdut ceva prețios pentru tine, spuse el încet. Și îmi doresc să fi avut o veste mai bună. Dar nu te voi minți. Probabil că bijuteriile sunt deja în Lincoln ori poate chiar în Londra, acolo unde vor fi demontate și amanetate. Îmi pare rău.

Ea îi strânse mâna ca un copil, uitându-se în sus, la el, cu atenție. În ochii ei de culoarea chihlimbarului luceau furia și o tristețe care îl făcu să simtă un junghi în inimă.

– Au luat ceva care nu poate fi înlocuit și trebuie să plătească pentru asta, spuse ea cu glas sugrumat. Trebuie să fac ceva în legătură cu asta.

– Nu tu, spuse el. Eu. Voi face tot posibilul să îi distrug pe bărbații aceia, dar trebuie să îmi promiți că nu vei face nimic prostesc.

Ea deschise gura să obiecteze, dar el o împiedică.

– Nu, Gillian. Voi avea eu grijă de asta. Îți dau cuvântul meu.

În privirea ei luci sfidarea, dar apoi ea își netezi trăsăturile fermecătoare și zâmbi politicos.

– Desigur, domnule. Cum spuneți dumneavoastră. Acum, mergem să ne uităm la capela aceea?

Consimțirea ei bruscă era la fel de falsă ca florile de mătase de pe boneta ei. În mod clar, trebuia să o supravegheze îndeaproape în următoarele săptămâni.

Îi trecu prin minte, și chiar cu destul de multă panică, faptul că existau moduri mult mai neplăcute de a-și petrece timpul decât să stea cu ochii pe Gillian Dryden.

– Bravo, domnișoară Dryden, spuse entuziasmat domnul Hurdly, uitându-se la țința de la capătul poligonului. Este prima oară când cineva nimerește în centru în după-amiaza aceasta!

Gillian își coborî arcul, cercetând cu ochi critic ținta.

– Mulțumesc, dar abia dacă am atins marginea.

– Vai de mine, spuse domnișoara Farrow. Trageți la fel de bine ca bărbații, lucru care este, cu siguranță, neobișnuit. Nu îmi închipui cum faceți asta, mai ales cu un arc atât de mare.

Tonul ei nu era unul admirativ.

– De fapt chiar nu este atât de dificil, zise Gillian. Ați vrea să vă arăt?

Când îi zâmbi cu toți dinții domnișoarei Farrow, tânăra femeie răspunse cu o ridicare din sprâncene plină de dispreț. Ei bine, măcar domnișoara Farrow nu o evita.

Celelalte fete prezente la neașteptata petrecere în grădină dată de Leverton se ținuseră departe de ea. Nu era ca și cum ar fi fost nepoliticoase în mod fățiș. La urma urmelor, nici o tânără cu capul pe umeri – ori cu măritișul în minte – nu dorea să îl insulte pe extrem

de râvnitul duce de Leverton. Dacă ele nu își dăduseră seama că Gillian se afla sub protecția ducelui, cu siguranță că părinții lor o făcuseră și erau prea înțelepți pentru a-și supăra gazda desconsiderând-o pe protejata lui.

Dar să îi fie prezentați oficial într-un mod prietenos? Ferească Dumnezeu! O bastardă a unui duce regal, chiar și una sprijinită de Leverton, era cu greu genul de femeie pe care bătrânii locali o doreau ca prietenă pentru fiicele lor.

Bărbații necăsătoriți de la petrecere, pe de altă parte, erau o cu totul altă poveste. Era clar că ei considerau că Gillian se ridica la nivelul cerut, cum îi spusese un tânăr plin de coșuri, dar amabil. Îi întrecuse deja pe toți la trasul cu arcul și îi învinsese la badminton. Se părea că abilitățile ei atletice o făceau demnă de acceptarea entuziastă în rândurile lor, iar ea aproape că se aștepta ca ei să o invite alături de ei la o luptă de cocoși ori să ia parte la meciul de box despre care tot discutau cu atâta încântare.

Totuși, domnii nu se aventurau să flirteze cu ea, așa cum o făceau cu celelalte fete. Ei nu îi păsa, dar lucrul acesta anula scopul ocaziei – și anume acela de a o prezenta tinerilor din vecinătate și de a o ajuta să își perfecționeze deprinderile sociale.

– Nu, mulțumesc, domnișoară Dryden, spuse domnișoara Farrow cu un zâmbet la fel de nesincer. De altfel, sunt sigură că David ar fi fericit să mă ajute să îmi exersez talentul la trasul cu arcul, nu-i așa?

Ea flutură din gene în direcția domnului Hurdly, care se strâmbă.

– Fir-ar, Margaret! exclamă el. Am încercat să îți arăt de o mie de ori, dar întotdeauna te plictisești după cinci minute. Ce mai poate face un om în cazul ăsta?

– În primul rând, să nu fie nepoliticos cu una dintre cele mai vechi prietene, spuse tânăra femeie bosumflându-se într-un mod drăguț. Și, în al doilea rând, m-ai putea conduce la masa cu răcoritoare, pentru un pahar de băutură. Mă prăjesc aici, în soarele acesta. Sunt sigură că o să ajung la fel de maronie ca o nucă, înainte de sfârșitul zilei.

Ultimul comentariu fusese cu siguranță îndreptat către Gillian, al cărei ten devenise mai închis după anii petrecuți sub soarele Siciliei. Și astăzi nici nu putea fi vorba despre prăjit, deși, măcar o dată, ziua era însorită și aproape plăcut de caldă. Poate că pentru o englezoaică tipică asta însemna să se prăjească.

Domnișoara Farrow dorea, în mod evident, să îl îndepărteze pe domnul Hurdley de ea. Tânăra își marcase teritoriul cu ceva timp

în urmă, suspecta Gillian, și acum o privea ca pe o competitoare. Era ridicol cât de multe femei o vedeau astfel, incluzând-o pe Lady Letitia, care credea că Gillian îi distrusese șansele cu Leverton.

De parcă un bărbat ca el ar fi putut fi vreodată interesat de Gillian.

Nepoftită, amintirea ducelui aplecându-se asupra sa la poarta sărutului, cu privirea lui caldă, cu pleoape grele, îi dădu fiori. În momentul acela, el păruse teribil de interesat, lucru care i se părea în același timp grozav de palpitant și alarmant. Dar fusese o eroare de moment, așa cum o demonstrase purtarea lui ulterioară. Nu arătase nici măcar un strop de interes amoros în cele patru zile care trecuseră de la plimbarea lor la capelă. În schimb, el adoptase din nou un ton profesoral, ținându-i prelegeri despre limbajul potrivit și despre etichetă și, în general, scoțând-o din minți de plictiseală cu lista lui fără sfârșit de sfaturi în ceea ce privea înalta societate. Dacă bărbatul nu ar fi fost atât de al naibii de plăcut ochiului, Gillian s-ar fi împușcat singură cu zile în urmă, ca să se scutească de corvoadă.

– Cu adevărat, David, adăugă domnișoara Farrow cu glas plângăcios, mor de sete.

– Dacă insiști, spuse domnul Hurdly, oftând dramatic. Ați dori să ne însoțiți, domnișoară Dryden? Și dumneavoastră trebuie că simțiți căldura după tot acest efort.

Gillian aproape că izbucni în râs când cealaltă fată își dădu ochii peste cap.

– Mulțumesc, dar aș dori să îmi iau mai întâi săgeata.

– Se va ocupa băiatul de asta. Nu e nevoie să vă murdăriți dumneavoastră mănușile, spuse domnul Hurdly.

– Care băiat? întrebă ea.

Domnișoara Farrow făcu semn cu capul în direcția țintei de la celălalt capăt al pajiștii.

– Acolo. Acela care se holbează la dumneata.

Tânărul Teddy stătea foarte aproape de țintă, uitându-se fix la ea. Tremura, practic, de entuziasm, pentru că avea să îi spună ceva ce pur și simplu nu mai putea suferi amânare.

– Acela este Teddy, spuse ea. Lucrează la grajduri.

Domnul Hurdly se încruntă.

– Arată de parcă ar avea furnici în pantaloni, țopăind pe-acolo în halul ăla.

– Nu poate sta locului, atâta tot. Gillian zâmbi către domnișoara Farrow. De ce nu mergeți voi doi, fără mine? Vă voi prinde din urmă.

– Nu e nevoie să vă grăbiți, spuse domnișoara Farrow, luând brațul domnului Hurdly.

Începu să îl târască înspre masa cu răcoritoare.

Însoțitorul ei se împotrivi tratamentului, dar un moment mai târziu discutau și râdeau ca doi prieteni buni, în timp ce se plimbau agale către terasa din spatele conacului, acolo unde se adunaseră cea mai mare parte a oaspeților. Domnișoara Farrow aruncă un ochi peste umăr către Gillian și zâmbi scurt, făcându-i apoi, strengărește, cu ochiul.

De data aceasta, Gillian chiar izbucni în râs. Poate că, până la urmă, avea să devină prietenă cu domnișoara Farrow – atâta timp cât Gillian avea să stea departe de domnul Hurdly. Asta nu avea să fie greu, din moment ce singurul bărbat care o interesa cât de cât era un anumit duce încântător, chiar dacă uneori arogant.

Înaintă de-a lungul pajiștii către ținta lângă care aștepta Teddy, al cărui trup slab tremura de nerăbdare.

– Domnișoară, am așteptat atâta să vă prind, șuieră el, șoptind dramatic. Dar nu am reușit să o șterg de la grajduri decât în momentul acesta.

– Liniștește-te, Teddy, spuse ea încet. Nimeni nu trebuie să afle despre ceea ce discutăm noi. Nu vrem să trezim suspiciuni.

El își încrucișă brațele în dreptul stomacului, făcând eforturi vizibile să se liniștească.

– Da, domnișoară, o să încerc.

– Acum, ce ar fi să îmi aduci săgețile? Asta ne va oferi o scuză să vorbim.

El o tuli către țintă și începu să scoată săgețile.

După ce Gillian și Teddy se împrieteniseră, ea îl rugase să își țină urechile ciulite după zvonuri legate de localnici care încercau să vândă inele pe ascuns. Se oferise chiar să îi recompenseze și rămăsese foarte surprinsă atunci când el o refuzase în mod categoric. Mai târziu, aflase că tatăl lui fusese ucis de către niște contrabandiști, omorât atunci când refuzase să permită uneia dintre bandele mai notorii să îi folosească hambarul ca ascunzătoare pentru ginul și tutunul adus din Olanda.

Teddy era la fel de nerăbdător ca ea să vadă contrabandiștii – orice contrabandist – aduși în fața justiției.

– Ai aflat ceva? întrebă ea în timp ce se mută lângă el.

– Da, domnișoară, la Fox and Firkin. Îl ajut pe domnul Dodd, cârciumarul, când eu și mămica avem nevoie de un ban în plus. Aud acolo tot feluri de lucruri. Unii bărbați vorbeau asear' de o tranzacție.

– Nu te-a văzut nimeni trăgând cu urechea, nu? întrebă ea. Nu accept să te pui în pericol, Teddy. Înțelegi?

El rânji, lăsând la vedere spațiul în care ar fi trebuit să fie unul dintre dinții din față.

– Nu. Nu îmi dă nimeni nici o atenție, domnișoară. Sunt așa mic, că uneori mai și uită că sunt acolo.

Teddy *era* mic, prea mic pentru un băiat de vârsta lui. Gillian era hotărâtă să îi ajute pe băiat și pe mama lui, care se zbătea să îi crească pe fiul și pe fiica ei în vârstă de trei ani.

– Bine, dar ai grijă, îl avertiză ea. De dragul mamei tale, dacă nu de al tău.

El încuviință din cap, întinzându-i săgețile.

– Da, domnișoară.

Ea aruncă o privire peste umăr, către casă. Cei mai mulți oaspeți se bucurau de un bufet generos care fusese aranjat pentru ei după ușile de sticlă din sufragerie. Dar avu parte de un șoc atunci când îl descoperi pe Leverton țintuind-o cu privirea. El se afla pe treptele terasei, aparent discutând cu o tânără care se gudura pe lângă el. Era, totuși, evident faptul că atenția lui era îndreptată asupra lui Gillian, nu asupra admiratoarei sale servile.

Ea își întoarse din nou atenția asupra lui Teddy, luând de la el săgețile.

– Haide, spune-mi repede ce ai aflat!

El o puse la curent. Gillian cugetă un moment, apoi aprobă din cap.

– Putem să ne întâlnim în spatele grajdurilor la miezul nopții?

– Da, zise el. Până atunci, mămica și sora mea vor fi adormite.

– Excelent! Și dacă poți...

Când ochii lui Teddy se măriră de surpriză, Gillian îngheță pentru o clipă înainte de a-i face, prietenește, semn cu capul.

– Mulțumesc, băiete. Dacă nu ai fi fost tu să mă ajuți, mi-aș fi distrus mănușile.

–Măi să fie, ce avem noi aici? tărăgăni din spatele ei vocea aceea joasă, familiară. Dacă nu aș ști mai bine, domnișoară Dryden, aș putea crede că puneți ceva la cale.

Înghițind un blestem, Gillian se forță să surâdă și se întoarse să întâlnească privirea suspicioasă a lui Leverton.

Capitolul 17

Ceasul cu pendulă de lângă biblioteca lui bătuse de miezul nopții de câteva minute, și toată lumea, în afara lui Charles, se afla de mult în pat. Contesa fusese cea care urcase prima, la puțin timp după cina târzie. Elizabeth era clădită dintr-un material mai rezistent, luând în derâdere ideea că o petrecere în grădină o putea obosi. Dar se retrăsese și ea, câteva minute mai târziu, ascunzând cu mâna un căscat. Gillian urcase cu ea, prefăcându-se foarte obosită și pretinzând că abia putea găsi puterea de a se târî până în pat.

Asta, după cum Charles știa, era o aiureală. Fata avea mai multă energie decât un pluton întreg aflat în permisie. Obrăznicătura mică punea ceva la cale. Știuse asta din momentul în care o încolțise lângă țintele de tragere cu arcul, în după-amiaza aceea.

Văzuse asta chiar și de pe terasă, acolo unde fusese prins într-o conversație cu Emily Meadows, care se străduise cât putuse de mult să îl atragă într-un flirt rafinat. Emily era de familie bună, avea maniere alese și poseda o zestre considerabilă. Era și frumoasă, o blondă atrăgătoare cu ochi mari, albaștri. Pe scurt, exact genul de femeie alături de care ar fi trebuit să își dorească să își petreacă timpul. Dacă ar fi avut chef să facă curte cuiva, Emily s-ar fi aflat în capul listei.

Dar întreaga lui atenție fusese îndreptată asupra lui Gillian, și știuse imediat că era ceva în neregulă. Dacă nu ar fi fost dată de gol de încordarea trupului ei zvelt, atunci privirea precaută pe care o aruncase către el o trădase cu siguranță. Chiar și de la distanță, ajunsese să recunoască privirea aceea. Îi ridicase părul pe ceafă și îl determinase să părăsească cu pași mari terasa, lăsând-o pe biata domnișoară Meadows cu gura căscată de uimire la plecarea lui bruscă.

După doar o lună în compania lui Gillian Dryden, căpătase manierele unui bădăran. În loc ca buna lui purtare să se lipească de Gillian, obiceiurile ei proaste se lipeau de el.

Evident, afurisita de fată încercase să îl distragă. Își mărise ochii frumoși cu o ridicol de prefăcută inocență, pretinzând că Teddy o ajuta cu săgețile. Ciufulise părul băiatului și se întorsese către el cu un surâs atât de fermecător și de inconștient de seducător, încât el aproape că își uitase propriul nume.

Gillian începuse de una singură căutarea contrabandiștilor și, aparent, îl luase pe băiatul lui de la grajduri ca ajutor. Nu era ca și cum Charles se aștepta cu adevărat să iasă ceva din toată treaba asta. După spusele lui Scunthorpe, cea mai mare parte a contrabandei avea loc mai departe, pe coastă. Contrabandiștii știau de ani întregi să se ferească de pământurile lui Leverton, din moment ce nici Charles și nici tatăl lui nu favorizaseră vreodată afacerile lor necinstite. Erau unii care aveau tendința de a romanța contrabandiștii și pe cei de teapa lor, închizând ochii în fața metodelor lor violente, dar Charles nu era unul dintre ei.

Când ceasul de pe hol bătu de și jumătate, așteptă ca ecoul să se stingă. Ascultă, dar nu auzi decât trosnetul liniștit al focului care murea în cămin și briza care fremăta printre copacii de dincolo de ferestrele bibliotecii. Părea că toată lumea din casă dormea și că era vremea ca și el să urce.

Dar, atunci când își puse pe birou paharul de coniac băut pe jumătate, auzi scârțâitul iute al unei scânduri din parchet care se împotrivea, apoi ceva care semăna suspicios de mult cu închiderea unei uși.

Se ridică și se grăbi să iasă pe holul din spate. La capătul coridorului, o fereastră glisantă largă dădea spre curte și spre grajduri. Înjură atunci când văzu o siluetă zveltă, înveșmântată într-o pelerină neagră, abia vizibilă sub luna palidă. Persoana bântui pe lângă grajduri și dispăru.

Dumnezeule! Chiar îmbrăcată în haine de bărbat și purtând pantaloni și cizme, Charles știu exact cine era cea care dădea târcoale grajdurilor. Un val de mânie îi inundă venele.

Coborî treptele din spate, care duceau către bucătărie, câte trei deodată, și ajunse în curte câteva secunde mai târziu. O tăie prin spatele grajdurilor, dar nu văzu pe nimeni. Din nefericire, i se păru că aude galopul unor copite pe alee, deși vântul bătea destul de puternic printre copaci ca să poată fi sigur.

În cel mai rău caz, Gillian se îndrepta către coastă, care se afla la mai puțin de cinci kilometri depărtare. Dar contrabandiștii puteau debarca oriunde de-a lungul întinderilor de nisip, de la Ingoldmells până la Maplethorpe. Nu putea să pună pur și simplu șaua pe un cal și să pornească în căutarea ei, nu cu toate cărările care șerpuiau de-a lungul mlaștinilor. Deși petrecuse mare parte din copilăria sa acolo, Charles nu cunoștea nici măcar o zecime din drumurile pe care ea ar fi putut s-o apuce – oricare dintre ele putând să o scoată direct în calea unor bărbați care nu ar fi ezitat nici o secundă să îi taie gâtul.

Țâșni pe după clădire și în sus, pe scări, către apartamentul grăjdarului-șef. Ciocăni puternic, fără să îi mai pese în momentul acela dacă trezea întreaga casă.

În mai puțin de un minut, Reid deschise larg ușa. Îmbrăcat doar în cămașa de noapte, cu boneta strâmb pusă pe cap, grăjdarul-șef se holba la el cu buimăceală. Apoi ochii i se deschiseră larg.

– Excelență, ce s-a întâmplat? Este foc jos?

Pentru orice grăjdar, un foc la grajduri era cea mai rea dintre catastrofe.

– Nu, nimic de genul acesta. Dar trebuie să știu dacă lipsește vreunul dintre cai.

Reid se încruntă.

– Nu se poate. L-am pus pe Teddy de pază în noaptea asta. Ar fi venit să îmi spună dacă ceva nu ar fi fost în regulă.

Charles înjură pe înfundate.

– Unde sunt ceilalți doi grăjdari?

– Dorm, cred. Îl chem pe Teddy o noapte pe săptămână, ca să le dau liber celorlalți băieți, mai ales din cauză că băiatul și mama lui au nevoie de un bănuț în plus. Trăsăturile de obicei calme ale lui Reid se încordară de consternare. Sper că nu sunteți ofensat de asta, domnule. Mi s-a părut un lucru normal.

– Pune-ți niște haine și vino jos! Pregătește-te să călărim.

Câteva minute mai târziu, Reid i se alătură pe aleea principală a grajdurilor moderne, de cărămidă, pe care tatăl său le construise cu doar un an înainte de moartea sa. Mare parte dintre boxe erau goale, din moment ce Charles nu petrecuse prea mult timp la Fenfield în ultimii ani. Reid observă imediat absența uneia dintre iepe, alături de cea a lui Teddy. Charles nu putea decât să spere că băiatul se înșelase cu privire la locul în care contrabandiștii locali ar fi putut

să tragă la mal ori cu privire la ruta pe care aveau să o urmeze în noaptea aceea.

Trebuia să o găsească pe Gillian înainte ca aceasta să intre în bucluc. Și, odată ce avea să o găsească, ea urma să aibă de înfruntat o altfel de problemă – din partea lui.

– Cel puțin neghiobul ăsta mic a avut creier și a stins felinarul, spuse Reid, clătinând din cap cu dezgust. Iertați-mă, domnule! Nu știu ce are de gând. Teddy nu a mai făcut niciodată ceva de genul acesta.

– Știu exact despre ce este vorba, răspunse sumbru Charles. Am nevoie să îmi spui dacă ai auzit ceva în legătură cu vreo bandă de contrabandiști pe pământurile moșiei.

Când pe chipul lui Reid se zări precauția, inima lui Charles se prăbuși în piept. Nu îl cunoștea prea bine pe bărbat, din moment ce acesta venise să lucreze pe moșie cu doar câțiva ani în urmă. Deși nu era localnic, avusese recomandări foarte bune din partea grăjdarului-șef pe care Charles îl avea în Londra.

– Nu îmi pasă *de unde* știi, se răsti el. Am nevoie doar de informație.

Reid se strâmbă.

– Îmi pare rău, domnule. Fac tot posibilul să stau departe de genul acesta de lucruri. Nu merită să te amesteci în treaba asta. Nu prin părțile astea.

– Dorești să spui că există o problemă legată de contrabandă pe pământurile mele?

Grăjdarul clătină categoric din cap.

– Cei mai mulți nu ar îndrăzni. Dar am auzit povești cum că unii dintre ei ar tăia-o aproape de pământurile Leverton atunci când vameșii ocupă rutele obișnuite. Și în ultimul timp au tot blocat drumurile, din ce aud în sat.

– Unde ar fi cel mai probabil să acosteze dacă ar dori să facă tranzacții pe moșie?

Reid se încruntă, fiind evident faptul că cugeta. Asta puse la încercare răbdarea lui Charles, din moment ce Gillian și Teddy puteau fi oriunde în momentul acela. Și la ananghie.

– Da, spuse în cele din urmă grăjdarul. Cred că ar debarca lângă drumul cel mai direct care traversează pământurile dumneavoastră până la Lincoln.

Charles se grăbi către încăperea în care se ținea harnașamentul, cu Reid pe urmele sale.

– Am nevoie să mă duci acolo.

– Da, domnule. Dar tot nu pot să cred că tânărul Teddy este amestecat în astfel de fapte. Dacă flăcăul a luat unul dintre cai, cineva l-a pus să o facă.

Charles înhăță șaua de pe unul dintre butuci.

– Știu exact cine este acel cineva.

– Acolo, domnișoară, șopti Teddy. Arătă cu degetul în direcția apelor de mică adâncime, la vreo șaptezeci de metri de locul în care se aflau ei, ascunși în spatele unui dâmb mic de nisip. Trag acolo barca.

Gillian ridică cu grijă capul pentru a privi în direcția în care el arătase cu degetul. Luna mai avea un pic și apunea, iar ea fu nevoită să facă eforturi pentru a vedea. Din fericire, asta însemna și că, cel mai probabil, contrabandiștii nu aveau să îi vadă. Cu toate astea, partea aceea a coastei era mai ales plată, cu doar câteva dune ocazionale ori pâlcuri de iarbă. Gillian și Teddy fuseseră obligați să lase calul la câteva sute de metri în urma lor, târându-se apoi ca să ajungă într-o poziție de unde puteau vedea în toate direcțiile de-a lungul uscatului și pe mare.

Regreta deja mica lor escapadă – nu din cauza ei, ci a lui Teddy. Era incredibil de agil, dar, totuși, doar un băiețel. Când era acasă, Gillian îl avea întotdeauna pe Stefano – un bărbat experimentat, letal și puternic, care cunoștea fiecare palmă din ținutul Siciliei – să-i păzească spatele. Aici, nu îl avea decât pe Teddy. Și, deși era destul de pricepută la navigare, totul îi era nefamiliar aici – cerul, pământul, chiar și mirosul oceanului. Niciodată în viața ei nu se simțise mai puțin încrezătoare în priceperea ei de a se descurca într-o anume situație.

Și, mai important, îngrijorarea pentru Teddy o făcu să se îndoiască de ea însăși, iar acela era răspunsul greșit atunci când aveai de-a face cu bărbați periculoși.

– Ești sigur? șopti ea. Nu văd nimic.

– Pot să-i auz.

Băiatul vibra de încântare, iar asta o îngrijora. Vânătoarea de oameni presupunea o gândire calmă, la rece. Stefano îi dădea o palmă peste ceafă de fiecare dată când ea se lăsa purtată de emoții. Fusese

un tratament dezagreabil, dar eficient. Nu durase mult până când Gillian învățase să se controleze, înăbușind orice putea sta în cale – emoții, teamă ori chiar încântarea că ținta se afla la îndemână.

Nu simțea deloc că putea să preia controlul, ceea ce era un semn al faptului că trebuia să se retragă. Avea nevoie de timp să se gândească și să pună la cale un plan și să nu se avânte fără muniție. Gillian nu putu decât să fie mulțumită că Stefano nu se afla acolo ca să vadă cât de rău se descurca.

Iar să se gândească la felul în care ar fi reacționat Leverton era, pur și simplu, un lucru prea înspăimântător la care să mediteze.

Era pe cale să îl tragă pe Teddy, când văzu o lumină aprinzându-se pe plajă. Pâlpâia aproape imperceptibil, ca și cum cineva ar fi zgâlțâit un felinar mic. Era imposibil să nu o vezi, în perioada cea mai întunecată de dinainte de ivirea primelor raze de soare.

– Iată-i, șopti ea.

Teddy clătină din cap.

– Asta vrea ei să te facă să crezi. Ei leagă un felinar de un ponei și îl trimite să meargă pe plajă în direcția opusă. Îi păcălește pe afurisiții de vameși aproape de fiecare dată.

Lui Gillian nu îi scăpă disprețul din vocea lui. Evident, vameșii ar fi avut mai mult succes dacă ar fi avut ajutorul unor băieței din satele de prin partea locului.

– Acesta e un truc util, răspunse ea în șoaptă. Va trebui să mi-l amintesc.

Teddy arătă din nou către mal, și, de data asta, ea văzu trei bărbați trăgând o barcă mică din apele puțin adânci.

– Cine se întâlnește..., începu ea.

Șuieratul de avertisment al lui Teddy o întrerupse. În stânga lor, la mai puțin de treizeci de metri de ei, un grup de bărbați apăru de pe una dintre cărările dinspre mlaștini. Aduceau cu ei câțiva ponei. Gillian se lungi pe nisipul rece, ținându-și respirația. Teddy o imită, deși un minut mai târziu dădu să se ridice. Ea întinse mâna și îl apăsă, punându-l din nou la pământ, ținând o mână fermă în mijlocul spinării lui.

Într-un final, când fosnetul slab al frâielor poneilor îi spuse că bărbații trecuseră de mult de ei și înaintau pe plajă către barcă, Gillian se relaxă.

– Ți-am spus să nu îți asumi nici un risc, șopti ea. Să nu mai faci asta vreodată!

Teddy îi aruncă un rânjet obraznic înainte de a se întinde ca să îi privească pe contrabandiști.

– Știu eu ce fac.

Gillian mormăi dezaprobator în timp ce înaintă câțiva centimetri peste mica dună ca să vadă mai bine. Contrabandiștii erau adunați în jurul micii bărci, lucrând de zor să transfere încărcătura pe spatele poneilor.

– Arată ca tutunul, șopti Teddy. E mai ușor de cărat, din moment ce nu e nevoie de căruțe, în funcție de dimensiunea încărcăturii.

În câteva minute, contrabandiștii aveau să termine și să se îndrepte înapoi, departe de mare. Asta însemna că Gillian trebuia să ia o decizie. Ar fi trebuit să-i urmărească, în speranța că aveau să o conducă la una dintre ascunzătorile lor? După spusele lui Teddy, bandele își ascundeau adesea marfa zile sau chiar săptămâni la rând în hambare ori magazii părăsite, așteptând momentul potrivit pentru a-și muta marfa în Lincoln. Uneori, foloseau casele fermierilor pentru a-și depozita bunurile, găsind fermieri compătimitori ori pe care îi puteau intimida ca să se supună.

– Și ești sigur de asta? întrebă ea. Aceștia sunt cei care au oprit trăsura ducelui?

Nu avea nici un sens să îi urmărească dacă nu erau.

Teddy aprobă, dând puternic din cap.

– Da, domnișoară. Nimeni altcineva nu a îndrăznit să mai vină aici de când oamenii regelui au închis banda Critchfield, cu trei ani în urmă. Nenorociții ăștia sunt noi. Nu au mai mult de șase luni, după spusele bătrânului Dodd.

Dodd era stăpânul cârciumii la care ajuta Teddy. Din câte își putea da seama Gillian, cârciumarul nu era implicat în nici un fel de contrabandă. Dar unii dintre mușteriii lui erau, și îi explicaseră clar bătrânului că cel mai bine era să își vadă de treburile lui și să își țină gura. Dodd îi transmisese sfatul acela și lui Teddy.

Din nou, sentimentul de vină îi strânse inima. Acum, când se aflau în fața unui pericol real, Gillian își dădu seama că nu ar fi trebuit să îl implice pe Teddy în problemele ei. După noaptea aceea, nu avea să o mai facă vreodată.

– Nu înjura, șopti ea, căzută pe gânduri.

Pufnetul tăcut al băiatului îi spuse ce părere avea despre asta.

Acum, când contrabandiștii încărcaseră și pregătiseră poneii, ar fi trebuit să îl trimită pe Teddy înapoi la Fenfield și să îi urmărească

singură? Chiar dacă le putea da de urmă, ar fi fost ea în stare să își găsească drumul înapoi spre conac? Fără băiat, probabil s-ar poticni, ca și când ar fi oarbă. Totuși, se ivise o oportunitate excelentă și era un risc pe care trebuia să și-l asume.

– Teddy, vreau să iei calul și să te întorci la Fenfield, șopti ea.

Nu erau mai mult de cinci kilometri până la conac, așa că el ar fi ajuns cu mult înainte ca servitorii să se trezească. Nu știa dacă ea avea să reușească, dar nu avea timp să își facă griji pentru asta.

– Nu vă las singură, șuieră Teddy. Nu ați găsi niciodată drumul înapoi.

Petrecură următorul minut într-o ceartă aprinsă, chiar dacă șoptită, în timp ce Gillian ținea un ochi precaut asupra contrabandiștilor. Poate că discuția lor putea explica motivul pentru care ea nu îl auzi pe bărbatul care se furișa în spatele ei decât atunci când era deja prea târziu. Înăbușindu-și un blestem, ea se rostogoli, întinzându-se după pistol. Înainte de a reuși să îl apuce, un trup puternic de bărbat se prăbuși asupra ei, strivind-o în nisip. O mână mare îi înfășură talia într-o strânsoare brutală.

– Încetează să te mai zbați, șopti ducele de Leverton. Și nu scoate o vorbă.

Capitolul 18

Gillian clipi și deschise ochii față în față cu Leverton. El purta o pălărie ciudată, moale, care îi umbrea puternic trăsăturile. Totuși, îi putea vedea ochii fulgerând de mânie. Dacă ar fi avut înclinare către fantezii, și-ar fi putut imagina că erau semnale de foc care luminau plaja.

Din moment ce nu era înclinată către astfel de fantezii, îi aruncă o privire iritată, furioasă că îi permisese să o ia prin surprindere. Se zbătu, încercând să slăbească presiunea greutății lui de pe coastele și pântecele ei.

El își înghiți un blestem.

– Stai nemișcată, naiba să te ia, altfel vei căpăta mai mult decât poți duce.

Ea nu avea nici o intenție să dea ascultare ordinelor lui, nu când contrabandiștii erau atât de aproape. Cu fiecare secundă care se scurgea, șansele ei de a-i urmări se risipeau. Începu din nou să se agite ca să arate clar faptul că dorea să îl dea jos de pe ea. Apoi îngheță, atunci când descoperi că ceva total neașteptat îi apăsa abdomenul.

Leverton era, cu siguranță, excitat. Din moment ce pelerina ei deschisă căzuse pe lângă ea, nu avea decât pantalonii ca barieră între trupul ei și al lui. Și, după cum putea ea să simtă, pantalonii lui nu făceau o treabă prea bună pentru a-i păstra decența.

– Doamne, Dumnezeule, gâfâi ea.

El se aplecă peste ea, ca pentru a-i șopti la ureche. În schimb, el păru că îi inspiră mirosul, iar pieptul i se umflă peste al ei. Trupul lui Gillian se trezi la viață la momentul cel mai inoportun.

– Acum ai înțeles, șopti el. Îi văd venind de pe plajă.

Gillian își ridică mâna liberă ca să îl împingă de pe ea, dar îngheță atunci când auzi din nou sunetul frâielor poneilor și murmurul vocilor. Rămase nemișcată, deși toate instinctele o îndemnau să iasă de sub Leverton.

De fapt, era o minciună. În momentul acela, instinctele o îndemnau să se unduiască mai aproape de el și de minunata lui erecție. Atât de înjositor!

Leverton se lăsă și mai tare asupra ei în timp ce contrabandiștii treceau, pare-se, la doar câteva zeci de pași depărtare. Gillian fu nevoită să își muște buza ca să nu geamă – nu din cauză că el o rănea, ci pentru că se simțea atât de bine. În mod clar, își pierdea și bruma de rațiune care îi rămăsese.

Ea își întoarse capul, căutându-l pe Teddy. Băiatul nu scosese o vorbă de când ducele își făcuse apariția. Stătea lungit și nemișcat pe nisip, la câțiva metri distanță. Teddy era foarte calm, dar ochii îi ieșiseră din orbite, holbându-se la ei. Desigur, era și el la fel de șocat ca ea de apariția stăpânului său, chiar dacă din motive diferite.

Slavă Domnului că era prea întuneric ca flăcăul să poată observa drama fizică, tăcută, ce se desfășura între trupul ei și cel al lui Leverton.

Cei trei stătură nemișcați un timp ce li se păru o eternitate. Cu trecerea secundelor, disconfortul lui Gillian sporea. Acum, Leverton nu mai părea atât de plăcut. Mai degrabă, suprafața trupului său puternic și musculos o împungea în părțile cele mai sensibile, și era sigură că o bucată de lemn îi era înfiptă în șale. Și, mai rău, începea

să o mănânce nasul. Orice sentimente erotice avusese dispăreau cu rapiditate din cauza disconfortului de a fi prinsă între un trup care se simțea greu ca o placă de granit și nisipul rece, care o înțepa.

Leverton nu părea să îi împărtășească disconfortul, din moment ce, aparent, excitația nu i se diminuase deloc. Avea cunoștințe puține în ceea ce privea fizicul masculin, căpătate prin experiența personală și din studierea statuilor străvechi. Dacă Leverton nu era o anomalie, ea trebuia să își revizuiască percepția asupra dimensiunii mădularului masculin.

În cele din urmă, el se ridică un pic, lucru care făcu ca erecția să împungă un anumit loc delicat. Gillian nu reuși să își rețină un ușor strigăt.

– Scuze, șopti el, strâmbându-se. Își ridică apoi capul pe deasupra dunei și răsuflă ușurat. Cred că am scăpat.

– Atunci, dă-te imediat jos de pe mine, ordonă Gillian cu glas slab.

– Desigur.

Păru cam încurcat, așa cum și trebuia. Dar, când se rostogoli rapid de pe ea, Gillian trebui să își înăbușe un oftat instinctiv de regret.

Nu încăpea îndoială că suferea de o formă ciudată de nebunie. Leverton se furișase prin spatele ei, o storcise și o tratase, în general, ca pe o femelă dezorientată. Și, cu toate astea, tot ce își dorea ea era să îl tragă din nou la pământ, să își înfășoare brațele în jurul umerilor lui și să îl sărute până l-ar fi lăsat fără simțiri.

– Mda, s-au dus, Excelență, șopti Teddy, ridicându-se în genunchi. Cercetă plaja. Nu mai văd nici momeala.

Vorbele băiatului alungară rămășițele letargiei senzuale din creierul lui Gillian. Se rostogoli, așezându-se pe vine lângă Teddy și vârându-și pistolul în tocul de la spate.

– Ai văzut pe ce cărare au luat-o? șopti ea.

Primele raze slabe de soare începeau să lumineze cerul nopții. Cu puțin noroc, putea să le ia urma și să îi urmărească pe contrabandiști până la ascunzătoarea lor.

O mână o prinse de umăr și o săltă cu o ușurință aproape șocantă.

– Nu reușesc să văd care este relevanța acestui detaliu, domnișoară Dryden, spuse Leverton, așezând-o pe picioare.

Ea se împletici pe nisipul denivelat și fu nevoită să se țină de brațul lui.

– Este relevant, pentru că îi voi urmări.

Mâinile lui alunecară până la coatele ei, echilibrând-o.

– Nu prea cred. Ne întoarcem la reședința Fenfield, acolo unde vom avea o discuție despre nesăbuita aventură din această noapte.

Ea îi lovi mâna, dând-o la o parte.

– Nu prea cred, ripostă ea, imitându-l. Și fiecare minut pe care îl petrecem ciondănindu-ne îi ajută pe afurisiții ăia de contrabandiști să se îndepărteze și mai mult.

Gillian încercă să treacă pe lângă el, dar el o prinse și o lipi de trupul lui. Înjurând printre dinți, ea îl lovi cu tocul în fluierul piciorului.

Leverton abia dacă clipi.

– Și ce intenționezi să faci odată ce îi găsești? mârâi el. Să îi înfrunți cu pateticul tău pistol?

– Trebuie să știți că este un pistol foarte bun.

Apoi se înfioră la cât de stupid sunase asta.

– Ar cam trebui, dacă intenționezi să dobori șase contrabandiști, căci bănuiesc că acesta este planul tău.

– Bănuiala dumneavoastră este greșită. Era atât de furioasă și de stânjenită, încât, practic, se înecă. Din nefericire, Leverton avea dreptate. În realitate, nu avea nici un plan, deși nu era, cu siguranță, atât de proastă încât să înfrunte un grup de bărbați înarmați de una singură.

– Pur și simplu, doream să le dau de urmă, spuse ea, și să văd unde se ascund.

– Și apoi?

Ea spumegă în tăcere, încercând să născocească iute ceva care să nu pară complet ridicol. Scopul ei era să recupereze bijuteriile, dar mai trebuia să pună la punct și un plan pentru a face asta. Orice plan de succes se baza pe cunoașterea adversarului. Dar acum, cu fiecare secundă care trecea, contrabandiștii se îndepărtau. Chiar și șansa de a obține cea mai mică informație utilă se scurgea.

Oftând, Gillian se prăbuși printre mâinile lui. Din momentul în care venise în Anglia, nimic nu mersese cum trebuia. Se simțea nelalocul ei față de orice și față de toată lumea, inclusiv față de ea. În Sicilia, știuse întotdeauna ce să facă și cum. Dar în Anglia era plină de îndoieli, nu mai era sigură nici măcar de ce ar trebui să îi pese.

Teddy oftă.

– Nu prea mai contează, spuse el posomorât. Îs de mult plecați, dar aș putea să le dau de urmă, de vreți.

– Nu vreau, spuse Leverton cu voce clară în timp ce, în sfârșit, îi dădea drumul lui Gillian. Teddy, domnul Reid te așteaptă acolo unde ai lăsat iapa legată. Fugi de i te alătură! Voi discuta mai târziu cu tine.

– Da, Excelență, spuse Teddy abătut.

Gillian întinse mâna și îi îndreptă pălăria, mângâindu-l pentru o clipă pe cap. O să vorbesc și eu cu tine mai târziu. Dormi un pic, dragul meu, și nu îți face nici un fel de griji. Îți promit că totul va fi bine.

Teddy îl privi pe Leverton, și buzele lui strânse îi trădară îndoiala. O salută, plecându-și capul, și porni printre iarba de pe dune.

Gillian îl privi răutăcios pe duce.

– Nici măcar să nu vă gândiți să dați vina pe băiatul acela ori să îl dați afară. Mama lui are nevoie disperată de venitul jalnic pe care îl obține muncind în grajdurile dumneavoastră.

Leverton clătină din cap, evident dezgustat.

– Venitul lui Teddy nu e nicidecum jalnic. Reid îi dă o leafă mare, cu binecuvântarea mea. Aș putea adăuga și că doamna Peck este foarte generoasă cu resturile de la bucătărie, fapt pe care sunt sigur că l-ai observat. În cele din urmă, locuiește într-o căsuță pe care *eu* o dețin. De la moartea tatălui său, nu i-am cerut doamnei Bell nici măcar un șiling drept chirie. Ți se pare că sunt un căpcăun, gata să îl arunc pe Teddy în cea mai neagră carceră?

Lui Gillian îi veni să intre în pământ.

– Păi... nu.

Leverton își puse pumnii în șolduri. Deși se apropiau zorile, era prea întuneric pentru a-i vedea chipul umbrit. Totuși, numai un idiot nu ar fi fost în stare să își dea seama de faptul că era la fel de mânios ca atunci când sosise.

– Mulțumesc pentru votul de încredere, spuse el cu sarcasm. Fiindcă veni vorba, nu dau vina pe Teddy. Dau vina pe tine. La ce te-ai gândit când l-ai târât pe băiatul acela într-un astfel de pericol? Jur, Gillian, ar trebui să te pun pe genunchi și să îți dau o bătaie serioasă pentru felul acesta nebunesc în care te-ai purtat.

Gillian se simțea deja teribil de vinovată din cauza lui Teddy, iar amenințarea lui de a o trata ca pe un copil neascultător o enervă la culme.

– Teddy era în siguranță alături de mine.

Leverton își dădu o palmă peste frunte, lovindu-și din greșeală pălăria și făcând-o să cadă.

– Sfinte Dumnezeule, ești nebună de legat. Ar fi trebuit de mult să fii închisă la balamuc.

Ea se aplecă instinctiv și ridică pălăria. Dar, în loc să i-o dea lui, i-o aruncă în piept.

– Iar *dumneavoastră* nu sunteți decât un laș, dacă nu vă supărați că o spun, Excelență. Un laș, repetă ea, ca să sublinieze.

Sigur că nu era, dar deocamdată aceea era cea mai dură jignire care-i venise în minte.

El se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

– Pentru că am refuzat să las o fătucă și un băiețel să alerge după o bandă de contrabandiști disperați? Ai o idee foarte neobișnuită despre ceea ce constituie o conduită adecvată, deși nu ar trebui să mă mir, din moment ce ți-a fost îngăduit să îți faci de cap și să alergi liberă de-a lungul Siciliei. Familia ta are de dat socoteală pentru multe, îmi pare rău să o spun.

Gillian se aplecă în față și îl împunse în piept.

– Lăsați-mi familia în pace! Au făcut tot ce au putut.

– Nimic nu le poate scuza eșecul de a te învăța cum ar trebui să se comporte o femeie de rangul tău.

– *Rangul* meu? Sunt bastarda unui bărbat cu o reputație proastă, care nu dorește să aibă nimic de a face cu mine. Lucru care, bănuiesc, ar trebui privit ca o binecuvântare, sfârși ea, plină de sarcasm.

– Asta nu are nici o relevanță, spuse el cu glasul sugrumat.

– Ba asta e tot ce contează, fraiere! Acum, dacă nu vă deranjează, aș dori să mă întorc la conac. Este evident faptul că nu e nimic de câștigat din continuarea acestei conversații ridicole.

Ea încercă să treacă în viteză pe lângă el, dar el o apucă de braț și o trase înapoi.

– Vă avertizez, Excelență, spuse ea.

– Șșșttt. Avem companie.

În clipa următoare, el o împingea în jos, pe nisip. Se așeză peste ea, storcind-o.

Avu nevoie de câteva clipe ca să își recapete respirația, din moment ce nu era nici pic de aer între ei. Devenea, cu siguranță, îndeaproape familiarizată cu diverse părți ale anatomiei impresionante a lui Leverton.

– Cine e? Ea simți un puseu de speranță. Poate că unii dintre contrabandiști se întorseseră. Acum, când Teddy era la adăpost de pericol, Leverton ar fi putut chiar să o ajute să le dea de urmă. Poate că nu se înțelegeau ei în general, dar ar fi trebuit să fie furios din cauză că acei contrabandiști îi călcau pământurile.

– Așteaptă, șopti el.

El își ridică cu grijă capul ca să se uite de-a lungul fâșiei de nisip dintre ei și plajă. Zgomotul unui cal în galop, mai precis de copite lovind pământul bătătorit, crescu rapid și apoi dispăru de-a lungul plajei. Leverton încă nu mișca, atenția fiindu-i îndreptată în direcția călărețului misterios.

– Ați putea să vă ridicați de pe mine, vă rog? spuse ea în cele din urmă. Mă storciți de tot.

El se uită în jos la ea și se încruntă, surprins parcă să o vadă acolo. Gillian ridică sarcastic din sprânceană.

– Vă cer iertare, murmură el, de parcă s-ar fi aflat pe ringul de dans și ar fi călcat-o, pur și simplu, pe picior.

El se rostogoli, dar rămase cu brațul atârnat de talia ei. Gillian încercă să i-l împingă, dar se simți ca și cum un trunchi de copac o țintuia la pământ. Oftă mâhnită și își lăsă din nou capul pe nisip.

– Oricine a fost a plecat de mult, spuse ea. De ce mai stăm lungiți aici?

– Voiam doar să mă asigur, răspunse Leverton. Cred că acum ne putem ridica în siguranță.

– Cred și eu. Mă simt de parcă aș fi petrecut jumătate din noapte întinsă pe plaja asta afurisită. Fără nici un rezultat, ci doar cu nisip în pantaloni și un duce scos din fire.

Leverton se răsuci, ghemuindu-se, și apoi se ridică cu ușurință. Întinse mâna să o ridice.

– Și a cui vină este?

Gillian își trase marginile pelerinei la loc și începu să se scuture.

– Nu a mea. Dacă nu ați fi apărut, i-aș fi putut urmări pe contrabandiști până la ascunzătoarea lor. Trebuie să recunoașteți că asta ar fi fost de mare ajutor.

– Ascunzătoarea lor? Dumnezeule, ai citit prea multe romane de aventură. Stai, am uitat, spuse el, ridicând o mână. De fapt, crezi că trăiești într-una. Te imaginezi a fi vreo eroină, alergând de colo-colo, încercând să îndrepți toate greșelile din lume.

– Nu, mă imaginez ca fiind eroul. Își mișcă piciorul, sperând să scuture o parte din nisipul de pe fund. Eroinele se plâng mereu și cad leșinate, așteptând să fie salvate de către bărbați. Eu nu am timp pentru astfel de prostii.

– Asta este destul de evident pentru oricine te cunoaște. Ei, cred că ne-a ajuns amândurora atâta distracție pentru o noapte. Sunteți gata să mergem, domnișoară Dryden, sau rămânem să vedem răsăritul?

– Nu e nevoie să fii sarcastic, Leverton, spuse ea în timp ce se aplecă să își ridice pălăria. Îi căzuse când el se năpustise asupra ei. Și tot nu mi-ai spus dacă l-ai recunoscut pe călăreț. Nu era unul dintre contrabandiști, nu-i așa?

– Nu, era un polițist călare, aflat în patrulare. Evident, a ajuns prea târziu ca să mai poată face ceva.

– De ce nu i-ai făcut semn să oprească? se răsti ea.

– După cum am zis, nu avea rost, răspunse el cu o răbdare exagerată. Contrabandiștii dispăruseră de mult.

– Nu avea rost? El era *călare*. Ar fi putut să îi prindă din urmă cu ușurință. La ce te gândeai de l-ai lăsat să plece așa?

Mama ei ar fi fost îngrozită de felul în care Gillian i se adresa, dar nu se putea abține. Leverton lăsase încă o oportunitate să treacă. Ce era în neregulă cu afurisitul acela de bărbat?

– Mă gândeam la faptul că nu doream să te expun și mai mult unei bârfe vulgare, spuse el, în mod clar enervându-se din nou. Încerc să îți apăr reputația, domnișoară Dryden. Dacă ar fi să explic prezența dumitale aici, în mijlocul nopții, unui polițist nu m-ar ajuta deloc să ating acest țel.

– Nu îmi pasă nici un pic de reputația mea, strigă ea. Asta era cea mai bună șansă pe care o aveam de a găsi bijuteriile, iar tu ai distrus-o.

– Este absolut evident faptul că nu îți pasă nici cât negru sub unghie de reputația ta. Profiți de fiecare ocazie pentru a fi scandaloasă, a te purta ca o...

El se întrerupse din insulta pe care era pe cale să o scoată. Apoi inspiră adânc, ca și cum ar fi încercat să se calmeze.

– Gillian, zise el.

Ea flutură nerăbdătoare din mână, ignorând felul în care pieptul ei părea a se contorsiona și a se strânge. Tonul lui duhnea, practic, a dispreț.

– Ușuratică? Târfă? Care din ele? Dă-i drumul și spune-o dacă te face să te simți mai bine. Nu mă va deranja absolut deloc.

Era o minciună. Petrecuse o viață învățând să ignore micile împunsături și picuratul constant al insultelor spuse cu un surâs afectat, dar durerea pe care i-o provocaseră nu se compara cu cea dată de faptul că știa că și el simțea la fel. Lucrul acesta părea să o golească, lăsând o beznă goală, care nu avea să poată fi niciodată umplută.

– Nu aveam de gând să spun nici unul dintre lucrurile astea, zise el. Nu aș face-o niciodată.

– Ei, nu contează. Acum, putem merge, te rog?

Avea nevoie să se miște, să se îndepărteze de el. Lacrimile îi înțepau ochii, și simțea cum i se punea un nod în gât. Ideea că ar putea plânge din cauza asta – din cauza lui – era, pur și simplu, oribilă. Gillian nu mai plânsese cu adevărat de la moartea tatălui ei vitreg. Faptul că Leverton avea puterea de a scoate la suprafață un semn de slăbiciune atât de neplăcut o înfuria.

Ba mai rău, lucrul acesta o făcu să își dorească și mai mult să plângă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla cu ea?

Încercă din nou să treacă pe lângă el, dar el păși în fața ei și o prinse de umeri.

– Dă-mi drumul!

– Nu înainte să mă lași să îmi cer scuze, spuse el cu gravitate în glas.

Ea încercă să se zbată ca să scape din strânsoarea lui. Degetele lui înmănușate o țineau strâns.

– Nu am nevoie de nici o scuză din partea unora ca ti... tine.

Gillian aproape că leșină de groază când auzi cum i se sparge vocea. Îl numise pe el laș, și totuși iat-o acum, purtându-se ca o femeie prostuță, copleșită de emoții. De parcă vorbele lui ar fi avut, cu adevărat, puterea de a-i face rău. Din nefericire, se părea că o răneau.

Inspiră pe nas, încercând să se liniștească. Din păcate, un suspin din cale-afară de obraznic se încăpățână să iasă.

„La naiba, fir-ar!"

– Plângi, Gillian? întrebă Leverton cu vocea plină de o uimire blândă.

– Nu fi ridicol! De parcă aș plânge din cauza unui lucru atât de stupid.

De parcă ar fi plâns din cauza falsei presupuneri că el o plăcea, când era evident faptul că nu era așa.

– Atunci, ce văd pe obrazul tău? Își trecu cu blândețe degetul înmănușat peste chipul ei. Da, este o lacrimă, strălucind ca o piatră prețioasă. Extraordinar!

– Să nu îndrăznești să râzi pe seama mea.

Se uită la el urât, lucru cam dificil atunci când încerci să nu bocești. El izbucni în râs.

– Crede-mă, situația aceasta nu mi se pare deloc amuzantă. Dureroasă ar fi o descriere mai potrivită.

Asta îi uscă lacrimile.

– Dacă nu îmi dai drumul în clipa asta, te voi face să îți pară rău. Și nu îmi pasă deloc dacă ești un afurisit de duce.

Nu ar fi fost primul bărbat căruia i-ar fi tras un genunchi în testicule și bănuia că nu avea să fie nici ultimul.

– În clipa asta, nici mie nu îmi pasă. Spunând asta, Leverton o ridică pe Gillian pe vârfuri și îi acoperi gura cu un sărut sălbatic, sufocant.

Când el o trăsese, Gillian înțepenise ca o scândură în brațele lui, cu ochii ieșiți din orbite de șoc. Charles știa exact cum se simțea ea. Era clar că el își pierduse mințile și că nici un efort din partea lui nu păruse de-ajuns ca să și le regăsească. Oricum nu ar fi contat. Singurul lucru care conta era că el o rănise. O făcuse să plângă.

Gillian Dryden, cea mai puternică și descurcăreață fată pe care o puteai întâlni vreodată, vărsase lacrimi, iar asta aproape că îl ucise. Tot ce dorea Charles să facă era să alunge durerea care apăruse în ochii ei frumoși, o durere care îi spunea de câte ori fusese insultată de cuvinte batjocoritoare și de răutăți gratuite. Și dorea să o facă înainte ca ea să își revină destul încât să îi tragă una în testicule. Bănuia că ea era la doar câteva secunde de a face asta atunci când își lipi gura de a ei.

În timp ce buzele i se mișcau peste ale ei, el își spuse în sinea lui că nu făcea decât să încerce să o dezarmeze, liniștind-o până când ea avea să se calmeze destul încât să poată discuta.

„Mincinosule!"

Să o liniștească, da. Dar să discute? Tot ce își dorea să facă era să o tragă în jos, pe nisip, și să o sărute până când ea avea să se topească, supusă. Își dorise să facă asta din clipa în care o prinsese sub el în încercarea disperată de a o proteja. Fuseseră la câțiva centimetri

de pericol, și totuși el era obligat să se abțină să nu o dezbrace de hainele acelea ridicole și să facă dragoste cu ea.

Nu încăpea nici o îndoială că își pierdea mințile când venea vorba despre Gillian Dryden.

El își lunecă limba printre buzele ei, doar o idee, îndemnând-o tăcut să le deschidă. Gillian nu părea tentată să se retragă ori, slavă Domnului, să îl emasculeze. Dimpotrivă, se legăna, apropiindu-se, cu ochii acum închiși și mâinile apăsându-i pieptul ca și cum ar fi avut nevoie ca el să o susțină. Ea scoase apoi un adorabil scâncet care sugera faptul că nu știa ce să facă. Cum să accepte ceea ce el dorea să îi ofere.

Apoi el se pierdu în ceața dorinței și a năzuinței pe care încercase să le nege parcă de o viață. Sunetul acela dulce, vulnerabil îl făcu să tremure, ca și cum toată energia pe care o pusese în efortul de a se abține se scurgea printr-un fir invizibil. Dar acum, când o avea, în sfârșit, în brațele lui, nu exista nici o forță pe pământ care să îl poată opri. Nici logica, nici rațiunea, nici măcar mult lăudata lui stăpânire de sine.

Ridică o mână pe gâtul ei ca să îi prindă bărbia în căușul palmei, înclinându-i chipul ca să îi poată devora cu mai multă ușurință gura. Buzele ei tremurară și se deschiseră în cele din urmă. El pătrunse înăuntru, tachinând-o pentru o clipă scurtă, retrăgându-se apoi ca să îi muște ușor buza de jos. Ea gemu și se cutremură, lipită de el, iar degetele i se înfipseră în haină în timp ce se strecură și mai aproape.

Răspunsul ei aruncă fulgere prin venele lui, iar el își strecură cealaltă mână pe sub pelerina ei ca să îi cuprindă fundul delicios. Îl frământă, modelându-i prin pantaloni curba minunată – cine ar fi crezut că pantalonii puteau fi atât de seducători pe o femeie? Apoi o trase mai aproape, apăsând-o pe erecția lui încordată. Charles nu își amintea ultima oară când dorise atât de mult o femeie. Nici măcar Letitia nu îl sărutase vreodată așa, cu o înflăcărare atât de deschisă și de sinceră.

Gillian se folosea acum de haina lui ca să se înalțe. Cu o mână îl strângea de ceafă, ca să îl țină nemișcat, în timp ce îl săruta, la rândul ei, cu un entuziasm care aproape că îl copleși.

„Dumnezeule!"

Pentru o fată care, cu doar câteva minute mai înainte, era gata să îl sfâșie, cu siguranță intrase în spiritul lucrurilor, făcându-i lui mintea terci. Buzele ei dulci îl cercetau, tachinându-l și gustându-l

cu atingeri gingașe pe care el le simțea ca niște limbi de foc. Când Gillian își frecă de el curbele grațioase, Charles simți că i se înmoaie genunchii. Fiecare punct de contact dintre ei ardea insuportabil.

„Oprește-te! Acum."

Charles se retrase din îmbrățișarea toridă și încercă să pună un pic de distanță între ei, disperat să își păstreze un strop de judecată. Simțea că se afla pe marginea unei prăpăstii. Imediat dedesubt, abia ascunse vederii, se aflau secrete încântătoare, excitante și întunecate. Nu era nevoie decât de un pas micuț peste margine ca să ajungă acolo.

Iar el dorea să ajungă *acolo* mai mult decât își imaginase vreodată.

Trebuia să gândească repede și pentru amândoi, din moment ce Gillian se împotrivea oricărei încercări din partea lui de a se retrage. De fapt, se cățăra, practic, pe trupul lui. Își încolăcise un picior zvelt în jurul coapsei lui și se ridica pe el, lipindu-și de el dulcea adâncitură a coapselor. Fata era sprintenă ca un acrobat, iar erecția lui consfinți, cu siguranță. Charles se abținea cu greu să nu își sfâșie pantalonii – și pe ai – și să se cufunde în căldura ei delicioasă.

„Căldura ei virginală, nebunule."

Deschise gura ca să dea glas unui avertisment, dar limba delicioasă a lui Gillian țâșni înăuntru, exploatându-l din nou într-un mod atât de plăcut. Avu nevoie de fiecare gram de putere pe care o poseda ca să nu o soarbă cu putere. În schimb, se forță să se tragă înapoi, făcând tot posibilul să nu ia în seamă protestele ei incoerente în timp ce își încleștă brațele în jurul taliei ei și o îndepărtă câțiva centimetri.

Evident, fiind vorba despre Gillian, aceasta începu să protesteze. Își lunecă piciorul pe al lui, dar îl ținu în continuare încolăcit în jurul gleznei lui. Pelvisul ei rămase strâns lipit de vintrea lui, deși se lăsase pe spate ca să îl privească cu atenție. Femeia era o acrobată afurisită, în toată regula, înfășurată în jurul lui ca iedera, toate părțile esențiale din trupul ei potrivindu-se perfect cu ale lui.

Privirea încruntată pe care i-o adresă contrasta cu o gură plină, umedă și roșie și cu o privire senzuală, cu pleoape grele. Gillian arăta în același timp minuțios sărutată și deosebit de supărată de faptul că se întrerupseseră. Nu încăpea nici umbră de îndoială că și ea își dorea să continue la fel de mult ca el.

– De ce te oprești?

Vocea ei moale și răgușită părea făcută special pentru a-i stoarce fiecare particulă de rațiune din creier.

– Ah, doresc să mă asigur că știi ce faci, îngăimă Charles. Trebuie să cugetăm la asta.

Sprâncenele ei drepte se ridicară.

– Da? Se pare că amândoi știm destul de bine ce facem.

El își înghiți râsul.

– Asta e problema. E al naibii de ușor. Pot să îmi închipui cum dăm de o groază de necazuri.

El începuse să se teamă că ceea ce își dorea erau exact necazurile cu Gillian. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la ea, goală și în patul lui, cu ore lungi de amor. Poate chiar zile prelungindu-se în luni și apoi în ani.

Era o nebunie.

Ea își descolăci piciorul și coborî de pe trupul lui cu o alunecare delicios de dureroasă, care îl aduse aproape de marginea prăpastiei. De parcă el mai avea nevoie de o nouă demonstrație a abilității ei de a-i face bucăți stăpânirea de sine.

Ea coborî pe călcâie și se îndreptă, cu o încruntare care îi umbrea fruntea.

– Atunci când e așa cum trebuie, se presupune că este ușor, nu-i așa?

Lucrul acesta avea foarte mult sens, dar era cu siguranță greșit. El și Gillian nu erau potriviți unul pentru celălalt, nu exista nici un argument logic. Și totuși, părea potrivit într-un fel care sfida logica și rațiunea și mergea până în adâncul mușchilor și al oaselor.

Charles îi privi chipul cu nesaț, savurând expresia deschisă, vulnerabilă a trăsăturilor ei elegante. Gillian arăta foarte rar atât de lipsită de apărare – la urma urmelor, ea învățase prudența la o școală grea. Dar sărutul acela cutremurător o dezbrăcase, scoțând la iveală o fată atât de dornică de afecțiune, încât îl speria de moarte.

El stătea acolo, ca un mare dobitoc, încercând să își dea seama cum să procedeze cu ea. Cu ei. Dar răspunsul îl depășea.

Ea se schimbă, în ochii ei apărând amărăciunea.

– Am crezut că ești diferit, chiar am crezut asta. Apoi se prefăcu nepăsătoare și ridică din umeri. Bănuiesc că ar trebui să îți permit să obții ceea ce dorești și apoi să ne urâm din nou, reciproc.

– Ce dracu' vrea să însemne asta? scrâșni el.

– Bărbații iau ce vor și apoi se descotorosesc de tot. Își puse mâinile în șolduri, uitându-se sfidătoare la el. În lumina zorilor timpurii, arăta ca o zeiță păgână înverșunată. Îl împunse cu degetul în piept. Te gândești vreodată la ce doresc eu? Sau nu contează decât ce dorești tu?

– Sigur că are importanță ceea ce dorești, zise el. De fapt, chiar mai mult decât ceea ce vreau eu. Asta înseamnă că nu voi profita de tine.

Gillian își trecu privirea peste trupul lui, zăbovind în zona vintrei. Era evident faptul că era furioasă, dar în privirea ei se vedea la fel de multă pasiune precum mânie.

– Și dacă eu doresc să profit de tine? Ce se întâmplă?

El pufni ironic.

– E ridicol. Gillian, nu gândești limpede. Nici unul din noi nu o face.

Ea îi respinse comentariile fluturând nepăsătoare din mână.

– Nu e vorba despre gândire, ci despre dorință. Și, spre absoluta mea surpriză, te doresc, Leverton. Și cred că și tu mă dorești, nu? Din nou, privirea îi coborî asupra vintrei lui. O, da, așa e, șopti ea. Mă dorești foarte mult, dar te urăști din cauza asta.

Cum ar fi putut să nu o dorească? Orice bărbat ar fi făcut-o.

– Nu, nu despre asta este vorba.

Ca o zeiță de gheață, ea îi surâse batjocoritor și îi întoarse spatele.

– Ei bine, nu mă vei avea. M-am răzgândit. Îmi dai prea multă bătaie de cap ca să îmi pierd timpul cu tine.

Cuvintele ei părură să dea naștere unei explozii în capul lui. Nu prea își amintea să se fi mișcat, dar, o clipă mai târziu, o ridică în brațe. Ea scoase un mârâit nostim și se prinse de gulerul hainei lui.

– Ce naiba crezi că faci? se răsti ea.

– Se pare că îmi pierd mințile.

– Nu ai nevoie de mine ca să faci asta, așa că lasă-mă jos, te rog!

– Da, o să fac și asta, într-un minut. Apoi îi captură gura într-un sărut sălbatic, punând stăpânire pe ea atunci când ea icni, surprinsă. Charles nu o scuti, strângând-o tare și lipind-o de el în timp ce o devora cu o foame necruțătoare.

Timp de câteva secunde lungi, ea păru prea surprinsă ca să reacționeze. Apoi începu să se zbată în brațele lui. În cele din urmă, se desprinse.

– Vrei să stai naibii nemișcată, te rog? gâfâi el.

Gura ei – moale și udă de pe urma sărutului – se căscă din cauza surprizei.

– Leverton, ce faci?

– După cum ar trebui să fie evident, profit de tine. Se aplecă și își introduse scurt limba în gura ei pentru a-i simți gustul delicios. Și nu îmi pasă dacă te superi sau nu.

Privi în sus la el, clipind, în timp ce o îmbujorare ușoară îi acoperi obrajii.

– Ah. Păi, continuă, atunci.

El își mijì ochii.

– Ești sigură?

– Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi ea. Toți ducii sunt atât de grei de cap?

Îl apucă de urechi și îi coborî capul, gura ei întâlnind-o pe a lui într-un sărut îndrăzneț, pasional, care îl făcu să se clatine. Se poticni un pic pe nisipul denivelat și apoi se lăsă pe genunchi, aproape scăpând-o. Ea chicoti, un sunet fermecător care vibră în gura lui.

Un moment mai târziu, o avea întinsă în siguranță sub el, pe nisipul fin. Își frecă gura de a ei în timp ce degetele îi se bâjbâiau neîndemânatic după nasturii pelerinei ei. Gillian ridică mâna să îl ajute.

– Stai, lasă-mă să te ajut, icni ea, cu vocea marcată de amuzament.

– Lady, cred că vă amuzați pe seama mea, spuse Charles în timp ce se dădu un pic într-o parte.

– Păi, aproape că m-ai scăpat. De obicei, nu ești așa neîndemânatic, zise ea, deschizându-și pelerina.

– Iar tu nu porți de obicei haine de bărbat. Asta m-a cam dat peste cap.

Ea strâmbă din nas, cu o disperare prefăcută.

– Asta pare destul de neplăcut. Ce pot face ca să îți fiu de ajutor?

El se prefăcu a se gândi.

– Pentru început, ai putea desface nasturii acelei veste absurde.

Ea începu să deschidă nasturii micuți.

– Te anunț că asta a fost făcută de un croitor foarte la modă din Londra. Ca, de altfel, și pantalonii, și haina mea.

În cele din urmă, el cercetă cu atenție hainele pe care le purta ea. Îmbrăcămintea era simplă, dar era evident bine făcută, acoperindu-i curbele grațioase. Purtate de un bărbat tânăr, ar fi fost ireproșabile.

Purtate de ea, erau devastator de erotice, o etalare ostentativă a minunatei adâncituri dintre picioarele ei lungi și zvelte.

Charles își putea imagina cu ușurință picioarele acelea înfășurate în jurul șoldurilor lui, în timp ce ar fi pătruns-o pentru prima oară. Ori petrecute pe după umerii lui, în timp ce ar fi luat-o cu gura. Gillian putea fi considerată prea subțirică și atletică pentru a fi la modă, dar, în mintea lui, ea avea trupul unei sirene. Și intenționa să îl vadă în întregime, etalat gol în fața lui.

Totuși, nu acolo. Asta nu avea să fie decât o degustare, pentru amândoi.

– Cum de a putut lua croitorul atât de exact măsurile? întrebă el, atingându-i ușor talia cu mâna. Nu, nu îmi spune. Aș fi nevoit să îl ucid dacă te-a atins.

Ea își dădu ochii peste cap, în timp ce-și termina de descheiat vesta.

– Ca și cum aș fi atât de proastă încât să merg eu însămi la croitor. Nu asta...

Vocea i se stinse atunci când el dădu la o parte marginile vestei și îi strecură o mână pe sân. Îl strânse blând, apoi își trecu palma peste sfârc. Prin pânza subțire, el îl simți cum se transforma într-o mărgică tare.

Gillian inspiră și se zvârcoli. Charles își trecu un picior peste pelvisul ei, țintuind-o.

– Înțeleg că îți place asta, zise el, jucându-se leneș cu sfârcul ei.

Îi dădu un bobârnac, apoi îl ciupi ușor. Ea gemu în timp ce pleoapele i se închiseră. Când el frecă din nou vârful întărit, se undui, ridicându-se în palma lui.

– E un răspuns la fel de bun ca oricare altul, șopti el, aplecându-se pentru un sărut rapid.

Ea se întinse spre el, încercând să prelungească sărutul, dar el se retrase. Ochii i se deschiseră.

– Ce faci? șopti ea.

El nu răspunse imediat, trăgându-i, în schimb, materialul cămășii strâns peste sfârc, făcându-l să iasă în relief. Apoi îl mângâie cu vârful degetului.

– Mă joc cu tine, răspunse el, în cele din urmă.

– A, reuși ea să îngaime, gemând. Bine atunci.

Când el se aplecă și o supse, geamătul ei se transformă într-un strigăt înăbușit. Charles își roti mâna în jurul sânului ei, rotunjindu-l

într-o grămăjoară seducătoare, în timp ce îi tachina vârful întărit cu limba și cu dinții. Gillian se zvârcoli în brațele lui, lăsând să-i iasă, printre dinți, scâncete fermecătoare.

Când el se retrase, în cele din urmă, pânza subțire a cămășii ei era udă și aproape transparentă.

– Uite, asta e într-adevăr minunat, murmură el, acoperindu-i sânul cu palma. Dar cred că putem mai bine de atât.

Gillian îl sfredeli cu privirea, adorabil de îmbujorată și de ametită.

– Hmm, nu mi-am dat seama că era o competiție.

El rânji la ea.

– Mă cronometrez.

Deși dorea foarte mult să mai zăbovească alături de ea, nu avea de gând să își asume și mai multe riscuri decât făcuse deja. Aproape că se crăpase de ziuă, și trebuia să o ducă acasă fără să o vadă careva.

Totuși, nu avea intenția de a-i da drumul înainte ca ea să ajungă la climax în brațele lui. Pentru că, indiferent de ce avea să se întâmple de atunci înainte, ea era acum a lui. În timp ce noaptea se scurgea, apropiindu-se de ziuă, decizia fusese luată. Îi venise la fel de tăcut ca apropierea zorilor. Da, nu avea nici o noimă și, probabil, niciodată nu urma să aibă. Dar simțea că așa trebuia. De fapt, acum părea remarcabil de ușor. Gillian spusese asta cu doar câteva minute în urmă, ca și cum asta explica totul.

Și poate că așa era.

– Te cronometrezi? Ce... Ea se întrerupse, râzând. Sfinte Dumnezeule! Vrei să spui cât timp durează până când eu... știi tu.

– Exact.

El îi săltă cămașa și îi dezveli sânii. Gillian se cutremură când aerul rece al dimineții trecu pe pielea ei fină.

– Asta sună ca o provocare pe cinste, spuse ea, cu vocea întretăiată. Ai dori să facem un pariu?

El era gata să îi dea un bobârnac cu limba unuia din sfârcurile ei, dar comentariul ei îl făcu să se retragă, surprins. Un gând brusc, foarte neplăcut, îl făcu să își mijească ochii.

– Și pe ce îți bazezi comparația?

Ea îi răspunse cu o privire încruntată.

– Nu asta, idiotule. Flutură o mână în fața chipului lui. Folosind asta.

El nu putu să nu râdă. Era cea mai scandaloasă femeie pe care o întâlnise vreodată.

– Nu pricep de ce ți se pare atât de amuzant, zise ea. Știu că nu se cade și nu e ca și cum aș avea acest obicei. Dar știi, oricine poate fi curios. Nu prea poți întreba pe cineva despre asta, nu-i așa?

El râse și mai tare. Era cea mai ridicolă conversație pe care o avusese vreodată. Deși, având în vedere circumstanțele – și faptul că era vorba despre Gillian –, nu ar fi trebuit să fie surprins.

– Data viitoare, mă poți întreba pe mine, spuse el, odată ce reuși să își țină în frâu amuzamentul.

Ea păru aproape rușinată.

– Păi, dacă tot ai adus vorba...

– Data viitoare, murmură el, dintr-odată nerăbdător.

Imaginea lui Gillian, goală și cu mâna ocupată între coapsele ei, îi invadase creierul, făcând ca erecția să îi apese și mai mult deschizătura pantalonilor. Trebuia să o atingă, ca să nu își piardă mințile.

Se aplecă și o supse din nou, savurând geamătul ei speriat și felul în care se simțeau sfârcul ei întărit și pielea catifelată. Timp de câteva minute, îi încercă pe amândoi, sugând și mușcându-i ușor, în timp ce ea se zvârcolea sub el. Își puse ambele palme pe ridicăturile ei dulci, masându-le lent în timp ce îi chinuia sfârcurile – ca bomboanele tari și dulci pe limba lui.

Dintr-odată, ea se mișcă, răsucindu-se pe o parte. Când sânul ei ieși din gura lui, Charles mârâi, plin de frustrare. Dar apoi, ea își petrecu piciorul peste șoldul lui, apăsându-și strâns pelvisul de el.

– Dacă nu faci ceva cât mai curând, spuse ea suflând greu, te voi împușca.

Râsul lui se transformă în geamăt, căci ea își undui șoldurile împotriva erecției lui. Numai Gillian putea amenința să ucidă un bărbat dacă acesta nu continua. Iar dacă ea continua să se frece de el cu atâta abandon, el avea să își piardă și ultimele fărâmițe de control care îi rămăseseră și avea să o despoaie și să o posede ca un animal sălbatic, chiar acolo, în aer liber.

Un comportament deloc demn de un conte.

– Șșșttt, Gillian, murmură el, mângâindu-i spatele. Voi avea grijă de tine.

– Asta e bine, spuse ea cu voce sugrumată, pentru că mă simt cam disperată.

Scanned by Ca

– Lasă-te pe spate, dulcea mea fată. O așeză ușor, apoi îi desfăcu rapid pantalonii, lăsând la vedere trupul ei frumos, așteptând mângâierile lui. Își purtă degetul peste curba ușoară a pântecelui ei, apoi coborî spre buclele moi, încâlcite, de culoarea nurcii, dintre coapsele ei. Ea se înfioră sub atingerea lui, iar el făcu tot posibilul să nu îi desfacă larg picioarele și să o posede cu gura lui.

„Data viitoare", își promise în sinea lui.

– Deschide-te, draga mea, șopti el.

Cu un scâncet, Gillian se supuse, depărtând larg picioarele. Charles îi despărți cu grijă faldurile catifelate, gemând la atingerea umezelii netede care îi acoperi degetele. Ea își mișcă ușor fundul, îndemnându-l tăcut să continue. El îi dădu ceea ce ea dorea, mângâind-o blând, masând-o. Când ea se arcui în mâna lui și își întinse brațele deasupra capului, el nu se putu abține să nu își ridice privirea.

Fu răsplătit de cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuse vreodată. Gillian, pe jumătate goală, cu cămașa îngrămădită în sus, în jurul umerilor, în timp ce trupul i se arcuia într-o curbă mlădioasă, cu sânii împinși în sus și sfârcurile înroșite și pline. Ochii îi erau închiși și expresia plină de pasiune în timp ce se apropia de climax. Era atât de dulce, atât de al naibii de naturală, neascunzând nimic din ea și gata să îi dea lui totul. Doar privind-o, simți cum în el exploda ceva, ca un butoi de pulbere, aproape lăsându-l lat. Nu mai simțise niciodată ceva asemănător.

„Pentru că este a mea."

Era o concluzie simplă și sinceră, ce trecu prin el ca să se așeze adânc, până în măduva oaselor.

Gillian își deschise ușor pleoapele, cu privirea încețoșată, până când reuși să se concentreze asupra chipului lui. Atunci, privirea i se umplu, brusc, de emoție.

– Charles, șopti ea, numele lui sunând ca o rugăminte.

– Da, iubire, murmură el.

El se aplecă să îi acopere buzele, în timp ce mâinile i se mutară, din nou, între coapsele ei. Își introduse limba în gura ei, posedând-o cu un sărut mai adânc, mai intim decât cunoscuse el vreodată. Mâinile lui Gillian urcară la umerii lui, iar degetele i se înfipseră în materialul hainei lui, ținându-l strâns în timp ce îi răspunse sărutului cu o intensitate disperată.

Când ea își ridică șoldurile, implorând tăcut, el știu că ea era mai mult decât pregătită. El își mai trecu o dată degetele peste mugurele

ei, apoi împinse două degete adânc, în trupul ei. Miezul ei strâmt se încordă în jurul lui.

Gillian își smulse gura, dând drumul unui geamăt răgușit de eliberare în timp ce se chircea pe trupul lui. Charles își apăsă cu putere mâna pe movila ei, cuprins de satisfacție în timp ce ea se îndrepta spre climax. Pieptul lui urca și cobora ca niște foale, ca și cum și el terminase. Își dorea să o fi făcut, din moment ce era atât de tare încât abia se putea mișca.

Dar merita tot disconfortul ca să privească chipul lui Gillian când aceasta se elibera, să îi simtă trupul tremurând și sfărâmându-se în brațele lui. În timp ce ea se descătușa, cuprinsă de fiori, el o așeză din nou pe nisip. Își retrase încet degetele și o cuprinse blând în căușul palmei până când tremurul ei se domoli.

În cele din urmă, ea oftă îndelung și deschise ochii, privind în sus, direct spre el. Îi zâmbi confuză. Era atât de multă emoție în privirea ei, încât el simți că se sufoca.

– Ei bine, nu așa am anticipat că se va încheia seara mea, spuse ea, cu voce răgușită. Cu toate astea, a fost foarte palpitant.

Lui Charles îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă faptul că Gillian îl considera, fără îndoială, premiul de consolare al unei nopți dezamăgitoare.

Capitolul 19

Gillian sări din somn direct în picioare. Aruncă o privire alături, aproape așteptându-se să îl vadă pe Leverton întins lângă ea, cu privirea lui albastră seducătoare și cu pleoapele grele și colțurile gurii ridicate într-un zâmbet ispititor. Trupul ei părea să doară de pasiune neconsumată, păcălit de un vis atât de real, încât putea să jure că încă îi simțea mâinile mângâind-o.

Aproape la fel de real ca tot ce se petrecuse pe plajă cu doar câteva ore în urmă. Atunci, Leverton se dedase la mult mai mult decât niște simple mângâieri. Îi trezise la viață o pasiune neașteptată, catapultându-i atât mintea, cât și trupul în cea mai divină stare posibilă. Ah, Gillian experimentase plăcerea mai înainte, dar nu se compara. Nimic nu era ca fericirea pe care o simțise atunci când se desfăcuse

în bucăți în brațele lui. Era, în același timp, înspăimântător și minunat, iar mintea ei se străduia încă să înțeleagă schimbarea din relația lor.

Mormăind, se aruncă din nou pe perne, frecându-și ochii încețoșați și încercând să facă ordine în emoțiile contradictorii care se amestecau în creierul ei privat de somn. Ceea ce simțea cu exactitate Leverton în legătură cu ea era cu totul lipsit de claritate. Mai întâi, fusese mânios, apoi pasional, iar după aceea pur și simplu enervat. Mai avusese loc și spectacolul acela rușinos din partea ei, când vărsase lacrimi, lucru care încă îi dădea fiori. Lui Gillian nu îi plăcea deloc să plângă. Lacrimile o făceau să se simtă fraieră, vulnerabilă și împrăștiată și nu rezolvau nimic, niciodată.

Totuși, efectul pe care îl avuseseră asupra lui Leverton o neliniștea. Faptul că făcuseră dragoste nu fusese din partea lui decât o încercare de a o liniști? Sau, și mai grav, fusese mânat de un sentiment de milă? Lucrul acesta ar fi fost groaznic, dar era ceva ce trebuia luat în considerație, având în vedere urmările întâlnirii lor fierbinți. Nici nu apucase să își revină, și el îi aranja hainele în cel mai puțin romantic mod cu putință și o târa de pe plajă către calul lui. Când se împotrivise gestului său intervenit cam brusc, Leverton o ridicase pur și simplu în brațe ca să o sărute îndelung înainte de a o urca pe calul său. Din nefericire, petrecuse apoi jumătate din drumul înapoi, către Fenfield ținându-i prelegeri despre nevoia de a fi băgată în pat, în siguranță, înainte să descopere cineva că a lipsit.

Gillian nu putea să îl învinovățească. La urma urmelor, reputația ei era deja făcută zdrențe, iar incidentul acela nu s-ar fi reflectat bine nici asupra lui. Un adevărat exemplu de purtare corectă, Leverton ar fi putut chiar să creadă că era obligat să o ceară în căsătorie. Bărbații ca el nu se destrăbălau cu fete bine-crescute fără să sufere consecințele. Dar ideea că i-ar fi putut fi ducesă era prea absurdă ca să fie luată în calcul.

Oftând, enumeră motivele pentru care căsătoria cu ducele de Leverton era cea mai proastă idee din istoria omenirii. Lista începu cu faptul că el nu o iubea și se sfârși cu acceptarea faptului că ea, din păcate, se îndrăgostea de el. Dar faptul că visa la Penley cel Perfect nu avea să îi rezolve nici una dintre problemele pe care le avea, printre care și aceea de a recupera bijuteriile furate și de a-și convinge bunica să o lase să se întoarcă în Sicilia.

În ceea ce privea sentimentele ei dezastruoase față de Leverton, avea intenția se le ignore până când aveau să dispară pur și simplu.

Dădu la o parte cuvertura, mulțumită că pusese totul în ordine atât de limpede – chiar dacă deprimant. Luându-și halatul, aruncă un ochi la ceasul de pe cămin. Văzu că era deja târziu. Un sentiment de neliniște o străfulgeră la gândul că Leverton ar fi putut deja să fi discutat cu mama ei. El nu avea să menționeze aventura lor de pe plajă, dar nu era sigură de faptul că avea să își țină gura în legătură cu contrabandiștii. Era decis să prevină orice altă acțiune din partea ei și știa că supărarea mamei ei era singurul lucru care ar fi putut-o face pe Gillian să ezite să-și continue căutările.

Blestemând, se grăbi în spatele paravanului oriental, și tocmai își trăgea peste cap cămașa de noapte, când auzi ușa deschizându-se. Trăgând cu ochiul pe după paravan și o văzu pe camerista doamnei Filby intrând în încăpere.

– Bună dimineața, domnișoară, spuse Clara cu veselie în glas, în timp ce merse să deschidă draperiile. Lady Filby și contesa vă așteaptă în salonașul pentru micul dejun. Trebuie să vă ajut să vă îmbrăcați în dimineața asta.

Din moment ce micul dejun era mai degrabă genul neprotocolar la reședința Fenfield, fără o oră impusă, faptul că ceilalți îi așteptau sosirea era de rău augur.

– Mă așteaptă și Excelența Sa? întrebă Gillian.

Clara îi înmână un rând de haine curate.

– Nu, domnișoară. Mi se pare că este în bibliotecă, împreună cu domnul Scunthorpe.

Gillian se destinse. Cel mai probabil, mama ei era pur și simplu îngrijorată de faptul că ea dormise până la o oră atât de târzie.

– Este foarte amabil din partea lor că mă așteaptă la micul dejun, spuse în timp ce se strecură în corset.

– Da, domnișoară. Pauza plină de semnificații de dinainte de răspunsul Clarei scuturară clopoței de alarmă în creierul lui Gillian. Ea aruncă o privire peste umăr, dar fata era preocupată să termine ce avea de făcut. Haideți, domnișoară Gillian, nu vă mai suciți așa. Nu o să reușesc niciodată să vă închid.

– Nu prea strâns, te rog!

Oftatul Clarei o făcu pe Gillian să își rețină zâmbetul, din moment ce avusese aceeași discuție cu fiecare dintre cameristele care

o serviseră. Prefera să nu poarte deloc corset, dar toate eforturile ei cu privire la acest subiect duseseră întotdeauna la reproșuri neliniștitoare din partea mamei sale și la ordine aspre din partea bunicii de a „se îmbrăca întocmai ca o lady". Acesta era unul dintre motivele principale pentru care Gillian dorea să se fi născut bărbat, nu femeie.

Deși cu siguranță nu fusese deranjată de faptul că era femeie noaptea trecută, când mâinile și gura lui Leverton îi cutreieraseră trupul.

– Nu vă mai zvârcoliți, domnișoară Gillian, spuse Clara. Sunteți ca o râmă în undiță.

– Da, Clara, zise ea, supusă.

Printre protestele cameristei, Gillian se grăbi și termină de îmbrăcat, trecându-și, pur și simplu, o perie prin păr și apoi prinzându-l la spate într-un coc simplu. Țâșni spre ușă, aruncându-i iute Clarei un cuvânt de mulțumire peste umăr.

Coborî scările câte două deodată, până la holul de la intrare, ajungând la baza lor chiar când majordomul ieșea din încăperea destinată micului dejun.

– Bună dimineața, domnișoară Dryden, zise Hewitt. Contesa și Domnia Sa sunt încă la masă, așa că nu cred că e nevoie să vă grăbiți.

Gillian zâmbi larg la admonestarea blândă.

– Îmi pare rău, dar nu voiam să pierd nici unul dintre excelenții biscuiți cu brânză ai doamnei Peck. De obicei nu întârzii atât de mult la micul dejun.

– Vă voi mai aduce o farfurie, spuse el amabil.

Ea nu putu să nu observe ușoara încruntare de pe fruntea lui, nici felul în care el părea să o cerceteze. Ce naiba se întâmpla în dimineața aceea? Leverton o adusese, de fapt, la Fenfield înainte ca servitorii să se fi trezit. Doar Reid știa despre escapada ei, iar Gillian era sigură de faptul că ducele îl pusese să jure că avea să păstreze secretul.

Mulțumind lui Hewitt cu o plecăciune a capului, intră în încăperea mică, dar veselă, cu tapet înflorat și mobilă chinezească. Ferestrele dădeau spre est, prinzând lumina palidă a soarelui care se chinuia să risipească ceața rece, care năvălea dinspre coastă. Unul dintre avantajele reîntoarcerii în Sicilia era că astfel putea scăpa de acea mohorâtă vreme englezească.

„Dar aseară nu îți mai era frig, așa-i?" suspină în gând Gillian. Trebuia să se oprească din a se mai gândi la Leverton și la cele întâmplate noaptea trecută, altfel avea să înnebunească.

– Bună dimineața, mamă, Lady Filby.

Merse la masă ca să îi dea un sărut mamei sale. Cum era de așteptat, mama ei se așezase cel mai aproape de foc, din moment ce și ei îi displăcea frigul. Mama ei ar fi fost, probabil, la fel de fericită ca ea să se întoarcă în Sicilia. Cel puțin Gillian așa spera. Fără sprijinul mamei sale, ar fi fost mult mai dificil să o convingă pe bunica ei să fie de acord cu acel plan. Gillian avea banii necesari ca să își finanțeze singură călătoria, dar ideea de a se întoarce la Palermo fără suportul familiei sale era descurajator.

– Bună dimineața, iubirea mea, spuse mama ei. Începusem să îmi fac griji din cauza ta, din moment ce nu dormi niciodată până la o oră atât de târzie.

– Nu știu ce mi s-a întâmplat. Îndreptă un zâmbet smerit către Lady Filby. De obicei, mă trezesc înaintea tuturor.

Contesa ridică ironic din sprâncene.

– Poate că nu ai putut să dormi azi-noapte. Ce s-a întâmplat?

– Hmm, nu chiar.

Când mama ei și Lady Filby făcură un schimb de priviri complice, inima lui Gillian se cufundă în piept.

– Draga mea, de ce nu mănânci ceva? spuse mama ei. O să avem o mică discuție după aceea.

„La naiba!"

– Ai vorbit cu Lord Leverton? întrebă Gillian.

Mama ei zâmbi și bătu cu palma în scaunul de lângă ea.

– Ia-ți ceva de mâncare și vino să stai lângă mine!

Gillian merse țanțoș către bufet și își turnă o ceașcă de cafea din serviciul de argint. Indiferent de ceea ce aveau să spună, avea nevoie de cafea să o ajute să scape de pânza de păianjen din creierul ei.

Se așeză în capătul mesei, pentru a sta cu fața către ambele femei. După ce sorbi cu nesaț, se sprijini de spătar și își încrucișă brațele.

Lady Filby îi aruncă un zâmbet rapid.

– Nu e nevoie să fii atât de abătută, draga mea. Cu siguranță, avem multe lucruri de discutat, dar cred că majoritatea intră în categoria veștilor bune.

Gillian se încruntă.

– Poftim?

– Da, este adevărat, spuse mama ei, privind-o surprinzător de aspru. Dar mai întâi trebuie să discutăm despre purtarea ta de astă-noapte, din cale-afară de nesăbuită.

Mama ei nu era niciodată aspră cu ea. Nici nu își exercita prea mult controlul maternal. Dar, în ultima săptămână, începuse să adopte o purtare destul de fermă. Deși era minunat să își vadă părintele ieșind din starea de îmbufnare în care o știa, Gillian nu era încântată de ideea ca mama ei să încerce dintr-odată să compenseze toți anii de neglijență inocentă.

– Nu sunt sigură că înțeleg ce dorești să spui, spuse ea, încercând să depășească momentul devenind obraznică.

– Ba bine că nu! Azi-noapte te-ai strecurat afară ca să dai de urma bărbaților acelora îngrozitori care ne-au jefuit. Mama clătină dezaprobator din cap. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă te-ar fi descoperit.

Gillian oftă ușurată. Se putea descurca cu asta.

– Mamă, fac genul acesta de lucruri de ani întregi. După cum știi, sunt chiar bună la asta.

– Atât de bună încât ai sfârșit cu un glonț în umăr, zise mama ei.

– Nu a fost decât atunci, protestă Gillian. Cu siguranță nu îmi vei face o vină din asta.

Mama ei se aplecă în față, pălind dintr-odată.

– Ai fi putut fi ucisă, Gillian. L-am pierdut pe tatăl tău din cauza violenței. Nu doresc să te pierd și pe tine.

Gillian se zbătu să se apere împotriva sentimentului familiar de vină.

– Știu, mamă, și îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi. Dar nimeni nu avea de gând să răzbune moartea tatălui meu vitreg ori măcar să îi aducă în fața justiției pe ucigașii lui. Nu era corect.

– Înțeleg, dragostea mea. Și, pentru mult timp, am fost îngrozitor de egoistă, nereușind să îți fiu alături atunci când ai avut nevoie de mine. Dacă ți-aș fi acordat suport și alinare, nu ai fi simțit niciodată nevoia de a te aventura într-o astfel de misiune necugetată.

– Nu ai fost deloc egoistă, spuse cu fermitate Gillian. Erai copleșită de durere. Și apoi bunica nu e deloc moale, și nici măcar ea nu m-a putut împiedica. Era ceva ce trebuia dus la îndeplinire, și am făcut-o.

Mama ei o studie câteva momente lungi, ca și cum o vedea într-o lumină nouă. Lucrul acesta o făcu pe Gillian să se foiască pe scaun.

– Am fost o mamă îngrozitoare, spuse într-un final contesa. Sper că, într-o zi, vei găsi puterea să mă ierți.

– E absurd! exclamă Gillian. M-ai iubit mai mult decât ar fi putut-o face cineva.

Mama ei ridică o mână.

– Nu, copilă. Nu voi mai trece cu vederea impactul pe care purtarea mea l-a avut asupra acțiunilor tale.

– Ah, nu prea înțeleg ce înseamnă asta.

– Înseamnă că nu vei mai continua cu strădania aceasta nesăbuită de a ne recupera bijuteriile. Nu merită.

Gillian se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

– Cum poți spune asta? Tatăl meu vitreg ți-a dat acele bijuterii. Ni le-a dat nouă. Este tot ce ne-a mai rămas de la el.

Mamei sale îi tremurară buzele pentru un moment, dar apoi bărbia îi deveni neclintită.

– Am amintirile vieții noastre împreună, copila mea. La fel ca tine. Asta ar trebui să fie de ajuns pentru noi amândouă.

Pentru Gillian nu era de ajuns. Faptul că ultimul cadou prețios din partea tatălui său vitreg se afla acum în mâna unor criminali era prea mult ca ea să poată îndura. Iar, mai devreme ori mai târziu, pierderea avea să o chinuiască și pe mama sa. Gillian știa asta la fel de bine cum își cunoștea propriul nume. În clipa de față, mama era pur și simplu înspăimântată de relatările, fără îndoială exagerate, ale lui Leverton cu privire la noaptea trecută.

Gillian avea să discute foarte deschis cu el despre asta. El nu avea nici o treabă să se bage și să o sperie pe mama ei.

– Dragă, trebuie să îmi promiți că vei înceta această comportare nesăbuită, zise mama ei. Nu aș putea îndura dacă ai păți ceva.

Din moment ce Gillian nu intenționa să îngăduie să i se întâmple nimic rău, fu în stare să formuleze un răspuns adecvat.

– Nu ai de ce să îți faci griji, zise ea, întinzându-se peste masă ca să îi strângă mâna. Promit să fiu mai cu băgare de seamă pe viitor.

Mama ei ezită pentru o clipă, apoi îi surâse.

– Mulțumesc.

– Splendid, ciripi veselă Lady Filby. Acum putem trece la un subiect mult mai plăcut.

Gillian aproape uitase că se afla și contesa în încăpere. Dar strălucirea amuzată din ochii acesteia o puse din nou în gardă.

– Și care ar fi subiectul acela? întrebă ea, precaută.

Ochii lui Lady Filby se lărgiră.

– Vai, iminenta ta logodnă cu fratele meu, desigur. Ce altceva?

Capitolul 20

Gillian păși de-a lungul holului de la intrare, ignorând încercarea lui Hewitt de a i-o lua înainte. Nu avea nevoie de nimeni care să îi deschidă ușile și, cu siguranță, nu avea nevoie de nimeni care să o anunțe în fața mărețului duce de Leverton. În afară de asta, dorea să îl ia prin surprindere pe duce – ori poate să îl ucidă.

Când deschise larg ușa bibliotecii, aceasta se lovi de perete și apoi ricoșă, obligând-o să sară în lături, ca să evite să fie lovită în față. Cu siguranță fusese o intrare mai puțin demnă decât își dorise, dar, cel puțin, nu căzuse direct în fund.

Leverton se ridică din spatele biroului său.

– Ah, domnișoară Dryden. Mă așteptam să vă întâlnesc cândva, în timpul acestei dimineți, dar poate nu chiar atât de brusc.

Fir-ar să fie de bărbat, buzele îi zvâcneau, evident amuzat.

Hewitt, hotărât să își facă datoria, merse în fața ei.

– Domnișoara Dryden este aici să vă vadă, domnule. Dacă se poate.

– Mulțumesc, Hewitt.

Vocea lui Leverton era la fel de seacă precum șampania veche.

Majordomul se dădu la o parte și se înclină în fața lui Gillian cu o plecăciune mai mult decât triumfătoare, în timp ce se retrăgea din încăpere.

– Leverton, pentru numele lui Dumnezeu..., zise Gillian.

El o întrerupse, zicând:

– Vi-l amintiți pe domnul Scunthorpe, nu-i așa?

Atenția îi fusese atât de concentrată asupra ducelui, încât nici măcar nu îl observase pe administratorul moșiei, care stătea într-o parte, lângă biroul masiv, cu un maldăr de registre în față. Bărbatul păru a o privi cu un anumit grad de îngrijorare.

– Bună dimineața, domnule Scunthorpe. Îmi cer scuze că vă întrerup întâlnirea într-un mod atât de... ăă... brusc.

Sunase ca o idioată, lucru evident din rânjetul lui Leverton. Pentru un bărbat renumit pentru manierele sale distinse, putea fi uneori foarte nepoliticos.

– Nu sunt necesare scuzele, domnișoară Dryden, spuse calm administratorul. Eu și Excelența Sa tocmai încheiam. Îi aruncă un zâmbet prin care își cerea scuze patronului său și începu să își aranjeze registrele într-o grămadă ordonată.

– Un moment, Scunthorpe, zise Leverton înainte de a ieși de după birou ca să o întâlnească pe Gillian.

El luă mâna acesteia și, spre marele ei șoc, o ridică la buze. Când buzele îi atinseră pielea, Gillian nu se putu abține să nu se înfioare. Privi încruntată, iritată de reacția ei instantanee.

– Cineva s-a trezit cu fața la cearșaf, șopti el în barbă. Poate că nu ați dormit destul azi-noapte.

– Am dormit perfect, răspunse ea cu demnitate în glas. Dar am nevoie să vă vorbesc de urgență, domnule.

El o trase către unul dintre fotolii.

– Desigur. Dar mai întâi mi-aș dori să auziți ceea ce are de spus Scunthorpe cu privire la o problemă care vă privește atât pe dumneavoastră, cât și pe mama dumneavoastră.

Gillian îl privi tăios pe administratorul moșiei.

– Este vorba despre contrabandiști? Și despre bijuteriile noastre?

– Da, spuse Leverton, așezându-se din nou pe scaunul său.

Scunthorpe ezită, expresia reținută fiind înlocuită de consternare.

– Scuzați-mă, domnule, dar este acesta un subiect de discuție potrivit pentru urechile unei femei? Nu doresc să îi provoc neplăceri domnișoarei Dryden sau oricărei alte doamne cu astfel de probleme neplăcute.

Gillian își încrucișă brațele și se holbă la el. El se înroși un pic, dar îi susținu privirea, sfidător. În mod evident, detesta să discute lucrurile acestea cu ea, fapt ce ei i se păru destul de interesant.

– Nu vă faceți griji, zise ea cu un zâmbet larg, care, poate, arăta mai mulți dinți decât era necesar. Promit să nu leșin și să nu dau ortul popii.

– Putem fi siguri de asta, spuse Leverton. Te asigur, Scunthorpe, că domnișoara Dryden nu va avea vreo criză de isterie.

– Așa cum am mai spus, Excelență, nu știu nimic despre bijuteriile furate, zise Scunthorpe, părând din ce în ce mai nefericit, pe măsură ce timpul se scurgea.

– Da, așa ai spus. Mă refer la informația legată de traficul de bunuri furate pe pământurile Penley, și despre posibila continuare a acestei activități.

– Da. Desigur.

Scunthorpe se relaxă în mod vizibil, oferindu-i lui Gillian un zâmbet prefăcut. Ea nu se încrezu nici o clipă în acel zâmbet. Nici nu crezu că administratorul moșiei fusese deranjat de ideea de a trebui să se justifice în fața unei femei. Doar că nu voia să se justifice în fața *ei*. Pentru un bărbat ca Scunthorpe, care era respectabil și bine educat, dar totuși dependent de superiori pentru a-și câștiga existența, Gillian era o insultă ori o palmă peste față. Din punctul lui de vedere, ea nu îi merita atenția, nefiind probabil mai presus decât bietele femei care erau obligate să își câștige existența pe străzi.

– După cum îi spuneam ducelui, zise el pe un ton condescendent, este extrem de neobișnuit ca bande de contrabandiști să treacă pe pământurile Leverton. Vameșii locali au fost foarte eficienți în a împiedica acostarea de-a lungul acestei porțiuni de coastă. Aș putea adăuga faptul că orice bandă locală știe că, spre deosebire de alți proprietari, Excelența Sa nu a fost niciodată de acord cu comerțul liber. Întotdeauna s-a acționat rapid în privința infracțiunilor.

– Se pare că nu cu foarte mare succes, zise Gillian. Cum vă explicați faptul că nu a fost doar una, ci două tranzacții care au avut loc pe moșie într-o perioadă de două săptămâni? Pur ghinion?

Nările lui Scunthorpe se lipiră, de parcă fuseseră luate cu asalt de un miros scârbos.

– Cred că nu e vorba decât despre o coincidență nefericită.

– Da? Mie mi se pare că este începutul unui șablon.

Aruncă o privire către Leverton, ca să îi vadă reacția. În afară de o mică încrețitură a sprâncenelor, acesta nu arătă nici un alt semn că ar fi fost îngrijorat de ceea ce auzea.

– Din cele descrise de Excelența Sa, incidentul de azi-noapte a fost considerabil diferit de ceea ce s-a întâmplat în noaptea jafului, răspunse Scunthorpe într-o manieră atât de tensionată, încât Gillian își închipui cum ia un ciocan și începe să-l sfărâme, bucată cu bucată.

– În ce fel? întrebă ea.

– Ați fost jefuiți de o bandă mare, bine organizată, de contrabandiști, care desfășurau o afacere substanțială. Ceea ce s-a petrecut noaptea trecută pare o afacere mai mică și făcută în grabă, pusă

în practică fără planuri prea elaborate. Nimic din afacerea bine organizată peste care ați dat acum câteva săptămâni.

– Deși sunt de acord că a fost la scară mai mică, zise Gillian, acțiunea nu a fost deloc dezorganizată. Bărbații aceia știau ce făceau și au făcut totul într-un mod foarte eficient.

– Domnișoară Dryden, nu încape îndoială că ați fost tulburată de ceea ce ați văzut azi-noapte. Sunt sigur că, în emoția momentului, bărbații aceia au părut cel mai rău soi de criminali. Într-adevăr, foarte înspăimântător.

Scunthorpe, desigur, nu întrebă care fusese motivul pentru care ea se afla acolo. Gillian fu destul de surprinsă de faptul că Leverton discutase problema aceasta cu administratorul moșiei, având în vedere obsesia lui de a o feri de bârfe. Pe de altă parte, obsesia aceea nu îl împiedicase pe duce să discute cu mama ei și cu Lady Filby despre escapada din noaptea trecută, precum și despre planurile lui de a se căsători cu ea.

– Nu am fost absolut deloc înspăimântată, zise ea, lăsând să i se vadă iritarea.

Singurul lui răspuns fu un zâmbet siropos, o capodoperă de neîncredere politicoasă împletită cu o doză sănătoasă de dispreț.

În cele din urmă, Leverton interveni:

– Scunthorpe, aș sugera să te limitezi la fapte în loc să faci presupuneri despre starea de spirit a domnișoarei Dryden.

– Desigur, Excelență. Vă asigur că nu am avut intenția să jignesc.

– Da, să rămânem la fapte, care nu par a fi fost prea numeroase până acum, spuse Gillian. În realitate, ați pus la cale vreo anchetă cu privire la aceste activități de contrabandă, domnule Scunthorpe?

– Chiar am făcut-o, domnișoară Dryden. Cu mult înainte de incidentul de azi-noapte.

Ea se încruntă.

– Dacă ancheta dumneavoastră a fost condusă înainte de incidentul din noaptea trecută, cum de puteți trage o concluzie definitivă în ceea ce privește incidentul acela? Nu are nici un sens.

– Ba da, are sens, răspunse el pe un ton arogant. Toate informațiile pe care am reușit să le pun cap la cap îmi întăresc părerea că ceea ce ați văzut azi-noapte a fost o afacere de mici proporții, condusă de localnici, care nu se va mai repeta prea curând, mai ales că Excelența Sa se află pe moșie.

– Este cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată, zise ea, nevenindu-i să creadă. Ducele s-a aflat pe moșie în aceste două săptămâni, dar asta nu i-a oprit, la naiba, să acționeze, așa-i?

Zâmbetul de superioritate dispăru de pe chipul lui Scunthorpe. El nu făcu nici o încercare de a răspunde acuzațiilor ei, ci doar o privi fioros, cu o furie prost ascunsă.

Leverton se ridică fără grabă și se așeză în fața biroului său, sprijinindu-se de el. Expresia ușor exasperată de pe chipul lui frumos sugera faptul că îi privea pe Gillian și pe Scunthorpe ca pe niște copii care se ciondăneau.

– Sunt convins de faptul că banda noastră de contrabandiști nu se aștepta să fie spionată de oaspeții mei de la conac. Poate asta explică purtarea lor nesăbuită de azi-noapte.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi spune că chiar credeți aiureala asta absurdă, ripostă ea.

Iritat, Leverton își miji ochii.

– Sunt de părere că am epuizat orice discuție folositoare pe marginea acestui subiect. Îi făcu un semn brusc cu capul administratorului. Asta-i tot deocamdată, Scunthorpe.

– Da, Excelență, spuse bărbatul cu o plecăciune respectuoasă.

Trecând pe lângă Gillian, îi adresă un rânjet triumfător, plin de batjocură. Evident, spatele lașului era întors către duce, altfel nu ar fi avut îndrăzneala. Tot ce putu ea să facă fu să îi arunce un surâs feroce și să spumege în tăcere în timp ce el se târa spre ușă.

– Și, Scunthorpe, adăugă ducele.

– Da, Excelență? întrebă Scunthorpe din ușă.

– În ceea ce îi privește pe contrabandiști... sper cu adevărat că evaluarea ta este corectă.

Gillian se întoarse să îl privească și simți o urmă de satisfacție când văzu zâmbetul mulțumit de sine al lui Scunthorpe șovăind.

– Voi ține sub observație situația, domnule, zise administratorul. Vă dau cuvântul meu.

– Ai grijă să faci așa.

Odată închisă ușa, Gillian îl fulgeră cu privirea pe Leverton, enervată de faptul că el avea să îi ignore, în mod clar, opinia asupra acestei probleme.

El își încrucișă brațele și ridică întrebător din sprâncene.

– Ai putea să îmi spui de ce spumegi.

– Știi foarte bine motivul pentru care spumeg. Îl discutăm de cincisprezece minute.

– Da, dar nu sunt sigur care este, mai exact, aspectul care te enervează cel mai tare, spuse el.

– Nu te preface că ești chinuit de remușcări când nu este deloc așa.

Când el îi zâmbi larg, inima ei necugetată se opri pentru o clipă. Bărbatul era ridicol de arătos și fermecător atunci când nu se purta ca un mascul despotic.

– Foarte bine, dar de ce ești atât de scârbită de veștile lui Scunthorpe? întrebă el. Mie mi se par destul de logice teoriile lui legate de întâlnirea de azi-noapte.

Ea își încrucișă brațele, imitându-l.

– Chiar crezi că sunt două bande care fac afaceri pe moșia ta și că doar din întâmplare au avut tranzacțiile acelea pe o perioadă de două săptămâni? Și, chiar în eventualitatea în care așa ar fi, crezi cu adevărat că nu o vor face din nou?

– Trebuie să mă las pe mâna experienței tale când vine vorba de lecții despre criminali, dar adu-ți aminte faptul că i-am spus foarte clar șefului bandei care ne-a jefuit că nu voi tolera nici o astfel de activitate pe pământurile mele.

– Fără îndoială că tremură de frică în tot timpul acesta, răspunse ea sarcastic.

Răspunsul ei provocă o transformare subtilă în expresia lui, una care îl făcu să pară de-a dreptul intimidant.

– Crede-mă, draga mea, infamul nostru prieten a înțeles pe deplin mesajul pe care i l-am transmis, spuse el pe un ton calm.

Gillian rumegă vorbele lui preț de câteva minute.

– Bine, dar, așa cum ai admis tu însuți, nu ai petrecut mult timp la reședința Fenfield în ultimii ani. Cum poți fi sigur că *toate* bandele înțeleg cât de serios ești când vine vorba despre comerțul liber pe moșia ta?

– Nu am cum. Dar Scunthorpe mă asigură că activitatea de comerț liber pe pământurile moșiei este, în cea mai mare parte, neglijabilă.

Gillian nu se putea gândi decât la tatăl lui Teddy, care fusese ucis de contrabandiști. Asta nu i se părea deloc neglijabil.

– Și ai încredere în Scunthorpe?

– Omul m-a servit cu pricepere timp de cinci ani. Pământurile sunt în formă excelentă, la fel ca registrele. Le analizez eu însumi, dar și directorul meu comercial din Londra.

Când ea dădu să îl contrazică, el se aplecă și o întrerupse blând.

– Trebuie să mă crezi, iubito. Știu despre ce vorbesc.

Ea ridică privirea spre el, clipind, tulburată de tonul lui afectuos și cald. Trebui să facă eforturi ca să se adune.

– Ei bine, tot nu are noimă. Parcă sunt prea multe coincidențe.

– În ciuda asigurărilor lui Scunthorpe, sunt de acord că trebuie să fim precauți. Ca să pun capăt, am dat instrucțiuni directorului comercial să angajeze un polițist care să investigheze lucrurile.

Ea sări în sus.

– Da?

– Da. Dacă e să poată cineva să afle vreo informație despre bijuteriile voastre furate, acela este un polițist. De fapt, bărbatul se află deja la Lincoln. Din moment ce mare parte a bunurilor de contrabandă de pe partea asta de coastă ajung acolo mai întâi, pare a fi locul potrivit pentru a începe cercetările. Aștept un raport de la el în următoarele zile.

Ea își încreți nasul.

– Dumnezeule, de ce nu mi-ai spus?

– Nu am dorit să îți dau speranțe, ca apoi să ți le spulber dacă nu ar fi ieșit nimic din asta.

– Crede-mă, niciodată nu mi s-a părut că speranța e un lucru de mare folos. Totuși, era mișcată de faptul că el își dăduse silința. L-ai angajat după ziua aceea în care am mers la capelă, nu-i așa? întrebă ea cu glas moale.

– Da. Ai darul de a-i face pe bărbați să se simtă vinovați. Ar trebui să îl folosești mai des.

Ea îl luă în râs:

– De parcă aș apela vreodată la astfel de tactici meschine. Aș prelua mai degrabă frâiele situației decât să mă port ca o domnișoară plină de aere.

– Îmi cam place asta la tine. Dar trebuie să insist să mă lași pe mine să rezolv problema aceasta așa cum cred de cuviință. Se aplecă și îi cuprinse ușor obrazul între palme. Să am grijă de tine așa cum meriți.

Ea îl privi îndelung, captivă în privirea lui albastră. Instinctiv, se lăsă pe mâna lui, dar apoi se smuci îndărăt, îngrozită de slăbiciunea ei.

– Da, păi, zise ea, străduindu-se să își controleze tremurul din glas. În legătură cu asta, Excelență...

– Charles, spune-mi Charles.

Tonul lui profund, seducător o făcu să tremure. Gillian putea să jure că creierul ei devenea un terci sentimental.

– Nu ți-a fost deloc greu să îmi spui Charles azi-noapte, murmură el. Îți amintești?

Ea se îmbujoră, amintindu-și limpede momentul în care se topise în brațele lui. Fu uimită că el aducea vorba despre asta î vreme ce stătea acolo, în lumina zilei și în biblioteca lui. Gillian nu era deloc o mironosiță, dar chiar și ea avea limitele ei.

Deși purtarea ei din noaptea trecută ar fi sugerat, probabil, faptul că acele limite erau ușor de trecut. În consecință, își zise că nu îl putea învinovăți pentru că inițiase un flirt atât de îndrăzneț.

– Nu ar fi deloc cuviincios să mă adresez dumneavoastră într-o manieră atât de lipsită de protocol, spuse ea, refugiindu-se în uzanțele etichetei.

El izbucni de-a dreptul în râs.

– Da, cuviința este cel de-al doilea nume al tău.

– Nu asta contează, zise ea pe un ton de superioritate.

– Bine. Mă dau bătut. În public, spune-mi Leverton. Dar, în particular, doresc să îmi spui pe numele de botez.

Se aplecă peste ea, ca și cum ar fi voit să o sărute. Gillian se feri într-o parte și lunecă de pe scaun. Se retrase câțiva pași, simțindu-se mai în siguranță dacă punea o mică distanță între ei. Ochii mijiți ai lui Leverton îi arătară nemulțumirea, dar el nu o urmă. În schimb, se lungi pe colțul biroului său, arătând mai degrabă ca o pisică mare, somnoroasă, care aștepta răbdătoare să se năpustească asupra unui șoricel nefericit. Cum nu mai fusese niciodată în ipostaza de pradă, ei i se păru extrem de deranjant.

Și, din nu se știe ce motiv stupid, Gillian deveni dintr-odată profund conștientă de starea în care se aflau rochia și coafura ei – ea, căreia mai înainte nu îi păsase niciodată nici cât negru sub unghie de astfel de lucruri. Și totuși, acum se trezi că era nevoită să își țină în frâu impulsul de a-și netezi buclele dezordonate. Dacă nu avea să fie atentă, în curând avea să recurgă la ciupitul obrajilor pentru a le da culoare, ca o școlăriță prostuță.

– Domnule, trebuie neapărat să vorbim despre conversația pe care ați avut-o cu mama mea și cu sora dumneavoastră, zise ea, încercând să pară fermă. Pare să existe ceva neînțelegeri în legătură cu o... ăăă... învoială între noi.

Ce era cu bărbatul acesta de îi lega limba în așa hal?

– Da? În ce fel? întrebă el, politicos.

Ea se uită încruntată la el.

– Încercați dinadins să mă enervați, nu-i așa?

– Nici prin gând nu-mi trece. Probabil ai încerca să mă ucizi în somn. Făcu o pauză, ca și când ar fi cugetat la ceva anume. Deși atunci, cel puțin, te-aș avea în patul meu, ceea ce ar fi o compensație pentru necazurile mele.

Când Gillian, jignită, dădu să elaboreze un răspuns, el zâmbi larg și ridică o mână.

– În regulă, nu te mai tachinez. Dă-i drumul și spune-mi motivul pentru care ești așa agitată!

– Chiar trebuie să întrebi? zise ea, fluturând din mâini. Nu aveai nici un drept să iei decizia în numele meu.

– Ce decizie?

– Că aș fi de acord să mă căsătoresc cu tine, zise ea printre dinții încleștați.

Chiar era atât de obtuz? Dacă chiar aveau să se căsătorească și să aibă copii, nu putea decât să spere că aceștia aveau să moștenească istețimea ei, nu pe a lui.

– Iubita mea, pur și simplu le-am pomenit doamnelor despre faptul că intenționez să îți fac curte. În condițiile date, lucrul acesta este, desigur, total corespunzător.

– Atunci, de ce îi tot dădea înainte sora ta cu logodna noastră iminentă? Și, întâi de toate, de ce discutăm măcar despre tine făcându-mi curte?

– Ca să răspund la prima ta întrebare, sora mea este nerăbdătoare ca eu să mă însor și să mă așez la casa mea, iar nerăbdarea aceasta a făcut-o, evident, să exagereze un pic. Cât despre cea de a doua întrebare a ta, zise el ridicând ironic din sprânceană, cred că răspunsul este limpede.

Gillian își sprijini mâinile în șolduri.

– Pentru mine nu este.

Răspunsul ei îl făcu să sară în picioare. Ea trebui să reziste impulsului de a se da în spate – ori chiar de-a fugi din încăpere.

– Și care este motivul, Gillian? Ai obiceiul de a flirta cu bărbați doar ca să te amuzi?

Nu ridică vocea – nu o făcea niciodată –, dar ea putea auzi fermitatea din spatele cuvintelor blând rostite.

– Poftim? Bineînțeles că nu! exclamă ea indignată. Aș putea adăuga că nu e treaba ta, oricum.

El o studie câteva secunde lungi, ca și cum ar fi fost un soi de ghicitoare.

– Îți cer scuze pentru faptul că am interpretat greșit răspunsul tău, zise el în cele din urmă. Poate că am fost derutat de răspunsul tău... să zicem atipic... la evenimentele petrecute noaptea trecută.

– Care parte? întrebă ea, cu precauție. Partea cu contrabanda ori cea cu sărutul?

Râsul lui sună mai mult ca un vaiet, și își lăsă capul să îi cadă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce o să mă fac eu cu tine?

Buimăcită, tot ce putu ea să facă fu să se mute de pe un picior pe celălalt. Apoi îi veni răspunsul potrivit întrebării lui, fără îndoială retorică. „Dar ești sigur că asta este ceea ce-ți dorești?"

Ea își îndreptă umerii, neluând în seamă vocea surdă, sâcâitoare.

– Ai putea să încerci să le convingi pe mama și pe bunica mea să îmi permită să mă întorc în Sicilia.

El își ridică imediat capul.

– Aste iese din discuție, Gillian. Vei rămâne aici, în Anglia.

Ea se sperie de răspunsul lui înflăcărat și chiar și mai tare de sentimentul de ușurare pe care i-l aduseră cuvintele lui.

– Ei bine, pentru moment, să lăsăm deoparte asta. Tot nu înțeleg de ce dorești să îmi faci curte. Înainte de noaptea trecută, nu ai arătat nici cel mai mic interes. De fapt, mă învățai cum să fac să prind un soț. Nu prea cred că, atunci când te-ai înhămat la acel proiect, ai făcut-o gândindu-te la tine ca la un potențial candidat.

– Nu te învățam cum să prinzi un soț. Te învățam să fii o tânără englezoaică cuviincioasă.

– Singurul motiv de a deveni o englezoaică cuviincioasă este de a prinde genul potrivit de soț. Nu degeaba i se spune *târgul căsătoriilor*, să știi.

Leverton clătină din cap, părând ușor amuzat. Gillian avu sentimentul neplăcut că se făcea de râs.

– Dar bănuiesc că nu asta contează, nu-i așa? adăugă ea.

– Poate îmi amintești care era subiectul principal al acestei discuții, zise el sec. S-ar părea că l-am pierdut pe drum.

– Curtarea mea, îți amintești?

– A, da. Cum de am uitat? Își puse atent mâinile pe umerii ei, ca și cum ea putea fi periculoasă, ca un explozibil instabil. Gillian,

aseară ne-am antrenat în niște activități destul de intime. Activități care creează anumite așteptări, cel puțin în rândul oamenilor respectabili.

– Vrei să spui că acum e o chestiune de onoare, zise ea, simțindu-se, în mod ciudat, dezamăgită. Din moment ce m-ai stricat, acum te simți obligat să te însori cu mine. Dar te asigur că nu e necesar.

El tresări.

– Te-am stricat? Sfinte Dumnezeule! S-ar putea să nu îți vină să crezi, Gillian, dar chiar îmi doresc să mă însor cu tine. Este mult mai mult decât doar o chestiune de onoare. Mult mai mult.

Ea îl cercetă, căutând adevărul.

– Ai dreptate, nu te cred. Este imposibil să îți dorești să te căsătorești cu mine.

Mâinile lui mari se încolăciră în jurul umerilor ei. Sub strângerea aceea blândă, dar totuși fermă, ea se simți mică și delicată. Era o senzație neobișnuită, ca să nu spunem mai mult. Și era una bine-venită, fu ea surprinsă să observe.

– Spre marea mea surpriză, zise el încet, îmi doresc.

Viteza alarmantă și intensitatea răspunsului ei o ameți.

„El e un afurisit de duce, toanto, și chiar unul cumsecade." Era imposibil ca un bărbat ca el să își dorească, cu adevărat, să se căsătorească cu o femeie ca ea. Gillian învățase lecția aceea cu ani în urmă, și fusese una dureros de instructivă. Leverton îi făcea o ofertă doar pentru că se simțea mânat de datorie și de onoare.

Ea se retrase exact în momentul în care el era gata să își strecoare limba printre buzele ei, apoi se dădu în spate câțiva pași.

– Sfinte Dumnezeule, acum ce mai e? mârâi el. Aproape că mi-am pus inima la picioarele tale, iar răspunsul tău este să sari înapoi de parcă ți-am insultat onoarea într-un mod grotesc.

– Ți-ai pus inima la picioarele mele? Deloc. Simțul *tău* de onoare este cel ofensat, nu al meu. Crezi că trebuie să te însori cu mine ca să îmi salvezi reputația și să te ridici la standardele tale de decență. Pufni ușor, trufaș. După cum știi, reputația mea este deja ruinată, motiv pentru care cavalerismul tău nu este deloc necesar.

– Bineînțeles că doresc să îți apăr reputația și nu văd nimic greșit în a te purta cu un anumit grad de onoare și respect. Dar, în același timp, se întâmplă să îmi placi. Chiar foarte mult.

De îndată ce cuvintele îi ieșiră din gură, făcu o grimasă. Declarația lui fusese atât de lipsită de entuziasm, încât nu făcea decât să demonstreze punctul ei de vedere.

– Asta da, sprijin! Vă mulțumesc din suflet, Excelență, dar nu, mulțumesc.

El mormăi ceva foarte șocant – chiar și pentru ea – printre dinți. Inspiră apoi adânc și mai făcu o încercare.

– Gillian, e clar că am făcut-o de oaie, dar te asigur de faptul că îmi doresc la modul cel mai sincer să mă căsătoresc cu tine.

Ea îl privi cu neîncredere. În momentul acela, nu arăta ca un bărbat îndrăgostit. Nervos și frustrat era o descriere mai potrivită.

– Bănuiesc că e din cauză că ești atât de cu nasul pe sus, încât, din cauza șocului, crezi că nu ai nici o altă alegere, în afară de a te însura cu mine. La urma urmelor, ducele de Leverton nu este genul de bărbat care să se joace cu tinere virginale. Desigur, lucrul acesta îți face cinste, adăugă ea iute, observându-i expresia plină de furie.

– Dacă mai folosești o dată fraza aceea, cu siguranță voi face un lucru pe care amândoi vom ajunge să îl regretăm, spuse el printre dinții încleștați. Și apoi, dacă aș fi fost atât de cu nasul pe sus, nu te-aș fi cerut în căsătorie în nici un caz, iar tu știi asta. Te-aș fi făcut amanta mea.

– Bine. Discuția asta ia sfârșit.

Gillian se roti pe călcâie și se îndreptă către ușă.

– Întoarce-te aici în clipa asta, spuse el ferm. Nu am încheiat.

– Îmi pare rău, nu am înțeles.

Putea să jure că îl auzise de la jumătatea încăperii cum strângea din dinți.

– Gillian Dryden, să fii sigură de acest lucru: ne *vom* căsători.

Ea trase smucit de ușă, apoi se uită tăios la el, peste umăr.

– Excelență, permiteți-mi să vă spun că sunteți cea mai enervantă și încăpățânată persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

Apoi ieși și trânti ușa în spatele ei.

– Râde afurisitul de ciob de oală spartă, strigă el, vocea trecându-i dincolo de pereții groși de stejar.

Gillian îl ignoră pe Hewitt, care părea șocat și care se postase acolo, după cum era de așteptat, ca să nu rateze nimic. Dar, nici în timp ce se avânta ca o furtună pe scările ce urcau spre camera ei, nu își putu reține un rânjet șovăielnic. Cumpătul lui Penley cel Perfect

numai perfect nu era în preajma ei, iar ei începuse să îi placă destul de mult lucrul acesta.

Capitolul 21

Charles își privea viitoare soție din cealaltă parte a curții bisericii, enervat de faptul că ea își dădea silința să îl ignore. Nu era nici o cale de a anticipa ce urma să facă Gillian. Acum, tremura de pasiune în brațele lui, ca peste un minut să pară răvășită de oroare la ideea că aveau să se căsătorească. Cele mai multe fete și-ar fi dat o mână pentru privilegiul de a se căsători cu un duce bogat. Nu și Gillian. Atunci când venea vorba despre ea, nimic nu mergea așa cum era normal. Dar poate ea credea despre el că era un măgar pompos. Nu putea să dea în întregime vina pe ea.

– M-ați auzit, Excelență?

Vocea melodioasă, dar ușor iritată îi întrerupse gândurile mohorâte, obligându-l să se concentreze asupra fetei care se afla în fața lui. Domnișoara Meadows, un trandafir englezesc clasic, era educată, bine-crescută și avea o zestre foarte bună. Cu alte cuvinte, o fată extraordinar de potrivită prin naștere și creștere pentru viața mondenă. Ar fi genul perfect de soție pentru un bărbat ca el, iar Charles nu avea nici o urmă de îndoială asupra faptului că domnișoara Meadows ar fi prins din zbor ocazia de a-i fi ducesă.

Din păcate, el nu avea deloc interesul de a fi ducele ei. Dintr-un motiv nebun, el era acum obsedat de o tânără fată gălăgioasă, care, fără îndoială, i-ar fi aruncat viața, bine pusă la punct, într-un haos total. Făcuse un jurământ, cu mult timp în urmă, că nu avea să lase din nou o femeie să îl ducă de nas, și totuși, iată-l acum la un pas de a face fix asta.

– Iertați-mă, domnișoară Meadows, își ceru el scuze, zâmbind. Mintea mea a plecat la plimbare azi. Nu îmi imaginez motivul, având în vedere compania încântătoare în care mă aflu.

Ea îl răsplăti cu un surâs ușuratic.

– Poate că v-a orbit noua mea bonetă.

– Ah, da, asta trebuie să fie. Cred că este un stil nou, nu? Vă stă foarte bine.

Domnișoara Meadows se aranjă un pic.

– Ce spirit de observație, Excelență! Cei mai mulți bărbați sunt prea neinteresați ca să observe astfel de lucruri, darămite să mai și comenteze.

– Vă mulțumesc, spuse el sec. Nu putea decât să fie recunoscător pentru faptul că Gillian se întâmpla să fie de partea cealaltă a micii curți bisericești. Dacă ar fi auzit acel ridicol ultim schimb de replici, probabil s-ar fi îndoit de râs. Ori, mai degrabă, și-ar fi dat ochii peste cap, fără să facă nici cel mai mic efort pentru a-și ascunde disprețul față de conversațiile prostești.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, privirea domnișoarei Meadows se îndreptă spre cealaltă parte a curții și se fixă asupra lui Gillian, care vorbea cu doi dintre oaspeții petrecerii în aer liber de la Fenfield. Domnișoara Farrow și domnul Hurdley tocmai se logodiseră, iar Gillian dorea să îi felicite. Cei trei stăteau sub stejarul falnic ce umbrea biserica veche a satului, râzând și vorbind ca și cum ar fi fost cei mai buni prieteni.

El nu se putu abține să nu se simtă un pic iritat. Ultimele zile cu ea fuseseră dificile, Gillian făcând tot posibilul să îl țină la depărtare și refuzând să accepte că erau, practic, logodiți. Să o vadă tratând cu mai multă căldură doi oameni pe care abia îi cunoștea era deranjant, ca să nu spunem mai mult.

– Domnișoara Dryden pare a se înțelege foarte bine cu Margaret și cu David, remarcă domnișoara Meadows. Bănuiesc că dorea să îi felicite pentru logodna lor.

Charles putu să audă tonul dezaprobator din vocea ei.

– Există un motiv pentru care nu ar trebui să facă asta?

Drept răspuns la tonul său tăios, ochii albaștri mari ai însoțitoarei lui se măriră și mai mult, și ea se grăbi să se corecteze:

– Sigur că nu, domnule. Dacă domnișoara Dryden are aprobarea dumneavoastră, atunci este de ajuns pentru a-i satisface chiar și pe cei mai scrupuloși. Și este, într-adevăr, amabil din partea dumneavoastră să treceți cu vederea trecutul ei nefericit. Este culmea toleranței și a milei creștine.

– Îmi imaginez mai degrabă că ea este cea care mă tolerează pe mine, zise el, neputând să își ascundă zâmbetul mâhnit.

O cută abia vizibilă îi însemnă sprânceana pală, îndrăznind să îi păteze perfecțiunea de porțelan.

-Cu siguranță nu e așa. Îi faceți domnișoarei Dryden o mare onoare prin faptul că o sponsorizați într-o manieră atât de generoasă. Nu ar trebui să vă fie decât recunoscătoare.

-Mă îndoiesc că ar fi de acord cu dumneavoastră. Acum, vă rog să mă scuzați, domnișoară Meadows.

Salutând-o cu o înclinare scurtă a capului, se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre peluză. Charles știu că ar fi trebuit să îi pară rău pentru faptul că i-o tăiase atât de direct fetei, dar nu îi părea. Era o îngâmfată, deși faptul că el era cel care gândea asta i se păru ironic. Totuși, comportamentul lui nepoliticos fu oarecum o surpriză pentru el. Se părea că influența lui Gillian îi afecta manierele. Ar fi fost un miracol să îi mai rămână ceva din ele până când avea ea să termine cu întorsul pe dos al întregii lui lumii.

Sora lui, care vorbea cu contesa și cu un mic cârd de femei măritate de prin partea locului, se depărtă de acestea și îl prinse înainte ca el să îți atingă ținta. Charles oftă exasperat. Era încă supărat pe Elizabeth pentru faptul că băgase frica în Gillian înainte ca el să aibă șansa să discute cu ea despre schimbarea din relația lor.

Sora lui era de-a dreptul entuziasmată de ideea că el și Gillian aveau să se căsătorească. Lucrul acesta nu îl luă prin surprindere, din moment ce Elizabeth fusese întotdeauna renegata familiei, și simțea o mare simpatie față de Gillian. Sprijinul ei urma să fie de folos atunci când avea să o prezinte pe viitoarea lui logodnică mamei și surorii lui mai mari. Ar fi fost de ajutor să aibă de partea lui întreaga familie, ca să domolească furtuna socială ce avea să urmeze, cu siguranță, de îndată ce el avea să își anunțe logodna. Nu avea nici o îndoială că aveau să poată să o domolească, dar dorea să facă lucrurile cât mai ușoare pentru Gillian și familia ei.

Pentru moment însă, își dorea ca sora lui să fie un pic mai puțin entuziastă, deoarece orice discuție despre haine, meniuri ori călătorii de nuntă o făcea pe Gillian să o ia la fugă către cea mai apropiată ieșire.

-Charles, un moment, te rog, zise sora lui, țâșnind în fața lui.

Ea îi aruncă un zâmbet pe care el nu putea să îl descrie decât ca fiind unul drăcesc.

-Elizabeth, nu îmi faci deloc viața ușoară.

-Știu, dragule, răspunse ea. Dar în nebunia mea există o tactică. Trag focuri de acoperire. Dacă pălăvrăgesc despre planuri de nuntă, atrag focurile lui Gillian departe de tine.

– Asta nu are absolut nici o logică, zise el. Lucru care nu mă surprinde, venind din partea ta.

– Ba are foarte multă logică, Charles Valentine Penley, spuse ea, încrucișându-și brațele cu furie. Gillian trebuie să se obișnuiască treptat cu ideea de a se căsători cu tine, și este mult mai puțin amenințător dacă vorbesc eu în locul tău.

– Acesta este un plan ridicol. În plus, nu funcționează.

– Ei bine, nu te văd pe tine venind cu ceva mai bun. Abia dacă vorbești cu ea. Pe bune, Charles, ideea ta despre o curtare cum se cuvine are, din păcate, lipsuri.

– Mi-ar plăcea să știu cum naiba se presupune că ar trebui să îmi curtez viitoarea logodnică când mi se interzice să discut despre orice are legătură cu a face curte, spuse el. Ca să nu mai pomenesc despre faptul că abia dacă mă pot apropia de afurisita aia de fată.

La scurt timp după prima lor ceartă, Gillian îl făcuse se promită că avea să se rețină din a-și arăta intențiile în afara familiei apropiate. În schimb, îi îngăduise, cu mare reticență, să înceapă să o curteze. Felul în care trebuia să facă asta, fără să își facă intențiile cunoscute în fața celorlalți, era un mister pe care încă trebuia să îl descopere.

– Haide, nu este asta o atitudine care să îți fie de ajutor? zise sora lui, cu sarcasm. Pe bune, Charles, cei mai mulți bărbați sunt niște idioți când vine vorba despre genul acesta de lucruri, dar am avut speranțe mari în privința ta. La urma urmelor, manierele tale sunt *atât de* distinse.

Tonul ei spunea foarte clar ceea ce credea ea, cu adevărat, despre manierele lui. El o privi cu o dezaprobare evidentă, ceea ce o făcu să izbucnească în râs.

– Dragule, pot să îți dau un sfat? îl întrebă ea.

– Bănuiesc că nu mi-ar strica. Se pare că am nevoie de tot ajutorul pe care îl pot căpăta.

– Fii blând cu ea, Charles, zise Elizabeth. Gillian se simte foarte speriată de toată treaba asta.

– Văd și eu. Doar că nu înțeleg de ce.

La urma urmei, era evident faptul că Gillian îl plăcea chiar foarte mult, dacă întâlnirea aceea arzătoare din dunele de nisip putea fi luată drept un indiciu. Nu era ca și cum el i-ar putea împărtăși această informație surorii lui.

– Pentru că este înspăimântată și nesigură cu privire la motivele tale.

El zâmbi în zeflemea.

– Ce prostie! Gillian nu se teme de nimic.

Ca pentru a-i întări spusele, râsul lui Gillian răsună în timp ce discuta cu noii ei prieteni. Avea un râset minunat, plin de încredere, care nu reușea întotdeauna să îi ridice moralul. Nici vorbă de râs pe înfundate ori chicoteli din partea lui Gillian a lui. Atunci când o amuza ceva sau îi făcea plăcere, anunța pe toată lumea.

O studie câteva momente. Era evident faptul că le spunea domnișoarei Farrow și domnului Hurdly o poveste scandaloasă, din moment ce erau amândoi pe jos de râs. Ea punea în scenă cu gesturi largi, în mod clar bucurându-se și nepăsându-i nici cât negru sub unghie dacă, după standardele sociale, se dădea în spectacol. Charles descoperi că nici lui nu îi păsa. Fusese o descoperire destul de șocantă, din moment ce cădea în sarcinile lui să o învețe să evite astfel de manifestări nerușinate.

– Știu, spuse Elizabeth. Este o tânără încrezătoare, inteligentă, căreia chiar nu îi pasă de ceea ce gândesc alții despre ea.

– Putem cădea de acord asupra acestui lucru, zise el, crispat.

– Dar îi pasă de ceea ce crezi *tu*, frate drag. Chiar foarte mult. Și știe, cu siguranță, cât de cu nasul pe sus ești.

– Din surse sigure știu că sunt, de fapt, sufletul toleranței și al milei creștinești.

Sora sa lăsă să îi scape un sforăit nedemn de o doamnă.

– Te-a lăudat din nou domnișoara Meadows? Sper că nu ai dat crezare aiurelilor ei.

Charles nu se putu abține să nu râdă.

– Slavă Domnului că te am pe tine ca să îmi mai tai din avânt, Lizzy.

– Îmi poți mulțumi dându-ți seama de faptul că Gillian este pe jumătate îndrăgostită de tine.

Lui îi rămase efectiv râsul în gât.

– Ca atare, continuă sora lui, este foarte nervoasă și prudentă din cauza ta.

Charles se simți de parcă tocmai primise una în cap.

– Din ce cauză?

– Pentru că nu îi vine să creadă că un bărbat cu statutul, manierele și averea ta ar dori să se însoare cu ea, cu atât mai mult cu cât aversiunea ta față de scandal este bine cunoscută.

– Dar am asigurat-o de faptul că îmi doresc cu adevărat să mă însor cu ea, protestă el.

Elizabeth oftă dramatic.

– Ești un bărbat mândru, Charles, și un duce. Gillian se așteaptă ca tu să te căsătorești cu o femeie la fel de mândră, cu o educație impecabilă – cineva care este opusul ei. În ciuda asigurării tale, ea pare să creadă că nu te căsătorești cu ea decât din cauza unui exagerat simț al datoriei.

Era adevărat că el avea o datorie față de Gillian, mai ales după evenimentele recente – pe care nu avea nici o intenție să le discute cu sora lui.

Ca și cum îi citise gândurile, gura lui Elizabeth se curbă într-un surâs plin de înțeles.

– Mă întreb ce o îndeamnă să creadă asta. Ai idee, dragă frate?

– Nu am nici o idee, zise el pe un ton supărat. Și acum, că m-ai făcut arșice, cum sugerezi că ar trebui să continui?

Ea râse.

– Ești cel mai bun frate, Charles. Știi asta?

– Bineînțeles că știu. La urma urmei, m-am abținut de la a te ucide în toți anii ăștia.

– Ce amabil! După cum spuneam, trebuie să fii blând cu ea. Și, mai important, trebuie să îi demonstrezi faptul că, în realitate, ești mândru să pășești alături de ea în fața lumii.

– Nu mi-ar plăcea nimic mai mult, dar mi-a interzis, practic, să fac asta.

– Teama este cea care o reține, și cel mai bine în punctul acesta al jocului este să o ignori, îl sfătui sora lui. De fapt, de ce nu începi prin a o conduce înapoi la conac? Eu și mama ei vom merge acasă cu trăsura.

– Este o idee excelentă. Nu doar că ar avea șansa să o aibă pe Gillian numai pentru el, dar ar trimite un semnal foarte clar localnicilor, pe care se putea conta că aveau să împrăștie cu sârguință genul potrivit de bârfă.

– Sunt plină de idei excelente, numai dacă ai asculta din când în când. Hai, dă-i drumul, zise ea, gonindu-l.

Când Charles traversă pajiștea ca să i se alăture lui Gillian, aceasta îl întâmpină într-o manieră curtenitoare, dar prudentă. El se străduia din răsputeri să o liniștească, îndreptându-și atenția asupra

fericitului cuplu, felicitându-i pe cei doi și punându-le întrebări legate de planurile lor de viitor.

– Ei bine, trebuie să mergem, zise în cele din urmă domnișoara Farrow, aruncând un ochi spre alee. Părinții mei ne așteaptă.

– Sper că veți veni la dejunul nostru de nuntă, domnișoară Dryden, zise Hurdly. Îi zâmbi lui Charles cu o înflăcărare de băiețandru. Și dumneavoastră, Excelență. Ar fi al naibii de plăcut dacă ați reuși. Vă asigur că rudele noastre ar fi încântate.

– Da. Ar fi minunat, se entuziasmă domnișoara Farrow.

– Mulțumesc, mi-ar plăcea foarte mult, spuse Gillian cu o plăcere timidă. Asta dacă... Aruncă o privire nesigură către Charles.

– Dacă vom fi încă la Fenfield, am fi onorați să venim, spuse el.

Cu un alt zâmbet și un schimb rapid de urări de bine, domnișoara Farrow își târî logodnicul ca să se alăture familiei sale.

– Ești gata să ne întoarcem acasă? întrebă Charles, oferindu-i brațul.

Ea făcu o mișcare ca și cum l-ar fi acceptat, apoi îngheță.

– Unde este landoul?

– Elizabeth și mama ta au plecat cu el spre conac. M-am gândit că ai prefera să mergi pe jos, având în vedere că, de data asta, chiar avem o zi însorită.

Ea îl privi cu o expresie sceptică.

– Să mergem pe jos tot drumul până la Fenfield, doar noi doi?

– Sunt doar câțiva kilometri, Gillian. Nu credeam că îți va da de furcă o plimbare atât de lejeră.

– Nu fi cap sec! Îl împunse ușor în coaste. Pentru tine chiar îmi fac griji.

– Din ce motiv?

– Oamenii vor face presupuneri. Despre noi.

Ca să sublinieze ideea, flutură un deget între ei.

– Așa sper, zise el, hotărât.

Ea clipi, apoi aruncă o privire către preot. Acesta stătea pe treptele bisericii, absorbit într-o conversație cu judecătorul de pace și cu soția sa. Charles nu putu să nu remarce faptul că soția judecătorului de pace părea mult mai interesată să tragă cu urechea la discuția lui cu Gillian.

– Și chiar nu te deranjează?

Gillian păru atât de neîncrezătoare, încât nu se putu împiedica să nu se simtă un pic enervat. Ea chiar credea că el avea să își încalce

cuvântul dat în fața ei? Expresia circumspectă din ochii ei spunea că da. Sentimentul de iritare dispăru rapid, fiind înlocuit de imboldul de a o trage în brațele lui.

Era limpede faptul că Gillian nu credea că era destul de bună pentru un bărbat respectabil, cu atât mai puțin pentru un duce. Și lucrul acesta îl înfurie. Ca oricine, ea avea cusururile ei, dar avea mai mult caracter și onoare decât majoritatea celor din lumea mondenă, inclusiv decât persoanele cu cele mai curate reputații. Acum Charles știa că ea iubea profund, cu o loialitate feroce, care ridiculiza rafinamentele mondene și amabilitățile deșarte. Era inteligentă, curajoasă și poseda o pasiune care putea înrobi un bărbat pentru o viață întreagă. Comparate cu toate acestea, nici natura ei năvalnică și nici nefericita istorie a familiei ei nu mai contau pentru el.

Puse o mână pe umărul ei, lăsându-și degetul mare să o mângâie de-a lungul claviculei. Ochii ei întunecați se măriră de surpriză.

– Nu, zise el, chiar nu îmi pasă de ceea ce crede altcineva despre noi.

Ea privi în gol câteva secunde, înainte de a strâmba din nas.

– Este înmormântarea ta, spuse ea, pe un ton nepăsător.

În ciuda răspunsului ei pe nepusă masă, ea păru sfios mulțumită. Poate că în cele din urmă Elizabeth avea dreptate, poate că Gillian chiar se îndrăgostea de el. Asta i-ar fi făcut, cu siguranță, viața mai ușoară. Așa, tot ceea ce ar avea de făcut ar fi să o convingă de faptul că intențiile lui erau autentice și să înceapă să facă planuri. Dacă totul mergea bine, săptămâna următoare, pe timpul ăsta, și-ar putea anunța primele anunțuri ale căsătoriei, chiar în această biserică. Avea logică să se căsătorească discret, înainte de a se întoarce în Londra. Acest lucru ar fi fost, cu siguranță, de preferat, în locul spectacolului extravagant pe care mama și surorile lui l-ar fi dorit la casa Leverton din Londra ori la clădirile vechi de familie din Wiltshire.

Charles dorea să o ferească pe Gillian de agitația și de bârfa care ar însoți, cu siguranță, o celebrare publică. Și apoi, o afacere mică, tăcută, însemna că ei doi ar putea petrece mai mult timp împreună, perspectivă care devenea din ce în ce mai atractivă cu fiecare zi care trecea.

Satisfăcut de faptul că pusese totul la punct, băgă mâna lui Gillian pe după brațul său și o conduse afară din curtea bisericii. O privire scurtă îi confirmă faptul că soția judecătorului de pace îi privea țintă. În curând, întregul sat și jumătate din ținut aveau să știe că ducele

de Leverton o curta în mod oficial pe domnișoara Gillian Dryden într-un mod extrem de serios și de adecvat.

Zâmbind celor câțiva localnici care rămaseseră să sporovăiască în curtea bisericii, o conduse pe Gillian afară, pe cărare. Porniră în pas vioi. Chiar dacă soarele strălucea, un vânt rece bătea dinspre canal. În ritmul acesta, vara avea să sosească înainte ca primăvara să fi avut șansa de a se așeza definitiv, lucru care, probabil, însemna un anotimp sărac în recolte. Charles avea bănuiala că avea să fie nevoit să ia măsuri pentru a ușura impactul unei recolte proaste asupra chiriașilor lui și își notă în minte să discute problema aceasta cu Scunthorpe.

Când Gillian își retrase mâna, el își dădu seama că își lăsase mintea să cutreiere. Elizabeth avea dreptate – nu făcea deloc o treabă bună, și trebuia să se descurce mai bine.

Îi luă mâna strâns înmănușată și o puse din nou pe brațul lui. Ea își înălță capul spre el, și privirea din ochii ei sugera faptul că și ea fusese la o mie de kilometri depărtare. Lui Charles îi venea să râdă de cât de nepricepuți erau amândoi când venea vorba despre flirt și despre curtare.

– Arăți foarte atrăgătoare astăzi, Gillian, zise el. Complimentele mele pentru gustul tău excelent.

De fapt, era absolut încântătoare în costumul ei de plimbare de un roșu de Burgundia, cu corsajul strâns pe trup și fusta ușor evazată. Pălăria ei simplă, de paie, îi încadra chipul, punându-i în evidență pometii și ochii de culoarea chihlimbarului. Începuseră să îi placă foarte mult sprâncenele ei înguste și drepte, pentru că îi dădeau un aer serios, aproape erudit, care contrasta amuzant cu natura ei îndrăzneață. Gillian era o provocare și un mister înfășurate într-un ambalaj plin de viață și frumos. Charles își dădu seama că abia aștepta ziua în care va putea cu adevărat să descopere acel mister și să o revendice pe Gillian ca fiind a lui.

Sprâncenele ei se unira într-o încruntare.

– Lasă prostiile astea! Eu nu sunt domnișoara Meadows. Nu trebuie să îmi faci complimente stupide ori să te porți ca un modist, chiar dacă se presupune că îmi faci curte.

Modist? Nu încăpea îndoială că femeile din familia lui se pricepeau de minune să îl dezumfle. Totuși, i se păru că simte o urmă de gelozie în glasul ei, lucru care era încurajator.

– Dar te *curtez*, zise el. Aș dori, de asemenea, să subliniez faptul că nu flirtam cu domnișoara Meadows.

– Nu? Cu siguranță așa părea. Dacă nu aș ști mai bine, domnule, aș crede că sunteți cu adevărat un cochet desăvârșit.

– Dar mă cunoști, spuse el, trăgând-o puțin mai aproape. Totuși, nu se putu abține să nu încerce puțin apele. De altfel, nu am ce face dacă femeile mă găsesc destul de atrăgător.

Ea reacționă imediat:

– Atrăgător? Ce glumă! Femeile roiesc în jurul tău ca mușteleă la miere, iar tu o știi.

– Îți mulțumesc pentru faptul că mi-ai băgat în cap această imagine din cale-afară de neatractivă.

– Deși bănuiesc că titlul și averea ta sunt probabil un stimulent și ele, adăugă ea. Un chip frumos și un trup atletic sunt bine-venite, dar cele mai multe fete de pe piața măritișului par dornice să renunțe la aceste calități pentru titlu și bani. Îi aruncă o privire critică. Ai putea fi la fel de urât ca Hades, și pun pariu că tot ai avea o armată de fete agățate de tine.

– Gillian, chiar cred că te vei înțelege din cale-afară de bine cu mama și cu surorile mele. Și lor le place să taxeze orice urmă de părere bună pe care aș putea fi atât de nesăbuit încât să o am despre mine.

Ea râse pe înfundate. Totuși, un moment mai târziu, redeveni preocupată.

El o opri în mijlocul cărării tăcute de țară, luându-i ambele mâini în ale sale. În afara păsărilor care țâșneau între gardurile vii, erau singuri.

– Iubito, tare mi-aș dori să îmi spui ce te îngrijorează, zise el încet.

Ceva vulnerabil sclipi în ochii ei, lucru care îl făcu să simtă o strângere de inimă. Ea privi în jos, la mâinile lor unite, încruntându-se de parcă însăși existența lor o nedumerea.

– Nu te temi să îmi spui, nu-i așa? întrebă el. Nu ai de ce.

Gillian ridică privirea.

– Nu fi prostuț! Știi că nu mă tem de nimic. Apoi se întrerupse, strâmbându-se. Nu e întru totul adevărat. Mă tem că nu îmi voi mai revedea vreodată căminul.

– Ah, Sicilia!

– Nu mă pot preface că nu îmi e dor. Încă tânjesc să fiu acolo.

– Atunci, vei fi, după ce ne căsătorim. Putem face un tur al continentului.

Ea oftă exasperată și încercă să își retragă mâinile. El îi dădu drumul uneia, dar o ținu pe cealaltă, începând să meargă. Ea trase din nou, fără prea mare tragere de inimă, apoi își potrivi pasul cu al lui, cu mâna aflată în siguranță într-a lui. Preț de un minut, două, se plimbară în tăcere. Charles lăsă mulțumirea momentului să se așternă peste el, pe jumătate uimit de cât de mult putea să îl încânte o plăcere atât de simplă cum era o plimbare pe o cărare de țară cu o fată frumoasă alături.

Cel puțin atunci când fata aceea frumoasă era Gillian.

Totuși, o putea simți, practic, mustind de întrebări și de griji.

– Draga mea fată, dacă ai îndoieli în privința intențiilor mele, te rog să le împărtășești cu mine, zise el în cele din urmă. Pe toate.

– Mă tem doar că nu voi fi niciodată ceea ce îți dorești să fiu, explodă ea. Oricâți maeștri de dans vei angaja și oricâte lecții de etichetă îmi vei da.

– Credeam că nu îți e teamă de nimic, o tachină el.

Îl săgetă cu o privire furioasă.

– Aș vrea să nu mai fii atât de enervant. Mă face să doresc să te trag de urechi.

– Din moment ce acesta este o perspectivă înspăimântătoare, voi răspunde întrebărilor tale într-un mod serios.

– Asta ar fi de ajutor, din moment ce singurul motiv la care mă pot gândi pentru care dorești să te însori cu mine nu se reflectă prea bine asupra nici unuia din noi. Nu e nevoie să îmi salvezi onoarea, să știi.

– Nu fi prostănacă! Bineînțeles că trebuie să o fac. Îi întrerupse protestele. Dar nu este singurul motiv, nici măcar motivul principal.

– Nu înțeleg, zise ea cu precauție în glas. Ce alt motiv ar putea fi?

– Gillian, chiar crezi că te-aș fi atins dacă nu aș fi luat deja decizia de a mă căsători cu tine? Ce fel de bădăran mă crezi?

Ea deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou. Evident, ideea aceea nici măcar nu îi trecuse prin cap.

Se holbă la el, părând perplexă.

– Bănuiesc că vreau să cred asta, dar...

– Dar nu mă crezi?

Simpla ei ridicare din umeri fu un răspuns suficient.

Din moment ce nici blândețea, nici faptul că își arătase sentimentele nu aveau nici un impact, era timpul să apeleze la o altă tactică.

– Gillian, ești conștientă de genul de reputație pe care o am ca bărbat.

– Desigur. Ești un pedant de rang înalt, cu o reputație impecabilă.

El nu se putu abține să nu tresară. Îl făcuse să pară un infatuat, în cel mai bun caz.

– Nu am avut întotdeauna o astfel de reputație. Nu în tinerețe.

Auzind asta, ea zâmbi.

– Ți-ai făcut de cap, nu-i așa? Aș fi vrut să văd asta.

– După standardele tale, probabil eram un prostănac. La urma urmelor, eram singurul fiu al unuia dintre cei mai mari formaliști și moștenitorul unui ducat. Am fost educat de la o vârstă fragedă în spiritul datoriilor pe care le aveam față de titlul și de numele familiei. Orice fel de scandal era un blestem pentru tatăl meu.

– Pare aproape la fel de rău ca bunicul meu, zise ea, strângându-i cu compasiune mâna.

– Erau prieteni și aveau aceeași perspectivă asupra lumii.

Ea strâmbă din nas.

– Ce ghinion pentru noi! I te-ai opus vreodată?

– Doar o dată – atunci când am cerut-o în căsătorie pe Lady Letitia.

– Este foarte elegantă, trebuie să recunosc, și provine dintr-o familie foarte respectabilă, nu-i așa? Nu aveai de unde să știi la momentul acela că avea să se poarte atât de rău față de tine.

El încuviință din cap.

– Familia Letitiei este una distinsă, iar mama ei a fost apropiată de a mea. Zestrea ei era bună, și era considerată o partidă bună pe piața căsătoriilor. În aparență, era o căsătorie bună.

– Atunci, de ce nu era tatăl tău de acord cu ea?

– O considera *destrăbălată* și mult prea neserioasă ca să fie ducesă de Leverton. Dar, deși purtarea ei putea să devină uneori scandaloasă, cei mai mulți oameni o vedeau la fel ca mine: o tânără plină de viață, frumoasă și educată, cu foarte mult șarm.

– Păi, cu siguranță așa este.

– Ești foarte amabilă, zise el.

– Pe bune, încerc doar să fiu corectă. La urma urmei, știu ce înseamnă să fii ținta bârfelor obscene.

– Da, dar în cazul tău, este complet nefondată.

Ea tresări. El își coborî privirea, surprins să îi vadă buzele strânse, ca și cum suferea.

– Conversația aceasta te supără? Să mă opresc?

Gillian îi aruncă un surâs senin, dar fals.

– Deloc. Continuați, domnule, vă rog! Sunt toată numai urechi.

– Foarte bine. În ciuda reținerilor tatălui meu, eram foarte hotărât să mă căsătoresc cu Letitia. Pentru prima oară, nu am cedat în fața cererilor lui. Din moment ce fusesem întotdeauna un copil ascultător, nu putea să îmi înțeleagă sfidarea. De prisos să spun, a fost cumplit de furios.

– Trebuie să o fi iubit foarte mult, zise ea cu o voce caldă.

– Așa am crezut atunci, dar acum îmi dau seama că nu a fost vorba decât despre o infatuare tinerească. Erau zeci de tineri fragezi care erau morți după Letitia. Ai fi putut să ne aliniezi și să ne dobori cu alice mari.

– Dar ea te-a ales pe tine.

– Așa cum ai subliniat și tu, sunt duce.

Ea îi surâse încântător.

– Fără falsă modestie, dacă se poate. Ce s-a întâmplat apoi?

– În cele din urmă l-am învins pe tatăl meu, lucru care ne-a luat pe amândoi prin surprindere. Mama mea, desigur, mi-a ținut partea, la fel ca sora mea mai mare.

– Nu și Lady Filby?

– Nu. Ea nu a plăcut-o niciodată pe Letitia. Din păcate, la vremea aceea o consideram pe Elizabeth o fetișcană, ale cărei opinii nu aveau mare importanță.

– Sper că ți-ai învățat lecția, zise ea. Îmi place foarte mult sora ta.

– Mi-am învățat lecția. Mai târziu, mi-am dat seama că Elizabeth era și este o excelentă cunoscătoare a caracterului oamenilor. Că veni vorba, te apreciază foarte, foarte mult.

Gillian roși, lucru care lui Charles i se păru încântător.

– E drăguț din partea ei. Deci l-ai învins pe tatăl tău...

– Da. Îmbătrânea și nu se afla în cea mai bună stare de sănătate. Cred că era prea bolnav ca să mai continue să se lupte cu mine.

Charles nu se îndoia de faptul că cearta dintre ei îi înrăutățise tatălui său boala de inimă.

– Foarte regretabil, zise ea. Dar trebuie să fi fost mulțumit atunci când ai rupt legătura cu ea.

– Ar fi fost dacă amantul ei nu ar fi decis să îmi șantajeze familia atunci când am încercat să rup legătura.

Ea exclamă, înecându-se:

– Glumești! Stratton a încercat să te șantajeze?

– Stratton *ne-a șantajat* pe mine și pe tatăl meu, spuse el cu glas sumbru.

– Dar nu ai făcut nimic greșit, zise ea, părând uimită. Ei au făcut.

– Stratton a amenințat că avea să înflorească detaliile – care și așa erau destul de rele – și că avea să stârnească un scandal uriaș. Tatăl meu nu putea suporta ideea unei bârfe sordide legate de numele nostru. Iar părinții Letitiei erau, și ei, la fel de devastați. Ne-au implorat să nu o facem de ocară. A fost o treabă al naibii de complicată și pe cât poți să îți închipui de urâtă.

Ochii lui Gillian scăpărară scântei de furie.

– Acum îmi doresc să îi fi tras un pumn lui Stratton în locul tipului celuilalt. Înțeleg că tatăl tău a plătit?

– Da.

Ea îi strânse mâna.

– Îmi pare atât, atât de rău, Charles, dar nu a fost vina ta. Nu trebuie să crezi cumva că a fost. Au profitat de tine, amândoi.

Lui i se puse un nod în gât, și avu nevoie de câteva secunde înainte să poată răspunde:

– Mulțumesc. Îmi doresc ca și tatăl meu să fi crezut la fel.

– Te-a învinovățit?

Charles oftă, lăsându-și privirea să cutreiere de-a lungul peisajului pitoresc de țară. Dar, în realitate, nu îl vedea, pentru că tot ce putea vedea era trecutul lui.

– Da, așa cum mă învinovățesc eu însumi. La urma urmei, eu l-am ucis.

Capitolul 22

Gillian își lipi urechea de ușa dormitorului ei. Nu se auzea nici un scârțâit de parchet, nici un murmur al vreunei fete în casă ori al vreunui servitor care își îndeplinea îndatoririle de noapte. Toată lumea din casă era în pat – în afara stăpânului ei, spera ea. Lui Charles

îi plăcea să-și petreacă timpul în bibliotecă înainte de a se retrage, adesea urcând ultimul. Auzise pașii lui tăcuți, dar fermi aproape în fiecare noapte, trecând pe lângă încăperea ei în drumul către apartamentele ducelui. De câteva ori, pașii aceia se opriseră în fața ușii ei.

Și, nu de puține ori, ea fusese tentată să deschidă larg ușa și să îl tragă în camera ei. Asta arăta cât de slabă devenise când venea vorba despre Excelența Sa, ducele de Leverton.

Gillian aruncă o privire peste umăr și studie una din ferestre. Se gândise să deschidă fereastra și să coboare pe perete, doar ca să se mențină în formă. Dar cărămida era în condiție excelentă, ceea ce însemna mai puține puncte de sprijin pentru picioare, iar iedera care se cățăra pe peretele conacului putea să nu fie destul de puternică încât să îi susțină greutatea. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să cadă cu un bubuit pe terasă, chiar în dreptul bibliotecii. O astfel de apariție precipitată nu l-ar fi binedispus pe Leverton.

Deschise ușa și se strecură pe coridorul întunecat. Deoarece vederea îi era excelentă, nu avu nici o problemă să își croiască drum către capătul scărilor fără nici un incident. O lampă ardea pe masa din holul de la intrare de dedesubt și o lumină slabă se strecura pe sub ușa bibliotecii. Îi luă câteva momente – și o încurajare mentală – pentru a-și face curaj să ia în piept sarcina la care se înhămase. În cele din urmă, făcu un efort să deschidă ușa și păși înăuntru.

Leverton ședea la biroul lui, cu capul plecat asupra unui registru. Își scosese haina și își suflecase mânecile, lăsându-și la vedere antebrațele musculoase. Strălucirea caldă a lămpii de lângă cotul lui și flacăra tremurătoare a focului din cămin aprindeau aur în părul lui maro-roșcat și împrăștiau umbre sub pomeții lui înalți. Era atât de frumos, încât aproape că o durea să îl privească, iar Gillian fu nevoită să reziste impulsului de a freca un loc dureros de deasupra inimii ei.

Închise ușa cu un pocnet hotărât. Charles înălță capul cu o ușoară încruntare. Privi în gol câteva secunde, apoi expresia îi fu luminată de un zâmbet care părea să fie rezervat doar pentru ea. Avea părți egale de amuzament și dorință și reușea întotdeauna să îi facă obrajii să îi ia foc.

El se ridică și îi ieși în întâmpinare.

– Gillian, am crezut că te-ai băgat în pat de ceva timp.

Ea afișă un surâs.

– Eu, ah, nu am putut să dorm, așa că m-am gândit să văd dacă ești încă treaz.

El îi înclină în sus bărbia și depuse pe buzele ei un sărut ușor. Gillian trebui să își înăbușe geamătul și dorința copleșitoare de a se lăsa pe el.

– Sper că nu te întrerup, zise ea, blestemând în gând cât de chinuită îi era răsuflarea când el îi dădu drumul.

– Mă bucur de întrerupere. O conduse către un scaun din fața focului. Aruncam o privire peste registrele moșiei.

Ea simți o notă slabă de iritare în vocea lui.

– Sper că nu e nimic în neregulă.

– Nu chiar. Scunthorpe este un administrator extrem de competent. Asta, totuși, nu înseamnă că sunt de acord cu toate deciziile pe care le-a luat de-a lungul acestor cinci ani.

Își trecu o mână prin păr.

Ea nu îl văzuse niciodată îmbrăcat atât de lejer ori cu părul atât de dezordonat. Își scosese chiar și lavaliera de la gât, lăsând la vedere mușchii puternici ai gâtului. Leverton nu putea fi niciodată altfel decât chipeș, dar perfecțiunea lui masculină, fără nici un fir de păr deranjat, putea fi oarecum intimidantă. Acum, șifonat și în cămașă, era splendid, iar ei i se tăie respirația. Nici măcar în noaptea aceea, pe plajă, când ea explodase în brațele lui, nici măcar un nasture de la jachetă nu îi fusese deranjat. Văzându-l în felul acesta... ei bine, Gillian nu putu decât să își dorească să vadă mai mult, mult mai mult.

Dar știa că asta nu avea nicicând să se poată.

– Mi-am uitat manierele, zise el, zâmbind în jos, spre ea. Ai vrea să bei ceva? Poate niște vin de Xeres sau niște lichior de fructe?

Ea strâmbă din nas.

– Trebuie neapărat?

El izbucni în râs, iar sunetul acela răgușit o încălzi ca soarele de vară.

– Bineînțeles că nu. Ce ai dori?

– Ar fi bun niște coniac. Vin de Porto ar fi și mai bine.

Când el ridică din sprâncene, Gillian nu se putu împiedica să nu adopte o atitudine ușor defensivă.

– Dacă tot e să bei, ai putea măcar să o faci cum trebuie și să nu pierzi timpul cu o poșircă precum lichiorul de fructe.

– Această este o filosofie corectă, dar cam șocantă, venind din partea unei tinere domnișoare.

– După cum bine știi, mă străduiesc tot timpul să fiu corectă.

El lăsă să îi scape un pufnet, apoi merse să îi aducă un pahar din dulăpiorul aflat între două rafturi de cărți.

– Aveai un subiect anume despre care doreai să discutăm? întrebă el, privind peste umăr. Sau erai pur și simplu neliniștită? Dacă este vorba despre varianta din urmă, am un remediu excelent.

Rânjetul păcătos pe care îl avea în timp ce se întorcea îi spuse lui Gillian exact ce avea el în minte. Iar reacția trupului ei îi dădu de înțeles că acesta era complet de acord cu sugestia. Dar nu avea rost să se chinuiască de una singură.

– Doresc să vorbim despre situația noastră actuală, Excelență, zise ea. Este destul de urgent.

El puse paharele pe o măsuță, apoi se așeză pe scaun lângă ea, trupul lui mare îngrămădind-o în pernele pufoase. Ea se îndepărtă un pic de el, încercând să nu o facă într-un mod prea evident.

Cum era de așteptat, el observă. La fel de previzibil, nu păru bucuros de lucrul acesta.

– Gillian, am crezut că am căzut de acord să nu ne adresăm formal unul altuia atunci când suntem singuri.

Ea îi zâmbi șters.

– Îmi cer scuze. Este un obicei greu de schimbat.

– Nu am nici o îndoială că vei reuși, cu puțin antrenament. Hai, de ce nu îmi spui ce te macină?

– Este vorba despre ce am discutat astăzi. Logodna ta cu Lady Letitia.

– Am crezut că am epuizat subiectul acela.

Petrecuseră restul plimbării lor spre casă, de la biserică, discutând despre perioada aceea nefericită a vieții lui. Gillian fusese uimită și apoi îngrozită de faptul că el se învinuia pe sine de starea proastă de sănătate a tatălui său, urmată de moartea acestuia din cauza unui atac cerebral. Îi spusese că era un fraier să creadă asta, dar nimic din ceea ce îi zisese ea nu reușise să îl convingă.

– Partea legată de faptul că nu tu ești responsabil de moartea tatălui tău? întrebă ea. Nu, nu cred că am ajuns la o concluzie satisfăcătoare în privința asta.

– Dar sunt responsabil. Dacă l-aș fi ascultat pe tata în legătură cu Letitia, poate că azi ar fi fost în viață.

– Nu și din spusele surorii tale. Ea a zis că inima tatălui tău nu era într-o condiție bună de ani în șir.

– Da, iar prostia și încăpățânarea mea au contribuit la asta, zise el posomorât. A văzut-o pe Letitia așa cum era. Eu, pe de altă parte, am refuzat să văd asta.

– Erai tânăr și îndrăgostit.

– Eram un idiot.

Privi în foc, cu pumnii strânși pe coapse. Ea îi desfăcu cu forța unul din pumni, împletindu-și degetele cu ale lui.

– În general, așa sunt tinerii bărbați, precum și unele tinere, uneori. Dar mi-ai spus că mama și sora ta mai mare erau de acord cu Lady Letitia, la fel ca majoritatea prietenilor și a membrilor familiei tale.

– Da, doar tata și Elizabeth m-au avertizat – și Lendale. A văzut de la început ce plănuiau Letitia și Stratton și a încercat să mă avertizeze, dar am refuzat să ascult.

Ea zâmbi.

– Știam eu că există un motiv pentru care mi-a plăcut atât de mult.

În sfârșit el o privi, cu ochii mijiți.

– Sper că nu prea mult.

– Te rog, nu e *decât* un marchiz.

Buzele lui se curbară într-un surâs reținut.

– Ești un diavol, domnișoară Gillian Dryden.

– Mi s-a mai spus. Acum, pot trece la alt subiect?

– Te pot împiedica?

– Nici măcar să nu încerci, zise ea, răspunzându-i la zâmbet. Charles, trebuie să știi că nu ești răspunzător de moartea tatălui tău, la fel cum nici eu nu sunt responsabilă de circumstanțele nefericite în care m-am născut. Nu e niciodată greșit să iubești pe cineva. Niciodată. Dacă persoana aceea profită de lucrul acesta, atunci este vina lui ori a ei.

El se jucă cu degetele ei în timp ce rumega la ceea ce tocmai îi spusese.

– Atât de tânără și totuși atât de înțeleaptă în chestiuni legate de iubire. Cum de e posibil?

– Pentru că mi s-a întâmplat și mie, zise ea încet.

El se juca în continuare cu mâna ei și părea ușor neatent.

– Ce vrei să spui?

Ea se strădui să vorbească cu calm:

– Vreau să spun că nu mă pot mărita cu tine, tocmai din cauză că știu despre ce vorbești. Am fost trădată cam în același fel în care ai fost și tu trădat.

El se îndreptă și se întoarse cu fața la ea.

– Despre ce vorbești?

Ea încercă să își scoată mâna din strânsoarea lui, dar el refuză să îi dea drumul. Ea decise că nu ar fi fost demn să se încaiere cu el.

– Atunci când m-ai cerut în căsătorie, am crezut că o faci din cauză că te simțeai obligat. Din cauza celor întâmplate pe plajă cu o noapte înainte.

– Numai parțial, motiv pentru care ți-am și povestit despre Letitia. Din cauza acelui incident, sunt un bărbat precaut, și nu m-aș avânta într-o căsătorie în mod accidental. Din momentul în care am pus mâinile pe tine, decizia mea era luată și cu bună știință.

Atunci când speranța se aprinse în inima ei, ea o strivi.

– Și asta sfidează, în continuare, logica. Sunt nesăbuită din cale-afară și am o reputație groaznică. Sunt ca un câine cu o coadă lungă, înnămolită, care îți murdărește podelele imaculate.

În privirea lui străluci amuzamentul.

– Cu siguranță nu ești ca Letitia – nici ca un câine plin de noroi.

– Poate că nu, dar ai nevoie de o soție al cărei caracter este dincolo de orice reproș.

În cele din urmă, își retrase mâna și se ridică, punând distanță între ei.

– Gillian, în toate felurile care contează, caracterul tău este fără reproș, zise Charles.

Cu siguranță el nu făcea deloc lucrurile mai ușoare pentru ea.

– Ești sigur? o lungi ea, întârziind prostește inevitabilul.

– Chiar trebuie să te liniștesc din nou? Foarte bine. Trebuie să îți fi dat seama de faptul că te-am studiat pe parcursul acestor ultime săptămâni și știu despre tine că ești o femeie cu un caracter puternic și cu o moralitate autentică. Ai toate calitățile pe care un bărbat cu capul pe umeri le-ar căuta la o soție.

– Sfinte Dumnezeule, zise ea speriată. Cât de îngrozitor de plictisitor! Ăsta nu este un imbold convingător pentru o căsătorie plină de fericire, dacă e să mă întrebi pe mine. Apoi își aminti că trebuia să îl refuze. Nu că ar conta cu adevărat.

– Tu ai întrebat, dar presupun că aș putea să mă descurc mai bine.

– Așa aș zice. Cine ar fi crezut că eu voi fi cea care să te învețe *pe tine* comportamentul corect în materie de împerechere?

El clătină din cap, în timp ce se ridica.

– Draga mea fată, lucrurile pe care le spui. Atunci, permite-mi să îmi corectez purtarea neroadă.

Sări asupra ei, prinzându-i mâinile pe care și le încleștase peste abdomen. I le desfăcu blând, sărutându-i mai întâi o palmă, apoi pe cealaltă. Genunchii ei deveniră fragili și slabi.

– Gillian Dryden, ești o fată minunată și dulce. În ciuda eforturilor tale de a mă convinge că nu este așa, ești, de asemenea, extrem de fermecătoare. Și, mai important, ai un spirit din cale-afară de generos și ești foarte loială, ambele fiind calități foarte rare în opinia mea.

– Sunt, cu adevărat, în toate aceste moduri? șopti ea, ridicându-și privirea spre el.

Știa că probabil arăta ca o fraieră îndrăgostită.

– Așa și chiar mai mult de atât. Iar în ceea ce privește inima ta, indiferent de ceea ce crezi tu – și de ceea ce ar putea crede alții –, este, în același timp, și inocentă, și devotată. Luând toate aceste lucruri în considerație, de ce nu aș dori să mă căsătoresc cu tine?

Ea putu vedea că el credea tot ceea ce spunea, lucru care i se păru deopotrivă minunat și groaznic.

– Dar, Charles, tocmai asta este, zise ea, simțindu-se mizerabil. Nu sunt inocentă.

El îngheță timp de câteva momente pline de agonie.

– Ai vrea să-mi explici ce vrei să spui cu asta? zise el în cele din urmă.

Chiar trebuia să îi spună pe litere?

– Ce am făcut pe plajă în acea noapte... nu era pentru prima dată...

Vocea i se stinse, căci curajul îi ajunsese la limită. Putea să jure că ochii lui se transformaseră în așchii de gheață albastră.

– Ai fost stricată, ca să folosesc modul tău nefericit de exprimare?

Ea încuviință din cap, simțindu-se în același timp umilită și mânioasă. Exact acesta era motivul pentru care nu avea nici o dorință să se căsătorească și pentru care evita bărbații. Întotdeauna trebuia

ca femeile să se justifice în fața bărbaților. Era mereu un exercițiu plictisitor și jenant, iar evenimentele din noaptea aceea nu făceau, cu siguranță, excepție.

Cu excepția faptului că ea chiar dorea să se căsătorească cu Leverton.

Își reprimă instinctul de a se furișa afară din încăpere. Deși era rușinată de episodul acela urât din trecutul ei, nu fusese în întregime vina ei. Și, afurisită să fie dacă avea să bată în retragere în fața oricărui bărbat, fie el și Leverton. Trecutul era trecut, și nu putea face nimic pentru a-l schimba. Tot ce putea face era să treacă peste toate și să încerce să nu repete acea greșeală. Să nu fie forțată să intre într-o căsătorie cu un bărbat care avea să o disprețuiască, fără îndoială.

În timp ce îl privea sfidătoare, trăsăturile lui se schimbară în mod subtil. Părea în continuare deranjat, dar acum încruntarea lui părea mai degrabă gânditoare, nu mânioasă.

– Gillian, ce vârstă aveai când s-a întâmplat?

Ea clipi.

– Contează?

– Da.

Nu era nici un motiv pentru care să nu îi mărturisească. Poate că l-ar fi convins că nu mai era cale de mântuire și, deci, era cu totul nepotrivită.

– Aveam șaisprezece ani.

– S-a întâmplat la scurtă vreme după moartea tatălui tău vitreg?

– Da, vreo șase sau șapte săptămâni mai târziu. Nu... nu a durat foarte mult, dacă asta vrei să mă întrebi. În ciuda hotărârii ei de a nu ceda, nu putu opri rușinea să îi îmbujoreze obrajii. Familia ei era încă în doliu – *ea* era încă în doliu –, dar lucrul acesta nu o împiedicase să se poarte ca o nechibzuită.

El închise ochii și mormăi un blestem. Fără îndoială că acum înțelegea cât de nepotrivită era pentru a deveni soția unui bărbat respectabil, cu atât mai puțin a lui. Dacă l-ar putea determina să le convingă pe mama și pe bunica ei că așa stăteau lucrurile, poate i s-ar îngădui, în cele din urmă, să se întoarcă în Sicilia. Lucrul acesta, desigur, o făcea foarte fericită – ori cel puțin urma să fie, de îndată ce avea să treacă peste senzația că își smulsese inima fremătând din piept și o aruncase la picioarele lui.

– Ei, presupun că asta e tot, zise ea, disperată să ajungă în camera ei. Avea impresia îngrozitoare că putea izbucni în lacrimi în orice clipă. Desigur, îi voi explica mamei cum stau lucrurile. Promit că nu vă va da bătăi de cap din pricina sfârșitului logodnei noastre. La urma urmei, nu a fost niciodată ceva oficial.

El deschise brusc ochii, care apoi se concentrară asupra chipului ei. Un fior rece i se strecură pe șira spinării.

– Crede-mă, iubito, abia începem, mârâi el.

Îi înconjură talia cu o mână și o trase înapoi pe scaun. Atunci când el o luă pe sus în brațele lui și o trântise pe perne, fu prea uimită ca să se poată opune.

– Nu mișca, îi ordonă el, îndreptând un deget spre ea.

Într-un final, ea își regăsi glasul.

– Nu e nevoie să mă iei pe sus. Tot ce aveai de făcut era să îmi ceri să îmi reiau locul.

Singurul lui răspuns fu un pufnet ironic, în timp ce luă paharele de pe măsuță. Dându-i unul ei, îl dădu peste cap pe al lui, ca pentru a se întări. Apoi se așeză lângă ea, înghesuind-o din nou pe perne.

Ridicând din umeri, Gillian îi urmă exemplul cu băutura ei și apoi îi dădu paharul gol, refuzând să ia în seamă arsura alcoolului în timp ce vestejea totul în drumul lui spre stomac.

El clătină din cap.

– Tu îmi vei aduce moartea, știi asta?

– Știu că sunt o provocare, glumi ea cu glas răgușit.

– Ești o pacoste, asta ești.

Ea se bosumflă.

– Nu e nevoie...

El îi întrerupse protestul întinzându-se și trăgând-o în poala lui. Ea strigă ușor și se prinse de umerii lui.

– Ce faci?

– Mă fac confortabil.

– Nu cred că e o idee bună, Leverton.

– Nu sunt de acord. O așeză strâns, aproape de el. Apoi îi ridică bărbia și îi dădu un sărut rapid. Hai, vreau să îmi spui exact ce s-a petrecut între tine și ticălosul ăla care te-a trădat. Un bădăran pe care aș dori să îl omor, că tot veni vorba.

– Va trebui să stai la coadă, după mine. Și ai înnebunit dacă crezi că voi discuta vreun detaliu despre *asta* cu tine.

– O vei face, dar să o luăm pe rând. Cum îl cheamă?

Acum ducele părea relativ calm. De fapt, redevenise Penley cel Perfect, cel puțin în ceea ce privea felul de a fi – stăpân pe sine și așteptându-se ca totul și toți din jurul lui să i se supună.

Gillian oftă mâhnită, știind că ar fi fost mai bine să se sfârșească odată. Cel puțin avea avantajul de a sta în poala lui în timpul acesta.

– Numele lui era Pietro, zise ea, încercând să pară morocănoasă și să nu-și trădeze bucuria de a se cuibări la pieptul lui. Era fiul mai tânăr al unui aristocrat sicilian.

– El câți ani avea atunci?

– Douăzeci.

El scoase un zgomot dezgustat.

– Destul de în vârstă încât să aibă mai multă minte.

– Și eu, de altfel, zise ea, încercând să fie cinstită.

– Ce vârstă aveai *tu* când l-ai cunoscut prima dată? întrebă Leverton.

– Tocmai împlinisem șaisprezece ani, zise ea, fâțâindu-se un pic ca să se așeze mai confortabil.

El șuieră încet, apoi o ridică și o așeză la loc. Era ridicol de puternic. În general, Leverton prefera să își folosească mintea, în locul mușchilor, dar nu încăpea îndoială că era un specimen de primă mână din punct de vedere fizic.

„Și e al meu", șopti creierul ei nesăbuit.

– Cum l-ai cunoscut?

Tonul lui era blând.

– La vreo două săptămâni după ce tatăl meu vitreg fusese ucis. Abia ne mutaserăm înapoi la vila Marbury din Palermo. Fuseserăm pe moșiile tatălui meu vitreg, la țară, dar moștenitorul lor dorea să intre în posesia acestora.

El își mută o mână ca să se odihnească pe spinarea ei. Ea nu se putu împiedica să nu se sprijine de ea.

– V-a obligat să plecați?

– Nu, ne-a invitat să rămânem, dar mama nu se simțea confortabil. Desigur, eu nu doream să plec. Era căminul meu. Ea se strâmbă, amintindu-și certurile pe care le avusese cu familia ei din acest motiv. Dar bunica era de neclintit. Mi-a spus mai târziu că nu îi plăcea felul în care mă privea contele. De parcă ar fi avut, cumva, drept asupra mea, ca și cum ar fi făcut parte din restul proprietății.

– Asta e al naibii de groaznic, zise el pe un ton sumbru.

Ea ura ideea că lui i-ar fi putut fi milă de ea.

– Bunica exagera, lucru ironic, dacă e să luăm în considerație ceea ce s-a petrecut mai târziu.

Puțin câte puțin, el scoase cu blândețe de la ea întreaga poveste. Nu o forță, dar era clar că nu urma să aibă odihnă până nu afla întreaga istorie a acelei triste și, în ultimă instanță, sordide întâmplări. Mama lui Pietro era una dintre verișoarele tatălui vitreg al lui Gillian și o prietenă bună de familie. Așa stând lucrurile, ea și soțul ei le oferiseră foarte multă alinare și sprijin în perioada care urmase după crimă.

– Desigur, mama era copleșită, zise Gillian. A căzut la pat, aproape leșinată de durere. Acest lucru a făcut ca bunicii mei să fie nevoiți să se ocupe de toate, inclusiv să se lupte cu autoritățile ca să îi aducă în fața justiției pe criminali.

– Lăsându-te pe tine mai mult singură, îmi imaginez, zise el.

Ea încuviință din cap.

– Desigur, și eu eram foarte tristă și uram să locuiesc la Palermo. Bunicul îmi interzisese să ies, chiar și să călăresc în zonele rurale. Am crezut că înnebunesc.

– Și atunci l-ai cunoscut pe Pietro?

– Da. Eram adesea împreună, din moment ce mama lui petrecea atât de mult timp alături de mama. Era... bun cu mine într-un moment în care mă simțeam îngrozitor de singură.

– Vrei să spui că a profitat de tine, zise Charles pe un ton profund, mânios.

Gillian se strâmbă, displăcându-i chiar și gândul la acele zile întunecate.

– Așa este, dar eu i-am permis. I-am înțeles greșit blândețea, crezând că este dragoste, îmi pare rău să o spun.

El îi înălță capul. Ea privi adânc în ochii lui albaștri, ucigători.

– Era orice numai dragoste nu, Gillian, zise el. Și erai aproape o copilă, vulnerabilă și suferindă. Mizerabilul ar fi trebuit biciuit și apoi împușcat, în opinia mea. Unde naiba era bunicul tău atunci când se petreceau toate astea? El ar fi trebuit să te protejeze.

– Am făcut tot ce mi-a stat în putință să nu stau în calea bunicului. Aveam deosebitul talent de a-l enerva.

El o strânse și mai tare în brațe.

– Îmi pare foarte rău pentru asta. Meritai ceva mai bun.

– Mulțumesc, șopti ea.

– Cât timp a durat legătura?

– Doar câteva săptămâni. Pietro s-a plictisit repede de mine, mai ales după ce i-am spus că îl iubesc. Am fost atât de prostuță! Chiar credeam că avea să se însoare cu mine. Își amintea încă în detaliu acea zi îngrozitoare. Felul în care se holbase la ea cu un șoc real, înainte de a izbucni în râs.

– Mi-a spus că bărbații ca el nu se căsătoreau cu o bastardă ori cu fiica unei târfe, adăugă ea. *Puta*[1].

Aruncase cuvântul acela cu atâta ușurință, cu un zâmbet prefăcut, care sugera faptul că ea trebuia să îi accepte opinia fără să facă scandal.

Lui Charles îi zvâcnea pieptul de furie, sunetul vibrând din trupul lui până în al ei.

– Dacă vizităm vreodată Sicilia, îl voi vâna pe acest bărbat și îl voi ucide, zise el. Ori îi voi trage o bătaie soră cu moartea.

– Nu e nevoie. A primit ce merita.

Se lăsă un pic pe spate ca să o privească.

– L-ai bătut?

– I-am sfărâmat o vază în cap, apoi l-am alungat până la grajduri. Undeva, pe drum, am făcut rost de un bici. Din nefericire, nu am avut ocazia să îi fac mare lucru, pentru că Stefano m-a tras de pe el.

Charles râse pe înfundate.

– Ferească Dumnezeu! Amintește-mi să nu te supăr vreodată.

– Am făcut-o mai ales pentru că a jignit-o pe mama, zise ea. Nu a fost decât vina mea că i-am permis să profite de mine atât de mult. Nu aveam pe cine da vina în afară de mine.

– Așa cum chiar tu mi-ai spus cu doar câteva minute în urmă, nu tu ai fost de vină.

Tonul lui era ferm și fără echivoc.

– Dar...

Îi duse un deget la buze.

– Nu voi intra în polemică cu tine în legătură cu acest subiect. Nu am nici o îndoială că ai fost impulsivă, dar vina a fost a lui și a familiei tale, pentru că nu a avut mai multă grijă de tine. Ne-am înțeles?

– Da, Excelență, zise ea cu glas stins.

– Râzi de mine pe propriul tău risc, domnișoară Dryden. Ia spune, lașul acesta te-a mai deranjat vreodată?

[1] În limba italiană, în original, „târfă" (n.tr.)

– Absolut deloc. Bunica i-a dat un avertisment aspru mamei lui, ca urmare a comportamentului grosolan al fiului ei. De asemenea, Stefano i-a spus clar că avea să pună banditii pe urma lui dacă avea să îmi mânjească vreodată numele. A fost o amenințare deșartă, dar prostutul a crezut-o. Lăsă să-i scape un oftat plin de mâhnire. Era destul de prostuț, îmi pare rău să o spun, lucru care nu se reflectă prea bine asupra mea.

– Pare a avea un caracter cu adevărat demn de dispreț. Slavă Domnului că gustul tău în materie de bărbați s-a îmbunătățit în mod considerabil.

Ea se holbă la el, cuprinsă de uimire. Zile întregi purtase pe umerii ei o greutate covârșitoare, fiind îngrozită de momentul în care trebuia să își dezvăluie marea rușine în fața lui. Faptul că Leverton putea face glume pe tema asta i se păru un adevărat miracol. Gillian nu era obișnuită cu miracole în viața ei.

Dintr-odată, se simți ușoară, ca și cum un bolovan care o apăsa se sfărâmase și se prefăcuse în praf, suflat undeva, departe, de vântul înviorător al schimbării. Abia se putea abține să nu râdă.

– În apărarea mea, arăta foarte bine. Desigur, nu era atât de chipeș ca tine. Asta e de la sine înțeles.

– Evident, zise el, cuibărind-o din nou lângă el.

Rămase tăcut câteva momente.

– De ce am sentimentul că mai este ceva ce dorești să afli? întrebă ea în cele din urmă.

– Ești îngrijorător de perspicace. Doresc să te întreb ceva, dar mă tem să nu te jignesc. Iar vazele din încăperea aceasta sunt teribil de scumpe. Nu mi-ar plăcea să le pierd.

Ea zâmbi larg, lipită de mătasea vestei lui.

– Promit să nu îți distrug proprietatea.

– Foarte bine, deși bănuiesc că voi regreta faptul că voi pune această întrebare. Ți-a făcut plăcere, Gillian?

Ea se retrase ca să îl privească și zări pe chipul lui o expresie destul de ciudată.

– Ce să îmi facă plăcere?

– Ți-a făcut plăcere intimitatea fizică cu Pietro?

– Da, de fapt, chiar mi-a plăcut. Dar înțeleg, din expresia de pe chipul tău, că nu ar fi trebuit.

– Nu e vorba despre asta, zise el, părând un pic nemulțumit.

Ea își dădu seama că el era gelos, și o căldură plăcută își făcu apariția înlăuntrul ei.

– Păi, era italian, spuse ea, neputându-se abține. Sunt foarte buni la genul acesta de lucruri.

El mijii ochii.

– Acum încerci doar să mă enervezi.

– Și funcționează?

– Chiar prea bine, dar asta e mai mult problema ta decât a mea.

Spunând asta, o răsturnă pe spate peste brațul lui și își lipi gura de a ei.

Capitolul 23

Când, într-un sfârșit, Charles se retrase, Gillian se trezi că se agață de umerii lui, gâfâind. Și asta din cauza unui simplu sărut. Numai Dumnezeu știa cum ar fi reacționat dacă ar fi făcut dragoste cu ea.

– Asta îți răspunde la întrebare, draga mea?

El strecură o mână sub fusta ei, degetele lui mângâind-o, pentru ca în final să se așeze pe genunchiul ei. Când el începu să se joace cu jartiera ei, ea abia dacă își mai amintea propriul nume.

– Mmm, cred că am uitat care era întrebarea, zise ea.

El o legănă ușor, cu un braț în jurul umerilor ei, în timp ce desena cerculețe pe coapsa ei. Atingerea mâinii lui calde pe pielea ei o făcu să se înmoaie, și trebui să se împotrivească impulsului de a-și depărta picioarele, rugându-l tăcut să o exploreze.

– Este un fel de competiție între națiuni, zise el. Cine este mai bun la făcut dragoste – un italian sau un englez?

– Păi, cu siguranță ești foarte bun la sărutat, spuse ea. Dar...

El ridică, arogant, dintr-o sprânceană.

– Domnișoară Dryden, ai de gând să lansezi o nouă provocare?

Ea dorea să facă o glumă din asta, să arate că și ea putea face față relației lor, lipsită de constrângeri. Dar nu fu în stare. Pentru ea, a face dragoste nu avea să fie niciodată o simplă distracție. Nu cu el. Întâlnirea lor de pe plajă însemnase acest lucru cu fierul roșu pe trupul ei. În acea noapte, nu dorise din partea lui *decât* plăcere. În schimb, se trezise că se avânta cu capul înainte în calea iubirii.

El se încruntă când ea nu reuși să răspundă. Mâna lui se opri, degetele strângându-i coapsa într-un mod blând, dar posesiv.

– Ce s-a întâmplat, iubito? Te grăbesc?

Ea strâmbă din nas.

– Nu cred. Doar că nu sunt cu adevărat sigură de ceea ce facem. Mai ales în lumina a ceea ce tocmai am discutat.

Mâna lui începu din nou să deseneze cerculețe, mângâind din ce în ce mai aproape de cârlionții dintre picioarele ei cu fiecare trecere lentă. Gillian se înfioră. Mintea îi devenea din ce în ce mai încețoșată, atenția fiindu-i acaparată de momentul în care degetele lui aveau să îi atingă, în sfârșit, sexul.

– Aș dori să fac dragoste cu logodnica mea, zise el, oricât de șocantă ar putea părea această cerere. Dar știu că ești destul de încuiată când vine vorba despre genul acesta de lucruri.

Ea făcu eforturi să acorde mai multă atenție cuvintelor lui și mai puțin senzațiilor pe care le trezea în ea.

– Nu sunt deloc așa. Și, având în vedere conversația noastră recentă, este mizerabil din partea ta să spui așa ceva.

El o înclină, aducând-o în poziție verticală, dar o ținu în continuare la pieptul lui, cu mâna încă sub fusta ei. Erecția lui îi împingea insistent fundul, și avu nevoie de un efort supraomenesc ca să nu se frece de ea.

– Îmi pare rău, dragoste, zise el cu regret. Nu am putut rezista. Ești remarcabil de ușor de aprins, să știi.

– Hmm. Mă pot gândi la un mod mai bun de a mă aprinde decât să glumești pe seama mea, mormăi ea.

– De acord. Îi dăm bătaie?

Când el se aplecă ca să o sărute din nou, ea îi puse mâna pe buze. El o sărută, apoi supse unul dintre degete. Gillian icni, șocată de faptul că un gest atât de prostesc putea fi atât de aţâţător.

– De fapt, zise ea, străduindu-se să formuleze o idee coerentă, mi-ar plăcea foarte mult să îi dăm bătaie. Dar mai întâi trebuie să-ți pun o întrebare.

El depuse o sărutare în palma ei, apoi și-o duse la piept. Ea putu simți sub vârful degetelor ei bubuitul inimii lui.

– Mă poți întreba orice, Gillian. Întotdeauna.

Înfigându-și degetele în pânza subțire a cămășii lui, o strânse pentru a-și face curaj.

– Ești sigur de asta?

– Sigur că doresc să fac dragoste cu tine? Mai sigur decât am fost vreodată în legătură cu orice.

– Și chiar nu te deranjează faptul că nu sunt inocentă?

El clătină din cap.

– Erai vulnerabilă și aveai nevoie de alinare. În toate felurile care contează, nu ai făcut nimic rău.

– Foarte amabil din partea ta. Dar e un pic cam dificil de crezut că nu te deranjează. Știa cum erau bărbații. Charles era, cu siguranță, mai bun decât toți cei pe care îi întâlnise vreodată, cu excepția tatălui său vitreg. Cu toate astea, era un bărbat mândru.

El o studie, părând a se gândi la întrebarea ei. Inima ei se încălzi atunci când el nu încercă să o sărute ca să îi alunge îngrijorarea și când văzu că nu îi ignorase neliniștile într-o efuziune de pasiune trecătoare.

– Acum, că stau să mă gândesc, e mai degrabă o ușurare, zise el. Să te culci cu o virgină poate fi o treabă complicată.

– Și te-ai culcat cu multe înainte? întrebă ea.

El se aplecă și îi prinse între dinți buza de jos. O ustură, dar în același timp îi făcu trupul să se încordeze de dorință.

– Cu nici una, lucru pe care ar fi trebuit să îl înțelegi până acum.

– Verificam doar, spuse ea. Dar pare foarte ciudat că ești ușurat de faptul că nu sunt virgină.

El râse.

– Să spunem doar că mai elimină din presiune. Nu trebuie să îmi fac probleme legate de leșinuri de fată mare ori că trebuie să te readuc la viață cu săruri mirositoare. Sau, și mai rău, că te vei încuia în budoar și vei refuza să ieși din cauză că te-am intimidat cu vigoarea mea masculină.

Când chicoti, Gillian clipi în gând. Ea nu chicotea niciodată. Pe de altă parte, nici nu se distrase în timp ce făcea dragoste, până atunci. Cât de neașteptat era să fie astfel cu Penley cel Perfect, dintre toți oamenii.

Ea începu să îi mângâie umerii. Îi plăcea cât de lați erau și cât de puternici.

– Ei bine, Excelență, aș zice mai degrabă că presiunea rămâne, în loc să dispară.

– Cum așa?

Mâna de pe coapsa ei se mișca din nou. De data asta, când degetele lui îi atinseră cârlionții, ea își depărtă picioarele câțiva centimetri, invitându-l să o atingă.

– Spre deosebire de o virgină, știu la ce să mă aștept, zise ea. Și am standarde înalte, pe care mă aștept să le depășești.

În privirea lui apăru un licăr.

– Vrăjitoare. Voi accepta provocarea aceasta, doamnă, începând din momentul acesta.

Ea îl opri din nou, înainte ca el să o sărute, ei șovăind pentru o clipă.

– Ești absolut sigur în legătură cu asta. În legătură cu noi? Gillian abia de mai avea câteva mijloace de apărare împotriva lui. Prin faptul că îi permitea să facă dragoste cu ea avea să le năruie și pe cele din urmă.

El îi sărută gura pentru un moment scurt, delicios, înainte de a se retrage.

– Lasă-mă să îți arăt exact cât de mult te doresc, Gillian. Cât de mult te voi dori întotdeauna.

Tonul lui profund, serios făcu ca spusele lui să pară un jurământ. Ea se abandonă momentului și lăsă promisiunea lui să i se așeze în suflet. I se strecură în inimă cu o bucurie liniștită, ca și cum revenea acasă după ce fusese plecată un timp îndelung.

Gillian îi luă obrajii în palme, savurând senzația dată de țepii de pe obrajii lui în palmele ei.

– Da, arată-mi, te rog, șopti ea.

Se aplecă să îl sărute, dar el o surprinse, ridicând-o și punând-o apoi pe scaun.

– Vai, Doamne! Acum ce mai e? întrebă ea, exasperată.

Acum, că porniseră la drum, era nerăbdătoare să ajungă la destinație.

– Răbdare, iubirea mea, zise el, mergând către ușă. Învârti cheia în ușă. Nu prea cred că sosirea lui Hewitt, ca să se ocupe de lămpi, ar fi o experiență plăcută, pentru nici unul din noi.

– Vai de mine, mai ales nu pentru sărmanul Hewitt.

Când reveni, Charles îi prinse mâinile și o trase în picioare.

– E vremea să scapi de rochia aia. O învârti și se apucă să îi desfacă iute nasturii și legăturile. Într-o clipită, îi scoase rochia peste cap.

– Ești foarte priceput la asta, zise ea, în timp ce el începea să îi dea jos corsetul. Poate că ți-ai putea găsi de lucru pe post de cameristă pentru o doamnă.

– Intenționez să te tot scap de haine în fiecare noapte în viitorul apropiat. Vocea lui era un tunet răgușit, care o făcu să se cutremure. El se aplecă și o sărută între omoplați, apoi o mușcă mărunt de-a lungul șirei spinării, până la baza cefei. Când își croi drum peste umărul ei, Gillian fu nevoită să își strângă genunchii unul lângă altul ca să rămână în picioare.

– Asta... asta sună plăcut, îngăimă ea.

– Crede-mă, iubire, abia ajungem la partea plăcută.

Charles se întinse ca să o ajute să iasă din corset, apoi o întoarse cu fața spre el. Gillian își pierdu brusc respirația când îi observă privirea flămândă. Contrasta cu zâmbetul tandru care îi stăruia pe buze în timp ce se juca cu panglicile roz de mătase care îi mărgineau partea de sus a cămășuței.

– Vai, Gillian Dryden, nu te-am crezut niciodată genul de fată care să poarte dantelă și panglici.

– Mama insistă să am lenjerie frumoasă. Zice că, dacă mi s-ar permite, aș umbla îmbrăcată ca un băiat.

Adevărul era că – iar Gillian ar fi preferat să moară înainte de a admite – îi plăcea lenjeria dantelată și feminină.

– Nu arăți niciodată ca un băiat, Gillian, nici măcar atunci când te îmbraci ca unul.

Cu un zâmbet provocator, ea începu să desfacă lent funda cămășuței ei.

– Deci îți place felul în care arăt în asta?

– Mi-ai plăcea și mai mult fără ea.

Înainte ca ea să poată reacționa, el strânse materialul în pumni și îi scoase cămășuța peste cap. Neliniștită, scoase un strigăt scurt atunci când el o aruncă peste umărul lui, lăsând-o înveșmântată în mod rușinos în ciorapi, jartiere și pantofi.

Căldura îi învălui ceafa și chipul, dar se împotrivi instinctului de a se acoperi. Privirea de pe chipul lui Charles compensă orice urmă de stinghereală pe care o avea. Era și el la fel de îmbujorat, iar privirea îi ardea de dorință.

Și mai era ceva. Ceva care semăna a adorație. El nici măcar nu o atinsese, iar ea se simțea deja prețuită.

– Fir-aș al naibii, zise el, răgușit. Ești lucrul cel mai perfect pe care l-am văzut vreodată.

În mod ciudat, cuvintele lui o făcură să se rușineze. Gillian se considerase mereu o persoană îndrăzneață, dar circumstanțele de față erau oarecum intimidante. Așa cum era și umflătura din pantalonii lui Leverton.

– Asta e chiar ridicol, zise ea cu un râs timid. Probabil sunt persoana cel mai puțin aproape de perfecțiune pe care o cunoști.

Leverton începu să tragă de nasturii vestei lui.

– Să nu contrazici niciodată un duce atunci când se pregătește să facă dragoste cu tine, domnișoară Dryden.

– Ar trebui să iau notițe? Nu mi-am dat seama că avem o altă lecție.

El reuși, în sfârșit, să își scoată vesta și o aruncă pe grămada de haine de pe podea.

– Am toate intențiile de a te educa, domnișoară Dryden. Întreaga noapte.

Ea încercă să vină cu un răspuns potrivit, dar ea își pierdu capul în momentul în care el își scoase cămașa peste cap. Leverton cel îmbrăcat trebuia să impresioneze întotdeauna. Pe jumătate gol, era magnific. Umerii lui erau lați, iar brațele îi erau acoperite de mușchi. Un păr maroniu-deschis îi umbrea pieptul vânjos, apoi cobora într-o linie mai întunecată peste abdomenul plat.

Gillian trebui să înghită în sec de câteva ori înainte de a putea vorbi.

– În momentul acesta, arăți mai mult ca un pirat decât ca un profesor.

Un pirat cu o erecție imensă în pantaloni. Privindu-l, simți că se înmoaie și începe să se umezească.

– În clipa asta, voi înfăptui un mic jaf, mârâi el.

Ea nu putu să nu râdă.

Amuzamentul ei dispăru o clipă mai târziu, când el o luă în brațe și își încleștă buzele în jurul sfârcului ei. Când o supse, ea trebui să își înăbușe un strigăt. Disperată, se agăță de talia lui. Trupul lui era fierbinte și tare ca piatra sub vârfurile degetelor ei.

Charles o îndoi pe spate peste brațul lui, devorându-i mai întâi un sân, apoi pe celălalt. Linse și supse, trăgând de sfârcurile ei până când acestea începură să doară cu un foc delicios. Ea se contorsionă și își înfipse un călcâi în coapsa lui, lipindu-se în întregime de el.

Gillian se frecă de erecția lui, încercând să îl aducă la capătul sexului ei. Adânc înlăuntrul ei începură contracții mici și delicioase, trimițând fiori care se împrăștiară pretutindeni prin trupul ei.

Cu gura lui pe sâni și mădularul apăsat pe trupul ei, Gillian se abandonă valurilor crescânde de senzații. Se încovoie peste el, simțind cum se apropia de punctul culminant.

Dintr-odată, el se retrase, ținând-o la distanță. Gillian trebui să depună ceva efort ca să poată să își focalizeze privirea pe trăsăturile lui tensionate.

– De ce... de ce te-ai oprit? se bâlbâi ea.

– Pentru că ești prea aproape. E prea curând.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Se poate face asta de mai mule ori într-o noapte, nu-i așa?

El păru uimit pentru un moment, înainte de a da frâu liber unui zâmbet larg.

– Da, și cred că acesta este un țel de dorit pentru amândoi.

– Și cum facem să atingem un țel atât de vrednic de laudă?

– Mai întâi, te așezi pe scaun, zise el, împingând-o ușor în jos.

El se aplecă deasupra ei. Gillian jură că privirea lui avidă se simțea ca o atingere, trecând pe pielea ei sensibilă. Apoi el se aplecă și îngenunche între picioarele ei. Lent, cu blândețe, ca și cum savura fiecare secundă, îi depărtă larg coapsele.

– Atât de frumos, șopti el.

Gillian roși trezindu-se deodată atât de expusă. Dar se simțea cu adevărat frumoasă. Cum putea altfel, când el o privea cu atâta dorință?

El își trecu o mână peste gâtul ei, coborând pe unul din sâni – cu sfârcul umed și înroșit de atențiile lui.

– Uită-te la tine, iubire, zise el cu voce spartă.

Când el își trecu degetele peste pântecele ei, Gillian rămase cu greu nemișcată. Iar când el le afundă, în cele din urmă, între coapsele ei, ea gemu și își lăsă capul să îi cadă pe spate, pe pernele moi.

Charles îi aprindea trupul cu un foc delicios, mistuitor. El se jucă cu mugurul ei întărit, frecându-l cu buricul degetului. Gillian își desfăcu și mai larg picioarele și își undui șoldurile, disperată să îl simtă mai bine.

– Spune-mi ce dorești, zise el cu voce îngroșată.

Atunci când el își introduse un deget înlăuntrul trupului ei, ea se arcui în sus cu un strigăt printre dinți.

– Te vreau, gâfâi ea. În mine.

– Și mă vei avea. Doar că nu încă.

Când el își strecură mâinile sub fundul ei și o ridică, Gillian clipi.

– Ce...

Își pierdu abilitatea de a gândi coerent – darămite de-a vorbi – atunci când el se aplecă și își lipi gura de ea.

„Sfinte Dumnezeule!" Pietro nu făcuse niciodată *așa* ceva.

Gillian încă încerca să își revină din șocul de a-l vedea pe Charles între picioarele ei, când el ridică ochii ca să o privească în ochi. În ochii lui lucea un amestec păcătos de dorință și amuzament.

– Ți-a plăcut asta, dulceață? murmură el.

– Hmm, încă nu sunt foarte sigură.

Una din sprâncenele lui zvâcni în sus.

– Nu? Atunci, sunt convins de faptul că vei dori să continui.

– Mmm, da. Ar putea fi util dacă am fi siguri.

– Aș dori să fiu foarte sigur.

Cu mult calm, el îi ridică picioarele, unul după celălalt, și le sprijini de umerii lui. Crezuse că era expusă înainte, dar în mod clar se înșelase. Niciodată în viața ei nu se simțise atât de vulnerabilă.

Nici atât de extraordinar.

– Pregătită? șopti el în timp ce se apleca din nou asupra ei.

Abia putea să respire, așa că încuviință pur și simplu din cap.

Și se sfărâmă sub gura lui pricepută. Gillian nu avu de ales și i se dărui cu totul. Se zvârcoli sub limba lui, dar el o prinse ferm cu mâinile de coapse, ținând-o deschisă pentru un asalt pasional.

Nu îi venea să creadă că toate astea se petreceau în realitate. Leverton era cel mai disciplinat bărbat din lume. Un exemplu de politețe și de bun-gust, un bărbat care îl făcea pe Beau Brummel[1] să pară un ratat. Și totuși, iată-l, ghemuit între coapsele ei ca un animal sălbatic, copleșind-o cu plăceri nebune, primitive. El îi descoperise trupul și sufletul, și totuși, ea nu se simțise niciodată atât de în siguranță și de prețuită.

Gillian era îndrăgostită nebunește de el, lucru care o înspăimânta de moarte.

---

[1] George Bryan „Beau" Brummell (9 iunie 1780–30 martie 1840) a fost o figură legendară în Anglia, un arbitru al modei pentru bărbați. (n.tr.)

Atunci când el își introduse două degete în ea, apoi își trecu limba peste nodul încordat al sexului ei, Gillian se curbă înainte și îl apucă de umeri.

– Charles, oprește-te, gâfâi ea. E prea mult. Mă înnebunești.

El își înălță capul. Trăsăturile îi erau marcate de pasiune, iar ochii îi străluceau cu o intensitate care îi făcu inima să tresară. Dar își retrase imediat degetele din trupul ei și îi puse ușor picioarele jos.

– Chiar vrei să mă opresc? întrebă el cu o voce răgușită.

– Da... nu. Ea pufni exasperată. Fir-ar! Par o idioată. Cum putea să îi mărturisească faptul că nu senzațiile fizice erau cele care o copleșeau, ci ceea ce făcea el cu emoțiile ei?

Charles se aplecă în față și o sărută cu tandrețe, având gust de mosc și de coniac. Ea oftă și îl sărută la rândul ei. Era pământean și cinstit, iar ei îi plăcu foarte mult. El se retrase un pic și apoi îi aruncă un zâmbet viclean.

– Din reacția ta înțeleg faptul că acesta nu este un obicei sicilian.

Ea își înfășură languroasă brațele în jurul umerilor lui.

– Nu prin partea mea de Sicilie, oricum.

– Atunci, mă bucur că am fost cel dintâi. Dar pari totuși în continuare luată prin surprindere, domnișoară Dryden.

– Împietrită, mai degrabă. Nu mi-am închipuit niciodată un astfel de lucru. Recunosc, a fost un pic copleșitor.

El se încruntă.

– Gillian...

Ea îi ciufuli părul.

– Mi-a plăcut foarte mult. Doar că trebuie să mă obișnuiesc. Este foarte...

– Intim?

Ea încuviință din cap. El se lăsă pe călcâie și o studie.

– Atunci, de ce nu îmi arăți ce te face să te simți confortabil?

Ea clipi.

– Nu înțeleg.

El flutură din mână.

– Asta, îți amintești? Mi-ai spus pe plajă.

Gillian se holbă la el și apoi izbucni în râs.

– Nu poți vorbi serios.

Zâmbetul lui era liniștit și răpitor.

– Ba da. De fapt, mă gândesc la asta încă din noaptea aceea. Mi-ar plăcea să te privesc, Gillian. Învață-mă ce îți face plăcere.

În timp ce vorbea, își desfăcu lent nasturii de la pantaloni. Când se eliberă, ei i se uscă gura. Cererea lui era scandaloasă și palpitantă – mai ales venind din partea lui –, iar ea deveni dintr-odată înnebunită de dorința de a face tot ceea ce voia el.

Gillian luă o pernă pe care și-o puse la spate, apoi se târî mai aproape de marginea scaunului și își lipi genunchii strâns de coapsele lui. Apoi, roșind, își duse mâna între coapsele ei, lunecând degetele între faldurile ei moi, umede.

– Asta este, iubito, mârâi Charles. Arată-mi ce îți place. Dumnezeule, ești superbă.

În timp ce ea se autosatisfăcea, Charles își puse mâinile mari pe sânii ei. Îi mângâie și se jucă cu ei, apoi îi mângâie cu degetele mari sfârcurile întărite. Gillian gemu și se arcui în mâinile lui. Ea mări presiunea dintre coapsele ei, frecând mugurul fin și tare. Plăcerea radia sub vârful degetelor ei, invadându-i trupul, ducând-o rapid pe culmi.

Când Charles se aplecă și îi supse sânul, mușcând-o ușor, ea ajunse imediat la climax. Gillian îi prinse umerii, cutremurându-se în timp ce contracțiile pulsară în trupul ei în valuri voluptuoase.

Înainte ca senzația aceea minunată să se stingă, Charles se așeză pe trupul ei și împinse lent, adânc. Gillian își trecu picioarele în jurul taliei lui și se împinse cu putere în el, petrecându-și brațele în jurul umerilor lui. Îl simți enorm și minunat înlăuntrul ei, umplând-o și tăindu-i respirația. Își strânse pleoapele tare, îmbrățișând emoția la fel cum îl îmbrățișa pe el.

El îi ridică bărbia cu o mână blândă.

– Deschide ochii, iubito!

Ea trase aer în piept, tremurând. Charles îi zâmbea cu o expresie atât de tandră, încât vederea i se încețoșă.

– Ah, fir-ar, zise ea cu glas țâfnos. Mă transformi într-o stropitoare.

– Este în regulă?

Vocea lui răsună ca un tunet prin ea. Scoase un oftat fericit și își odihni obrazul pe umărul lui.

– Mă simt perfect. Lucru care nu ar trebui să mă surprindă, cred.

– Iubire, abia acum încep.

Și apoi începu să se miște. La început lent, permițându-i să savureze ecoul care se stingea al climaxului ei. Dar apoi își introduse mâinile sub fundul ei și o ridică pentru a-i veni în întâmpinare.

Împinse mai tare acum, și chiar și mai adânc. Incredibil, un alt climax se acumulă în ea, acolo unde el o mângâia iar și iar.

– Vai, Charles, gâfâi ea, agățându-se de el.

Își dădu capul pe spate, dorindu-și să îl vadă și simțind nevoia ca el să vadă ceea ce simțea ea în inima ei. Și anume, că îl iubea și că avea să îl iubească mereu. Nu avea să existe niciodată altcineva în afară de el.

El o privi fix, cu pasiunea clocotindu-i în ochi.

– Da, iubire, asta e. Termină din nou, pentru mine.

Iar ea termină, zburând din nou. Instinctiv, trupul ei se înfășură în jurul lui și îl strânse puternic, ca și cum doar el putea să o țină ancorată de pământ. Cu un geamăt, Charles se împinse în ea pentru o ultimă oară și termină cu un tremur puternic. Pentru un moment cât o eternitate, părură a atârna suspendați, înainte de a se prăbuși într-o încurcătură glorioasă de membre.

După vreun minut, Charles se descolăci cu blândețe și o puse pe canapea. Apoi i se alătură, ridicând-o cu ușurință pentru a o așeza deasupra lui.

– Ești bine, iubire? murmură el, sărutând-o pe creștet.

Ea încuviință din cap, străduindu-se pentru un moment să își țină emoțiile în frâu.

– Cred chiar că mă simt splendid, zise ea, sprijinindu-și bărbia pe pieptul lui. Deși nu mă așteptam, cu siguranță, la o întâlnire atât de toridă. Trebuie să recunosc, Excelență, sunteți plin de surprize.

Surâsul lui de răspuns fu el însuși o promisiune.

– Sper că voi avea parte de ele o viață întreagă, alături de tine.

Când venea vorba despre dragoste, Gillian nu îndrăznise niciodată să spere. Poate, în cele din urmă, își permitea să o facă.

Capitolul 24

Charles îl privi încruntat pe Scunthorpe.

– Nu ai auzit nimic?

Expresia indiferentă a administratorului moșiei nu se schimbă, dar lui Charles i se păru că vede o schimbare în privirea lui. Scunthorpe își coborî capul și își pironi privirea în podea, ca și cum

ar fi studiat modelul oriental de pe covor. Dar, când înălță capul, privirea lui nu arăta decât regret – probabil pentru faptul că își dezamăgise patronul.

– Îmi pare rău, domnule. Nu am auzit nimic relevant despre contrabandiști și cu siguranță nimic despre locul în care ar putea fi bijuteriile dispărute.

Charles se lăsă în scaun, frustrarea alungându-i starea bună de spirit. Gillian avea să fie alături de el în câteva momente. Își dorea să aibă vești mai bune pe care să i le împărtășească.

– Mai este și altceva, domnule? întrebă cu blândețe Scunthorpe după o pauză lungă.

Raportul administratorului său nu avea nici o logică, mai ales în lumina scrisorii pe care Charles o primise de la Andris, polițistul la care apelase. Dar Scunthorpe era un administrator harnic și nu îi dăduse niciodată motive să pună la îndoială cuvântul său.

– Nu, asta e tot, deocamdată. Dar ține urechile ciulite. Refuz să cred că bărbații aceia au dispărut, pur și simplu.

– Desigur, Excelență. Scunthorpe, în mod evident fericit să se retragă, se grăbi către ușă. Se temea, poate, că eșecul lui în a face vreun progres în privința jafului urma să aibă o influență negativă asupra locului său de muncă. Nu era așa, dar Charles își plătea toți angajații cu o leafă mai mult decât onestă, și trebuia să admită că se aștepta la ceva mai bun. Pusese o mare responsabilitate în mâinile lui Scunthorpe și nu se îndoise nici o clipă de judecata acestuia, până atunci.

Dar ceva nu era în regulă, și lucrul acesta avea să îl frământe până când avea să dea de capăt sursei acestui sentiment. Asta însemna că era timpul să își asume un rol mai activ în chestiunea de față. Charles ezitase să meargă și să își bage nasul, din moment ce era destul de improbabil ca localnicii să se arate dornici să-i spună ceea ce știau despre bandele de contrabandiști. Unii dintre ei ar fi putut fi ei înșiși implicați. Și, chiar de nu, erau nevoiți să trăiască în mijlocul contrabandiștilor. Da, le erau datori ducelui lor cu un anumit grad de loialitate, dar el nu se putea afla acolo în fiecare clipă pentru a-și apăra oamenii de răzbunarea care putea urma dacă vorbeau.

Comerțul liber nu era chiar o joacă. Mulți contrabandiști nu ar fi avut nici o problemă să ucidă pe oricine le punea în pericol comerțul.

Se auzi un ușor ciocănit la ușă chiar în clipa în care Scunthorpe ajunse la ea. El o deschise, apoi se dădu încet înapoi atunci când intră Gillian.

– Scuzați-mă, Excelență, zise ea, nesigură. Hewitt mi-a spus că doriți să mă vedeți, dar pot veni mai târziu.

– Nu e nevoie, spuse Scunthorpe. Tocmai plecam.

Charles se încruntă din cauza atitudinii bărbatului. Comportamentul lui aducea cam mult a lipsă de respect fățișă.

– Bună dimineața, domnule Scunthorpe, spuse Gillian. Este o zi minunată. Nu-i așa?

Îi zâmbi dulce, dar nu se clinti, blocând dinadins ieșirea. Cu o evidentă reținere, Scunthorpe făcu, în cele din urmă, o plecăciune scurtă.

– Bună dimineața, domnișoară Dryden. Da, pare a fi o zi frumoasă.

Ea îl privi cu o grijă prefăcută.

– Sunteți bine, domnule Scunthorpe? Păreți un pic cam arțăgos în dimineața asta. Sper din tot sufletul că nu vă îmbolnăviți. Ori, poate, Excelența Sa vă dă prea mult de lucru. Este un supraveghetor îngrozitor, nu credeți? Destul de șocant.

Charles fu nevoit să își reprime un zâmbet ca reacție la tactica ei. Privirea de pe chipul lui Scunthorpe sugera faptul că ea tocmai îl împunsese în fund cu un obiect ascuțit.

– Sunt foarte bine, mulțumesc, zise el pe un ton înțepat. Acum, vă rog să mă scuzați.

Gillian se dădu în lături.

– O zi bună, strigă ea după administrator în timp ce acesta se grăbea să iasă din încăpere.

Clătinând din cap, ea închise ușa. Charles traversă camera ca să îi iasă în întâmpinare.

– Nu îmi place bărbatul acela, spuse ea.

– Pot vedea asta, dar te-ai descurcat foarte bine cu el.

Îi luă mâna și i-o duse la buze. Ea îi surâse, oarecum sfioasă.

– Nu e pentru prima oară când am de-a face cu astfel de oameni. Se așteaptă să mă pună la locul meu și sunt foarte surprinși atunci când nu le merge.

El simți cum îl cuprinde mânia.

– Nu ar trebui să trebuiască să ai de-a face cu așa ceva. Și să fii sigură că voi discuta cu Scunthorpe despre purtarea lui nepotrivită.

– Mi-aș dori să nu o faci. De obicei, asta doar înrăutățește lucrurile, răspunse ea, strâmbând din nas. Ar fi mai bine să îmi permiți să mă descurc în felul meu.

– Gillian, vei fi ducesă. Nu trebuie să accepți astfel de inepții.

Ea își înclină capul.

– Nu, dar nu ar trebui să conteze dacă sunt sau nu ducesă, nu crezi?

El tresări.

– Sigur că nu ar trebui. Iartă-mă, iubire! A fost destul de lipsit de tact din partea mea.

Ea îl bătu pe obraz.

– După cum știi, sunt destul de pricepută când vine vorba despre rafinamentul monden. Poate că ar trebui ca eu să îți dau lecții, în loc să fie invers.

– Cum ar fi lecția pe care mi-ai dat-o azi-noapte?

Întâlnirea lor fusese, cu siguranță, o revelație. Deși ea admisese că nu era inocentă, era clar că nu era o expertă în arta amorului. Dar entuziasmul și disponibilitatea ei de a experimenta o aduseseră la același nivel cu el. El bănuia că nu avea să uite până la moarte ceea ce făcuseră pe scaunul acela și apoi, mai târziu, în fața focului. Charles spera că acele amintiri aveau să fie curând înlocuite de multe altele de-a lungul unei vieți întregi petrecute alături de ea.

– Fără astfel de aiureli, domnule, zise ea cu glas aspru. Mă veți face să roșesc.

El râse și o trase către un scaun din fața biroului său. El ar fi preferat fotoliul, dar era prea tentant. Era și așa destul de dificil să își țină mâinile departe de ea, mai ales că arăta atât de minunat într-o rochie de culoarea aglicei, care îi îmbrățișa curbele dulci și îi făcea tenul bronzat să strălucească de sănătate.

– Arăți de-a dreptul minunat în dimineața asta, iubito. Îmi place foarte mult cum îți stă rochia aceasta.

– Sunt sigură că arăt ca o cotoroanță, din moment ce m-ai ținut trează cea mai mare parte a nopții. Cu adevărat, am crezut că nu îmi vei mai permite niciodată să adorm. Apoi își închise ochii. Ah, Doamne! Nu îmi vine să cred că tocmai am spus asta. Cât de lipsit de delicatețe din partea mea!

– De fapt, cred că *tu* m-ai ținut treaz *pe mine* aproape toată noaptea.

Ea făcu ochii mari.

– Sfinte Dumnezeule, Charles, asta e o glumă foarte răutăcioasă. Ce te-a apucat?

– Tu ești de vină. E un lucru al naibii de ciudat, nu-i așa? Iată-mă șocându-te pe tine, în loc să fie invers.

– Sper din suflet că nu vei regreta cele întâmplate între noi, zise ea. Mă refer la faptul că ți-am tăiat pofta de mâncare.

Îi tăiase pofta de mâncare? Îi întorsese viața cu susul în jos și se simțea splendid, lucru care îl surprinse grozav.

Se aplecă să o sărute, iar ea, după un moment de ezitare, se întinse să îl întâlnească, deschizându-și imediat gura în fața asaltului limbii lui cercetătoare. Era dificil să se oprească, dar Charles făcu un efort.

– Ajunge cu asta, altfel te voi aduce din nou acolo unde eram cu doar câteva ore în urmă.

– Da, trebuie să ne ferim de astfel de lucruri, zise ea, cu răsuflarea tăiată. Am cam lua-o razna dacă am ceda la astfel de tentații ziua, în amiaza mare.

– Nu mă pot gândi la un mod mai grozav în care să îmi pierd mințile, spuse el, cu o solemnitate prefăcută.

Ea încercă – fără succes – să își ascundă un zâmbet.

– Sunteți prea amabil, Excelență. Ia spuneți, ați dorit să îmi vorbiți despre un subiect anume?

El se așeză pe marginea biroului său, întorcându-se ca să ia o scrisoare de pe sugativă.

– Avem multe de discutat, inclusiv despre planurile pentru căsătoria noastră, dar voiam să îți arăt altceva mai întâi.

– Nunta noastră. A, da, desigur. Uitasem de asta.

El îngheță pentru o secundă.

– Uitași de ea?

– Nu chiar, dar... nu contează, mă port stupid, spuse ea, fluturând o mână. Doreai să văd acea scrisoare?

Gillian era încă, în mod clar, arțăgoasă când venea vorba despre a-i deveni ducesă. El se gândi la mai multe feluri plăcute în care să îi liniștească nervii, dar, din păcate, problema aceea trebuia să fie pe primul plan.

– Da, zise el, întinzându-i-o. Este un raport din partea lui Joshua Andris, polițistul pe care l-am angajat. După cum ți-am zis mai devreme, în momentul de față se află în Lincoln. Îmi pare rău să spun că nu face prea mari progrese pentru a-ți găsi bijuteriile. Își încrucișă

brațele peste piept, privind gama de emoții care traversară chipul ei expresiv. Ea își îndreptase atenția asupra scrisorii, părând a o citi de două ori înainte de a i-o înapoia.

– Nu sunt sigură că am înțeles. De ce este atât de convins de faptul că bijuteriile nu se află în Lincoln? Nu ai zis că este locul cel mai probabil în care le putem găsi? Ea se strâmbă. Sper că nu au fost deja duse la Londra. Dacă s-a întâmplat așa, ar fi, cu siguranță, pierdute.

– Andris este foarte sigur că nu e cazul. A obținut câteva indicii promițătoare, care îl vor ajuta să îi identifice pe cei din banda care ne-a jefuit. S-ar părea că operează din Alford și au afaceri exclusiv cu casele de amanet din Lincoln. Nu există nici o dovadă care să sugereze că au dus bunurile în Londra.

Gillian se învioră.

– Deci faptul că bijuteriile noastre nu au apărut în Lincoln deocamdată înseamnă că încă sunt la contrabandiști.

– Cel mai probabil.

Ea se aplecă în scaun.

– Cât de departe suntem de Alford?

– Unsprezece kilometri.

Ea sări în picioare.

– Există acolo un vameș pe care îl putem contacta? Dacă nu reușim asta, putem începe să punem noi înșine întrebări, nu crezi?

Charles se ridică și își puse mâinile pe umerii ei, obligând-o cu blândețe să se așeze.

– Nu așa repede, dragostea mea. L-am instruit pe Andris să facă lucrul acesta. Ar trebui să primim un raport din partea lui în câteva zile.

– Dar, între timp, contrabandiștii ar putea duce bijuteriile la Lincoln. Ar putea chiar să înceapă să scoată pietrele din montură, și atunci nu le-am mai recupera niciodată.

– Îți înțeleg neliniștea, dar eu și Andris suntem de părere că aceasta este cel mai bun mod în care putem să procedăm.

– Nu sunt de acord, zise ea clătinând cu putere din cap. Nu înțeleg de ce nu putem cel puțin să discutăm cu autoritățile. E mai bine decât să stăm degeaba.

Atunci când el ezită, ea își mări ochii.

– Charles, ce îmi ascunzi?

– Nu pot fi foarte sigur, dar se pare că acel vameș nu este tocmai demn de încredere.

– Crezi că ar putea lua mită ca să închidă ochii?

– Foarte posibil.

– Cu adevărat, zise ea, indignată. De unde știi? Am crezut că nu ai vorbit decât cu autoritățile din Skegness.

– L-am pus și pe Scunthorpe să țină legătura cu vameșul din Alford. I s-a părut suspicios faptul că acesta a arătat atât de puțin interes față de acest caz.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă ea, uitându-se la el încruntată.

– Pentru că nu am crezut că ar servi la ceva. Și erai și așa destul de supărată.

– Asta este inacceptabil, Charles. Suntem pe cale să ne căsătorim. Nu ar trebui să îmi ascunzi informații.

– Nu vreau să fiu din cale-afară de minuțios, zise el pe un ton apologetic. Dar nu eram logodiți în mod oficial atunci când am discutat prima dată despre acest subiect, dacă îți amintești.

Ea clocoti în tăcere câteva momente.

– Foarte bine. Mă dau bătută. Dar, în viitor, mă aștept să discuți totul cu mine. Este clar?

El își duse o mână la piept.

– Voi fi o carte deschisă pentru tine, dragostea mea.

Gillian zâmbi larg.

– Încerci să mă supui fermecându-mă? Nu va funcționa, Excelență.

– Trebuia să încerc, zise el. Acum, ce altceva ai dori să mai știi înainte de a lăsa problema asta pe mâinile capabile ale polițistului?

– Nu sunt de acord cu ideea că ar trebui să lăsăm totul în seama lui. Și aș vrea să știu care este motivul pentru care nu l-ai denunțat superiorilor săi pe vameșul pe care îl bănuiești.

Charles își înăbuși un oftat exasperat.

– Gillian, nu am absolut nici o dovadă că acesta ia mită. Nu voi distruge cariera unui bărbat pe baza vagilor sentimente ale administratorului moșiei mele, care s-ar putea înșela. Când ea dădu să protesteze, el ridică o mână. Tocmai de aceea îi cer lui Andris să îl investigheze pe acest vameș și să vadă ce descoperă.

Ea se gândi puțin la asta, apoi încuviință din cap.

– Foarte bine, accept lucrul acesta. Dar tot nu înțeleg de ce nu putem merge în vizită la Alford. Să ne băgăm nasul, ca să zic așa. Să vedem ce aflăm.

– Ah, da. Ducele de Leverton și logodnica sa, băgându-și nasul prin tavernele și magazinele locale, punând întrebări voalate despre contrabandiști și bijuterii furate. Cu siguranță că asta nu ar pune pe nimeni pe jar.

– Nu e nevoie să fii sarcastic. Nu sugeram să mergem în oraș cu caleașca ducală și să începem să îi luăm la întrebări pe localnici. Am putea merge deghizați. Doar un fermier și soția sa, poate.

El se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

– Aș fi recunoscut imediat, din moment ce sunt destul de bine cunoscut prin părțile astea. Nici nu mă văd jucând, cu cel mai neînsemnat grad de credibilitate, rolul de fermier.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Da, la urma urmei, ești un bărbat foarte important. Sunt convinsă că întreaga Anglie te-ar recunoaște de la prima vedere. Foarte bine. Tu rămâi acasă, iar eu voi merge deghizată. Nu va ști nimeni cine sunt.

Charles își puse mâinile în șolduri.

– Este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată. Asta e absolut inacceptabil.

Știa că nu prea avea șanse să o intimideze pe Gillian doar aplecându-se asupra ei cu o încruntare fioroasă, dar nici nu se aștepta ca ea să îl privească cu ceva ce aducea remarcabil de mult a toleranță.

– Dimpotrivă, zise ea. Am mai făcut-o de o mie de ori înainte și sunt foarte pricepută.

– Zilele tale de actorie au luat sfârșit, spuse el. Asta nu este Sicilia, Gillian. Este Anglia, iar tinerele domnișoare nu zburdă prin provincie deghizate, încercând să distrugă grupări mafiote de contrabandiști și să recupereze bunuri furate.

Ea își încrucișă brațele peste piept și pufni arogant.

– Nu aș fi nevoită să recurg la astfel de tactici dacă m-ai asculta. Dar, din moment ce angajații tăi – și polițaiul – sunt, aparent, incapabili să ducă la îndeplinire treaba asta, se pare că trebuie să o fac eu însămi.

– Sunt extrem de capabili. Și îți amintesc că este îndatorirea mea să mă ocup de astfel de probleme, nu a ta.

– Nici tu nu faci o treabă foarte bună, Leverton. Pur și simplu refuz să stau degeaba și să le permit acelor hoți să fugă cu ceva care înseamnă atât de mult pentru mine *și* pentru mama mea.

– Iar eu refuz să-i permit viitoarei mele mirese să se dea în spectacol.

În clipa în care vorbele îi părăsiră buzele, Charles știu că făcuse o gafă colosală. Totuși, nu putea să bată în retragere. Nu îi putea permite lui Gillian să își riște atât reputația, cât și viața.

Ea îl înfruntă, silueta ei zveltă tremurând, practic, de indignare.

– Deci despre asta e, de fapt, vorba – afurisita ta de mândrie de duce. Să îți spun ceva, *Excelență*. Făcu ca titlul onorific să sune precum cea mai mare insultă. Dacă nu îți dorești o soție înclinată să se dea în spectacol, nu ar trebui să te însori cu mine.

– Dar ai control asupra acțiunilor tale, Gillian. Poți alege să te comporți într-o manieră mai prevăzătoare ori să permiți altora să acționeze în locul tău.

Gillian îl împunse în lavaliera de la gât, stricându-i forma.

– Uneori, situația cere acțiuni directe. Refuz să stau degeaba, ca un papă-lapte, și să îi las pe alții să facă ceva de care sunt perfect capabilă eu însămi – ba o pot face chiar mai bine, aș putea adăuga.

Charles îi studie expresia încordată, furioasă. Trebuia să o facă să înțeleagă că avea nevoie să învețe să îi accepte ajutorul și să recunoască schimbările evidente care urmau să aibă loc în viața ei.

– Draga mea, vei fi ducesă. Alături de beneficiile evidente ale acestei poziții...

– Vrei să spui căsnicia cu tine? întrerupse ea, vorbele fiindu-i pline de sarcasm.

El îi ignoră aluzia răutăcioasă.

– Beneficiile sunt egalate de responsabilități. Și de un anumit... să-i spunem... cod de conduită.

– Ca acela al tatălui meu natural și al unchilor mei? întrebă ea. Așa ar trebui să se poarte ducii și ducesele?

– Sper că nu mă bagi în aceeași categorie cu indivizii ăia, zise el cu glas slab.

Răspunsul lui o înmuie dintr-odată. Ezită, apoi încuviință șovăitor din cap.

– Sigur că nu. Și nu am de gând să te fac să te simți prost, cel puțin nu intenționat. Însă, în același timp, nu mă voi preface a fi altceva decât ceea ce sunt.

– Nici nu aș vrea să faci asta, draga mea. Am toată încrederea că te vei obișnui cu acest rol și că vei învăța sa te comporți cu un grad potrivit de decență. Îi zâmbi, speră el încurajator. Voi continua să te ghidez cât pot de bine, desigur.

– Cât de amabil din partea ta! Abia dacă știu cum să îți mulțumesc.

Charles nu putu să nu tresară în gând. Știa că păruse cam pompos.

– Ceea ce doresc cu adevărat de la tine, continuă ea, împungându-l din nou cu degetul acela letal al ei, este să mă iei în serios – pe mine și îngrijorările mele. Asta înseamnă să mă ajuți să recuperez ceea ce mi-a fost luat.

– Asta este exact ceea ce încerc să fac. Îmi pare rău, Gillian, dar va trebui, pur și simplu, să accepți că știu ce este mai bine și să lași în seama mea problema aceasta, ca să fac cum cred de cuviință. Reuși să afișeze un zâmbet. Ai încredere în mine, iubire! Totul va fi minunat.

Îl studie cu o dezamăgire evidentă înainte de a clătina sumbru din cap. Apoi se roti pe călcâie și se îndreptă către ușă. La jumătatea drumului, se opri și se întoarse către el.

– Știi câți oameni mi-au spus asta de-a lungul anilor? „Ai încredere în mine. Fă doar ceea ce spun și totul va fi minunat."

– Gillian...

– Știi în cine am învățat să am încredere de-a lungul anilor? Se bătu cu pumnul în piept. În mine. Iată în cine am încredere că va face ceea ce trebuie pentru familia mea. Și, dacă nu poți accepta faptul că sunt mai mult decât capabilă să fac asta, atunci avem o problemă. Una mare.

„Dumnezeule!"

– Ai putea fi mai explicită?

– Foarte bine. Spun că, probabil, nu ne potrivim. Apoi râse amar. Probabil? Nu, cu siguranță nu ne potrivim. Am fost o proastă să cred vreodată altfel.

Charles se afla în fața ei înainte chiar să își dea seama că se mișcase. Ochii ei erau măriți de panică, dar nu dădu înapoi.

– Să fim clari cu privire la un singur aspect, zise el printre dinții încleștați. Ne vom căsători.

– Da? Înțeleg, atunci, că te-ai răzgândit și că vei merge cu mine în Alford?

El abia se putu opri să nu caște gura.

– Chiar încerci să mă șantajezi, refuzând să te măriți cu mine?

Ea ridică din umeri.

– Nu mi se pare, dar trebuie să fac așa cum cred de cuviință.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Gillian, ești o tânără extrem de inteligentă. Doar o dată, te rog, trage foloase de pe urma creierului ăluia, în loc să te porți ca o fetiță obraznică și pripită.

Privirea ei aruncă fulgere către el.

– Vă mulțumesc pentru acest sfat, domnule. Voi începe să fac asta imediat, prin a vă spune că, din păcate, nu mă pot căsători cu dumneavoastră.

Se întoarse ca să se îndrepte către ușă, dar el încleștă o mână pe umărul ei și o roti spre el.

– Nu îți accept refuzul, tună el.

– Iar eu nu vă accept refuzul la refuzul meu, strigă ea.

În mod clar, lucrurile degeneraseră. Charles nu își putea aminti când își pierduse ultima dată controlul emoțiilor într-un asemenea hal. Făcu un ultim efort de a-și înfrâna accesul de mânie.

– Îmi pare rău, Gillian, dar zarurile au fost aruncate în această privință. După cele petrecute între noi noaptea trecută, aș fi crezut că este foarte clar.

Bărbia ei sfidătoare se mai ridică un pic.

– Nu voi accepta să fiu obligată să mă căsătoresc, Leverton. Nici de către tine, nici de către oricine altcineva. Dă-mi drumul la braț, bădărane, altfel voi fi obligată să fac ceva dramatic.

El se holbă la ea, stupefiat pentru o clipă, înainte ca mintea lui să înceapă a funcționa din nou.

– Dacă nu ne căsătorim, atunci ceva dramatic va *avea* loc – ruinarea completă a reputației tale, care atârnă, deja, de un fir de păr. Nu voi accepta să fiu acuzat – nici măcar în propria mea minte – că am profitat de tine.

– Nu sunt o inocentă, prostule, zise ea, cu voce sugrumată. Sau poate ai uitat asta?

– Gillian, nu îți voi îngădui să faci aceeași greșeală pe care a făcut-o mama ta ori să fii etichetată drept o...

– O târfă?

Cuvântul urât pe care ea i-l aruncă îl opri brusc. Îi cercetă obrajii îmbujorați și ochii strălucitori, lucioși din cauza lacrimilor nevărsate.

Ce naiba făcea?

– Sfinte Dumnezeule! Charles îi mângâie brațul cu blândețe. Îmi pare rău, Gillian. Ar trebui să fiu biciuit pentru faptul că îți vorbesc într-o manieră atât de insensibilă.

Privirea ei țâșni în lături.

– Da, ar trebui. Aș fi bucuroasă să te ajut, dacă vrei.

– Poate mai târziu, după ce vom fi avut șansa de a discuta pe îndelete.

Câteva momente mai târziu, își întoarse din nou privirea spre el. Își recăpătase stăpânirea de sine.

– Mai întâi, te pot întreba ceva?

Maniera ei calmă îi trimise ghimpi de avertizare de-a lungul șirei spinării.

– Desigur.

– Mă iubești? Vorbise pe același ton pe care l-ai folosi ca să întrebi „Îți place șahul?" ori „Ai mâncat ultima plăcintică cu homar?"

– Te-aș putea întreba același lucru, răspunse el, încercând să tragă de timp.

– Eu te-am întrebat prima.

„La naiba!"

Nu mai folosise expresia aceea, nu după Letitia. Fusese îndrăgostit nebunește de afurisita de femeie, iar emoția aceea nesăbuită aproape că îi distrusese viața. Nu era ceea ce dorea să se întâmple cu Gillian. Voia ceva mai bun, dar nu părea să găsească cuvintele potrivite.

Îi luă chipul între palme.

– Iubito, știi cât de mult țin la tine. Cât de mult doresc să fiu cu tine. Ți-am arătat noaptea trecută cât de mult.

Ea îi îndepărtă cu mult calm mâinile de pe chipul ei.

– Cel puțin Pietro a fost cinstit cu mine. Charles, de ce dracu' vrei să te măriți cu mine?

– Pur și simplu, vreau. Nu e de ajuns?

E făcu o grimasă.

– Asta e tot ce poți oferi?

Aparent, așa era. Gillian avea dreptate – era un prost. Doar că, până atunci, nu o știuse niciodată.

– Când vei găsi răspunsul, zise ea, stând acolo ca o idioată, poate vei fi amabil să mi-l împărtășești.

Zicând asta, ea o șterse din încăpere.

Capitolul 25

Gillian se așeză pe pat, turcește, nebăgând în seamă tăvița elegantă de ceai pe care doamna Peck o trimisese sus, ca să o convingă să mănânce. Din moment ce se presupunea că era bolnavă, binevoitoarea femeie îi pregătise niște biscuiței cu ghimbir delicioși și o budincă. Din nefericire, un nod imens se instalase în stomacul ei după cearta ei cu Leverton. Gillian fusese atât de năucită de neînțelegerea lor, încât își petrecuse restul zilei în dormitorul ei, invocând o ușoară durere de stomac, care probabil nu păcălise pe nimeni, cu atât mai puțin pe presupusul ei logodnic.

În timpul partidei lor de urlete, până și Charles își pierduse vestitul lui calm. În mod normal, asta ar fi fost o adevărată realizare din partea ei, dar acum părea o victorie fără însemnătate. Purtarea ei îngrozitoare făcuse extrem de clar faptul că ea nu era genul de femeie pe care ar fi trebuit să o ia de soție.

– Și nu asta e ceea ce ai dorit? își șopti ea.

Așa crezuse întotdeauna, mai ales dacă asta însemna că se putea întoarce în Sicilia. Fără îndoială că acum Charles avea să fie încântat să o trimită de acolo, așa că Gillian trebuia, pur și simplu, să recupereze bijuteriile furate și apoi ea și mama ei puteau să se îmbarce spre Palermo. Se puteau retrage la o vilă micuță din afara orașului. Gillian putea avea grijă de mama sa, iar... ei bine, contesa avea să își găsească ea ceva de făcut.

Planul ăsta nu avea decât un singur defect afurisit. Descoperise că nu dorea să plece nicăieri, cel puțin nu fără Charles. Ideea unei vieți fără el i se părea acum cu adevărat îngrozitoare, încât nu se putea gândi la nimic mai bun de făcut decât să se ascundă în camera ei, încercând să își dea seama unde eșuase totul.

Deocamdată, răspunsul îi scăpa.

Gillian lunecă de pe pat, plictisită complet de propria ei companie. Până când avea să își dea seama cum ar trebui să procedeze cu Charles, putea foarte bine să facă ceva pentru recuperarea bunurilor ei furate. Așa cum îi arătase foarte clar și lui, nu avea de gând să stea degeaba, în timp ce hoții scoteau bijuteriile ei din Lincolnshire. Cel puțin, putea coborî pe plajă, sperând să îi surprindă făcând o altă afacere. Dacă se întâmpla asta, avea să îi urmărească.

Se familiarizase cu cele mai multe dintre cărările care traversau moșia și avea să se întoarcă la conac înainte să știe careva că plecase.

Cu puțin noroc, ar putea avea în curând dovezi solide pe care să i le prezinte lui Charles în legătură cu activitățile de contrabandă de pe pământurile lui. Cu și mai mult noroc i-ar fi oferit informații despre locul în care erau bijuteriile.

În timp ce Gillian cotrobăia în dulapul înalt după cizme, se auzi o bătaie ușoară în ușa dormitorului. Din moment ce era trecut de ora zece și îi spusese deja cameristei că avea de gând să se culce devreme, se întrebă dacă nu cumva era Charles, venit să își ceară scuze. Ideea o făcu pe Gillian să zâmbească ironic. Bănuia că el era la fel de puțin dornic precum era ea să își ceară scuze, ceea ce însemna ca ajunseseră într-un impas.

Ignorând melancolia declanșată de gândul acela, își vârî cizmele înapoi în dulap și o tuli spre pat, ascunzându-se sub pături.

– Intră, strigă ea cu o voce care, spera ea, suna patetic.

Lady Filby băgă capul.

– Bună, draga mea. Pot intra pentru un minut?

– Desigur, zise ea, înăbușindu-și oftatul. Reușise să o păcălească pe mama ei cu o poveste fantezistă cum că era deranjată la stomac, dar contesa nu era așa ușor de păcălit.

Lady Filby se apropie de pat cu un zâmbet binevoitor pe trăsăturile-i frumoase.

– Am văzut lumină sub ușa ta. Cum te simți, draga mea?

– Sunt bine, zise Gillian, uitând, pentru o clipă, că se presupunea că era bolnavă. Vreau să spun... un pic mai bine.

Sprâncenele tinerei se ridicară. Apoi, ea aruncă un ochi către tava cu ceai.

– Nu ai mâncat nimic? Mama ta a spus că ai trimis înapoi neatinsă și tava cu masa de prânz. Puse o mână pe fruntea, apoi pe obrazul lui Gillian. Nu ai febră, dar nu poți fi prea nesăbuit cu genul acesta de lucruri. Este întotdeauna atât de umed de-a lungul coastei.

Gillian zâmbi, mișcată de grija ei.

– Sunt sigură că voi fi foarte bine dimineață. Eu doar...

– Ai dorit să îl eviți pe fratele meu? completă Lady Filby zâmbind cu subînțeles.

– Bănuiesc că ne-ați auzit de dimineață. Lucrurile au devenit destul de gălăgioase.

– Cam da. Nu m-ar mira să vă fi auzit și din grajduri.

Gillian se prăbuși din nou pe saltea și își trase o pernă pe față.

– Cât de rușinos, spuse ea, cu glasul înăbușit de pernă. Probabil credeți că sunt o femeie teribil de rea de gură.

– Aiureli! Te înțeleg întru totul. Nu doar o dată, Charles m-a scos din minți. Totuși, am aflat că retragerea nu este, în general, cea mai bună opțiune atunci când ai de-a face cu un bărbat și, cu siguranță, nu cu dragul meu frate. Trebuie să te ții ferm pe poziții.

Gillian dădu la o parte marginea pernei.

– Am crezut că am făcut asta.

– Da, pentru un timp, dar apoi ai bătut în retragere cam repede. Aceea a fost o eroare tactică.

Contesa o privi cu un zâmbet înțelegător. Gillian oftă puternic în timp ce se ridică în capul oaselor.

– Este totul atât de încurcat, și nu prea știu ce ar trebui să fac. Nici măcar nu sunt sigură de faptul că eu și Charles ar trebui să ne căsătorim.

– Bineînțeles că ar trebui. Ești cel mai bun lucru care i s-a întâmplat în viața lui.

– Mi se pare cam greu de crezut.

Clipi când Lady Filby își aruncă pantofii din picioare și se cățără în pat. Contesa își vârî picioarele sub rochie, aranjându-și mătăsurile și făcându-se confortabilă. Din felul ei de a se purta, nimeni nu ar fi ghicit că era o puternică femeie din înalta societate măritată și totodată sora unui duce. În seara aceea, era doar o femeie foarte drăguță, pe care Gillian o plăcea foarte mult.

Contesa îi luă mâna.

– Fratele meu este cel mai bun bărbat, dar îi place să capete ceea ce vrea. Nu se poate abține, știi, din moment ce toată lumea îi face pe plac. E de așteptat de la un om cu statutul lui.

– Un statut la care se adaugă un șantier naval și o societate comercială, cinci moșii mari și un conac în Londra, zise sec Gillian.

Lady Filby izbucni în râs.

– Văd că ți-ai făcut temele. Da, titlul i-a conferit lui Charles o putere considerabilă, de care se folosește în mod corect și cu succes. Este un duce mult mai bun decât a fost vreodată tatăl nostru, deși refuză să o creadă. S-a obișnuit totuși să creadă că știe ce e mai bine în legătură cu toate. Poate că este adevărat în ceea ce privește îngrijirea culturilor și a animalelor ori activitatea în parlament, dar relațiile

cu cel care îți este cel mai aproape și cel mai drag nu înfloresc în astfel de condiții.

– Nu prea cred că Leverton m-ar pune în categoria celor mai apropiați și dragi. Oricum, nu după ziua de azi.

– Te contrazic, deși voi admite că nu prea pare a ști cum să procedeze cu tine.

– Nimeni nu știe, niciodată, răspunse Gillian, încercând să nu pară prea abătută din cauza acestui fapt. De aceea, poate că este mai bine ca eu și mama să ne întoarcem în Sicilia. Acolo putem trăi liniștite, și nimeni nu ne va băga în seamă.

Sprâncenele lui Lady Filby se unire.

– Da? Nici măcar bandiții care au încercat să te ucidă?

– M-am ocupat de asta. Nu va veni nimeni după mine.

– Nu cred că bunica ta e de acord cu acest lucru, dar hai să lăsăm deoparte asta acum. Chiar crezi că mama ta dorește să se întoarcă în Sicilia?

Gillian avea convingerea că știa răspunsul, dar tonul întrebării lui Lady Filby o puse pe gânduri.

– Nu știu de ce nu vrea, zise în cele din urmă. Este căminul ei. Și apoi, nu e ca și cum toată lumea din Anglia a primit-o cu brațele deschise.

– Mulți au făcut-o. Și nu uita că familia ei se află aici. Familia Marbury este foarte nerăbdătoare să le aibă pe mama și pe mătușa ta înapoi, în sânul ei. În afară de asta, nu e greu de crezut că mama ta nu dorește să o părăsească pe mama *sa*. La urma urmei, Lady Marbury înaintează în vârstă.

Gillian se încruntă. Nu se gândise serios la cum avea să fie să o lase pe bunica ei în urmă, în Anglia. Ea și contesa reprezentaseră familia ei pentru atât de mult timp, fiind cât de apropiate putuseră fi în condițiile date.

– Cred că ți-ar fi foarte dor de Lady Marbury, zise încet contesa.

– Da, mi-ar fi, admise ea, la fel de încet.

– Odată respectabil măritată, bârfitorii își vor pierde interesul față de tine și de mama ta. Cu adevărat, Gillian, nu ai de ce să te întorci în Sicilia.

– Dar Sicilia reprezintă căminul meu. Anglia, nu.

– Ar putea fi dacă i-ai acorda vreo șansă. Dacă i-ai da lui Charles o șansă.

O durere amuzantă luă naștere în centrul pieptului lui Gillian. Fu nevoită să își ferească ochii din calea privirii cunoscătoare a lui Lady Filby.

– Nu cred că dorește cu adevărat să se căsătorească cu mine. O face doar pentru că are impresia că trebuie să o facă.

– Sugerezi faptul că fratele meu s-a purtat... nepotrivit?

„La naiba, la naiba, la naiba!" Își închise strâns ochii, simțind cum îi ardea fața. O mână blajină îi bătu obrazul.

– Uită-te la mine, Gillian!

Ea întredeschise un ochi. Din moment ce Lady Filby părea mai degrabă amuzată decât scandalizată ori îngrozită, Gillian îl deschise și pe celălalt.

– Tu și fratele meu ați fost intimi? întrebă contesa.

– Bănuiesc că așa s-ar putea spune.

Lady Filby zâmbi.

– Extraordinar! Ei bine, mă tem că nu mai aveți de ales decât să vă căsătoriți. Și sunt convinsă că el a insistat, nu-i așa?

– Ba da, dar nu sunt de acord că nu avem de ales. Nu s-a întâmplat decât o singură dată. Bine, de două ori, dar prima dată nu am... știți.

Învârti mâna ca o morișcă.

– Înțeleg. Dar a doua oară, ați...

Lady Filby, la rândul ei, învârti mâna ca o morișcă.

– Da.

Se întâmplase de mai multe ori pe parcursul acelei nopți, de fapt, deși ar fi preferat să moară înainte să împărtășească acel mic detaliu.

– În sensul cel mai practic, o dată e de ajuns. Ai putea deja să fii însărcinată.

Gillian aproape că își înghiți limba. Asta nu îi trecuse niciodată prin cap, ceea ce arăta doar cât de al naibii de nătângă era când intra Charles în ecuație.

– Am uitat de asta.

– Draga mea, ești îndrăgostită de fratele meu?

– Ce mai contează? Gillian trebui să se împotrivească impulsului de a fugi de întrebarea jenantă. Știm cu toții că aș fi o ducesă teribilă.

– Charles nu este de acord, altfel nu ți-ar fi cerut să te căsătorești cu el.

– Dar totul a fost o greșeală teribilă, spuse Gillian exasperată.

Lady Filby scăpă un pufnet extrem de nepotrivit pentru o doamnă.

– Fratele meu nu face astfel de greșeli. Este cea mai precaută persoană pe care o cunosc. Apoi izbucni brusc în râs. Bravo pentru Charles! Trebuie să recunosc, sunt foarte mândră de el.

– Ce anume este demn de mândrie? La urma urmei, sunt un scandal ambulant.

– Ba deloc. Ești o tânără plină de viață, cu caracter. Din punctul meu de vedere, ești exact ce îi trebuie lui Charles. Îl vei scutura zdravăn.

– Mă îndoiesc. Nu degeaba i se spune Penley cel Perfect.

– Exact ce spuneam, replică ea. Cred că putem cădea de acord asupra faptului că Charles este un bărbat din cale-afară de disciplinat, cu un temperament foarte calm, nu-i așa?

– Păi, nu și în ultimul timp.

– Din nou, fix la țintă. *Era* cel mai calm bărbat din Londra. Un exemplu absolut de politețe, până te-a întâlnit pe tine.

– Îl înnebunesc, spuse Gillian cu o voce posacă.

– Ți-a spus el asta?

– Da.

– Și mai bine. Gillian, se poartă astfel pentru că începe să aibă sentimente față de tine – sentimente foarte puternice. Ai spart carapacea aceea dură pe care și-a construit-o de-a lungul anilor. De la Letitia încoace, nu a mai reușit nimeni să facă asta.

– Și iată ce bine s-a sfârșit.

Lady Filby coborî din pat și își strecură din nou picioarele în încălțări.

– Ești o persoană total diferită și mult mai bună decât femeia aceea oribilă. Acum, nu te mai agita! Tu și Charles veți fi superbi împreună. Nu încape îndoială că ești exact ceea ce îi trebuie.

Dacă el avea nevoie de cineva care să îl înnebunească, atunci Gillian presupunea că se potrivea rolului.

Ceasul de pe șemineu bătu anunțând ora.

– Dumnezeule, nu ar trebui să te mai țin trează! exclamă contesa. Îi dădu lui Gillian un sărut rapid pe obraz. Putem vorbi mai multe dimineață, dacă dorești.

– Vă pot pune o întrebare înainte să plecați?

– Desigur.

– Charles v-a cerut să îmi vorbiți?

Lady Filby clătină din cap.

– Charles nu are nevoie ca eu să îi duc bătăliile. Am vrut doar să explic motivul pentru care se poartă, uneori, așa cum o face. Și am dorit să îți mai spun și că abia aștept să te numesc, cât de curând, soră.

Gillian schiță un zâmbet, departe de a fi convinsă că așa ceva avea să se întâmple vreodată. Contesa se afla la jumătatea drumului către ușă, când se întoarse.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ești, cu adevărat, îndrăgostită de fratele meu?

Gillian tresări, încurcată. Dar părea o lașitate să evite în continuare adevărul.

– Din nefericire pentru amândoi, se pare că da.

Zâmbetul cu care îi răspunse Lady Filby era în același timp cald și înțelegător.

– Atunci, totul se va sfârși cu bine. Îți promit.

După ce se închise ușa, Gillian se trânti din nou pe perne și privi cu ochi goi în tavan. Promisiunile, descoperise ea cu mult timp în urmă, erau făcute pentru a fi încălcate.

Gillian se trezi brusc, creierul ei străduindu-se să identifice sunetul. Când îl auzi din nou, știu ce era. Coborând din pat, își apucă halatul și fugi ca o săgeată către fereastră. Începu să deschidă geamul, doar ca să se retragă când o altă mână de pietricele răsunară în sticla ferestrei.

Deschise cu grijă geamul și își strecură capul afară.

– Șșttt, te aud, șuieră către Teddy, care se afla dedesubt. Cercetă cu privirea tufișurile din grădină, tufișuri care arătau ca niște animale prost conturate, ghemuite în umbre. Ești singur?

El încuviință din cap, mișcându-se de pe un picior pe celălalt. Chiar și în întuneric, putea să vadă agitația care îi făcea trupul lui mic să vibreze.

– Așteaptă aici, zise ea. Cobor imediat.

Aruncă un ochi către ceas în timp ce se grăbea către dulap. Nu era încă ora unu, ceea ce însemna că adormise cu doar o jumătate de oră în urmă. După discuția stânjenitoare cu Lady Filby, se hotărâse să nu mai meargă în expediția de recunoaștere în noaptea aceea, fiind prea obosită și agitată ca să se concentreze asuprea urmăririi prăzii.

Dar Soarta – sau Teddy – părea să aibă alte planuri.

Nu dură decât câteva minute să se îmbrace în pantaloni și cizme și să își scoată pistoalele de sub un morman de șaluri. După ce se înfășură în haină, reveni lângă fereastră și se cățără afară, pe pervaz.

– Fir-ar să fie, domnișoară, icni Teddy.

– Șșttt, știu ce fac.

Gillian coborî cu grijă pe peretele casei, folosindu-se de trainica iederă târâtoare ca suport pentru greutatea sa. Se opri la câțiva metri deasupra pământului, întinzând capul către stânga ca să zărească pe după ferestrele glisante care dădeau în biblioteca ducală, de pe terasă. Lăsă să-i iasă un oftat de ușurare. Dacă nu cumva Charles stătea acolo pe întuneric, biblioteca era pustie.

Împingându-se cu piciorul în perete, Gillian se lăsă să cadă pe ultimii câțiva metri și ateriză într-un strat de flori, pământul moale înăbușind sunetul. Rămase chircită preț de câteva secunde, ascultând. Apoi se ridică și se întoarse, găsindu-l pe Teddy holbându-se la ea cu ochii la fel de mari ca biscuiții cu brânză ai doamnei Peck.

– Vai! zise el pe un ton moale, de adorație. Nu am văzut niciodată așa ceva.

– Dacă vrei, te învăț cum se face.

– Ar fi grozav, șopti el. Domnișoară, venii să vă zic...

Gillian îi puse o mână pe umăr.

– Nu aici. Îl conduse în tufișuri și îl trase în jos în spatele unui tufiș mare de hortensii. Acum spune, ce este atât de important încât să te furișezi în toiul nopții?

– I-am găsit, domnișoară, răspunse el entuziasmat. Contrabandiștii ăia de îi căutam noi.

Inima ei palpită.

– I-ai găsit? Unde?

– La Fox and Firkin, unde îl ajutam astă-seară pe Dodd. Doi dintre indivizii cu romul au intrat pentru o secundă. Au stat până târziu, făcând planuri să își mute lucrurile. Mărunțișuri și zorzoane, așa zicea unul din ei. A zis că era sigur că o să le aducă un preț frumușel în oraș.

Asta se potrivea cu ceea ce îi spusese polițistul lui Charles cum că bunurile nu părăsiseră ținutul. Dar Gillian avusese și ea dreptate, la rândul ei, din moment ce hoții se pregăteau, desigur, să le mute.

– Ai prins vreun indiciu despre locul în care se află? întrebă ea.

Teddy o privi perplex.

– Unde ascund... ăăă... zorzoanele, explică ea.

El încuviință din cap.

– I-am urmărit când au părăsit taverna.

Ea fu cât pe ce să se răstoarne.

– Spune-mi, te rog, că nu te-au zărit. Gillian îi promisese lui Charles – și ei însăși – că nu avea să îl mai pună vreodată în pericol pe Teddy. Dacă băiatul pățea ceva, ea nu avea să și-o ierte.

– Nu, nu m-au văzut. În afară de asta, ar fi crezut că mi-e prea teamă ca să îi urmăresc. După...

Își strânse buzele, de parcă ar fi fost supărat pe el însuși. Gillian se mută mai aproape, mijindu-și ochii ca să îi vadă chipul. Lumina capricioasă a lunii abia dacă îi făcea vizibile trăsăturile, dar ea reuși să zărească îndeajuns. Împotrivindu-se unui val de furie, îi atinse blând obrazul vânăt.

– Cine ți-a făcut asta?

El se retrase, vădit stânjenit.

– Nu-i nimic, domnișoară. Acela mare – care e șefu', cred – m-a legat că dădeam târcoale mesei lor.

Inima lui Gillian aproape stătu în loc.

– A crezut că îl spionezi?

– Nu. Am izbucnit în lacrimi și am spus că îmi făceam treaba, măturând. Bătrânul Dodd mi-a luat apărarea. A zis că aurul și în gunoi strălucește.

– Și i-au dat crezare?

– Da. Cel care m-a lovit chiar mi-a dat un ban, ca să se compenseze, spuse el. Apoi se încruntă. Desigur, bătrânul Dodd m-a pus să i-l dau *lui*, din cauză că am provocat atâta tărăboi.

Gillian îl mângâie pe umăr.

– O să îți dau jumătate de coroană ca recompensă. Spune-mi ce ai făcut după aceea.

– Bătrânul Dodd m-a trimis acasă, dar eu am așteptat afară până au plecat contrabandiștii. Erau călare, ceea ce mi s-a părut al naibii de ciudat, așa că i-am urmărit. Se pare că au o ascunzătoare în vechea cabană a pădurarului, chiar aici, pe pământurile ducelui. Nu mai stă nimeni acolo. E folosită doar ca magazie pentru capcane și altele asemenea.

– Cât e de departe de aici?

– La mai puțin de trei kilometri jumătate. Scoase un râset cinic ce era mult prea matur pentru anii lui. Vă vine să credeți? Erau chiar sub nasul Excelenței Sale. Ai crede că bătrânul Scunthorpe ar fi trebuit să știe de asta.

– Probabil știa, zise ea, înfrânându-și nevoia de a blestema.

Scunthorpe era mai mult ca sigur implicat și așa fusese de la început. Nu era de mirare că făcuse tot ce îi stătuse în putere ca să îi distragă atenția ducelui.

– Doriți să vă duc acolo, domnișoară?

Gillian ridică privirea către casa veche, întunecată și cufundată în somn. O parte din ea dorea să îl avertizeze pe Charles, dar instinctele ei îi spuseră că nu era timp de pierdut. Și apoi, ducele ar fi vrut, probabil, să îl descoasă pe Teddy și, fără îndoială, ar începe să se certe cu ea înainte de a acționa. În timpul acesta, ticăloșii ar putea scăpa.

Din spusele băiatului, nu erau decât doi nemernici. Înarmată așa cum era, nu se îndoia că putea să le facă față, dacă ar fi fost necesar.

– Da, dar trebuie să faci întocmai cum îți spun, Teddy. Trebuie să fim siguri că nu vom fi prinși.

El zâmbi larg.

– Nu vă temeți, domnișoară. Voi fi tăcut ca un mormânt.

Cuvintele alese de el îi trimiseră fiori de avertisment prin tot corpul, dar Gillian și le înăbuși. Avusese întotdeauna încredere în instinctele ei, iar acele instincte îi spuneau să acționeze. Dacă avea să i se pară că se descurca de una singură, avea să îl trimită pe Teddy înapoi la Fenfield, să dea alarma.

Aruncând o ultimă privire înspre casă, se întoarse și îl urmă pe băiat, care dispărea deja, ca o fantomă, în pădure.

Capitolul 26

– Acolo, domnișoară. Teddy arătă cu degetul către cabana veche din poieniță. O lumină jucăușă strălucea din spatele obloanelor sparte. Ce v-am spus?

– Bravo, șopti Gillian. Dar trebuie să mă apropii. Nu văd nimic cum trebuie de aici.

– Lăsați-mă pe mine! Sunt nemaipomenit de rapid, și nimeni nu mă va auzi. Începu să se strecoare pe sub tufiș, dar Gillian îl prinse cu mâna de gulerul jachetei și îl trase înapoi.

– Am nevoie de tine aici, să stai de pază, îi șuieră ea în ureche.

Teddy clătină încăpățânat din cap.

– Spionatul nu e o treabă potrivită pentru o doamnă.

– Ți se pare că sunt o doamnă obișnuită?

El o privi.

– Nu, domnișoară, dar e de datoria mea să vă apăr. Excelența Sa ar fi de-a dreptul furios dacă permit să fiți rănită.

– Ducele ar fi de-a dreptul furios dacă ar avea cea mai mică urmă de bănuială despre activitățile astea ale noastre. Acum, stai aici și, dacă vezi ori auzi ceva ciudat, fluieră ușor.

El o prinse de mânecă.

– Nu e bine, domnișoară. Dacă veți fi rănită...

– Ți-am povestit vreodată cum am împușcat un bandit?

Lui îi ieșiră ochii din orbite.

– Nu. L-ați ucis?

– Da. Așa că nu trebuie să îți faci griji că nu mă pot apăra singură. Am pistoalele și mai am și ăsta.

Scoase la iveală cuțitul pe care îl purta întotdeauna în cizmă.

– Vai, pare ascuțit, zise Teddy.

– Foarte ascuțit. Acum, mă duc doar să arunc o privire. Promit să mă întorc imediat.

Când el îi dădu drumul, fără prea mare tragere de inimă, Gillian se lungi pe pământ și înaintă târâș, cu grijă. Vânase ani în șir, atât animale, cât și bărbați, și învățase cu mult timp în urmă să se miște în tăcere. Priceperea aceasta o ajutase să nu fie prinsă de multe ori, și avea toată încrederea că așa avea să fie și acum.

Înaintă șerpuit printre arbuști către spatele cabanei. Nu dură decât câteva momente până să ajungă la o fereastră căreia îi lipsea un oblon, în timp ce celălalt atârna pe jumătate căzut din balamale. Stând pe vine, ascultă zgomotul vocilor bărbătești dinăuntru și simți o flacără de triumf atunci când o identifică pe a lui Scunthorpe.

– Cât mai durează? întrebă administratorul moșiei cu nerăbdare în glas. Omul tău afurisit ar fi trebuit să fie aici de o veșnicie.

O voce joasă îi răspunse:

– Dumnezeule, omule, e toiul nopții, ce naiba?! Nimeni nu o să fie în picioare în conac pentru încă vreo câteva ore. Ești în siguranță.

Era destul de sigură că recunoscuse și vocea aceea.

– Cu cât așteptăm mai mult, cu atât mai mare e riscul de-a fi descoperiți, scânci Scunthorpe. Excelența Sa devine din ce în ce mai suspicios. Nu știu pentru cât timp o să îl mai pot ține la distanță.

– Idiotul acela încrezut? Tremur în ghete de frică.

– Leverton nu e prost. Și, dacă nu îți e teamă de el, ar trebui să îți fie măcar de polițistul ăla pe care l-a angajat. Numai Dumnezeu știe ce o să descopere.

– Tocmai de aia mutăm prada în noaptea asta. Dumnezeule, ești mai rău ca o muiere. Ai putea încerca să fii bărbat.

– Nu ești tu ăla curajosu'? replică Scunthorpe. Dar nu cred că ai mai fi așa îndrăzneț dacă fratele tău ar ști despre asta. I-a promis lui Leverton că nu se vor face treburi de-astea pe terenurile moșiei lui.

– Fratele meu este un neghiob. Am folosit reședința Fenfield aproape doi ani ca să ne transportăm bunurile. Nu e nevoie să ne oprim doar pentru că bogătașul ăla nenorocit zăbovește prin părțile astea. Socotesc că el și neamul lui nu o să mai rămână pe-aici pentru multă vreme.

– După gustul meu, nu pleacă destul de repede, zise Scunthorpe cu amărăciune. Motivul pentru care Leverton și-a băgat în cap să rămână aici mă depășește. Am ținut în ordine moșia, dar acum s-a așezat aici și se uită peste umărul meu. Strică tot.

– Tacă-ți fleanca înainte să ți-o închid eu. Aud pe cineva.

Un moment mai târziu, Gillian îl auzi pe Teddy fluierând moale, ca un ciripit, ca și cum o pasăre ar fi fost deranjată din culcuș. Se lăsă mai jos. Din moment ce se afla în spatele casei, era de așteptat să nu fie observată.

– Este omul tău? întrebă Scunthorpe.

Gillian auzi foșnet de pași și apoi scârțâitul unei uși deschise.

– Da, e Parson, răspunse celălalt bărbat.

Din moment ce vocile se îndepărtară de fereastră către partea din față a cabanei, Gillian decise să riște și să arunce o privire. Se ridică încet și se uită peste pervaz, ca să vadă o încăpere aproape goală, cu doar câteva scaune rupte și câteva capcane de vânătoare îngrămădite într-un colț. O lampă singuratică, așezată pe masa cioplită de lângă ușă, lumina încăperea. Trei bărbați erau adunați în jurul mesei, întorși pe jumătate cu spatele la fereastră. Alături de Scunthorpe și de cel nou sosit se afla mocofanul pe care

îl împușcase ea în noaptea în care fuseseră jefuiți. Vocea lui era cea pe care o recunoscuse.

Gillian alunecă în tăcere pe sub fereastră. Conducătorul bandei – cel care negociase cu Leverton – le ordonase oamenilor săi să evite pământurile moșiei și era evident faptul că își ținuse cuvântul. La fel de evident era și că idiotul său de frate nu îl ascultase. Era destul de surprinzător că Scunthorpe se aliase cu un astfel de nătâng. Lipsa de loialitate a acestuia avea să fie o lovitură grea pentru Charles, iar Gillian nu se bucura deloc de sarcina de a-i spune că pământurile lui fuseseră centrul operațiunilor de contrabandă pentru un timp destul de îndelungat, mulțumită administratorului său.

Ei bine, măcar îl putea ajuta să îi pună capăt.

Vocile din interiorul cabanei crescuseră în intensitate în ultimele minute. Se părea că nu mergeau toate așa cum plănuiseră ticăloșii ăia.

– Cum adică trebuie să merg cu tine ca să aducem căruțele? întrebă furios Scunthorpe. Nu mă implic niciodată în transportul mărfii.

– Nu pot să o fac singur, spuse nou-venitul. Nu e vina mea că Bill și amicul lui nu au mai apărut în noaptea asta. Știi asta, nu-i așa, Jenkins?

Jenkins. Acum avea și un nume pe care să-l asocieze chipului.

– Știu că o să îl bat pe Bill de o să se scape pe el data viitoare când îl văd, zise Jenkins. Dar mai bine pornim. Și așa o să ne ia toată noaptea, cu doar noi trei ca să încărcăm marfa.

– Nu, spuse Scunthorpe. Eu voi rămâne aici și...

– Vei face exact ce îți spun, altfel te bat și pe tine măr, laș smiorcăit ce ești, comentă Jenkins. E clar?

Gillian își ținu răsuflarea, rugându-se ca Scunthorpe să facă întocmai ce i se spunea.

– În regulă, zise în cele din urmă administratorul moșiei. Dar, după noaptea asta, am terminat cu voi.

– Îmi convine de minune, spuse Jenkins. Pentru mine nu ești decât o pacoste. Acum, hai să-i dăm drumul, înainte să se facă și mai târziu.

Gillian îi auzi mișcându-se, apoi cabana deveni întunecată. Își croi drum în tăcere până la colțul clădirii și se uită pe furiș cât să-i prindă pe cei trei bărbați traversând poiența și dispărând în pădurea învăluită în noapte.

Un foșnet se auzi în spatele ei. Se răsuci iute, trăgând din cizmă cuțitul, dar se relaxă când îl văzu pe Teddy fugind către ea.

– Știți unde se duc? întrebă el.

– După căruțe, să își mute marfa de contrabandă. Ai idee unde le-ar putea ascunde?

Teddy se încruntă.

– Uneori, contrabandiștii își țin căruțele și altele de genul acesta în hambarele fermierilor arendași.

– Vai, Dumnezeule, oftă ea. Câți arendași din Fenfield sunt implicați în treaba asta?

– Probabil doar unul ori doi. Îi amenință, domnișoară. Nu le dă de ales.

Mânia o făcu să simtă un nod în stomac.

– Asta ia sfârșit astăzi. Ai vreo idee despre care fermier poate fi vorba ori cât de aproape s-ar putea afla căruțele?

Teddy ridică din umeri.

– Ar putea fi la un kilometru jumătate apropiere ori la opt kilometri depărtare.

– Hmm, mă îndoiesc de prima variantă. Jenkins spusese că avea să dureze câteva ore să transporte bunurile, ceea ce sugera faptul că nu aveau căruțele ascunse prin apropiere. Cu puțin noroc, Charles ar fi putut să își adune oamenii și să ajungă la cabană înainte de întoarcerea contrabandiștilor și să îi prindă. Teddy, ascultă cu atenție! Am nevoie de tine să alergi înapoi la conac, cât poți de repede. Mai întâi, trebuie să îl trezești pe Reid. Spune-i să pună imediat șaua pe calul ducelui și să trimită pe cineva să îl trezească pe duce. Apoi spune-i Excelenței Sale ce am descoperit și că îl aștept aici. Va ști ce să facă.

Mâna lui Teddy se furișă pe brațul ei.

– Domnișoară, nu ar trebui să rămâneți singură aici. Nu e bine.

– Voi fi în regulă. Mă voi furișa înăuntru ca să arunc o privire rapidă și apoi...

– Nu! strigă el, trăgând-o de mânecă. E prea periculos. Trebuie să îmi promiteți că veți aștepta în pădure până la sosirea ducelui.

– Nu trebuie să îți faci griji pentru mine.

– Nu plec, nu până nu îmi promiteți că nu o să intrați singură în afurisita aia de cabană.

Gillian studie înclinarea încăpățânată a bărbiei lui. Avea nevoie ca el să pornească, și asta numaidecât.

– Bine, promit să aștept aici, afară. Găsești drumul înapoi fără să dai peste contrabandiști?

– Dumnezeule, domnișoară, nu sunt un prost.

Ea nu se putu împiedica să nu zâmbească.

– Ești oricum numai așa nu. Hai, mergi cât poți de repede!

El o luă la goană înspre pădure, luând-o pe cărarea năpădită de buruieni care ducea la Penfield. Gillian ascultă până când sunetul pașilor lui se stinse. Apoi băgă din nou cuțitul înapoi în cizmă și se așeză sub fereastră, așteptând.

Gillian aprecie că trecuseră cel puțin patruzeci și cinci de minute, dar nu era nici urmă de Charles. Se simți un pic vinovată pentru faptul că Teddy trebuia să înfrunte mânia lui Leverton, dar opțiunea de a-l lăsa pe băiat la cabană nu fusese niciodată o alegere. Chiar dacă le-ar fi luat contrabandiștilor cel puțin două ore să se întoarcă, Gillian nu își putea asuma nici un risc cu privire la viața lui Teddy.

În ceea ce privea propria ei siguranță, nu avea nici o grijă. Avea un auz și o vedere perfecte, așa că nu era prea mare riscul ca Jenkins și banda lui veselă de lași să o ia prin surprindere.

Când i se puse un cârcel la un picior, Gillian dansă un pic, ca să pună sângele în mișcare. Apoi se strecură în fața cabanei, oprindu-se să asculte. Auzi ceea ce se aștepta să audă – nimic. Nu se afla nimeni pe distanță de un kilometru în jur, putea să jure, lucru care făcu promisiunea dată lui Teddy să devină și mai enervantă. Până acum, ar fi putut răscoli pe-acolo de două ori. Era o prostie să stea degeaba, când ar fi putut să caute bijuteriile furate. Și apoi, avea să facă să treacă mai repede timpul, cât îl aștepta pe Charles.

Închizând ochii, ascultă din nou cu băgare de seamă, recunoscând toate sunetele care veneau din pădurea înconjurătoare. Auzi strigătul îndepărtat al unei bufnițe, tropăitul unui animal mic de noapte și șoapta unui vânt moale printre copaci. Era convinsă că nu se afla acolo nimic din ceea ce nu era firesc să fie.

Gillian se întoarse și examină ușa grea de stejar a cabanei. Spre deosebire de restul exteriorului clădirii, părea a fi în stare foarte bună. Și era și încuiată. Ar fi putut să se cațăre pe o fereastră, dar putea, la fel de bine, să deschidă ușa pentru Leverton și oamenii lui.

Scoțând la iveală șperaclul dintr-un buzunar interior, se apucă de lucru. Din fericire, încuietoarea era bine unsă, și, doar un minut mai târziu, ușa era deschisă. Se deschise în tăcere spre interior, balamalele fiind și ele, în mod clar, unse – un alt indiciu al faptului că hoții folosiseră cabana nu doar ca pe un loc ocazional în care să își ascundă marfa. Gillian se strecură în încăperea întunecoasă precum cerneala, închizând ușa după ea. Pășind cu grijă, traversă către fereastra din spate și deschise complet oblonul, pentru a lăsa să pătrundă un pic de lumină de la semiluna ascunsă în spatele norilor răzleți.

– Este mai bine, șopti ea, răsucindu-se lent ca să cerceteze încăperea.

În stânga ferestrei, îi atrase atenția un obiect mare, diform, așezat la stânga ferestrei. Era acoperit de o pânză impermeabilă. Ridică pânza și văzu cel puțin douăzeci de butoiașe aranjate de-a lungul peretelui. Mirosul greu îi dădu de înțeles că ele conțineau tutun.

Reținându-și nerăbdarea crescândă, trase complet pânza, dând-o jos, și se chinui să mute butoiașele din rândul de lângă perete. Cercetă din nou, dar nu văzu nici un pachețel ori cutie în spatele lor. Butoiașele păreau a fi toate bine sigilate, iar Gillian nu era încântată de sarcina de a deschide douăzeci de capace în încercarea, probabil inutilă, de a-și găsi bijuteriile.

Scoțând un blestem înfundat, se ridică și cercetă din nou încăperea fără grabă. Din nefericire, nu era nimic acolo care să servească drept loc de ascunzătoare pentru bijuterii sau orice altceva care ar fi putut fi clasificat ca mărunțișuri ori zorzoane.

Oare Teddy înțelesese greșit la tavernă? Erau oare acestea, pur și simplu, cele din urmă bunuri de contrabandă care rămăseseră depozitate aici după un ultim transport? Poate că bijuteriile nu fuseseră niciodată aici sau poate că Jenkins le mutase deja. Realitatea sumbră era că ele puteau fi ascunse în nenumărate locuri sau, și mai rău, ar fi putut fi deja în drum spre Lincoln ca să fie dezmembrate și vândute.

Șovăind să renunțe, începu să mute și alte butoiașe, cu firava speranță că ar putea da peste o gaură secretă în podea. Tocmai trăsese alt butoi de lângă perete, când auzi copitele unor cai. Trase repede pânza înapoi peste butoiașe, apoi se furișă pe ușă afară și se așeză lângă un perete al cabanei, scoțându-și pistolul.

Un singur călăreț venea de-a lungul cărării principale prin pădure. Gillian își armă pistolul și așteptă ca omul să își facă apariția. Deși cel mai probabil era ducele, nu avea nici un rost să își asume vreun risc.

Calul încetini, apoi se opri. Auzi clinchetul căpăstrului, apoi nimic. Oricine era se hotărâse să fie precaut.

Gillian se furișă înapoi sub streașina cabanei, lăsându-se pe vine în spatele unui butoi vechi de apă, răsturnat. Ascuțindu-și auzul, deslușì în cele din urmă un sunet slab de pași. Oricine ar fi fost, era al naibii de priceput în a-și ascunde mișcările.

Un moment mai târziu, o siluetă întunecată apăru la marginea poieniței. Un bărbat înalt, care purta o pelerină, se opri, ridicându-și capul în timp ce asculta. Gillian ar fi recunoscut oriunde umerii aceia lați și ținuta încrezătoare.

– Charles, strigă ea încet în timp ce se ridica.

El își întoarse brusc capul și apoi păși cu pași mari de-a lungul poieniței, rapid și tăcut. Pelerina i se agita în jur ca o furtună iminentă.

– Fir-ar să fie, Gillian, mârâi el. O ridică în brațe într-o îmbrățișare sălbatică. Ești bine?

Pentru o clipă, își permise să se bucure de sentimentul pe care i-l dădeau brațele lui în jurul ei.

– Da, în afara faptului că mă sufoci și că e foarte posibil să îmi fi rupt vreo coastă. În afară de asta, sunt foarte bine.

El își lunecă mâinile pe umerii ei și o scutură ușor.

– Nu știu dacă ar trebui să râd sau să îți dau o palmă la fund. Probabil ambele.

– Ei bine, poți încerca. Acum, că stau și mă gândesc, ar putea fi chiar amuzant.

El se înecă încercând să-și înăbușe un râset.

– Dumnezeule, femeie, ești incorigibilă! Ce naiba mă fac eu cu tine?

Se desprinse din brațele lui, dar apoi îi luă mâna și porni spre ușa cabanei.

– Mai întâi, mă poți ajuta să îmi caut bijuteriile. În al doilea rând, îmi poți spune unde sunt restul oamenilor tăi.

El o lăsă să îl tragă înăuntru.

– Doamne, e ca un mormânt aici. Nu văd absolut nimic, la naiba!

– Ochii ți se vor obișnui într-un minut. Acum, Charles, spune-mi, te rog, de ce ai venit singur.

– În ciuda a ceea ce crezi, nu sunt un idiot. Doi rândași sunt în spatele meu. Cel puțin așa sper.

– Doar doi? întrebă ea, oarecum disperată. Dar lacheul?

– Da, păi, cine să-și imagineze că nici unul dintre lacheii mei nu știe să călărească? zise el sarcastic.

– Dar Reid? Alături de el și de cei doi rândași, am fi cinci. Ar trebui să fie de ajuns.

– Din nefericire, în toată acea agitație, Reid a alunecat în timp ce punea șaua pe calul meu. Se pare că și-a rupt glezna.

Ea tresări.

– Ah, asta nu e deloc bine.

– Nu, nu este, zise el. Gillian, trebuie să te duc imediat înapoi, la conac.

Ea se uită la el încruntată. În mod cert, ochii i se adaptaseră, pentru că se încruntă și el.

– Nu am nici o intenție de a pleca înainte de venirea contrabandiștilor, spuse ea.

– Rândașii mei vor fi cu ochii pe ei până mă întorc aici. Îți promit că mă voi ocupa de contrabandiști.

– Charles, nu plec.

– Gillian...

– Te rog, doar uită-te la asta! Se grăbi către butoiașe și dădu la o parte pânza care le acoperea.

El se lăsă pe vine ca să inspecteze bunurile.

– Nenorocitul! L-am avertizat cu privire la ce are să se întâmple dacă nu stă departe de pământurile mele.

– Nu este conducătorul. Este fratele lui.

El se încruntă la ea.

– De unde știi?

– Ce ți-a spus Teddy?

– Nu prea multe. Nu i-am dat ocazia.

– Sper din suflet că nu l-ai înspăimântat, zise ea cu asprime în glas. Era foarte îngrijorat din cauza asta.

– Tu ești cea care ar trebui să își facă griji, mai ales dacă vizitatorii noștri nedoriți se întorc.

Când el începu să o tragă înspre ușă, ea își înfipse călcâiele în podea.

– Nu se vor întoarce mai devreme de cel puțin o oră. S-au dus după căruțe.

– Gillian...

– Charles, ai încredere în mine, te rog, zise ea încet.

El mârâi câteva înjurături printre dinți, dar apoi încuviință din cap.

– În regulă. Spune-mi ce știi, dar repede!

Când ea termină, el fumega de furie.

– Scunthorpe și-a bătut joc de mine. Îmi pare rău, Gillian, ar fi trebuit să te ascult.

– Să îți fie de învățătură de minte pe viitor, dragul meu, spuse ea, cu un rânjet obraznic. Dar nu contează asta acum, adăugă ea în grabă. Trebuie să găsim bijuteriile mele. Mă tem că Jenkins nu ni le va da nici dacă îl prindem. Nu e ca și cum ar avea parte de îndurare dacă ar face-o. Nu avea nevoie de lumina lămpii ca să vadă cât de mult îi displăcea lui ideea aceea. Își așeză cu blândețe o mână pe brațul lui. Trebuie să fac asta.

El o privi fix câteva secunde lungi, agonizante, cu trăsăturile lui frumoase mohorâte.

– Bine, spuse în cele din urmă. Căutăm câteva minute, dar apoi plecăm. De acord?

Ea se înălță pe vârfuri și îl sărută rapid pe obraz.

– Mulțumesc.

Mișcându-se repede, mutară butoiașele, dar nu găsiră nimic dedesubt. Apoi Charles cercetă sub masă, ca să se asigure că Jenkins nu bătuse nimic în cuie pe dedesubt. Dar nu era nici urmă de bijuterii.

– Nu înțeleg, zise ea. Teddy părea sigur că au discutat despre mutarea unor mărunțișuri și zorzoane în noaptea asta.

– Au folosit cuvântul mărunțișuri?

– Așa se pare.

Stând în picioare în mijlocul încăperii și rotindu-se lent, Gillian își înfrână sentimentul tot mai puternic de disperare. Aproape că distruseseră încăperea, dar nu găsiseră nimic.

– Fir-ar să fie, nu e nici o speranță.

– Hmm, poate că nu. Charles se îndreptă spre cămin. Pipăi cu degetele marginea plăcii care apăra vatra de rozătoare ori de păsări care coborau pe coș. Nu se întâmplă cumva să ai vreun cuțit?

Ea scoase lama din cizmă și i-o înmână.

– Bineînțeles că ai, zise el cu glasul la fel de uscat ca praful de pe podea. Alunecă lama cuțitului în spațiul dintre placă și cărămizile din jur. După ce împinse de câteva ori cu putere, placa se desprinse.

Îi înapoie cuțitul, apoi băgă mâna în căminul gol și scoase un săculeț de material textil.

– Sunt o idioată că nu m-am gândit la asta, spuse Gillian. Bravo, Charles!

Tocmai întindea mâna după săculeț, când auzi hârșâitul unei cizme. Charles se ridică alene, cu chipul întunecat.

„La naiba!" Fusese atât de nerăbdătoare să găsească bijuteriile, încât lăsase, prostește, garda jos. Se răsuci brusc, știind deja ce avea să vadă în cadrul ușii deschise.

Așa cum era de așteptat din partea unui răufăcător nemilos și viclean, Jenkins avea un pistol îndreptat direct spre ei.

Capitolul 27

Bruta nu venise singură. Scunthorpe și un alt bărbat se îngrămădeau în spatele lui Jenkins, amândoi cu armele îndreptate către ei, deși era evident faptul că administratorul moșiei tremura în ghete. Charles intenționa să îl ucidă pe nemernic dacă el și Gillian nu aveau să fie uciși mai întâi.

– Dumnezeule, spuse Gillian, părând dezgustată. Voi nu trebuia să vă întoarceți pentru cel puțin încă o oră.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, scrâșni Charles printre dinți.

– Să te ocupi tu? zise Jenkins pe un ton batjocoritor în timp ce așeza lampa pe masă. Numai încearcă, și vei dormi în țărână mai degrabă decât crezi.

– Nu reacționez bine la amenințări, spuse Charles. Fratele tău a înțeles asta. Din păcate, tu nu pari la fel de înțelept ca el.

– Destul de înțelept încât să țintesc bine, al naibii imbecil arogant ce ești!

– De fapt, ar fi foarte nechibzuit, spuse Gillian. El este duce, după cum știi, și chiar unul foarte puternic. Coroana nu ar fi prea mulțumită dacă l-ai ucide. Ar putea chiar trimite trupe în Lincolnshire să te caute.

Charles blestemă în gând când privirea lui Jenkins țâșni către Gillian. Se rugă la Dumnezeu ca nemernicul să nu își dea seama că era femeia care l-a împușcat și l-a și umilit în fața găștii lui.

– Are dreptate, ciripi Scunthorpe. Guvernul ne-ar spânzura. Hai doar să îi legăm și să ne vedem de drum.

Jenkins rânji disprețuitor.

– Nu plec fără butoiașele alea. Și nici fără bijuterii. Își flutură arma. Aruncă punga pe masă!

Charles se gândi să arunce punga în fața bărbatului, apoi să se repeadă asupra lui. Dar, cu celelalte pistoale și cu Gillian la mijloc, nu putea să își asume riscul

Gillian șuieră o înjurătură tristă când el trânti punga pe masă. Nu că el o putea învinui, având în vedere circumstanțele.

– Dar nu avem căruțele, spuse Scunthorpe. Cum putem muta butoiașele fără ele? Am avut mare ghinion să ne întâlnim cu patrula de polițiști călare. Este evident faptul că le-a intrat frica în oase.

– Va trebui doar să așteptăm să se care nemernicii, nu-i așa? spuse Jenkins. Nu o să stea o veșnicie pe lângă hambarul ăla vechi.

Scunthorpe clătină mâna cu pistolul, vădit agitat.

– Dar asta poate dura ore bune. Sau ar putea să pornească din nou în căutare și să dea peste locul ăsta. Ce vom face atunci?

– Are dreptate, Jenkins, spuse cel de-al treilea bărbat. Ofițerii ne-au auzit când am pornit în pădure, cred, și nu o să renunțe așa ușor. Cu siguranță se află între noi și hambarul lui Preston.

– Vom aștepta atât cât e necesar, se răsti Jenkins. Și încetează să mai spui tot în fața ăstora!

– Așa se explică de ce v-ați întors așa curând, zise Gillian. Ați dat peste oamenii legii. Extrem de nefericită întâmplare!

Când ea îi aruncă un surâs ironic lui Jenkins, tot ce putu face Charles fu să nu geamă. Ce naiba încerca ea să facă, să îl provoace în mod deliberat?

Apoi își dădu seama. Asta urmărea probabil ea, în speranța că Jenkins avea să își piardă cumpătul și să facă vreun gest nesăbuit, care să le dea o cale de ieșire. Era complet necugetat – specific ei, chiar dacă curajos. Tot ce avea acum de făcut Charles era să fie atent și să spere că putea reacționa destul de rapid încât să o salveze.

Contrabandistul se apropie de Gillian, aplecându-se asupra ei și făcând-o să pară ca o fetișcană fragilă.

– Ne-ai spionat, așa-i? întrebă Jenkins. Dar cine dracului ești tu?

Ea ridică batjocoritor dintr-o sprânceană.

–Vai, sunt cel mai mare coșmar al tău, după cum vei afla în curând.

Jenkins se holbă la ea, ca și cum încerca să rezolve o enigmă. Apoi întinse o mână cărnoasă și îi smulse pălăria. Părul ei lung, abia prins într-o coadă împletită, îi căzu pe spate. Gillian nici măcar nu clipi, dar Charles se abținu cu greu să nu se arunce asupra nemernicului care o atinsese, în ciuda celor două pistoale îndreptate către el.

Jenkins își lăsă să îi cadă pe lângă coapsă mâna cu pistolul și privi cu gura căscată.

–Fir-ar să fie, știu cine ești. Ești nemernica aia care m-a împușcat.

–Așa e, zise ea calm. Dorești o repetiție?

În lumina neuniformă aruncată de lampă, expresia lui Jenkins părea aproape drăcească. Și era mult prea interesat de faptul că era femeie, lucru evidențiat de examinarea atentă a formelor lui Gillian îmbrăcată în pantalonii strâmți.

– Poate că în punctul acesta ar fi mai bine să cooperăm decât să ne provocăm, zise Charles.

Să încerce să creeze o oportunitate era una, dar ce făcea Gillian era similar cu a împunge un animal periculos. Ea îi aruncă un zâmbet dulce.

–Vă mulțumesc pentru sfat, domnule. Dar vă asigur că sunt pe deplin capabilă să am grijă de mine însămi.

–Mă poate batjocori cât vrea, spuse Jenkins. De fapt, sper că nu va coopera. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să îmi iau o parte din răsplata pentru ceea ce mi-a făcut. Lăsă să îi scape un râs urât. Și, dacă tot alergi în toiul nopții, spionând bărbații, mă gândesc că ți-ar plăcea niște distracție. Sunt exact bărbatul care trebuie pentru o mânză ca tine.

–Ascultă-mă, Jenkins, spuse Charles cu voce gravă. Dacă îndrăznești să o atingi, te voi ucide cu mâinile goale.

Degetele începură să i se încovoaie, ca și cum ar fi fost deja înfășurate în jurul gâtului nemernicului.

–O să fac mai mult decât să o ating, zise Jenkins. Folosi țeava pistolului să dea la o parte haina lui Gillian. Îți place să zburzi îmbrăcată ca un băiat, așa-i? Ești, cu siguranță, o târfuliță căreia nu i-ar displăcea o partidă bună cu un bărbat adevărat.

Charles auzi un sunet gutural și își dădea seama că venea din partea lui.

– E femeia ta? întrebă Jenkins. Poate te las să te uiți.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, explodă Scunthorpe. Trebuie să o ștergem de aici în clipa asta. Dacă nu ne descoperă patrula, atunci cu siguranță oamenii ducelui vor veni să îl caute. Ne duci pe toți la pieire.

Charles îi adresă fostului său angajat cel mai calm zâmbet.

– În cazul tău, voi avea grijă să fii deportat – asta după ce vei petrece un an sau doi în închisoare, la muncă grea.

Scunthorpe tresări.

– Asta e o nebunie. Eu plec.

– Fă cum vrei, zise Jenkins, fără să își ia vreo clipă privirea flămândă de la Gillian.

Ea însă îl privea cu un surâs. Cu armele atârnându-i lejer pe lângă trup, Gillian părea la fel de relaxată de parcă ar fi fost la o petrecere în aer liber. De fapt, părea mai în largul ei acum decât la petrecerea din lumea mondenă la care o târâse el.

– Voi pleca, spuse Scunthorpe, dar nu înainte de a lua ceea ce mi se cuvine. Arătă cu pistolul punga de pe masă. Fie îmi dai una dintre bijuterii, fie îmi plătești ceea ce mi se cuvine de pe urma transportului din noaptea asta.

Jenkins se întoarse să se încrunte la partenerul lui de altădată.

– Cară-te imediat, Scunthorpe! Mărunțișurile alea sunt ale mele. Le-am câștigat când cățeaua m-a împușcat. Fratele meu mi le-a dat pe drept.

– Fratele tău este un hoț și un contrabandist, zise Gillian cu voce clară. Iar tu ești un idiot dacă îți imaginezi că îți voi permite să păstrezi ceea ce îmi aparține.

Jenkins se răsuci, atenția lui îndreptându-se din nou asupra ei. Acolitul său părea și el prins în mica dramă, privirea mutându-i-se de la Charles la Gillian și Jenkins, care erau antrenați într-o ceartă ridicolă cu privire la cine era proprietarul de drept al bijuteriilor. Scunthorpe, ca un nerod, își vârâse pistolul în buzunarul pelerinei și se îndrepta către pungă.

În timp ce Gillian îi ținea ocupați pe contrabandiști, Charles își strecură mâna în buzunar. Întorcându-se puțin într-o parte, scoase pistolul. Îl armă în liniște, zgomotul fiind acoperit de larma glasurilor – care includea revendicările din ce în ce mai stridente ale lui

Scunthorpe. Dacă nu ar fi fost implicate arme, ar fi fost mai amuzant decât o piesă de teatru.

– Trebuie să îți intre în căpățâna aia incredibil de seacă faptul că nu îmi vei lua bijuteriile, spuse Gillian. Pufni țanțoșă. Nu cred că am întâlnit vreodată pe cineva atât de prost ca tine. Asta mă face să îmi pun întrebări legate de părinții tăi, deși cred că mama ta a murit înainte de vreme de mâhnire că a crescut un fiu ca tine.

Chipul lui Jenkins deveni stacojiu.

– Las-o pe mama mea în pace, vacă proastă ce ești! Nu știi nimic despre ea. Iar *tu* m-ai împușcat pe mine. Pentru asta îmi ești datoare, pe Dumnezeul meu.

Gillian râse batjocoritor.

– Nu e de mirare că fratele tău este șeful bandei. Trebuie să fie un chin pentru el să aibă grijă de o piatră de moară ca tine. S-ar bucura, probabil, să te dea pe mâna patrulei.

– Ajunge, mugi Jenkins.

Când se aruncă asupra ei, Gillian se feri și se lăsă în jos, pe sub brațul lui. Mâna îi țâșni către cizmă, iar Charles zări strălucirea oțelului. Contrabandistul scoase un strigăt îndurerat. Se prăbuși la podea, cu cuțitul lui Gillian înfipt în coapsă.

Imaginea cu Jenkins prăbușindu-se la podea în genunchi îl șocă pe acolitul său împietrit, determinându-l să acționeze. Când făcu o mișcare către Gillian, Charles scoase pistolul și trase. Acolitul scânci și se împletici, ținându-se de umăr.

Când Scunthorpe bâjbâi după armă, Gillian îi trase cu putere una cu piciorul lovindu-l cu abilitate sub bărbie. El căzu pe spate, iar capul i se lovi puternic de piatra din jurul căminului. Din câte își dădea seama Charles, zăcea inconștient.

Scunthorpe, cu un scâncet îngrozit, se avântă înspre ușă și dispăru în noapte.

Acolitul era căzut, dar conștient și se chinui să își îndrepte pistolul înspre Gillian. Dar, chiar înainte ca Charles să îl ajungă, ea își înfipse cizma în umărul rănit al bărbatului și îl împinse din nou la pământ. El se albi ca varul și leșină.

Timp de câteva secunde lungi, Charles și Gillian rămaseră înghețați în tabloul ciudat, ca și cum ar fi așteptat ca un alt răufăcător să dea buzna pe ușă. În cele din urmă, ea expiră prelung și își aranjă manșetele.

– Ei bine, spuse ea, privind în jur. Pare că asta a fost tot, nu crezi?

Charles râse zgomotos, nevenindu-i să creadă. La un moment dat, avea să fie foarte mânios pe ea, dar în clipa aceea tot ce simți fu ușurare – și un oarecare grad de admirație. Gillian Dryden era cea mai grozavă persoană pe care o întâlnise vreodată.

Auziră pași grei de afară și apoi pe Teddy strigând. Flăcăul se năpusti pe ușă, urmat de unul din arendași, înarmat cu un pistol.

Charles îl privi pe arendașul fără suflare.

– Mulțumesc, Tom, dar, după cum vezi, totul este sub control.

– Vai, spuse Teddy, holbându-se cu ochii cât cepele la Gillian.

– Ați avut dreptate, domnișoară. Vă descurcați cu orice.

Ea flutură din mână, modestă.

– E drăguț din partea ta că spui asta, Teddy, dar nu aș fi reușit fără ajutorul Excelenței Sale.

Charles clătină din cap, apoi se apucă să pună ordine în masacrul făcut de Gillian.

Capitolul 28

Se făcuse aproape trei dimineața când Gillian și Charles ajunseră, în cele din urmă, înapoi la Fenfield. Fuseseră nevoiți să trimită după polițistul local și să dea de urma patrulei, pentru ca apoi să le dea explicații detaliate cu privire la întâmplările ce avuseseră loc. Din moment ce polițistul era un tip destul de greoi, dură mult timp până ca Jenkins și acolitul său să fie legați și trimiși în brațele blajine ale legii.

În ceea ce îl privea pe Scunthorpe, acesta dispăruse. Gillian își dădea seama că lucrul acesta îl înfuriase pe Charles, dar era prea obosită ca să îi dea prea mare însemnătate. De fapt, aproape că adormise de îndată ce el o trăsese sus, pe șaua calului său, și o așezase în fața lui. Fusese în același timp o tactică de autoapărare, deoarece Charles era vădit nerăbdător să îi țină morală. Totuși, era prea bine-crescut ca să o certe în timp ce ea abia se mai ținea pe picioare.

Orice speranță pe care o avusese ea cum că ar fi putut să se strecoare sus, în pat, fără să vorbească cu nimeni – nici măcar cu logodnicul ei – muri subit. Conacul era luminat ca pentru o petrecere.

– Fir-ar, mormăi ea.

– Ce ai spus?

Charles opri calul în fața treptelor de la intrare.

– Bănuiesc că e prea mult să sper că mama mea și sora ta nu au fost deranjate de evenimentele acestei nopți.

El râse zgomotos.

– Evenimentele din această noapte? Un mod atât de delicat de a le caracteriza, nu crezi? Un dezastru de proporții ar fi o descriere mai potrivită.

Ea se strădui din răsputeri să îi ignore sarcasmul.

– Ei, până la urmă, s-a sfârșit cu bine totul, nu-i așa? Am învins răufăcătorii și am recuperat bijuteriile. Cred totodată și că e posibil să fi auzit pentru ultima oară de contrabandă pe moșie, așa că ovații pentru noi.

Cum Charles nu răspunse, Gillian se răsuci în șa să îl privească. Se uita la ea de parcă îi crescuseră coarne.

– Ești nebună, zise el.

Asta o ustură, dar se strădui să ignore durerea.

– Nu ești primul care spune asta și, probabil, nici ultimul.

El mormăi câteva cuvinte bine țintite – unele destul de șocante, venind din partea lui. Când unul din valeți deschise ușa cu putere și coborî în fugă treptele, ca să apuce calul de căpăstru, ea se folosi de ocazie și lunecă pe pământ.

– Gillian, așteaptă, o strigă Charles în timp ce ea intra în fugă în casă.

Îl ignoră și se îndreptă spre scările principale. Din nefericire, ajunsese doar la jumătatea acestora, când ușa bibliotecii se dădu de perete, și mama ei ieși în grabă, cu Lady Filby în urma ei.

– Gillian, slavă Domnului! Mama o trase în brațele sale. Am fost atât de îngrijorată!

Gillian îi răspunse la îmbrățișare cu multă grijă, nedorind să mânjească de noroi halatul mamei sale.

– Sunt bine, mamă. Doar puțin murdară.

– Vai de mine, zise Lady Filby. Arăți ca un copil al străzii. Unde este fr... Ah, iată-te, Charles! Trebuie să spun că nu arăți cu mult mai bine decât Gillian. V-ați tăvălit în noroi?

– De fapt, da, spuse Charles, în timp ce păşea agale să li se alăture. Şi într-o varietate de alte substanţe nocive la care nu îndrăznesc să mă gândesc.

– Vai, zise Gillian în timp ce îl măsură din cap până în picioare. Eşti un dezastru.

Îşi pierduse pălăria undeva, pe drum, iar părul îi era ciufulit, turtit în unele părţi şi ridicat în altele. Bărbia îi era aspră din cauza bărbii crescute, avea o pată de noroi pe un obraz, lavaliera îi stătea strâmb, iar cizmele lui, de obicei lucioase, erau zgâriate. Arăta neşlefuit, periculos şi atât de diferit de Penley cel Perfect, cum nimeni nu şi-ar fi putut închipui.

„Dar de-a dreptul minunat", se gândi Gillian. Din nefericire, privirea iritată îi era ţintită asupra ei.

– Bietul Charles, zise Lady Filby, încercând să nu râdă. Nu îmi pot imagina ce va spune valetul tău. Ar putea să facă o criză de apoplexie.

– Cel mai probabil va demisiona pe loc, de îndată ce mă va vedea. Nu e ca şi cum mi-ar păsa vreun pic, în momentul de faţă. Însă îmi pasă de faptul că Gillian a avut o scandaloasă...

Din fericire, fură întreruptă de ceasul cu pendulă de pe hol, care bătu ora în cel mai potrivit moment.

Gillian profită repede.

– Habar nu am avut că este atât de târziu. Pe bune, mamă, nu ar fi trebuit să mă aştepţi. Haide, merg sus cu tine chiar în clipa asta!

Mâna mare a lui Charles ţâşni şi o apucă de încheietură.

– A, nu! Începu să o târască către bibliotecă. Nu pleci nicăieri până nu discutăm.

– Dar mama este foarte obosită, se împotrivi ea.

– Să nu crezi că nu îmi dau seama că încerci să mă eviţi. Nu va funcţiona.

– Mă faci laşă? întrebă ea.

El ridică ironic din sprâncene. Tot ce putea ea să facă era să se uite la el încruntată, pentru că, ei bine, chiar era o laşă. Dorea să aibă acea discuţie la fel de mult cum îşi dorea să meargă la un bal mascat – adică deloc.

El o duse până la un fotoliu de lângă cămin, apoi le făcu semn cu mâna mamei ei şi surorii lui să ia loc pe canapeaua din faţa ei. El alese să stea în picioare, în faţa căminului, proptit pe picioare

și cu brațele încrucișate peste piept. Radia putere brută și siguranță, împletite cu o afurisită de furie masculină.

Spre marele ei dezgust, lui Gillian i se păru extraordinar de atrăgător. De fapt, aproape că își dori să fie singuri, ca să se poată arunca în brațele lui și să îl sărute, ca să îi treacă supărarea. Pe bune, bărbatul o făcuse să se ramolească de tot.

– Iubirea mea, zise mama ei, de ce te-ai avântat într-o escapadă atât de periculoasă?

Gillian băgă mâna în buzunarul interior al hainei sale și scoase punguța de material textil.

– Ne-am recuperat bijuteriile, mamă, *și* i-am trimis pe hoți în fața justiției. Îmi pare rău că ai fost neliniștită, dar nu a existat nici măcar o clipă vreun motiv de îngrijorare. Eu și Leverton am avut totul sub control.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Charles, părând extrem de dezgustat.

Gillian se hotărî să acționeze în stil mare și să nu îl bage în seamă.

– Vezi, zise ea, deschizând punguța. Iată medalionul meu și inelul și brățările tale. Din nefericire, medalionul tău cu Sfântul Mihail lipsește încă. Îmi pare foarte rău de asta. Știu ce însemnătate avea pentru tine.

Mama ei se ridică și merse lângă ea. Privind în treacăt punguța, o luă și o așeză pe masa de lângă fotoliu. Apoi se lăsă în genunchi și luă mâinile lui Gillian între ale ei.

– Iubita mea, tu ești cea mai prețioasă bijuterie pe care o am. Tu ești ceea ce contează pentru mine, nu niște stupide mărunțișuri vechi.

– Dar tatăl meu vitreg ne-a dat acele medalioane pereche, spuse Gillian. Ai fost atât de necăjită atunci când netrebnicul acela ți l-a luat.

Mama ei lăsă să-i scape un oftat încărcat de regret.

– Ce mamă îngrozitoare am fost să te las să crezi, fie și pentru un moment, că pentru mine un medalion era mai important decât siguranța ori fericirea ta.

Gillian clipi.

– Cum poți să spui asta? Știu cât de mult mă iubești. Ai fost o mamă minunată.

Contesa înclină capul ca să o cerceteze.

– În ce fel am fost o mamă minunată?

– Păi, în primul rând, m-ai păstrat. Cele mai multe femei aflate în poziția ta nu ar fi făcut-o.

– Multe dintre femeile aflate în poziția mea nu ar fi avut de ales. Din fericire, bunica ta m-a susținut, în ciuda obiecțiilor bunicului tău.

Gillian simți că urechile îi iau foc. Cât de stânjenitor să scoată la iveală secrete de familie în fața lui Charles și a surorii lui. Familia Penley era un exemplu de bună-creștere, în timp ce familia Marbury era orice numai asta nu.

Înălță către el privirea, cu o grimasă prin care își cerea scuze. El o privi cu un aer gânditor, înainte de a mișca ușor din cap, ca pentru a o încuraja.

– Eu, una, cred că a fost din cale-afară de curajos din partea dumneavoastră să o păstrați pe Gillian, zise Lady Filby cu hotărâre în glas. Bravo, zic!

Mama oftă ușor și mângâie mâinile lui Gillian înainte de a se ridica.

– Mi-ar plăcea să cred că a fost nevoie de un act de curaj să o păstrez alături de mine pe Gillian, dar mă tem că este, de fapt, invers. Am iubit-o prea mult ca să mă despart de ea, deși, poate, ar fi trebuit să o fac. Un gest egoist din partea mea, dar nu am putut îndura gândul despărțirii.

Gillian sări în picioare.

– Cum poți spune asta? Ai suferit atât de mult. Ai fost exilată în Sicilia, obligată să lași în urmă tot ce iubeai. *Și* ai fost nevoită să îi faci față bunicului, care s-a purtat înfiorător în legătură cu toate astea.

– Nu voi pretinde că a fost ușor, cel puțin la început, zise mama ei. Apoi însă, l-am întâlnit pe tatăl tău și, dintr-un motiv pe care nu l-am putut niciodată înțelege, m-a iubit fără rezerve. La fel și pe tine, draga mea. Îi aruncă lui Gillian un zâmbet încărcat de regrete. Și de ce nu? Erai cel mai atrăgător copil neastâmpărat. Te-a adorat de la început.

– Atunci, totul s-a sfârșit cu bine pentru noi amândouă, nu-i așa? spuse Gillian. Până și bunicul s-a îmbunat înainte să moară. Am avut o viață foarte bună în Sicilia, și nu trebuie să te simți vinovată pentru nimic.

– Scumpa mea copilă, spuse mama sa. Nu ne-ai purtat niciodată pică nici unuia dintre noi, așa-i?

– Poartă pică doar ticăloșilor răufăcători, zise Charles. Atunci se transformă în Nemesis.

Gillian îi aruncă o privire încruntată. El zâmbi pieziș, ceea ce ei i se păru ridicol de atrăgător.

– De ce i-aș purta pică vreunuia dintre voi, mamă? întrebă Gillian, îndreptându-și din nou atenția asupra mamei sale.

– Pentru că nu ți-am permis niciodată să faci parte, cu adevărat, din familia noastră ori din societatea în care ne-am mutat. Ai trăit în umbră, fără să aparții vreodată, cu adevărat, nici uneia dintre lumi, în afară de aceea pe care ți-ai creat-o singură. Mama ei clătină din cap. Ți-am greșit teribil, Gillian. Am fost prea egoistă să te dau unei familii care te-ar fi acceptat în întregime și am fost prea lașă ca să lupt cu bunicul tău ori cu oricine altcineva care te-a dat la o parte. Ar fi trebuit să am mai multă grijă de tine. Ar fi trebuit să fii întotdeauna cel mai important lucru din viața mea, iar rușinea că nu s-a întâmplat așa este în întregime a mea.

Gillian simți cum mâini uriașe îi storceau suflul din trup.

– Nu... nu știu ce dorești de la mine, mamă.

Mama ei stătea dreaptă și mândră, părând pregătită să ia în piept întreaga lume în numele fiicei ei.

– Doresc să îmi permiți să am grijă de tine de acum înainte.

Gillian nu știa ce să înțeleagă din versiunea aceea a părintelui ei.

– Ai putea să îmi dai un indiciu despre ceea ce presupune asta mai exact?

Contesa aruncă un ochi în direcția lui Lady Filby, iar contesa se ridică și i se alătură. Cele două femei stăteau în fața lui Gillian cu o hotărâre feminină pe care Gillian o găsi destul de intimidantă.

– Eu și mama ta am discutat, spuse Lady Filby. Crede cu tărie că ar trebui să renunți la țelul tău de a te întoarce în Sicilia...

– Nu era chiar un țel. De fapt, doar discuții prostești, zise Gillian, aruncând o privire neliniștită către Charles.

La urma urmei, trebuia să se logodească cu bărbatul acela. Nu se putea aștepta ca el să se mute în Sicilia cu ea.

El ridică diabolic din sprâncene, fără a părea surprins de dezvăluirea lui Lady Filby. Între timp, contesa continuă ca și cum Gillian nu ar fi întrerupt-o:

– Eu și mama ta am căzut de acord asupra faptului că acum Anglia este cu siguranță căminul tău. Nu trebuie să mai existe discuții legate de fuga în Sicilia.

– Cu siguranță nu, spuse contesa cu hotărâre în glas.

Gillian aruncă o privire către Charles.

– Și ai făcut și tu parte din complotul ăsta care îmi decide viitorul?

El își ridică mâinile, cu palmele îndreptate în sus.

– Nu am avut nici un rol în nimic din toate astea.

Asta o șocă într-un mod neplăcut, deși poate că nu ar fi trebuit. După nenorocirile din noaptea aceea, probabil că avea să fie fericit să o urce el însuși pe vapor.

– Gillian, se pare că tu nu crezi că ne gândim la binele tău, spuse nerăbdătoare mama ei. Nu a mai rămas nimic pentru tine în Sicilia, în afară de amintiri și de dușmani vechi. Îmi doresc mult mai multe pentru tine. Vreau să rămâi în Anglia, alături de mine.

Gillian se încruntă.

– Dar nu ai părăsit Sicilia decât din cauza mea. Aveai o viață bună acolo, chiar și după moartea tatălui meu vitreg. Erai foarte populară la curtea din Palermo. Regina te adora.

– Draga mea, aristocrații italieni sunt exact la fel de snobi ca omologii lor englezi, zise mama ei, pe un ton precaut. Doar că tu nu ai fost expusă la asta – singurul beneficiu, probabil, al faptului că ai trăit la marginea societății. Oricum, Anglia este căminul meu. Aici doresc să trăiesc și, într-o bună zi, să fiu înmormântată.

– E un mod cam morbid de a te exprima, zise Gillian.

– Știi că am tendința de a apela la gesturi mărețe, spuse contesa. Altfel, cum aș putea conduce o familie atât de încăpățânată?

Gillian o fixă cu privirea un moment, apoi amândouă începură să râdă. Cu siguranță era cea mai ciudată conversație pe care o purtase vreodată cu mama sa și cea mai onestă. Chiar fusese minunat.

– Și apoi, spuse mama ei, nu doresc să o părăsesc pe bunica ta. Nu întinerește și nu are nici cea mai mică intenție de a se întoarce în Italia. Va avea nevoie de amândouă în anii care vor veni.

– Nu, sigur că nu o putem părăsi. Totuși, Gillian nu putea să nu simtă un oarecare grad de scepticism. Și chiar nu îți pasă de toate bârfele apărute pe seama noastră? De poreclele răutăcioase și de zvonuri?

– Acelea se vor stinge, cu timpul. Mama ei îndreptă un deget către ea. Dacă te oprești din a le mai alimenta.

– Nu o fac înadins, protestă Gillian.

– Ha! comentă Charles.

Aproape că uitase de el, ceea ce era destul de uimitor. Însă, pe de altă parte, nu în fiecare zi imaginea pe care o aveai despre mama ta se întoarce cu susul în jos.

– Foarte bine, zise Gillian. Voi rămâne. Dacă Charles nu are nici o problemă cu asta.

– Am o problemă, zise el sacadat. Una foarte mare.

Ei bine, asta nu suna încurajator.

– Cred că acesta este semnalul pentru retragerea noastră, zise Lady Filby. Se opri să îl mângâie pe obraz pe fratele ei. Nu fi un căpcăun desăvârșit, căci Gillian va fi obligată să te înjunghie.

– Un deznodământ pe care îmi voi da silința să îl evit, zise el acru.

Mama îi dădu lui Gillian o îmbrățișare scurtă, puternică, apoi o urmă pe contesă afară din încăpere. Dintr-odată, fusese lăsată să facă față, de una singură, mâniei lui Penley cel Perfect.

– Lașele, nu se putu ea abține să nu mormăie.

– Ce ai spus, draga mea? întrebă Charles cu o voce scăzută care sună mai degrabă a tors de pisică.

O pândi ca o pisică mare, aurie și zbârlită toată, înghesuind-o într-un raft de cărți plasat foarte inoportun. Privirea ei rătăci prin încăpere, căutând cea mai bună cale de scăpare.

– Nici măcar să nu te gândești, zise Charles. Își propti o mână lângă umărul ei, prinzând-o în capcană.

– Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, răspunse ea pe un ton superior.

Refuza, pur și simplu, să fie intimidată – ori sedusă – de splendoarea lui ducală. Dar, când el se aplecă deasupra ei în felul acela, gura lui apropiindu-se și mai mult, hotărârea ei începu a șovăi.

Ea adulmecă aerul.

– Ce este mirosul acesta îngrozitor?

Cu un oftat exasperat, el se îndreptă și își mirosi cu grijă mâneca.

– E de la mine, din nefericire. Cu siguranță nu de la tine.

– Da, eu miros a pământ curat. Tu, în schimb...

– Aparent, bijuteriile nu erau singurul lucru care se afla în căminul acela. Cred că acolo locuiau și păsări.

– Ah, așa se explică. Păi, atunci, zise ea vioaie, vei dori o baie și schimburi de îndată. Știu cât de scrupulos ești atunci când vine vorba despre hainele tale.

– Nu dau o para chioară pe hainele mele. Iar tu nu pleci nicăieri, cu sau fără miros. Vom discuta despre asta, și o vom face acum.

Ea nu se putu stăpâni să nu își muște buza de jos. Nu era nici urmă de glumă în expresia lui. Ea se pregăti pentru ce era mai rău.

– Foarte bine. Ce doriți să îmi spuneți, domnule?

– Doresc să îți spun că m-am săturat de asta, Gillian.

– Ai putea fi ceva mai specific?

El făcu semn cu mâna, arătând întreaga bibliotecă. Gillian era însă convinsă că iritarea lui nu izvora din neliniști de natură lingvistică.

– M-am săturat de dansul acesta nebunesc în care ne-ai condus și de pericolul și riscurile peste care tot dai, spuse el. Nu voi mai permite așa ceva, mă auzi? Totul ia sfârșit acum.

Gillian putea să jure că inima ei era cât un purice, dar afurisită să fie dacă avea să îl lase să vadă cât de mult rău îi făcea. Și, deși era adevărat că era mai mult decât dispusă să își schimbe comportamentul de dragul lui, nu își putea schimba principiile, nici lucrurile în care credea. Nici măcar pentru el.

– Înțeleg perfect, domnule, zise ea, obligându-se să zâmbească calm. Și sigur că vă dezleg de promisiunea pe care mi-ați făcut-o. E de la sine înțeles.

El clătină din cap, cu dispreț.

– E al naibii de clar că nu înțelegi nimic, găgăuță!

Ea se pierdu cu firea.

– Nu e nevoie de insulte, brută ce ești! Și dacă așa o să te porți...

El o ridică pe vârfuri și o îmbrățișă strivind-o, înăbușindu-i protestele cu un sărut ce îi trimise foc prin vene. Îi devoră gura cu atâta pasiune, încât Gillian nu putu face nimic mai mult decât să se agațe de umerii lui.

Evadarea, evident, era imposibilă.

În cele din urmă, el îi permise să respire, iar Gillian încercă să își forțeze creierul să mai gândească cât de cât.

– Înțeleg, deci, că nu rupi logodna?

– De ce aș face asta? Privirea lui ardea mocnit, cu o pasiune neconsumată care îi dădea idei – unele cu niște căzi mari de cupru și o cantitate mare de săpun alunecos.

– Pentru că intru mereu în bucluc?

El îi apucă bărbia cu blândeţe, obligând-o să-l privească direct în ochi.

– Singurul bucluc în care vei intra de acum înainte va fi cu mine – în dormitorul nostru.

– Sună bine, zise ea, mângâindu-i umerii. Dar nu e ca şi cum aş căuta necazul, chiar nu.

– Bucluc este al doilea tău nume. Necazul te urmează aşa cum un căţeluş îşi urmează mama. Necazul vine pe nepusă masă şi...

– În regulă, am înţeles, zise ea, bosumflându-se. S-ar crede că nu ţi-ai dat seama că sunt perfect capabilă să am şi singură grijă de mine.

El o sărută pe vârful nasului.

– Cât de egoist din partea mea să nu îi permit femeii pe care o iubesc să se arunce dinadins în calea problemelor.

– Mă iubeşti?

Vocea i se auzi înăbuşit.

– Sunt la fel de uimit ca tine de modul în care au evoluat lucrurile.

Ea îl ciupi de braţ.

– Vorbesc serios, Charles!

– Şi eu. Expresia lui era în acelaşi timp tandră şi amuzată. Ascultă, draga mea, pentru că eu cred în fiecare cuvânt. Ştiu că sunt o persoană teribil de plictisitoare, din cale-afară de corectă, care nu este nici pe departe destul de cutezătoare pentru o fiinţă magnifică, aşa cum eşti tu. Cu toate astea, nu pot renunţa la tine. Credeam că viaţa mea de dinainte să te cunosc era aproape perfectă. Controlam totul şi pe toţi cei din jurul meu şi aveam tot ce-mi doream. Cel puţin credeam că aşa era, până când ai dat buzna în viaţa mea şi mi-ai întors lumea cu susul în jos.

– Nu pare prea plăcut. Eşti convins că mă iubeşti?

– M-ai tulburat de câteva ori, voi admite asta. Dar cred că îmi prinde bine să fiu coborât de pe piedestalul meu. Elizabeth ar fi, cu siguranţă, de acord cu asta şi bănuiesc că la fel şi mama, şi sora mea mai mare.

– Şi eşti sigur că mă iubeşti? întrebă ea din nou. Părea imposibil – minunat, dar totuşi imposibil –, şi avea nevoie să o audă din nou.

El îi cuprinse bărbia în palme.

– Te iubesc, Gillian Dryden, și promit să te iubesc pentru tot restul vieții mele. Dacă vrei, scot Biblia cea veche a familiei și jur pe ea.

Ea se trezi clipind ca să își alunge lacrimile.

– Nu e nevoie, șopti ea. Știu că ești un om de cuvânt.

– Bine. Își coborî mâinile, așezându-le ușor pe talia ei. Acum, am o întrebare pentru tine.

Ei îi era un pic cam dificil să vorbească, așa că doar încuviință din cap ca să îl încurajeze.

– Mă iubești? întrebă el, periculos de serios.

– Sfinte Dumnezeule, adică nu îți dai seama?

– Sunt un tip cam lipsit de imaginație, dacă nu ai observat. Nu aș îndrăzni niciodată să presupun că o ființă minunată ca tine ar binevoi să mă iubească.

– Idiotule! Bineînțeles că te iubesc. Nu ți-aș fi permis niciodată să îmi faci lucrurile acelea scandaloase dacă nu te-aș fi iubit.

– Evident, sunt foarte ușurat să aud asta.

Lui Gillian nu prea îi venea să creadă, dar el chiar părea ușurat, de parcă s-ar fi așteptat la un alt răspuns. Își puse palmele pe obrajii lui, cu blândețe.

– Charles Valentine Penley, te iubesc cu tot sufletul meu. Te iubesc de ceva vreme. Doar că mi s-a părut imposibil să cred că ai putea să mă iubești vreodată.

– S-ar părea că amândoi ne-am chinuit cu niște neînțelegeri teribile.

– Păi, în ceea ce mă privește, e mai degrabă greu de crezut că Penley cel Perfect s-ar îndrăgosti de o astfel de băiețoaică.

– Atunci, a sosit vremea să te scap de ideea asta o dată pentru totdeauna. Acestea fiind spuse, o ridică în brațe și se îndreptă spre ușă.

– Ce faci? întrebă ea cu un râs uimit.

– Te duc sus, acolo unde voi face nebunește dragoste cu tine. Când voi termina, nu va mai exista nici urmă de îndoială în ceea ce privește sentimentele mele față de tine.

– Nu vei face așa ceva, zise ea, scandalizată. Mama doarme chiar la capătul coridorului.

Se jucă un pic cu ea când deschise ușa care dădea în hol.

– Promit să nu fac gălăgie.

– Nu de tine îmi fac griji. Oricum, sunt un dezastru și sunt plină de praf.

– Pământ curat, după cum ai spus chiar tu. A, Hewitt, iată-te, zise el când majordomul apăru din fundul coridorului. Adu suficientă apă fierbinte în camera domnișoarei Dryden. Are nevoie de o baie.

– Da, Excelență. Lipsa de expresie de pe chipul lui Hewitt era ireproșabilă. Gillian nu putu observa nici măcar o urmă de surpriză.

– Charles, este miezul nopții, zise ea. Sunt sigură că ne putem descurca cu puțină apă rece.

– Așa cum ai precizat atât de tranșant, mirosim urât. Va fi nevoie de mai mult decât de un strop de apă ca să scăpăm de asta.

– Nu, tu ești cel care miroase, spuse ea. Și este cam mare deranjul pentru servitori.

– Sunt sigur că nu se vor supăra, mai ales că îi ai pe toți la degetul mic, spuse el în timp ce o cără în sus, pe scările principale. Și nu au de făcut altceva decât să aducă apa. Te voi ajuta să faci baie.

– Dumnezeule! exclamă ea, prefăcându-se șocată. Ești sigur că te simți bine? Acesta nu prea este un comportament potrivit pentru un bărbat de statura și reputația ta. Ce ar crede despre asta lumea mondenă?

– Nu îmi pasă de lumea mondenă, pentru că se pare că am devenit un aventurier nechibzuit, care urmărește bandiți, sparge capete și face dragoste cu logodnica lui pe plajă. Ți se pare că este un eșantion de bună-cuviință?

– Cu siguranță nu.

El se opri în capul scărilor. Zâmbetul i se șterse, înlocuit de o seriozitate care făcu inima lui Gillian să bată nebunește.

– Gillian, în ciuda poreclei aceleia ridicole, nu pretind că sunt perfect. Dar știu un lucru, dincolo de orice urmă de îndoială.

– Care anume?

– Că te iubesc din toată inima. Știu la câte renunți pentru mine rămânând în Anglia. Sper că dragostea mea va compensa acest sacrificiu. Pentru că, draga mea, nu pot îndura să trăiesc fără tine.

Gillian clătină din cap, știind că nu renunța la nimic, ci câștiga totul.

– Bărbat prostuț, șopti ea. Totul este perfect.

El își odihni fruntea lângă a ei.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. Acum, Excelență, cred că îmi sunteți dator cu o baie.

Se apucă de umerii lui, râzând, în timp ce el începu să alerge către camera ei.

Epilog

Londra
Iunie 1816

– Doriți un alt pahar cu șampanie, Excelență?

Lui Gillian îi luă un moment să își dea seama că Griffin i se adresa. La urma urmei, nu era ducesă de Leverton decât de o săptămână – nici pe departe destul timp pentru SE OBIȘNUI cu noul ei titlu.

– Râzi de mine cu riscul pieirii tale, dragă frate, zise ea pe un ton semeț. Ducele va fi extrem de nemulțumit dacă nu reușești să mă tratezi cu respectul cuvenit statutului meu.

Griffin își duse în mod dramatic mâna la piept.

– Vrei să spui că îmi va citi o prelegere aspră ori că îmi va da un perdaf devastator? Sunt cuprins de groază.

Justine îl împunse pe soțul ei în braț.

– Poartă-te cum se cuvine, Griffin Steele! Aceasta este noaptea cea mare pentru Gillian, și nu ar trebui să o tachinezi.

El îi aruncă soției sale un rânjet.

– Se pare că nu mă pot abține. Cine ar fi putut prezice căsătoria ticăloasei mele surori mai mici cu Penley cel Perfect, cel mai cuviincios bărbat din întreaga Anglie?

– Nu este deloc așa, spuse Gillian, sărind în apărarea soțului său. Mă rog, cel puțin nu în momentele cu adevărat importante.

Cum ar fi atunci când erau singuri, în dormitorul ei. Charles numai cuviincios nu era în decorul acela, lucru pe care ultimele două săptămâni îl demonstraseră extrem de clar. Se strecurase în camera ei aproape în fiecare noapte de dinaintea căsătoriei lor.

Nu era ca și cum ea ar fi făcut ceva să îl împiedice, în afară de un protest lipsit de tragere de inimă și complet nesincer din partea ei. Totuși, era mult mai ușor acum, când ea și Charles erau căsătoriți. Puteau face dragoste oricând doreau – ceea ce până atunci însemnase foarte des.

– Nu vreau să devin pisăloagă, dar am știut că Gillian și Charles erau perfecți unul pentru celălalt aproape de la început, zise Justine. Ca de obicei, am avut dreptate.

– Așa e, dulceața mea, admise Griffin. Și, spre marea mea surpriză, sunt de acord cu tine. Privi în jur, în sala de bal a lui Lady Minchester, care era plină ochi, deși sezonul se terminase. Datorită influenței lui Leverton, sora mea e pe cale să devină cea mai populară femeie din Londra.

– Nu prea, zise Gillian. Deși trebuie să recunosc că e destul de plăcut ca oamenii să nu mai aștepte cu toții, cu sufletul la gură, să provoc o scenă.

– Da, doar jumătate dintre ei, o tachină fratele ei.

Gillian își dădu ochii peste cap, iar Justine îl împunse în braț, din nou, pe soțul ei. Dar Griffin nu se înșela în întregime. În ciuda reușitei lui Charles de a-i îmbunătăți imaginea în ochii lumii mondene, avea întotdeauna denigratorii ei. Însă lui Gillian nu îi păsa nici cât negru sub unghie. Avea dragostea și respectul celui mai bun bărbat pe care avea să îl întâlnească vreodată – un bărbat care o accepta așa cum era și care nu cerea nimic în schimb, în afară de dragostea ei.

– Contesa arată minunat, Gillian, zise Justine, după ce termină mustrarea soțului ei. Este atât de bine să o vezi din nou pe picioare și atât de veselă.

Gillian aruncă o privire către mama ei, care stătea lângă perete și discuta foarte animat cu un grup de femei căsătorite.

– Da, este fericită că s-a reîntors în oraș alături de prietenii ei și că a revăzut-o pe bunica. A fost minunat la reședința Fenfield, dar un pic cam singuratic pentru ea.

– E fericită pentru că tu ești fericită, spuse Justine. Asta este ceea ce contează cel mai mult pentru ea.

– Și pentru că îi vede pe toți dușmanii tăi – și ai ei – primind pedeapsa binemeritată, zise Griffin. Nu e nimic mai satisfăcător decât un pic de răzbunare socială.

– Nimeni nu înțelege asta mai bine decât mine, spuse Gillian, dar nu îi spune soțului meu că am zis asta. Ar fi îngrozit de trista mea lipsă de caracter.

– Leverton ar fi bucuros să se răzbune dacă ar îndrăzni cineva să îi insulte soția, replică Griffin. Este un bărbat schimbat, mulțumită ție.

– Da, nu este minunat? zise Gillian cu veselie.

– În ce familie exagerat de însetată de sânge m-am măritat, comentă Justine cu un oftat dramatic. Că tot veni vorba despre soțul tău, unde e? Nu l-am văzut de cel puțin o jumătate de oră. De obicei, nu se dezlipește de tine.

– Ultima oară când l-am văzut, era în hol, discutând cu Dominic Hunter, spuse Griffin. Fără îndoială că Dominic se felicita pe sine însuși cu ocazia căsătoriei tale, încununate de succes, cu Leverton.

Gillian se încruntă.

– Ce are a face Sir Dominic cu măritișul meu?

– El este cel care a sugerat să te caut când am călătorit pe continent, spuse Griffin. Trase ușor de una dintre buclele ei. Aș fi făcut-o oricum, iubito. Mă gândisem să fac asta de foarte mult timp.

Justine încuviință din cap.

– Este foarte adevărat. Griffin plănuia o călătorie în Sicilia de o veșnicie.

– Atunci, de ce dorea Sir Dominic să mă cauți? întrebă Gillian.

– Pentru că e un băgăreț bătrân, zise Griffin. O să îți povestesc altă dată. Oricum, cred că îl văd pe soțul tău croindu-și drum prin mulțime.

– E greu să nu îl vezi, spuse Justine. E mai înalt decât aproape oricine din încăpere.

– Și mai chipeș, spuse Gillian.

Așa cum se întâmpla de fiecare dată când îl vedea pe Charles, i se înmuiară genunchii. Efectul pe care el îl avea asupra ei era aproape jenant.

– În timp ce așteptăm ca ducele de Leverton să ne onoreze cu augusta lui prezență, zise Griffin, să vă aduc o altă cupă de șampanie, doamnelor?

– Nu pentru mine, spuse Gillian. Charles dorește să dansez cu el valsul. Dacă beau prea mult, mă voi face cu siguranță de râs. Îmi pare rău să o spun, dar nu sunt cea mai grațioasă dintre dansatoare.

– De parcă lui i-ar păsa, zise Griffin. Omul e ridicol de vrăjit de tine.

– Și e ceva în neregulă cu asta? întrebă soția lui cu o ușoară asprime.

Gillian le ascultă cearta jucăușă doar cu o ureche, privindu-și soțul croindu-și drum să li se alăture. Când li se întâlniră ochii, colțurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet lent, seducător.

– Bună, dragostea mea, spuse el atunci când, în cele din urmă, ajunse lângă ei. Îi luă mâna și își împleti degetele cu ale ei. Sper

că derbedeul ăla de frate al tău a avut grijă cum se cuvine de tine, în lipsa mea.

Gillian îl luă în râs:

– De parcă aș avea nevoie să aibă cineva grijă de mine, mai ales într-o stupidă sală de bal. Când Charles ridică din sprâncene, ea îi zâmbi sfioasă. Cu excepția ta, desigur. Asta e de la sine înțeles.

– Normal, spuse cu precauție soțul ei. Acum, cred că orchestra se pregătește să cânte un vals, și mi-aș dori foarte mult ca soția mea să îmi acorde dansul acesta.

Gillian inspiră adânc și încuviință din cap.

– Deschideți calea, Excelență.

De fapt, *era* un pic nervoasă. Era primul ei vals în public și își dorea ca Charles să fie mândru de ea. Citindu-i în mod evident gândurile, el se aplecă și îi șopti în ureche:

– Nu îți face griji, iubito! Voi fi întotdeauna gata să te prind – chiar dacă ai sau nu nevoie de mine.

– Știu, șopti la rândul ei. Și eu voi fi întotdeauna alături de tine. Promit!

O avântă în vals, învârtind-o cu veselie. Gillian nu îl călcă pe vârfuri decât o dată.